

Tiềm Thủy Loan

Contents

Tiềm Thủy Loan	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	51
14. Chương 14	54
15. Chương 15	57
16. Chương 16	60
17. Chương 17	63
18. Chương 18	66
19. Chương 19	69
20. Chương 20	72
21. Chương 21	74
22. Chương 22	77
23. Chương 23	82
24. Chương 24	86
25. Chương 25	91
26. Chương 26	95
27. Chương 27	99
28. Chương 28	104
29. Chương 29	108
30. Chương 30	113
31. Chương 31	117
32. Chương 32	121
33. Chương 33	125
34. Chương 34	129
35. Chương 35	133
36. Chương 36	137
37. Chương 37	141
38. Chương 38	146
39. Chương 39	150
40. Chương 40	155
41. Chương 41	159

42. Chương 42	163
43. Chương 43	167
44. Chương 44	171
45. Chương 45	175
46. Chương 46	180
47. Chương 47	185
48. Chương 48	190
49. Chương 49	196
50. Chương 50	202
51. Chương 51	209

Tiềm Thủy Loan

Giới thiệu

Editor: Thanh Thanh + Tiểu ViênBeta: cũng 2 con ở trênNhân vật chính: Chu Thần, Sở Thiên Dịch | Phối hợp diễn: K

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tiem-thuy-loan>

1. Chương 1

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

“Từ chối lời mời dự tiệc tối nay đi,” nam nhân tháo kính mắt xuống, xoa xoa khóe mắt, “Ngày mai tôi sẽ tới muộn một chút.”

“Là hẹn với Trần Á Huy?”

Nam nhân ngẩng đầu liếc mắt nhìn Chu Thần một cái, “Đúng vậy.”

Chu Thần cúi đầu viết vài nét trên bản ghi chép, diện vô biểu tình nói: “Tôi biết rồi.”

“Còn việc gì nữa?”

“Không có.”

“Cậu cũng về nhà sớm một chút đi.”

Chu Thần xoay người, đẩy cửa đi ra ngoài.

Người trong phòng kia là sếp của y, Sở Thiên Dịch. Hai người... miễn cưỡng có thể coi là bạn tốt.

Bình thường Sở lão bản đều lộ ra khuôn mặt lạnh lùng, làm việc có nề nếp, khi làm việc rất ít tươi cười.

Chu Thần phát hiện từ lúc nào đó đối phương bắt đầu cười cười nói nói qua điện thoại, rồi lại nghe tới cái tên “Trần Á Huy” này.

Tâm tư khó lường của người kia bắt đầu dần dần bộc lộ ra ngoài, chỉ là khi đối mặt với y, hắn vẫn như trước lạnh lùng, biểu tình cứng nhắc.

Chu Thần về nhà tắm rửa xong xuôi thì điện thoại bỗng vang lên, y vừa lau khô tóc vừa nhấc máy: “Chu Giai, em lại sao rồi?”

Y nhăn mày, “Em ở yên đó, nói cho anh biết em đang ở chỗ nào... Nhanh lên đi về cho anh, ...chỗ của Tiểu Phàm cũng không được! Có tin không anh ngay bây giờ sẽ đi lôi cổ em về! Được rồi, cứ chờ đấy.”

Tóc còn chưa kịp chải, y vợ vội cái áo khoác cùng chìa khóa rồi chạy ra ngoài.

Người gọi điện là cô em gái lúc nào cũng làm người ta lo lắng của y, từ nhỏ đến lớn suốt ngày quần nhau với một đám con trai, làm y không lúc nào có thể an tâm.

Hôm nay cô nàng nói là đi dự sinh nhật một người bạn, nhờ y nói dối phụ huynh là đang ở nhà mình.

Lại còn lớn mật muốn tụ họp với một đám nít ranh qua đêm, y nếu không quản, chỉ sợ có cháu cũng không biết là con thằng nào.

Dừng xe trước cửa một quán bar, Chu Thần nhìn vào trong, tiện tay châm một điếu thuốc, xuyên qua làn khói nhạt mà ngắm đèn đường đổ bóng đến gần người.

Hút được phân nửa điếu thuốc, y trông thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi đen sọc trắng đẩy cửa đi ra, nhìn thấy y liền vẫy tay, cười cười đi tới.

“Giai Giai gọi cậu đến?” Hấn vừa ngồi vào trong xe liền đoạt lấy nửa điếu thuốc của Chu Thần, hít một hơi.

Nam nhân mị hoặc có đôi mắt tinh tế, đuôi mắt nhếch lên có chút lẳng lơ này là bạn từ thời thơ ấu của y, Khương Phàm.

“Tớ đến lỗi cổ nó về.” Đối với hành động (tự nhiên như ruồi) giạt thuốc lá của đối phương, y cũng không để tâm.

“Nó đã lớn rồi, cậu cứ quản chặt thế không sợ bị ghét sao?”

“Dù sao nó cũng không thích thằng anh này sẵn rồi, còn sợ cái gì.”

“Chắc, thật là, vò đã mẻ lại sứt.” Khương Phàm phun ra một vòng khói, quay đầu hỏi hấn: “Muốn dùng biện pháp mạnh bắt nó đi ra à?”

(*Vò đã mẻ lại sứt – , là từ câu ngạn ngữ [thường đọc nhẹ giọng]: vò đã mẻ rồi thì chính là cái vò mẻ, không cần phải giữ cẩn thận nữa. Nghĩa bóng là vô trách nhiệm, không cầu tiến.)

“Thì làm sao? Cậu thay tớ được chắc?”

“Không dám. Nó là em gái cậu, người có quan hệ với cậu tớ nào dám trêu vào.”

“Hừ, thế mà còn dám cho nó vào cửa... Đi thôi, tớ vào xem.”

Chu Thần vừa muốn mở cửa xe, tay phải đột nhiên bị nắm trụ.

“Sở Thiên Dịch đang ở bên trong.”

“Vậy sao?” Chu Thần dừng lại suy nghĩ một chút, quay đầu hỏi người bên cạnh, “Cái cậu tổ chức sinh nhật kia sẽ không phải tên là Trần Á Huy chứ?”

Muốn hỏi ở thành phố D nơi nào náo nhiệt nhất vào ban ngày, e rằng không ai nói được. Thành phố này khá lớn, dân cư phân bố có chút thưa thớt, nhưng nếu là buổi tối, khu phố mà quán bar Đông Chi Vận này tọa lạc nhất định là đề cử sáng giá, có chút hơi hướng ăn chơi trác táng. Mà Đông Chi Vận lại còn được Khương Phàm khi về nước mấy tháng trước mua lại.

Vừa vào cửa liền bị một luồng hơi nóng thổi qua tóc, Chu Thần lúc này mới nhớ tới, vội vội vàng vàng ra khỏi nhà tựa hồ đã quên mất không chỉnh lại mớ tóc rối bời, thường ngày y luôn cẩn thận tỉ mỉ, hiện tại tóc bay tán loạn lại làm y có chút thoải mái...

Theo Khương Phàm đi vào bao sương, Chu Thần liếc mắt liền thấy Sở Thiên Dịch đang ôm một nam hài trong lòng.

(*bao sương: một phòng riêng có nhiều chỗ ngồi, có tính cá nhân trong những nơi công cộng như nhà hát, quán trà, tiệm cơm...)

“Anh Tiểu Phàm!” Một giọng nữ bén nhọn cất lên, sau đó thanh âm liền hạ thấp, “Anh hai, anh đến thật à...”

Chu Thần thu hồi ánh mắt nhìn Sở Thiên Dịch, lấy lại tinh thần, trừng mắt về phía nữ hài đang bỏ nhào sang bên cạnh Khương Phàm, nghiêm giọng nói: “Theo anh đi về.”

Nữ hài kia chỉ hướng y làm mất quý, cầm tay của Khương Phàm vẫn đang nắm lấy cổ tay Chu Thần... vòng ra đằng sau lưng mình, đem người ngồi xuống sô pha.

Chu Thần chỉ có thể trơ mắt nhìn: Ta như thế nào lại có một... em gái lớn mật làm càn như người...

“Đã gặp mặt rồi, vậy tôi giới thiệu mọi người một chút.” Sở Thiên Dịch vẫn ngồi gần đó rồi cục đứng dậy, kéo người bên cạnh vừa lúc đang hiểu kỳ đánh giá Chu Thần đứng lên. “Người này chính là trợ lý của anh...”

Nghe thấy lời giới thiệu của Sở Thiên Dịch, tựa hồ quan hệ của hai người còn không đến mức độ bạn bè, Chu Thần cúi đầu che khuất nét cười khổ bên miệng.

“Chu Thần,” Sở Thiên Dịch quay sang đã thấy Chu Thần ngẩng đầu,, xoa đầu nam hài bên cạnh, cười ôn nhu nói: “Đây là Trần Á Huy.” Dáng tươi cười mềm mại cứ như vậy tràn đầy trên mặt Sở Thiên Dịch, khiến Chu Thần muốn cười xã giao một cái cũng thấy khó khăn.

Nam hài kia tràn trề tuổi trẻ, tùy ý tươi cười, ánh mắt nhiệt hỏa, còn có biểu tình đầy hạnh phúc đâm thẳng vào nơi nào đó trên ngực trái Chu Thần, làm y quặn thắt, âm thanh vang dội bên tai ‘Á Huy, Tiểu Thần là anh hai của tớ đó, rất là tài giỏi nha,’ dường như cũng đã biến thành nhạc nền.

Nhìn tươi cười của Sở Thiên Dịch có chút ngây ngẫn, dư quang trong khóe mắt thấy Khương Phàm đang ngồi lại muốn đứng lên, Chu Thần tiến lên một bước, vươn tay cười cười nói: “Xin chào, thường nghe sắp nhắc tới cậu.” Chính là không biết nụ cười này có thể che giấu biểu tình cứng nhắc trên mặt mình hay không.

Trần Á Huy thế nhưng không bắt tay lại, chỉ giương mắt cười cười, “Anh Chu Thần.” Trên gò má có lúm đồng tiền nhàn nhạt, ánh mắt như mang theo vài tia khiêu khích.

Bàn tay Chu Thần vẫn giơ ra trước người, Khương Phàm liền bước tới kéo tay y về, trong nháy mắt nhờ vậy mà giảm bớt xấu hổ.

Chu Thần ngồi xuống bên cạnh Chu Giai, nhéo hai má núng nính của cô nàng, tàn bạo nói: “Đừng có mơ anh đây nói dối bố mẹ cho nhà người!”

“Hừ, ta đây sẽ méc bố, rằng nhi tử bảo bối của ông quậy cả đêm, còn uống rượu!”

Chu Thần nheo mắt lại: “Uống lúc nào.”

“Chút nữa thế nào chả uống!”

Chu Thần thấy mọi người đều nhìn về phía hai anh em bọn họ, thức thời biến khẩu chiến thành ám chiến, ở phía dưới túm lấy tay em gái mình, ý bảo đối phương mau cùng y rời đi.

Sở Thiên Dịch còn đổ dầu vào lửa, “Chu Thần, không ngờ Giai Giai lại là bạn cùng lớp với Tiểu Huy, thanh niên thỉnh thoảng thả lỏng một chút cũng tốt, đừng nghiêm khắc như vậy.”

Chu Thần không trả lời hẳn, chỉ là buông tay Chu Giai ra, để cho cô tự do chạy vào trong đám người.

Âm nhạc đình tại nhưc óc vang lên, Chu Thần bắt đắc dĩ thở dài.

Thanh niên... Y cũng đã trải qua cái tuổi này, nhưng vào lúc đó, y đang làm cái gì nha?

Khương Phàm thấy thần sắc y không tốt lắm, đẩy ra mấy tiểu bằng hữu tò mò bên người, lôi y ra khỏi bao sương.

“Đi đâu đấy?” Ở phía sau hai người, Sở Thiên Dịch khoanh tay đứng dựa vào mép cửa hỏi.

Khương Phàm sững người trong giây lát, lập tức cười rộ lên: “Xin lỗi đã quên mất cậu, người anh em, tôi cùng Thần Thần đi ôn chuyện cũ, không phải cậu muốn ở cùng tiểu tình nhân của mình sao? Chúng tôi không làm phiền a.” Về mặt hẳn đây thành khẩn.

“Cậu đây là phân biệt đối xử,” Sở Thiên Dịch mắt nhìn Chu Thần đi về phía trước, vỗ vỗ Khương Phàm, thần sắc vẫn lãnh đạm như trước nhưng thực ra so với khi đơn độc đối mặt với Chu Thần thì dịu dàng

không ít, “Bạn cũ vừa về nước, tôi tự nhiên phải đi bồi một phen; về phần Tiểu Huy, hãy còn nhiều thời gian.” Sau đó hắn hỏi chỗ hẹn, xong liền vào bao sương nói với Trần Á Huy một tiếng, cuối cùng đi tìm bọn Chu Thần.

“Xem ra tớ đi xa vài năm, hai cậu cũng không có gì tiến triển nha.” Khương Phàm nói bóng gió, rót rượu cho Chu Thần, “Không biết từ lượng có tiến bộ không.”

Chu Thần nhắc ly rượu để sát vào mũi, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt liền cười yếu ớt: “Đi xã giao với hắn tớ làm gì còn đường thoát, có rượu gì là chưa từng uống a, chỉ sợ hiện tại cậu không xứng làm đối thủ.”

“Nga?” Khương Phàm cùng Chu Thần cùng ly, tà tà thả người lên sofa mềm mại, “Hô... Tớ bảo này, từ nay về sau sẽ không có người thứ hai lọt vào mắt xanh của cậu sao?”

Chu Thần nhìn ngọn đèn lơ lửng, ly rượu ánh lên sắc đỏ. Y nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu, lặng yên không nói.

“Cậu ở nước ngoài mấy năm nay sống ra sao? Lúc trước tớ bận quá, cũng chưa có chính thức mời cậu về nhà ăn cơm hồi nào.” Chu Thần vừa nói vừa móc ra điều thuốc, liền châm lửa.

“Cái gì mà chính thức với không chính thức, thích làm bộ làm tịch hử, đồ mờ ta nhất định phải cho người một cước bay người.”

Chu Thần đẩy Khương Phàm một cái, “Lượn đi.”

Căn phòng này có hiệu quả cách âm hoàn hảo, vì vậy ngay khi đột nhiên xuất hiện tiếng động, hai người đều đồng thời ngẩng đầu, quả nhiên là thấy Sở Thiên Dịch tiến vào, vẻ mặt tự tiểu phi tiểu (=cười mà không cười), “Hai người đang nói gì mà vui vẻ vậy, tôi nghe với.”

Khương Phàm vốn cực kỳ am hiểu cách hâm nóng bầu không khí, chỉ cần hắn tâm tình tương đối tốt, đi đến chỗ nào cũng sẽ cười nói không ngớt, nếu hắn có mặt mà trong phòng lại không tiếng động... Nhất định là lão nhân gia hắn đang khó chịu.

Bản thân Sở Thiên Dịch nói không nhiều, nhưng cũng không phải kiểu người trầm lặng, thông thường nói ra mấy câu điều tiết không khí cũng không phải không có khả năng.

Chu Thần vốn cũng không ít nói, cùng một kiểu với Khương Phàm, chỉ ngoại trừ một tình huống đặc thù – Sở Thiên Dịch ở đây.

Khương Phàm ngồi dậy bắt chuyện với Sở Thiên Dịch, Chu Thần trái lại nhàn nhã, thuần túy ngồi đó thưởng rượu, đột nhiên nhớ ra khi y bằng tuổi Trần Á Huy thì đang làm gì.

Sinh nhật 18 tuổi năm ấy, Chu Thần rốt cuộc cũng tỏ tình với người y thầm mến bấy lâu.

“Em thích anh.”

Khi đó y vẫn còn ở cái tuổi thanh xuân kiêu ngạo, nhưng ba chữ đó cũng phải tiêu hết dũng khí mấy năm mới có thể xuất khẩu thành lời. Để ra vẻ bình thản mà nói ra câu ấy, đối với y thật không dễ.

“...Tôi không thích đàn ông.”

Cậu trai “bị” tỏ tình vừa nghe y nói xong, chỉ sau ba giây liền buông lời cự tuyệt.

Thế nhưng y vẫn không vì thế mà dừng lại, y bỏ ra hai năm rưỡi dùng hành động, dùng ngôn từ truyền đạt tới đối phương tình cảm của mình.

Có lẽ khi đó y chỉ là một thằng nhóc, cuối cùng chỉ vì câu “éo lả” đầy chán ghét của đối phương mà vội vàng từ bỏ, cắt đứt hoàn toàn liên hệ với người nọ.

Vốn tưởng rằng cuộc đời sẽ cứ như vậy trôi qua, không nghĩ đến năm ấy y tốt nghiệp đại học, về nhà lại ngoài ý muốn gặp lại Sở Thiên Dịch, mà đối phương còn mời y làm cho công ty của hắn, một công ty mới những ngày đầu dựng nghiệp, so với công ty kém cỏi nhất y nộp hồ sơ vào còn thua xa.

Có lẽ bởi vì lúc ấy là lần đầu tiên Sở Thiên Dịch lộ ra thần tình coi trọng y, y liền quên hai chữ “éo lả” làm y đau đớn bấy lâu là từ ai mà có, mắt nhắm mắt mở mà đồng ý.

Có lẽ y khi đó đã thực sự nhen nhóm một khát vọng hèn mọn, khát vọng rằng đối phương sẽ có một ngày thấy y vừa mắt, giờ nghĩ lại mới thấy buồn cười.

Mười tám tuổi nay đã thành hai mươi tám tuổi, mười năm đã trôi qua.

Y vẫn dậm chân tại chỗ, vẫn thích người kia, tổn hơn mười năm thích một kẻ thay bạn gái không biết bao nhiêu lần, rồi cuối cùng lại chung tình với một cậu trai trẻ, buồn cười chính là, người kia cũng chẳng phải y...

“Tôi thích cậu ấy, nam hay nữ không quan trọng.”

Mười năm sau, Sở Thiên Dịch theo đuổi nam nhân khác, xoay người nói với Chu Thần như vậy, y chỉ đành cười, có chút cay đắng, có chút cam chịu.

Đôi khi phải thừa nhận, có người vận khí chính là kém một chút... Liền bị bỏ lại thật xa.

“Thần Thần, Chu Thần!”

Chu Thần hồi thần lại, thấy Khương Phàm và Sở Thiên Dịch đều nhìn y, đảo mắt một vòng liền cười hỏi: “Gọi tôi làm gì?”

“Đang nghĩ cái gì mà nhập thần như vậy?”

Chu Thần vươn tay ghé vào trên bàn, lẩm bẩm: “Đột nhiên nghĩ đến, chúng ta đều già rồi.”

“Trợ lý Chu tự nhận mình già rồi, vậy tôi đây ba mươi tuổi chẳng phải là ông lão sao?”

“Cũng không phải,” Chu Thần khó có được cơ hội trêu ghẹo Sở Thiên Dịch: “Già rồi, nên thích gặm cỏ non.”

Lời này vừa nói ra, không khí ôn hòa trong phòng lập tức tụt xuống âm độ. Khương Phàm có chút xấu hổ ngồi ở giữa, thế này thật khó xử.

Kỳ thật chỉ cần Chu Thần tùy tiện nói gì đó coi như đùa, nhưng y hôm nay tâm tình không được tốt, bật dậy túm lấy áo khoác khoát lên vai, đá văng cửa đi ra.

Trước khi đi y nói: “Phàm, cậu giúp tớ trông coi Chu Giai.” Sau đó chỉ còn cửa gỗ tự động đóng cửa đánh “rầm” một cái.

2. Chương 2

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Trên đường về, radio trên xe phát bài hát của một nam ca sỹ.

Chu Thần không hay nghe nhạc, chỉ là hiện tại tâm huyết dâng trào liền bật radio lên, vậy mà bài hát này lại làm y thoáng xúc động, chỉ vì lời hát mà người ca sỹ đang ngâm nga.

‘Dùng khí mười năm, một câu tiêu hết...’

Chu Thần dừng chiếc xe yêu quý ở bên đường, ghé vào trên tay lái lẳng lặng nghe tiếp tiếng ca kia.

‘Có thể hay không ngừng thời gian lại, để anh chậm rãi nói lời yêu.’

Cảm giác có dòng nước ấm áp thấm qua áo sơ mi chảy lên cánh tay, lưng y cũng theo đó mà phập phồng.

Trước mắt trở nên mờ ảo, y chợt thấy lại hình ảnh chính mình mười ba năm trước, kiêu ngạo đầy tự tin ném rổ, lại bị một tên mặt đơ rướn người lên đoạt lấy quả bóng, người nọ tiện tay đẩy bóng ra xa khỏi rổ, lạnh lùng nhìn y hừ một tiếng.

Mùa hè năm ấy nóng bức, trên mặt sân bóng rổ ai ai cũng đều một thân đầy mồ hôi, chỉ có thiếu niên kia mặc áo sơ mi thuần trắng, ánh mắt đậm mạc vẫn như trước rõ nét, đã qua nhiều năm như vậy vẫn chưa khi nào phai nhạt.

Rốt cuộc vì sao mà thích hẳn, y đều đã sớm quên, qua nhiều năm như vậy, ánh mắt dõi theo người ấy đã thành thói quen, có thể tình cảm này cũng chỉ là một thói quen không hơn không kém.

Nhìn từng nữ nhân bên người hẳn đến rồi đi, y đã sớm chết lặng, cho đến khi nam hài sống động này xuất hiện.

Y biết lúc hẳn gặp nam hài này là khi được trường cũ mời đến diễn thuyết. Y nghĩ thầm, Sở Thiên Dịch chỉ một cái liếc mắt liền yêu luôn nam hài này, chính y cũng thế, liếc mắt một cái liền yêu mười mấy năm, nhưng vì sao kết cục lại khác nhau một trời một vực.

Bài hát kia kết thúc, tiếp đó liền vang lên một bài khác, âm nhạc sôi nổi, khắp nơi đều trở nên từng bừng.

Chu Thần ngẩng đầu, đột nhiên nhận ra mình không nên tiếp tục thương tâm, liền không dồng dài thêm nữa, một cước đạp ga về thẳng nhà.

Ngày mai, y lại trở về là trợ lý Chu trầm ổn lão luyện.

Khi Chu Thần chỉnh lại cà vạt, định gõ cửa phòng làm việc của Sở Thiên Dịch thì bỗng nhớ tới, hôm qua đối phương nói hẳn sẽ đến muộn.

Y nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đã gần hết buổi sáng...

Đang muốn xoay người, phía sau thò ra một cánh tay nắm lấy bàn tay y đang dừng trước cửa, hơi thở nóng ẩm như có như không đảo qua khuôn mặt y, đến khi y kịp chú ý thì cửa phòng làm việc đã mở.

Người phía sau đẩy cửa ra, lách qua người Chu Thần, “Đem thứ trên tay cậu đưa cho tôi.”

Chu Thần ngẩn người, đột nhiên nhớ tới câu ‘trâu già gặm cỏ non’ mình nói đêm qua... Không biết vị lão bản lạnh lùng có thù tất báo này dự định trả thù y thế nào.

Chu Thần đem tài liệu đặt trên bàn làm việc của Sở Thiên Dịch, “Sếp, buổi tối có một bữa tiệc.”

“Ừ, tôi nhớ rõ.” Sở Thiên Dịch vùi đầu vào đồng tài liệu, mãi vẫn không nghe thấy tiếng trợ lý của mình đi ra liền ngẩng đầu, nói: “Tôi đã biết, cậu ra ngoài đi.”

“Tối nay tôi có thể không đi được không?”

“Cậu có việc gì?” Sở Thiên Dịch xoay xoay cây bút chất vấn.

“Cái này...” Chu Thần trợn trắng mắt, “Buổi tối mẹ tôi hẹn đi xem mắt,” không đi sẽ bị đánh gãy chân... “Vừa vặn trùng thời gian với buổi tiệc.”

Sở Thiên Dịch nhìn thấy biểu tình của Chu Thần, trong mắt lộ ra hứng thú, “Ra vậy, người mẹ cậu chọn là nam hay nữ?”

Chu Thần cứng ngắc, biết đây là phương pháp trả thù của Sở Thiên Dịch, sử dụng thứ y để ý nhất để uy hiếp, nhưng ta đây để người chơi dễ vậy sao, y vẫn cố tỏ vẻ không có gì, điềm đạm cười: “Nam hay nữ... thì liên quan gì đến anh.” Huống hồ chính lão bản người đang thích một nam nhân nha.

“Vậy sao?”

Chu Thần cầm lấy mấy văn kiện đã được ký, vững vàng đi ra ngoài phòng làm việc, thế nhưng cước bộ vội vã vẫn bán đứng ít nhiều tâm tình của y.

Sở Thiên Dịch nhớ tới lời Trần Á Huy đêm qua nằm bên người hẳn nói: Sao lại muốn giữ một người có ý nghĩ không an phận bên cạnh?

Kỳ thật lúc trước cũng chỉ biết chuyên ngành mà Chu Thần học đúng là hẳn đang cần, hẳn cũng biết y đối với học tập thật sự nghiêm túc, hơn nữa năng lực cũng không kém, công ty mới khởi nghiệp không thể mời nổi cao nhân, nhưng bồi dưỡng một nhân tài lại thật ra dư dả.

Về phần cái gì an phận hay không an phận, hẳn cho tới bây giờ vẫn không nghĩ Chu Thần đối với hắn có uy hiếp gì, nhiều nhất là chính bản thân mình có chút chán ghét y mà thôi.

Bất quá trôi qua nhiều năm như vậy, bao nhiêu công lao gây dựng sự nghiệp đều có phần của y, sao một chút tâm tư chán ghét nhỏ nhặt có thể so sánh được, hơn nữa y cứ vậy một mực đi theo mình, chẳng phải rất có lời hay sao.

Biểu tình trên khuôn mặt Sở Thiên Dịch không thay đổi nhiều, nhưng tâm tư lại chuyển biến liên tục. Chỉ nhìn hắn thôi cũng đã mệt mỏi... Mà thôi.

Chu Thần lịch sự kéo ghế cho cô gái ngồi xuống, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Chưa nói được mấy câu, cô gái đã biểu lộ hài lòng với sự chu đáo và ôn nhu của Chu Thần, đồng ý gặp mặt lần sau.

Chu Thần ngó người, đó chỉ là thói quen của y, vô luận là đối với ai y đều đối xử như vậy... Nhưng sao y có thể mở miệng.

Cô gái còn kể về những đối tượng xem mắt của mình hồi trước.

Chu Thần nghe thấy hai chữ ‘ẻo lả’ thì mím môi cười, hỏi: “Vậy em có thấy anh ẻo lả không?”

Đối phương giống như nghe được một câu nói đùa hay, khóe miệng cong lên, hiện ra hai lúm đồng tiền nhân nhật bên má.

Chu Thần cũng cười theo, mắt liếc ra ngoài cửa sổ.

Cũng chỉ có gã Sở Thiên Dịch không biết tốt xấu kia mới có thể nói y ẻo lả... Cũng chỉ có lời nói của người kia, mới thật sự làm y lưu tâm.

Y nhìn lúm đồng tiền trên má của cô gái, nghĩ đến nam hài trong lòng Sở Thiên Dịch cười rộ lên cũng giống như thế này, liền lắc đầu. Đã yêu thích rồi, thì dù người nọ cười rộ lên giống hệt nữ nhân cũng không thấy ẻo lả, nếu đã không thích, cho dù phơi nắng đến đen thui cũng sẽ chỉ nhận được ánh mắt chán ghét ấy.

Hiện tại y đã không còn ở cái tuổi kia, công việc bàn giấy vốn không có mấy thời gian ra ngoài, làn da đã sớm trắng bệch.

Trong lúc vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ, Chu Thần bỗng thấy vài người đang hướng gian nhà hàng bên này đi tới. Thật bất ngờ, y rõ ràng nhớ kỹ bữa tiệc tối nay tổ chức ở nhà hàng Triều Hải, vòng vo thế nào lại đến đúng chỗ y đi xem mắt như vậy.

Nếu như bị người quen nhận ra, chắc chắn y sẽ bị kéo đi uống rượu, chỗ y đang ngồi lại thật sự không kín đáo cho lắm, thật là nhức đầu.

Quả nhiên nhóm người sau khi theo nhân viên phục vụ vào trong, có người ngay lập tức nhận ra y.

Sở lão bản nhà y hiển nhiên không thể không nhìn ra, thậm chí còn có thời gian ngó qua cô gái đang ngồi ngay ngắn đối diện y, bên mép khó có được nhếch lên một nụ cười chế nhạo.

Hắn lớn mật lôi y đi uống rượu, nói rằng việc trò chuyện với nữ nhân phải để lên trên giường mới là thích hợp nhất.

Chu Thần không có biện pháp, ai bảo y đụng phải mấy tên nhà giàu mới nổi này, cứ như bọn du côn nhất định không bỏ lỡ cơ hội tìm người chuốc rượu, chẳng thể làm gì khác hơn là đứng dậy, áy náy quay đầu xin lỗi cô gái, đáp ứng lần sau sẽ đền bù, dù kỳ thật y không có ý định gặp mặt đối tượng xem mắt nào lần thứ hai. Lần này cũng chỉ là do mẹ y bắt ép mà thôi.

Trước đây Chu Thần uống rượu, cũng chỉ khi cần mới uống.

Ngày hôm nay y đột nhiên trong lòng phiền muộn, mấy tên lưu manh này chỉ biết nốc rượu, tốt, lão tử uống chết các ngươi!

Cho những người này say khướt một phen, về sau bọn họ cũng không dám tùy tiện đo tửu lượng với y nữa.

Uống đến vài vòng, người trên bàn không còn ai, chỉ có lão bản Sở Thiên Dịch của y vẫn yên ổn ngồi đó, vỗ vỗ tay khen: “Thật sự nhìn không ra, mỗi lần nâng cốc cậu đều như vậy, mấy năm nay rèn luyện cũng không tồi.”

Chu Thần nhú mày, tim đập bình bịch, uống rượu nóng hết cả người, không được... Muốn nôn. Y bắm lấy góc áo Sở Thiên Dịch rồi gấp người xuống, nôn lên giày đối phương.

Thật cmn hả giận...

Lúc này đến phiên Sở Thiên Dịch nhú mày, tuy rằng uế vật không lan vào trong giày của hắn, nhưng cũng dính lên ống quần không ít; huống hồ đôi giày da sáng loáng cứ thế bị hủy trong tay Chu Thần, tâm tình chợt hồng бет.

Hắn nhắc cổ áo Chu Thần lên, vốn định chất vấn đối phương, thế nhưng lại nhìn thấy đôi mắt trong trẻo thường ngày kia bỗng nhiên bịt kín một tầng hơi nước, khuôn mặt tái nhợt lộ ra màu hồng phấn nhàn nhạt, ánh mắt có chút tan rã, diễn hình cho việc uống quá nhiều.

Sở Thiên Dịch day day thái dương. Chu Thần cũng chậm chậm có chút ý thức mơ hồ, chỉ biết dính sát vào trên người Sở Thiên Dịch để khỏi bị ngã, đầu cũng rúc lại gần.

Chu Thần rất ít khi uống say, lại càng không bao giờ say rượu trước mặt Sở Thiên Dịch. Thường ngày uống rượu đều suy nghĩ trước sau, hôm nay rốt cuộc quá trốn, thật sự uống quá nhiều rồi...

Sở Thiên Dịch nhìn con ma men Chu Thần tức giận đến xì khói, không thể mang y về nhà mình a, nơi đó còn có một con mèo xù lông, nhưng hắn cũng không biết nhà Chu Thần ở đâu, nghĩ đem y vào khách sạn, nhưng đem người quăng vào chỗ kia, hắn cũng không biết chính mình có thể sống đến ngày mai không.

Hắn lấy điện thoại di động ra gọi cho Khương Phàm, thông báo vị trí của mình, bên kia nói có thể chỉ đường cho hắn đến nhà Chu Thần.

Sở Thiên Dịch đem Chu Thần nhét vào trong xe, sau đó theo hướng dẫn của Khương Phàm lái xe đi.

“Sở Thiên Dịch... Thiên Dịch... Dịch...”

“Cậu đang luyện làm tiếng vang hả?” Sở Thiên Dịch đem mái tóc hỗn loạn của Chu Thần đang dựa sát vào đẩy ra xa một chút, chuyên tâm lái xe.

“Anh, vì sao lại thích tiểu quỷ kia...” Y lẩm bẩm có chút không rõ, nhưng cũng đủ để đối phương nghe thấy. Chu Thần ợ ra một hơi đầy mùi rượu, ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi chờ hắn trả lời.

Sở Thiên Dịch không để ý đến y.

“Cậu ta... So với khi tôi mười tám tuổi,” y vừa nói khoe mắt vừa tràn đầy lệ quang, từng giọt từng giọt rơi xuống, “Bóng rổ giỏi, học cũng giỏi, quan hệ với người khác cũng tốt, tôi có điểm nào không bằng cậu ta, tại sao anh lại thích cậu ta mà không thích tôi...”

Tay Sở Thiên Dịch đang cầm lái bỗng cứng đờ, nhớ lại Chu Thần khi đó, đích xác ưu tú hơn hẳn Trần Á Huy.

Tại sao thích người kia nhưng không thích người này...

“Ai biết được, chắc là do duyên phận.” Những lời này hắn nói như thì thầm, tay phải hướng ra xoa xoa đầu tóc có chút rối của Chu Thần.

Cánh tay đang vươn ra lại bị người cầm lấy, “Anh kỳ thật chính là thích tôi, thế nhưng anh chưa từng phát hiện, anh trốn tránh tôi chán ghét tôi bởi vì không muốn thừa nhận anh cũng là người như tôi... Nhưng vì cái gì sau đó anh lại thừa nhận...” Chu Thần ôm tay Sở Thiên Dịch khóc òa.

Vì sao lại chấp nhận một người khác, hai người bọn họ bắt quá chỉ mới quen nhau mấy tháng, còn y yêu hắn đã hơn chục năm, y tình nguyện để hắn vĩnh viễn không thừa nhận, như vậy y còn có thể lừa dối chính mình, nói với bản thân rằng Sở Thiên Dịch không thích đàn ông, hiện tại cũng không đến nỗi thống khổ như thế này.

Nước mắt nóng ẩm rơi trên mu bàn tay Sở Thiên Dịch làm hắn cả kinh, như phải bỏng mà thu tay về.

Không hiểu vì sao hắn lại yên tâm thoải mái cho người này đi theo hắn nhiều năm như vậy, biết rõ tâm ý của đối phương nhưng lại chưa từng để tâm. Chỉ là giờ khắc này hắn đột nhiên có chút áy náy, nhìn Chu Thần òa khóc như đứa nhỏ, trái tim như thắt lại.

“Thực xin lỗi.”

Nghe thấy ba chữ này, Chu Thần khóc càng to, bám lấy cánh tay Sở Thiên Dịch lảm nhảm: “Tại sao lại xin lỗi tôi tại sao lại nói như vậy, anh đâu có lỗi gì với tôi thu lại lời đi thu lại đi...”

Chịu đựng đau nhức trên cánh tay, Sở Thiên Dịch nhìn con đường phía trước thở dài.

Nếu ba chữ này nói ra sớm hơn, có lẽ sẽ không khiến Chu Thần ra nông nỗi này, vào lúc đối phương nói thích hắn...

Hắn tưởng rằng nói ra xong sẽ không cần vì tiếng khóc của Chu Thần mà phiền não, thế nhưng lại phát giác có chút lừa mình dối người.

Thật vất vả mới đến được nhà Chu Thần, Sở Thiên Dịch thở hắt ra, thầm nghĩ một đường này là con đường dài nhất hắn từng đi.

Đi Chu Thần vào nhà, con ma men đã dừng khóc, chỉ là lệ ngân (=vết nước mắt) trên mặt vẫn còn rõ ràng, mắt cũng đã sưng đỏ, tựa hồ tất cả những gì chôn giấu dưới đáy lòng thật lâu đều khóc ra hết.

Sở Thiên Dịch hỏi y trong nhà có thuốc giải rượu không, Chu Thần đang muốn nói lại đột nhiên che miệng lại hướng vào phòng lão đảo chạy đi, sau đó hắn nghe được thanh âm người nôn mửa.

Khi hắn đi tới, mắt Chu Thần không có nửa điểm tiêu cự, hắn nhìn xuống phía dưới liền thấy một đồng uế vật, mà Chu Thần cũng đang ngồi một đồng bên cạnh, trên người cũng dính không ít.

3. Chương 3

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Sở Thiên Dịch hiểu rằng Chu Thần ngày hôm nay ra nông nỗi này, chính mình chịu trách nhiệm rất lớn; lương tâm hắn hiềm khi lại trời dậy thế này, không thể làm gì khác hơn là đã giúp thì giúp cho trót.

Chuẩn bị nước nóng xong xuôi, hắn dự định đem người kia đi tắm rửa rồi mang lên giường.

Lúc hắn đang cởi quần áo cho Chu Thần, điện thoại di động vang lên.

“Tiểu Huy? Anh sẽ về sớm thôi, em không cần chờ anh, trước tiên...”

Hắn bên này còn chưa nói xong, Chu Thần đã bất chấp tất cả, túm chặt lấy quần áo của mình hét lên: “Người không được cởi đồ của ta, buông ra...”

Tay Sở Thiên Dịch thay tâm tình của chủ mà run bắn lên, rồi thực sự buông lỏng, Chu Thần đứng không vững liền ngã về đằng sau, đầu đập vào cạnh bồn tắm lớn.

“Aigu... Đau...” Vừa khóc xong, giọng y khàn khàn đặc quánh.

Truyền sang đầu dây bên kia, không khí liền tràn ngập khản trương.

“Để tôi tự làm, anh để tôi tự cởi quần mà...”

Sở Thiên Dịch luống cuống giải thích: “Không phải không phải, em đừng hiểu lầm... Đây là, là, là Chu Thần... A Tiểu Huy, Tiểu—” Nghe thấy tiếng ‘tút tut’ phát ra từ điện thoại, Sở Thiên Dịch hận không thể ném phắt nó đi, quay đầu lại nhìn Chu Thần với ánh mắt đầy sát khí. Người kia thần trí đã mơ mơ hồ hồ, tạm thời không thể nhìn mặt đoán ý.

Chu Thần một bên cởi áo sơ mi một bên tháo thắt lưng, tựa hồ nóng nực rất khó chịu, từ khuôn mặt, cổ đến bên trong áo sơ mi đều một màu đỏ hồng.

Sở Thiên Dịch gọi điện lại, phát hiện người kia đã tắt máy... Thầm chờ đợi một câu, còn chưa kịp nghĩ ra lúc về phải đỡ cậu ta thế nào, hắn quay đầu lại liền thấy người.

Chu Thần đã cởi hết quần áo, sải bước tiến vào bồn tắm lớn. Thân thể đỏ ửng vì say rượu như ẩn như hiện trong làn hơi nước, rơi vào trong mắt Sở Thiên Dịch liền trở thành màu phấn hồng nhàn nhạt, làn da tinh tế phủ trên dáng người nhỏ gầy, khiến hắn cảm thấy toàn thân có chút phát nhiệt.

Mắt thấy Chu Thần thân thể lung lay sắp trượt vào trong, hắn vội vã buông điện thoại di động, đỡ lấy người kia.

“Sao lại say đến thế này, không còn một chút phong thái ngày thường, thật là người ta không thể tưởng tượng nổi.” Sở Thiên Dịch nghĩ số lần thở dài của hắn ngày hôm nay dùng cho nửa năm tới vẫn còn dư dả.

Hắn cầm lấy vôi hoa sen thử nhiệt độ, sau đem đầu Chu Thần ấn xuống, đột nhiên phát hiện phiếm đỏ trên người đối phương có chút bất thường.

Ngồi xổm xuống nhìn một chút, khuôn mặt úp sấp không quá rõ ràng, nhưng trên người hiện lên nhiều nốt đỏ lớn.

“Này, cậu bị dị ứng với cồn sao!?” Hắn sờ vào nơi bị phiếm đỏ, đầu ngón tay vừa chạm nhẹ lên bề mặt da liền như điện giật thu trở lại, chính hắn cũng không hiểu vì sao.

Hắn không dám để người kia ngâm nước quá lâu, kỳ cọ qua loa rồi lấy khăn tắm bọc y lại, ôm vào phòng ngủ đặt lên giường.

Chu Thần lúc đầu ngủ rất không an ổn, nằm mơ cũng bị đứt quãng mấy lần, còn may sau nửa đêm rốt cục đã ngủ say.

Sở Thiên Dịch thấy y đã yên yên ổn ổn mà ngủ, hít thở tương đối đều đặn mới đứng dậy đi về. Trước khi đi còn nhìn không được quay đầu lại nhìn một cái.

Hắn nhớ kỹ năm ấy chuyển đến sát vách nhà Chu Thần, kết bạn với một cậu nhóc cũng thích chơi bóng rổ. Hai người bất luận là sở thích hay hứng thú đều có nhiều điểm chung, chơi cùng với nhau rất thoải mái, nhất là nụ cười của Chu Thần, luôn luôn dễ dàng làm hắn quên đi tất cả mọi phiền não.

Nhưng đến một ngày, đối phương đột nhiên ôm lấy hắn, môi kề môi hôn một cái rồi tỏ tình. Từ thời điểm đó tất cả đã thay đổi.

Hắn chán ghét Chu Thần, thậm chí có chút hận y, bọn họ vốn dĩ là bạn bè thân thiết nhất, nhưng vì sự ích kỷ của đối phương mà tất cả đã thay đổi sau ngày hôm ấy...

Hôm nay nhớ lại, cái gì đáng ghét, cái gì căm hận, đó đều là cảm xúc mà chỉ tuổi trẻ mới có. Nếu đợi đến khi hai người đã trưởng thành, Chu Thần hẳn nói...

Sở Thiên Dịch giật mình hoàn hồn, phát hiện chính mình tưởng tượng quá xa rồi; thực tế là, hắn phải nghĩ cách làm thế nào để dành tiểu tình nhân đang giận dữ ở nhà.

Chu Thần đã lâu không mơ tới chuyện hồi học cấp ba, y có chút trốn tránh quãng thời gian này. Bởi lẽ ba năm đó hầu như y đều trải qua cùng thằng nhóc họ Sở hàng xóm, bất luận nhớ tới cái gì cũng y như rằng không ít thì nhiều sẽ liên quan đến tên oan gia kia.

Chỉ là giấc mơ hôm qua dường như cũng khá đẹp, tâm tình lúc sau cũng thấy không tệ lắm, không biết là đã mơ tới cái gì nha.

Chu Thần vừa đánh răng vừa cố nhớ lại tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Y nhớ là đã nôn lên giày của Sở Thiên Dịch... Cũng đã lên cơn điên chất vấn hắn ở trên xe, sau đó thì mơ mơ hồ hồ không rõ.

Tốc độ đánh răng chậm lại, di chứng của việc say rượu vẫn còn, trong đầu từng đợt từng đợt đau buốt. Y buông bàn chải xuống, nhớ lại chỉ tổ đau đầu, thôi kệ đi.

Sao mình lại lấy chuyện cũ năm xưa ra nói với Sở Thiên Dịch... Tuy rằng rất nhiều năm trước y từng không ngừng hỏi Sở Thiên Dịch về vấn đề này, tại sao hắn không thích y. Nhưng kể từ khi đến làm việc cho công ty của Sở Thiên Dịch, y không còn hỏi nữa, hỏi cũng bằng không; thích còn có thể không có lý do, không thích thì có thể giải thích được sao?

Súc miệng xong xuôi, cẩn thận chải đầu đến khi không còn một sợi tóc ngang ngược nào vểnh lên, y mặc áo khoác vào đi ra ngoài.

Aizz, ngày hôm nay sao lại không phải là chủ nhật...

May mắn là, y và Sở Thiên Dịch đôi khi cũng có xích mích ngầm, nhưng ở nơi làm việc rất ít khi lời ân oán cá nhân ra so đo.

Nói là hắn công tư phân minh cũng không đúng, chỉ là tên lão bản kia có chút nghiện làm việc, một khi đã bắt đầu thì đến mẹ mình hắn cũng không quan tâm. Bất quá gần đây đã xuất hiện một trường hợp đặc biệt, chính là cậu nhỏ Trần Á Huy...

Chu Thần nhàn nhã xoa xoa gáy, bên cạnh đã tập hợp xong một đồng văn kiện cho Sở Thiên Dịch ký tên, y còn đang gom thêm một chút, cố gắng ngày hôm nay chỉ vào đó một lần.

Điện thoại trên bàn reo lên, y thấy không còn ai ở trong phòng, đành nhấc máy.

Đầu dây bên kia nói: “Sao vậy, công ty chúng ta muốn lụn bại rồi à, hết cả sáng rồi mà một tờ giấy cũng không thấy đưa lên.” Chu Thần khó mà tưởng tượng khi Sở Thiên Dịch nói ra những lời này khoe miệng lại nhếch lên, thế nhưng thanh âm nghe rõ như là đang cười.

“Sếp à, tôi bị đau đầu, lên lầu ít một chút tôi mới có thể làm trâu làm ngựa cho ngài thêm vài năm.”

“Tư duy thế là tốt...” Sở lão bản dừng một chút, đột nhiên nghiêm túc nói: “Đau đầu thì xin nghỉ, không xin nghỉ thì làm việc tử tế cho tôi!”

“Vâng vâng.” Nói xong, Chu Thần cúp máy, đầu dây bên kia Sở Thiên Dịch còn nói gì đó nhưng đã bị y cúp máy luôn không thèm nghe.

Y nhún vai, đau đầu quá, không còn cách nào khác.

Mấy chữ ‘Cho cậu nghỉ nửa ngày’ còn chưa nói hết, Sở Thiên Dịch chợt nghe thấy tiếng đập máy ‘tút tut,’ nhất thời tức điên lên, sao gần đây ai cũng cúp máy không nghe hắn nói?

Khi Chu Thần đẩy cửa đi vào, y thấy Sở Thiên Dịch đang ngồi nhàn nhã trên ghế, nghiêng đầu nhìn mình.

Y phát hiện viền mắt đối phương hơi thâm, đặt đồng văn kiện lên trên bàn xong liền hỏi: “Sếp, tối hôm qua anh ngủ không ngon à?”

“Trở về muộn, ngủ ở sô pha.”

Đáng đời! “Ồ, tối hôm qua... Làm phiền anh rồi.” Chu Thần tận lực biểu hiện thái độ áy náy thành khẩn.

“Không có gì.” Sở Thiên Dịch phát tay, thấy Chu Thần xoay người rời đi liền giữ lại: “Cậu có bị dị ứng với cồn không?”

“À, bệnh di truyền, không nghiêm trọng, chỉ là trên người nổi mẩn đỏ thôi.”

Sở Thiên Dịch nhíu mày, dị ứng mà bảo không nghiêm trọng, quá nghiêm trọng là đằng khác. Dị ứng di truyền, vậy trước kia... Hắn vẫn cho rằng Chu Thần uống rượu mặt liền đỏ chỉ là vì rượu đi xuống gan, y lại không nói cho hắn biết mình bị dị ứng, còn đi bồi rượu hết lần này đến lần khác, quả thực là liều mạng.

Nghĩ tới đây không hiểu sao Sở Thiên Dịch có chút tức giận, hắn chưa từng thấy qua người nào không coi trọng bản thân mình như vậy. “Được rồi, về sau uống ít thôi.” Hắn cũng không rảnh rồi mà đi quan tâm Chu Thần, người nọ trong nhà hắn vẫn còn đang hực hực nha; thế nhưng Chu Thần đến câu cảm ơn cũng không thèm nói, sắc mặt hắn liền càng thêm tối sầm.

Buổi tối, Chu Thần đang ngồi khoanh chân trên sô pha xem TV thì Chu Thái hậu (=mẹ Chu Thần) gọi điện thoại tới, hỏi em gái y đâu rồi.

Chu Thần lập tức thẳng lưng, mắt đảo lảo liên rồi thuận miệng bịa chuyện: “Nó ở đây chứ đâu.”

“Cho mẹ gặp nó coi.”

“Đang tắm, mẹ nghe này...” Nói xong đem điện thoại tới gần phòng tắm, bên trong nước chảy ào ào, là nước y đang chuẩn bị để tắm.

Bên kia tin tưởng lời nói dối hoàn hảo của y, sau đó dặn dò y phải trông nom con bé lỗ măng kia cho tốt, nói xong liền bị Thái thượng hoàng (=bố Chu Thần) giật lấy điện thoại.

Bố Chu vẫn như trước, khuyên răn y phải làm việc tử tế, phải nỗ lực chăm chỉ, phải trợ giúp Sở lão bản đem công ty lên tầm cao mới, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng mẹ Chu rạo rức nói chen vô, nào là có một đối tượng xem mắt tên Thân Cao Tam Vi rồi thì vân vân và mây mây.

Chu Thần cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, chỉ hy vọng hai ông bà già nhanh chóng cúp máy để cho y đi bắt em gái lêu lổng trở về.

Thật vất vả mới được cúp máy, y lập tức gọi điện cho Chu Giai, nhưng hiển nhiên cô nàng tắt máy.

“Gan to bằng trời! Không về nhà cũng không nói cho ta một tiếng... Lần sau còn giúp người nói dối, ta với người cùng họ!” (anh lúc nào chả cùng họ với nó hử anh --)

(*Ở đây Chu Thần dùng “ ” là một câu cửa miệng đằng sau một điều kiện mà người nói thề thốt sẽ đạt được, ví dụ như “Không đánh chết người thì ta và người cùng họ!”, ý tương tự như không làm điều này thì mình sẽ bị trời đánh v.v...

Buồn cười ở đây là Chu Thần và Chu Giai vốn đã cùng họ =)))) Trong một số đam mê các thụ cũng thường dùng câu này chứ công, nhưng cuối cùng vẫn thành dâu nhà người ta:v)

Chu Thần vò đầu, gọi đến số điện thoại của Khương Phàm.

“Phàm, có thấy con bé nhà tôi không.”

“Cậu không thèm hỏi thăm tôi mà trực tiếp vào đề như vậy hả?” Bên kia ồn ào náo nhiệt, có thể thấy Khương Phàm đang ở trong quán bar.

“Sốt ruột chết đi được, nhỡ mập này không về nhà cũng chẳng nói với tôi một tiếng.”

“Xì mốc, lớn như vậy rồi mà còn sợ đi lạc sao, tôi nói này, cậu đừng cố chết cố sống quản con bé chặt như vậy.”

“Nó ba ngày thì hai tìm đến cho tôi một đồng phiên phúc, tôi có thể không quản sao! Nó có đến chỗ cậu hay không... Aizz, cậu chờ một chút.” Bên này điện thoại vừa cúp, bên kia đã vang lên tiếng chuông cửa.

Y nghĩ có thể là Chu Giai đến đây, lại nghĩ liệu có phải là hai ông bà già đến thị sát? Không thể nào nhanh như vậy chứ.

Xỏ dép vào, nhìn qua mắt thần trên cửa, y phát hiện một gương mặt xa lạ.

“Ai đó?”

“Người quen của Chu Giai a!”

Chậc, phiên phúc lại chạy tới cửa.

“Nó không có ở đây!”

“Mở cửa!”

Ngữ khí người nọ rất ngang ngược.

“Đã bảo là nó không ở trong này, cậu đi chỗ khác đi.” Chu Thần bụng đầy lửa giận, gặp người lạ cũng không có tâm trạng bảo trì phong độ. Y quay vào nhà, dự định tiếp tục chất vấn Khương Phàm.

Không nghĩ tới vừa cầm điện thoại lên, bên ngoài lại phát ra tiếng đập như muốn phá luôn cửa nhà y.

Y dọn đến đây ở chưa bao lâu, khu nhà này mỗi tầng có bốn hộ, thanh âm bên ngoài từ lầu trên đến lầu dưới đều nghe rõ mồn một... Chu Thần không muốn phá hỏng quan hệ láng giềng, làm phiền hàng xóm, nên sau khi Khương Phàm xác nhận hẳn không gặp Chu Giai, y không thể làm gì khác ngoài việc đi mở cửa.

Ngoài cửa là một cậu nhóc ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, Chu Thần lúc này nhìn thấy hẳn liền bùng nổ, tức giận chỉ chỉ đôi dép bên cạnh bảo đối phương thay rồi đi vào.

Cậu nhóc cũng không nhìn ngó loanh quanh, xỏ dép rồi vào trong nhà ngồi xuống.

“Tìm Chu Giai làm gì?” Chu Thần thấy tiểu tử này không có ý muốn rời đi, không thể làm gì khác ngoài việc tiếp chuyện.

“Cô ta đoạt nam nhân của tôi, tôi đến tìm nam nhân của cô, có vấn đề gì?”

Chu Thần đang uống nước cam liền phun sạch.

“Khụ khụ, cậu... Ai là nam nhân của nó!” May còn chưa lật bàn.

“Anh không phải anh trai cô sao?”

“...”

“Chẳng phải cũng được coi là nam nhân của cô sao.” Cậu nhóc nói xong liền đi lại lung tung, tìm nửa ngày rốt cục thấy tủ lạnh trong phòng bếp, vỗ tay một cái liền mở ra, phát hiện đồ ăn bên trong rất đầy đủ, tùy tiện lấy một hộp sữa chua ăn.

Chu Thần khoanh tay hỏi thẳng nhóc không biết trên dưới: “Nói như vậy, cậu biết Chu Giai đã đi đâu?”

“Cô ta lừa nam nhân của tôi qua đêm.”

“Vậy cậu...”

“Cho nên tôi hôm nay mới đến đây... Trước khi nam nhân của tôi van xin tôi trở về thì tôi sẽ ở lại đây, ông chủ nhà thân mến ạ.”

Phắc, thẳng nhóc đáng chết này dám gọi ta là ông chủ!

Chu Thần từng nói chính mình đã già, nhưng đó cũng chỉ là cảm khái lúc buồn chán mà thôi; hiện tại có người nói y già cỗi, y thật sự khó có thể chấp nhận.

“Cậu đi ra ngoài ngay, không ra tôi sẽ gọi cảnh sát.”

“Tôi còn vị thành niên.”

“Thì tổng cậu vào trại cải tạo!”

“Vậy anh gọi đi, xem người ta tin anh là nạn nhân hay chính là ông chủ biến thái dâm loạn sàm sỡ thiếu niên nha.”

Chu Thần thầm nghĩ y chắc là già thật mất rồi, trái tim không chịu nổi đả kích cỡ này; sau khi cầm lấy chứng minh nhân dân và ví tiền của người nọ, y liền đáp ứng cho tên nhóc ở tạm một đêm.

Thiếu niên tên Lam Đông Đông.

Từ lúc cho cậu nhóc họ Lam vào ở, Chu Thần bắt đầu cuộc sống của một chủ cho thuê nhà vô kỳ hạn, mà khách trọ lại không ngừng thay đổi... Chỉ không biết khi nào mới chuyển thành một người mà y hằng mong muốn.

4. Chương 4

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Chu Thần gắng hỏi Lam Đông Đông rốt cuộc Chu Giai biến đi đâu, đối phương chỉ ngáp một cái, nói nàng cứ khăng khăng ngồi ở nhà nam nhân của mình học bổ túc, sau lại thấy Chu Thần thật sự sắp sốt ruột đến phát điên liền bổ thêm một câu: “Bọn họ cùng học nhóm, khoảng chừng năm sáu người...”

Chu Thần lúc này mới thở phào... rồi lập tức phát hiện có việc không ổn, túm lấy Lam Đông Đông lắc lắc: “Số điện thoại nam nhân của cậu là bao nhiêu!”

Ngay lúc ấy điện thoại trong nhà đột ngột vang lên, Chu Thần lại càng hoảng sợ, do dự không dám nhấc máy...

Đến khi khổ chủ cuối cùng thu hết can đảm tiếp điện thoại, quả nhiên đầu dây bên kia chính là Chu Thái hậu, trực tiếp chất vấn y vì sao lại nói dối, Chu Giai rõ ràng đang ở nhà thầy giáo Loan học bổ túc, sao lại nói là tắm ở nhà y, trước đây phải chăng toàn nói dối bố mẹ, về sau còn dám hay không vân vân mây mây...

Chu Thần thề thốt hồi lâu rằng y sẽ không bao giờ nói dối nữa, Chu mục mục lúc này mới chịu cúp máy.

Sau đó y gọi điện đến nhà thầy giáo Loan để gặp Chu Giai, thầm nghĩ muốn mắng con nhỏ hư hỏng kia một trận. Đầu là con cùng một mẹ sinh ra, tại sao một chút xíu ăn ý cũng không có, lần nào y giở trò bao che đều bị Thái hậu phát hiện, chỉ có thể trách đứa em này quá ngu ngốc.

Thầy giáo Loan nhắc máy làm Chu Thần có chút ngẩn người, giọng của đối phương vừa thanh nhuận lại êm tai, tiêu biểu cho hình mẫu người tốt việc tốt, nhưng tại sao người kia lại biết Lam Đông Đông đang ở nhà y... Chu Thần quay đầu lại nhìn phòng ngủ đã đóng cửa, nháy mắt liền hiểu ra.

Nguyên lai là Chu Giai bán đứng y!

Quên đi, việc học tập vẫn là trên hết, đành tha cho nó một lần, hừ, đến lần sau...

Chu Thần nghiêng răng nghiêng lợi tự ru ngủ mình như vậy.

Khi Sở Thiên Dịch đi qua bàn làm việc của Chu Thần liền dừng lại, liếc mắt thấy trên chiếc bàn thường ngày vốn ngăn nắp sạch sẽ bỗng dưng xuất hiện một chiếc cặp lồng giữ nhiệt.

“Cậu đây là...” Hắn chưa từng hay Chu Thần còn biết làm cơm trưa mang đi.

“Nhóc con trong nhà làm.” Thằng nhỏ Lam Đông Đông kia nói mình vừa sáng tạo ra công thức cơm hộp tình yêu mới, nhờ Chu Thần ném thử hương vị thế nào để sau còn làm cho nam nhân của cậu ta ăn.

Chu Thần ngẩng đầu thấy Sở Thiên Dịch còn chưa đi, thuận miệng hỏi: “Anh muốn thử hả?”

Sở Thiên Dịch có chút hứng thú, cầm cặp lồng lên mở ra.

“Sao thế?” Chu Thần thấy Sở Thiên Dịch nhìn chằm chằm cái cặp lồng không chớp mắt, liền cũng đứng dậy ngó vào.

Liếc mắt một cái, y liền giật lấy cái cặp lồng giấu xuống gầm bàn.

Sở Thiên Dịch tự tiểu phi tiểu nhìn y: “Có vẻ không phải là Chu Giai làm cho cậu?” Bên trong cặp lồng là trứng trắng hình trái tim, phía trên vẽ một đôi môi đỏ mọng gợi cảm bằng sốt cà chua, nhìn thế nào cũng không tưởng tượng được là thứ Chu Giai có thể làm ra.

Chu Thần mất hết thể diện, hai má chậm rãi phồng hồng.

Thằng nhóc kia, hộp cơm tình yêu thì cũng vừa vừa thôi chứ, bớt khoa trương đi một chút không được hở! Thảo nào còn đặc biệt tua đi tua lại là mình đã tâm huyết ra sao...

Sở Thiên Dịch nghĩ mình cũng có bốn phận phải quan tâm đến cấp dưới, lại hỏi tiếp: “Trong nhà có người khác?” Hắn nhớ kỹ hai ngày trước đem Chu Thần say khướt về, bài trí trong nhà đều để lộ việc y ở một mình.

“À, ừ. Là một đứa nhỏ.”

“Là nam?”

Chu Thần giật mình ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Sở Thiên Dịch. Hai tay cũng nhanh chóng giấu dưới gầm bàn.

Cũng không biết kể từ khi nào, y chẳng thèm để tâm đến tình nhân của Sở Thiên Dịch nữa, chỉ là khi hắn hỏi chuyện sinh hoạt cá nhân của y thì tự dưng thấy phản cảm, không phải do người nọ muốn nhòm ngó đời sống riêng tư của y, chính là lúc bị Sở Thiên Dịch nhắc đến, y lại cảm thấy... Bức tường tạo dựng trong lòng cũng không phải bất di bất dịch, tựa hồ nếu người kia cứ hỏi han rồi quan tâm, sẽ sụp đổ lúc nào không biết.

Sở Thiên Dịch dựa vào vẻ mặt của y đã có được đáp án, bình thường bị Chu Thần trừng mắt, hắn sẽ không thèm để ý rồi tiêu sái ly khai, nhưng hôm nay không biết trúng gió chỗ nào mà hắn lại cười lạnh lùng mà rằng: “Rốt cục cũng không chịu nổi cô đơn.” Nói xong lại liếc mắt nhìn cái cặp lồng giấu dưới gầm bàn một cái rồi mới rời đi.

Chờ đến khi Sở Thiên Dịch đi vào phòng làm việc, Chu Thần mới hồi phục tinh thần, hận không thể cầm cái cặp lồng ném vào gáy thằng kia cho vỡ đầu chết luôn đi.

Lúc ngồi xuống y mới phát hiện toàn thân đều giận run lên.

Kỳ thực Sở Thiên Dịch cũng không có nói điều gì quá phận, thế nhưng y chịu không nổi.

Chu Thần nằm dài trên bàn thất thần, lăm lăm lăm bầm tự hỏi tại sao lại đi thích thằng cha Sở Thiên Dịch này. Đây chính là nan đề mà có lẽ cả đời y cũng không giải thích được.

Lập tức tự hỏi tiếp, vì sao thứ tình cảm “thích” này còn chưa chấm hết? Chẳng lẽ vì hố đào sâu quá rồi không thoát ra nổi?

Trong đầu liên tục xuất hiện hình ảnh y ngồi xổm trong hố chờ người đến lấp, chờ đến mòn con mắt mà chẳng thấy ai. (=))) tía má ơi anh tự kỷ =)))) thương quá cơ =))))

“Aizz... Ta thật sự là thằng mù dờ, thế nào lại không hơn mất chớ...” Trộm vía nếu như người y thích mà là Khương Phạm, hiện tại hai người đã tung tẩy đi nhận con nuôi rồi...

Sở Thiên Dịch vừa về đến nhà liền nghe thấy ‘rầm’ một tiếng đóng cửa phòng ngủ.

“Huy, em vẫn đang tức giận sao?” Hắn đứng ngoài cửa, trên mặt lộ nét tươi cười.

“Đã có tôi lại còn muốn Chu Thần, anh thấy thế mà được à?” Có tiếng người từ trong chăn vọng ra.

“Đừng làm loạn nữa, ngoan nào, em là người yêu của anh, anh tất nhiên rất yêu em, thế nhưng Chu Thần lại là trợ thủ của anh, công ty không thể thiếu y a.”

“Anh ý là nói muốn chọn y chứ gì?”

Sở Thiên Dịch dần dần mất kiên nhẫn, xem ra khoảng cách 12 năm giữa hắn và Trần Á Huy thật sự không nhỏ...

“Anh còn chưa nói muốn chọn y...”

“Thế thì đuổi việc đi!”

“Sao em lại...” Hắn chưa nói hết câu cửa liền mở tung, người bên trong khoác chiếc chăn mỏng nhìn hắn chằm chằm, viên mắt ửng đỏ.

Sở Thiên Dịch vui mừng, cho rằng Trần Á Huy đã chịu đối thoại rõ ràng với hắn, đang muốn tới gần liền bị người bên trong ném gối đẩy ra ngoài cửa, sau đó phòng ngủ lại đóng sầm lún nữa.

“Aizz...” Chẳng trách người ta nói trẻ con khó dỗ a.

Sở Thiên Dịch ôm gối đầu, trong lòng phiền muộn.

Có đạo Trần Á Huy quẩn quít hỏi hắn về những mối tình trong quá khứ, hắn vô tình nói hớ về việc Chu Thần tỏ tình với mình mười năm trước, không ngờ rằng tuy Trần Á Huy không để bụng những mối tình với nữ nhân của hắn, nhưng lại hết lần này đến lần khác quan tâm đến sự việc này.

Mặc dù y có thể gọi là mối tình đồng tính đầu tiên, nhưng chẳng phải chuyện gì cũng chưa từng phát sinh sao...

Huống hồ đã hơn chục năm rồi hấn vẫn giữ khoảng cách với Chu Thần, cũng không hề có liên hệ nào mật thiết với đối phương, sau này còn xảy ra chuyện gì cho được? (Nhiều chuyện lắm anh zai ~)

Trần Á Huy vẫn cứ khăng khăng, hỏi vì sao thì cậu chàng lại nhất định không mở miệng.

Người bình thường đúng là không thể lý giải logic của tiểu hài tử.

Sở Thiên Dịch ôm gối nằm trên sô pha, gió đêm mùa hè cũng có chút lạnh, muốn leo lên giường nhưng lại sợ làm Trần Á Huy thức giấc, nên hấn không thể làm gì khác hơn là nhích vào bên trong sô pha mà nằm co ro. Nhẹ cười khổ, thời thế thay đổi, hôm nay chính mình cô đơn trong đêm lạnh, người kia bị mình phớt lờ đến mười năm lại có người khác làm cơm trưa cho.

Hấn nghĩ thầm, hừ, làm cơm cho y thì vĩ đại lắm sao?

Hình như là một thằng nhóc?

Vậy là giống Trần Á Huy? Thế chẳng phải Chu Thần tương lai rất có khả năng cũng rơi vào tình huống khổ sở như mình bây giờ? Hô, vậy thì buồn cười thật...

Chỉ là hấn không ngờ, đã qua nhiều năm như vậy, Chu Thần tựa hồ vẫn rất quan tâm hấn.

Như đêm đó khi y khóc rồi chất vấn hấn, tình huống này đã kéo dài suốt hai năm sau lời tỏ tình thất bại kia, nhưng những năm gần đây y đã thu liễm lại trước mặt hấn. Trong lòng y đang nghĩ cái gì? Thật càng ngày càng không hiểu nổi... Hấn cho rằng Chu Thần đã muốn buông tay, lại không nghĩ rằng...

Nhớ tới bộ dạng Chu Thần trong ngoài bất nhất, hấn thế nhưng lại cười ha hả. (bà nội anh -- ngu đến thế là cùng)

Cười xong, quanh người cũng ấm lên một chút, hấn mơ mơ màng màng rồi cuối cùng đi vào giấc ngủ.

Sau khi Chu Thần về nhà, phát hiện Lam Đông Đông còn chưa rời đi, y liền gọi điện cho thầy giáo Loan, hỏi hấn khi nào thì đến vác cái của nợ này về.

Thầy giáo Loan cười cười, nói là cuối tuần đi, đợt bọn nhỏ thi xong vừa là lễ Phật Chan, thuận tiện mời y ăn cơm luôn, chỉ sợ lại gây thêm phiền phức cho y rồi.

Chu Thần thấy đối phương khách khí như thế, đột nhiên thấy vừa nãy mình có chút hơi quá, thái độ cũng mềm mỏng đi ít nhiều.

Y vừa cúp máy, Lam Đông Đông bê một đĩa cổ vịt lòng mè dĩa dày đứng bên cạnh, gian xảo nhìn Chu Thần nói: “Anh là gay hử?”

Chu Thần giật mình làm rớt cả điện thoại xuống đất: “Nói vớ vẩn gì thế!” Rồi lại vội vàng nhặt điện thoại lên.

“Ai nói vớ vẩn,” Lam Đông Đông nhở mẩu xương vịt vừa gặm sang một bên đĩa, nói tiếp: “Từ hôm qua khi tôi mới vào nhà, nhai đi nhai lại nam nhân của tôi này nợ, anh cũng không kinh ngạc. Lại thấy ngữ khí trong điện thoại vừa nãy của anh... Rõ ràng cho rằng chúng tôi là một đôi.”

Chu Thần nhìn Lam Đông Đông gặm xương, răng nanh bén nhọn làm y có cảm giác như cái mà cậu ta đang cắn vào không phải là cổ vịt mà là cổ họng của y. Y gian nan nuốt nước bọt, nói: “Chỉ là tôi rất dễ tiếp nhận...”

“Không tin,” Lam Đông Đông vừa nói vừa đặt cái đĩa trống không lên bàn. Rồi nói tiếp: “Mua cho tôi nửa cân đầu vịt thì mới tin.”

Thằng nhãi chết tiệt...

Buổi tối, Khương Phàm kéo y đi đến quán bar của hấn uống rượu.

Chu Thần nhìn mấy cô gái ăn mặc hở hang đi qua bên cạnh, đẩy Khương Phàm một cái: “Từ lúc nào lại kinh doanh loại hình này vậy? Không sợ cấm à?”

“Sợ cái gì, tớ có nuôi mấy đứa này đâu, chỉ là cho họ ra vào đây thôi. Cậu không thấy ngã tư bên kia đường có tiệm mát xa hở, bên đó ngang nhiên nuôi “gà,” có thấy ai nói gì đâu? Tớ nói cho cậu biết, Thần Thần...” Khương Phàm ôm chầm lấy Chu Thần, ghé sát vào bên tai y lớn tiếng nói: “Hiện tại người buôn bán ngay thẳng không nhiều đâu, muốn kiếm tiền phải chọn kỹ đường mà đi.”

Trong sàn nhảy tràn ngập âm thanh náo động, giọng Khương Phàm so ra cũng không lớn lắm, Chu Thần ngấm lại liền cũng không nói thêm nữa.

Bất chợt Khương Phàm dán sát vào y, nói: “Hơn nữa ở đây không chỉ có “gà” nha, còn có loại khác...”

Chu Thần bỗng nghĩ đến thứ Lam Đông Đông vừa ăn buổi chiều, đầu vịt cổ vịt xương vịt dạ dày vịt tiết canh vịt... Vịt ăn ngon vậy sao?

“Cậu không giận hở?” Khương Phàm nhìn nhìn y, hỏi dò.

“Sao phải giận, có bản lĩnh thì tìm một con thật to mà nuôi đi.”

“Dĩ nhiên rồi,” Khương Phàm huýt sáo, tiếp nhận hai cốc rượu vừa được đẩy qua, đưa Chu Thần một cốc rồi chuyển chủ đề: “Nghe nói lần trước cậu say hả?”

Cùng ngồi với Khương Phàm, tinh thần Chu Thần dần trấn tĩnh lại.

Cái tên Khương Phàm này, mặc dù tính cách có chút sóm nǎng chiều mưa, đôi khi từ đầu đến chân sắc mùi xã hội đen, có lúc lại trở nên thiện lương tinh thuần đến mức làm người ta không rét mà run, nhưng hẳn chưa từng có hành vi tổn thương người khác.

Men rượu bắt đầu phát huy tác dụng, Chu Thần đỏ đầy mồ hôi, liền cởi áo khoác xuống, còn mỗi một cái áo sơ mi trên người.

Nhắc đến vụ say rượu lần trước, bệnh lâm mồm của Khương Phàm bắt đầu trỗi dậy.

Câu hỏi được lặp đi lặp lại nhiều nhất là y liệu có thừa dịp say bét nhè mà làm cái gì gì với Sở Thiên Dịch không.

Tớ lạy cậu nha... Lá gan tớ nào có to như thế... Thật bội phục trí tưởng tượng của Khương Phàm.

Đột nhiên Khương Phàm đổi sắc mặt nghiêm túc nói với y: “Bảo là hai người các cậu lúc ấy chả mǎn ăn được gì, ngoại trừ tớ thật sự sẽ không có ma nào tin. Mà chính tớ cũng không tin trăm phần trăm đâu.”

Chu Thần đang uống rượu liền dừng lại, nghiêng đầu hỏi: “Tại sao? Bọn này cũng chẳng có tình cảm gì, có thể có chuyện quái gì được, việc này không phải đã được chứng minh rồi sao? Cậu mù rồi hay sao mà nói không tin hả.”

“Khụ, đây là cậu nói vậy thôi.” Khương Phàm bắt đầu ra vẻ ta đây hiểu rộng biết nhiều giảng giải cho Chu Thần.

“Cậu xem, hồi trước cậu yêu thâm hǎn tận ba năm, không tính cái này thì còn có vụ tổ tình kia nữa.”

Chu Thần trở mình trợn trắng mắt: “Còn muốn tớ nói với cậu bao nhiêu lần nữa hả... Tớ hôn được hǎn chỉ là do tấn công bất ngờ thôi.”

“Ai!” Khương Phàm làm ra động tác ngăn cản y tiếp tục nói: “Nếu mà có thằng dõ hơi nào dám hôn trộm tớ, thì tớ đã cho một đám bay thẳng đến Úc cho mấy con chuột túi hi*p chết rồi.”

Chu Thần triệt để câm nín, không thềm nói nữa.

“Sau đó cậu không phải lại còn tò tò chạy theo hǎn hai năm sao...”

“Hai năm rưỡi.” Chu Thần sửa lại.

“Thì cũng tầm đó, suốt hai năm rưỡi ấy hǎn không có vẻ gì là căm thù cậu nha, cậu đi theo hǎn cũng không phản đối, mà thỉnh thoảng còn cười với cậu nha!”

“Chẳng lẽ cậu muốn hể tớ tới gần là hǎn vác dao ra chém à? Rồi làm cho tất cả mọi người đều biết tớ thích hǎn, đã thổ lộ với hǎn? Hǎn thật ra là diễn trò vì không muốn chuốc thêm phiền phức!”

“Sau đó tuy rằng xa nhau thật lâu nha, nhưng đến khi gặp lại một cái liền dứt khoát giữ cậu bên người.”

“Lạy ông, ông sến sẩm vừa thôi cho con nhờ, Quỳnh Dao mà còn sống thì cũng bị ông làm cho tức ói máu mà chết.”

“Quỳnh Dao tèo từ hồi nào vậy?”

(*Quỳnh Dao: nữ nhà văn nổi tiếng với các tác phẩm sến như ‘Hoàn Châu Cách Cách,’ ‘Tân Dòng sông ly biệt’... Chắc chả cần nói thêm vì ai cũng biết =w=) (Viên: thế đã chết chưa...)

Thanh Thanh: dợ, tui bắt đầu edit tiếp nửa phần trước đây... sẽ post xen kẽ các chương đầu với các chương 20+ nha~ (Viên: ơ thế bà Quỳnh Dao chết chưa...)

5. Chương 5

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Chu Thần cùng Khương Phàm đầu võ mồm đến nửa ngày, đối phương sống chết tự cho là mình đúng, lại còn to mồm khẳng định tình cảm y và Sở Thiên Dịch lúc ấy chính là sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Chu Thần chỉ biết câm lặng nhìn trời.

Nếu mà có sóng ngầm thật, y đã kéo hấn lên bờ từ lâu rồi, làm sao còn để cho thằng nhãi con Trần Á Huy nghênh ngáo trước mặt mình?

“Cậu có biết không?”

“Biết cái gì cơ?” Chu Thần bỗng nhận ra y không phải đến uống rượu nhà Khương Phàm, mà chỉ đơn thuần là tới thỏa mãn lòng hiếu kỳ của thằng bạn thân.

“Hôm đó cậu uống say, Sở Thiên Dịch gọi điện cho tớ hỏi địa chỉ nhà cậu.”

“Ừ biết.”

“Vậy cậu có biết là, hấn suốt dọc đường không hề cúp máy?”

“...” Chu Thần bắt đầu cẩn thận hỏi tường trên xe y đã làm nhảm cái gì.

Mặc dù Khương Phàm đã sớm hiểu rõ tính xấu của y, bất quá mấy lời nói lung tung khi say rượu mà bị hấn nghe được, Chu Thần thấy không được tự nhiên. Y ngửa cổ uống sạch ly rượu, ý bảo nhân viên phục vụ mang thêm bia đến.

Khương Phàm cười tà, rủ rủ: “Cậu nói rằng, hấn kỳ thực rất thích cậu, chẳng qua đến chính hấn cũng không biết mà thôi.”

“Ôi xời, cứ tưởng cái gì ghê gớm lắm,” Chu Thần cầm lấy một chai bia, không rót vào cốc mà trực tiếp nốc luôn. Sau y lại châm chọc Khương Phàm: “Cậu tin sao? Câu này tớ lái nhãi bên tai hấn mấy năm liền rồi, biết vì sao không?”

“Vì sao?”

“Uống hết chai này rồi nói cho!” Chu Thần nhớ tới sáng mai còn phải họp với Sở Thiên Dịch, uống say sợ hỏng việc, liền chỉ vào chai bia mình vừa uống mấy ngụm nói.

Khương Phàm cũng không chần chừ, ừng ực một hồi cái chai liền nhìn thấy đáy.

Chu Thần quần áo xộc xệch đứng lên, cúi xuống nói với Khương Phàm: “Là tớ muốn tẩy não hấn.”

Đúng, là tẩy não a.

Y từng thực sự cho rằng Sở Thiên Dịch chỉ là không dám chấp nhận tính hướng của mình mà thôi.

Thế nhưng năm này qua năm khác, y không còn ôm cái loại ảo tưởng này nữa, chỉ có thể lấy lý do tẩy não đối phương để thuyết phục chính mình.

Nói chính xác hơn, y mong nếu mình cứ tiếp tục như vậy, có thể sẽ khiến cho Sở Thiên Dịch dần dần tin vào lời nói của y.

Đáng tiếc, y hình như tẩy không tốt lắm.

Cuối cùng cũng bẻ cong được người kia, nhưng lại... vẹo sang thẳng khác.

Đờ mờ nó thối đời bất công! (=))) vẹo rồi anh ơi, vẹo rồi =))))))

Chu Thần hất xì một cái, xoa xoa cái mũi rồi cầm áo khoác mặc vào.

Trên đường phố xa hoa trụy lạc đầy các loại âm nhạc hỗn độn, âm thanh trộn lẫn vào nhau tạo ra hiệu quả tẻ nhạt, bực chán xập xình đau hết cả óc. Cả trai lẫn gái trong phố đều cười cợt xô đẩy, mấy góc tối có thể thấy thân ảnh người với người dán sát vào nhau, Chu Thần đi qua trông thấy lại càng thấy tâm tình phiền muộn hơn.

Coi như người ta lâu lâu chơi đùa một phen cũng không thoải mái hơn là mấy, như y đến tận bây giờ cũng chưa từng thực sự bộc lộ hết tâm tình của mình ra ngoài.

Y nghĩ chính mình cứ như một lão già không ai ưa, chữ trời mắng đất kêu bất công, nhưng việc gì cũng không dám làm.

Bởi vì y đã qua cái thời mà việc gì cũng dám làm rồi...

Bởi vì y việc gì cũng đã làm, nhưng cái gì cũng chưa xong...

Cúi đầu buồn bã, y chậm chạp bước về nhà.

Bên kia, Sở Thiên Dịch cũng không khá hơn y là mấy. Tiểu Huy nhà hắn còn chưa nguôi giận, cấm cửa không cho hắn vô phòng ngủ suốt mấy ngày.

Chuyện hiểu lầm đã giải thích rõ ràng, song hài tử này tính tình ngang bướng, đành phải chờ cậu tự hết giận dỗi, chứ hắn không có thời gian cùng trẻ con chơi trò đuổi bắt.

Sở Thiên Dịch mở máy vi tính bắt đầu làm việc, nháy mắt đã quên khuấy mất chuyện Trần Á Huy.

Gửi tư liệu cần thiết của buổi họp ngày mai cho Chu Thần, hồi lâu sau hắn phát hiện máy fax bên kia không có ai tiếp nhận.

“Đã muộn thế này còn ra ngoài lêu lổng.”

Có thể do lâu ngày nằm sô pha ngủ không ngon, tương đối nóng nảy, Sở Thiên Dịch như bị ma nhập cầm lấy điện thoại gọi cho Chu Thần.

Cũng không phải là trước kia chưa từng gọi điện cho Chu Thần ngoài giờ làm việc, nhưng những lần đó đều là do công việc hồi sáng chưa giải quyết xong.

Đường dây bắt đầu kết nối, hắn mới có chút tỉnh táo, còn chưa biết phải nói gì, chẳng lẽ chỉ nhắc nhở đối phương nhận fax sao.

Hay là cúp máy luôn, viện cớ bấm nhầm số.

Thế nhưng nghe tiếng tút tút trong điện thoại mãi mà không có người nhắc máy, hắn ngược lại có chút sốt ruột, muộn thế rồi còn chưa trở về nhà, cũng không tiếp điện thoại, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Mấy năm trước Chu Thần sinh hoạt rất có quy luật, bình thường hắn tùy tiện fax qua lúc nào cũng có người nhận, trả lời cũng rất nhanh, gọi điện thoại lại càng miễn bàn.

Từ khi Khương Phàm trở về, hai người bọn họ lúc nhàn rỗi lại rủ nhau uống rượu, thế này chẳng phải làm hư Chu Thần sao!

Điện thoại vẫn chưa có người tiếp, không hiểu vì sao hẳn thực sự cảm thấy lo lắng. Thầm rửa Khương Phàm sao không yên thân ở hải ngoại mà ngậy ngốc đi, còn về đây làm gì gây họa cho quần chúng. Sau hẳn lại nghĩ hay là y đang ngủ? Thế là liền gọi đến số điện thoại nhà Chu Thần, dù y đang ngủ hẳn cũng muốn xác nhận một chút mới yên tâm được.

Điện thoại vang lên hai tiếng liền truyền đến một giọng nam ngái ngủ, nghe chừng có vẻ non nớt.

“A lô, anh tìm ai?”

Sở Thiên Dịch hơi dừng một chút, nghĩ đến cậu bé sống trong nhà Chu Thần kia, “Chu Thần đâu?”

“Đang ngủ.”

“Gọi cậu ấy dậy nhận điện thoại đi.”

“Có việc gì cứ nói với tôi thì hơn, anh ta mệt chết rồi, vừa mới ngủ được một chút.”

Sở Thiên Dịch thở gấp, thầm hỏi sao tự dưng tìm lại lên cơn giận dữ, mãi hẳn mới lúng ta lúng túng nói: “Ồm... Tôi vừa fax cho cậu ta một ít tài liệu...”

“À, máy fax hả,” người bên kia trong miệng tựa hồ vương một vật gì đó, nói ngắc ngứ không rõ: “Tôi không biết dùng thứ đó, nếu anh sốt ruột thì...”

“Không cần đâu!” Chuyện mấy người ngủ với nhau ai thèm xem!

“Lão thần kinh!”

Lam Đông Đông đang gặm cổ vịt quay, thấy đột nhiên người kia đập máy liền mắng một tiếng.

“Ai đấy?” Nam nhân trong phòng giọng có chút yếu ớt, còn hơi khàn khàn.

Lam Đông Đông phun ra một mẩu xương nhỏ, không đáp lại y, trèo lên sofa bật TV xem phim tình cảm.

Ngày hôm sau khi Chu Thần tỉnh lại, đầu cực kỳ đau nhức.

Có lẽ là do đêm hôm qua uống rượu cả người đầy mồ hôi, đi ra đường trúng gió nên bị cảm lạnh rồi, y cũng không quá để tâm.

Cảm giác thân thể có chút mệt mỏi, y miễn cưỡng nhận lấy cặp lồng giữ nhiệt Lam Đông Đông đưa, phòng khi buổi trưa chính mình không bỏ nổi đến nhà ăn.

Lúc đang lái xe y nhận ra mình thực sự bị ốm rồi, trong đầu dường như còn nghe tiếng lạch cạch của mọi linh kiện bên trong bị dỡ tung ra, bay tán loạn.

Gõ cửa phòng làm việc của Sở Thiên Dịch, y nhanh chóng bưng cốc cà phê hòa tan đi vào, đặt bên tay phải Sở Thiên Dịch.

“Dừng lại đã, nhanh đọc mấy tài liệu này cho xong đi.”

Chu Thần xoay người lại nhìn hẳn ngỡ vực: “Anh biết hôm nay có buổi họp, sao hôm qua không đưa tôi?”

Sở Thiên Dịch ngẩng đầu, cười lạnh nói: “Cậu tối hôm qua không phải đã mệt chết rồi sao, là sếp của cậu, tôi cũng muốn tôn trọng chuyện riêng tư của nhân viên, cho nên bây giờ cậu đọc nhanh đi.” Không đưa cho cậu? Tôi đưa cho cậu thì cậu còn đủ tinh lực để đọc sao?!

Chu Thần dịch ghế ngồi xuống, mặc dù còn chút nghi vấn nhưng cũng không nhiều lời; Sở Thiên Dịch lúc này mặt như bị tảo bón, chắc có nói gì đối phương cũng không thèm quan tâm.

“Chu Thần.”

“Vâng?” Chu Thần ngẩng đầu, nhưng lại thấy người kia không nhìn y, liền trừng hẳn một cái rồi tiếp tục đọc tài liệu trên tay.

“Cậu biết đấy, khi công ty vừa mới thành lập cậu đã làm việc ở đây, tôi cũng không chỉ coi cậu là trợ lý, tính đến công lao thì cậu còn làm được nhiều hơn tôi...”

Chu Thần oán thầm, không coi ta là trợ lý của người? Thế mà lúc người làm trò trước tiểu tình nhân thì lại một câu thẳng đuột giới thiệu ta là trợ lý của người a.

“Có thể cậu thấy công việc rất khổ cực, nhưng hiện tại công ty đang trong giai đoạn phát triển, bất kể là tôi hay là cậu cũng không nên lơ là...”

Thằng cha này lại đang lảm nhảm cái gì đây trời. Trong đầu Chu Thần tiếp tục ong ong, bệnh tình chuyển biến nghiêm trọng rồi.

“Dù ở nhà nghỉ ngơi, cũng nên suy nghĩ cho công ty.”

Sở lão bản, người quá đáng rồi đấy... Đừng tưởng rằng chúng ta có hơn mười năm giao tình thì muốn làm gì thì làm, ta cũng không phải bình vôi, không biết cáu giận là gì... Người năm lần bảy lượt chiếm dụng thời gian rảnh của ta mà không trả thêm tiền thì thôi, bây giờ lại còn trắng trợn bóc lột, người đừng có mà thấy ta ngoài mặt gặt đầu thì tưởng bỏ, trong lòng đây chính là không phục!

Sở Thiên Dịch cũng phát giác hắn nói như vậy có hơi quá, tay liền cầm cốc cà phê lên uống, lén liếc mắt quan sát Chu Thần.

Qua màn khói trắng bốc lên từ chiếc tách, khuôn mặt nhìn nghiêng của Chu Thần có chút mờ ảo, tựa như đêm đó say rượu, thản nhiên lộ ra phớt hồng nhàn nhạt. Ánh mặt trời buổi sáng chiếu lên gương mặt y, làm cho làn mi kia đọng đầy nắng, tạo thành chiếc bóng hình dễ quạt trên gò má gầy. Giờ khắc này hắn đột nhiên cảm thấy thế giới an tĩnh đến ám áp, phiền não nhiều ngày nay đều đã tiêu thất như mây bay gió thổi. (óá... má Viên chém xịn quơ @@)

Cà phê trong miệng độ ấm vừa phải, trôi qua cổ họng chậm rãi trượt xuống, đầu đó còn vương vấn cảm giác êm dịu khác thường.

Hắn lần đầu tiên ý thức được điều gì đó...

Chu Thần đọc xong tài liệu, ngẩng đầu phát hiện Sở Thiên Dịch đang nhìn cốc cà phê trầm ngâm.

“Sao vậy, cà phê hôm nay không hợp khẩu vị?”

“Không phải.” Sở Thiên Dịch đặt lại cái cốc lên miếng đệm lót, đứng dậy chỉnh lại cà vạt, khước miệng hơi cau lên: “Đi thôi.”

Chu Thần kinh ngạc, hôm nay Sở Thiên Dịch thật sự có chút kỳ quái, đầu tiên lấy chức vị đè ép y, bây giờ thì lại không rõ lý do cười với y... Chu Thần sờ sờ cánh tay nổi đầy gai ốc.

Sở Thiên Dịch thấy động tác này của y, không nói gì, chỉ là khước miệng lại càng cong lên.

Công ty của Sở Thiên Dịch chủ yếu cung cấp vật liệu xây dựng.

Loại công ty này ở thành phố D không dễ sống chút nào, bởi vì ở đây phần lớn là xí nghiệp quốc doanh, muốn mua bán với nhà nước không chỉ cần thực lực, quan trọng hơn chính là quan hệ.

Ở phương diện này Chu Thần cực kỳ bội phục Sở Thiên Dịch, không biết người kia làm thế nào, từ mấy ông tổng giám đốc xí nghiệp cho đến quản lý nhà máy đều có thể tiếp chuyện được. Bởi thế nên cho dù công ty vật liệu xây dựng của bọn họ lúc đó mới thành lập, tài chính rất kém cỏi, nhưng lại được nhiều ông lớn che chở, vững vàng vượt qua khốn cảnh để có ngày hôm nay thuận buồm xuôi gió, cứ thế đi lên.

Ngồi trong phòng họp bật điều hòa làm nhiệt độ xung quanh có phần thấp, Chu Thần cảm thấy đầu nặng như đeo chì, trước mắt từng đợt biến thành màu đen, đến nuốt nước bọt cũng cảm thấy khó khăn.

Sở Thiên Dịch ngồi bên tay phải y, giới thiệu nội dung sơ lược rồi bắt đầu buổi họp.

Đến phiên Chu Thần nói, nhưng y hình như không nghe thấy.

Hắn nghiêng đầu nhìn sang, phát hiện mặt người nọ có chút đỏ, biểu tình thoạt nhìn có vẻ tập trung nhưng hắn gọi tên y hai lần đều không có phản ứng.

Hắn phải dùng tay huých Chu Thần, người kia mới quay đầu, tầm mắt lúc bấy giờ mới có tiêu cự.

“A, xin lỗi.” Chu Thần miễn cưỡng khôi phục tinh thần, đem tư liệu mình xem lúc sáng ra tổng kết, sau đó nhả nhủ lại chỉ thị mà Sở Thiên Dịch không tự mình nói ra.

“Hôm nay làm sao vậy?” Sở Thiên Dịch cầm tập tài liệu vỗ vỗ y.

“Chắc là hôm qua bị cảm lạnh, một hồi sẽ khỏe lại thôi.”

Sở Thiên Dịch nheo mắt lại, không nói gì.

Chu Thần nhớ kỹ cảm giác choáng váng này, hồi xưa thức đêm xem phim hoạt hình cũng đã từng bị một lần, lúc ấy bệnh đến nỗi cơm cũng không ăn nổi...

Thần kỳ chính là ngủ một giấc xong thì khỏe lại.

Không biết lần này có được như thế nữa không, bất quá bây giờ mới là buổi sáng, còn phải chờ rất lâu mới được ngủ a...

Sở Thiên Dịch hé rèm cửa quan sát Chu Thần. Người nọ đang bơ phờ nằm dài trên bàn, thỉnh thoảng ngẩng đầu uống miếng nước, làm hắn nhớ tới con chó hồi bé nuôi trong nhà.

Cho nên nói, yêu một cậu trai trẻ thể lực sung mãn cũng không phải là điều tốt, chẳng phải bây giờ bị cảm lạnh rồi sao? Nhất định là tối hôm qua quá mệt mỏi nên lăn ra ngủ luôn, chán còn không đắp cho cẩn thận.

Quay trở lại ghế ngồi, muốn uống nước, nhưng hắn liền phát hiện nước trong cốc có chút lạnh. Suy nghĩ một chút, chắc là Chu Thần bị bệnh nên quên mất không lấy nước nóng cho hắn.

Sở Thiên Dịch đẩy cửa đi ra ngoài, nghĩ thầm buổi sáng cũng không có việc gì, để Chu Thần vào phòng của hắn ngủ một giấc đi.

Lời tác giả: Tiềm thủy loạn tiềm thủy loạn, chính là tiềm thủy (ngầm) mà dần loạn (cong) ~ Mưa dầm thấm lâu chính là đây

6. Chương 6

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

“Này, tỉnh dậy.”

“Sếp à, có chuyện gì?” Chu Thần nằm trên bàn, mắt vẫn nhắm tịt.

“Vào bên trong nằm một lúc đi, có việc tôi sẽ gọi cậu.”

“Thế thì thà cho tôi nghỉ cả ngày còn hơn.”

Sở Thiên Dịch chán nản, khó có được một hôm hắn động lòng trắc ẩn, thế mà người này lại được đăng chân lần đầu tiên. Tay hắn dò xét nhiệt độ trên trán Chu Thần, có hơi cao, liền không phân bua với y nữa mà vác luôn vào phòng mình, còn lục lọi tìm vài viên thuốc đưa cho y uống.

Chu Thần nằm trên giường lăn lộn mấy lần, lấy tay che ánh sáng chiếu tới, bất mãn lắm bầm hai câu.

Sở Thiên Dịch nhớ lại, Chu Thần lúc ngủ cần không gian đặc biệt tối, liền đi tắt hết đèn trong phòng.

Khi đóng cửa hắn mới ngẫm lại, mọi sở thích của hắn Chu Thần đều rõ ràng nhớ kỹ, còn mình thì hầu như đã quên hết về đối phương. Đột nhiên, hắn có chút cảm kích Chu Thần. Đã nhiều năm như vậy, nếu không có y bồi bên người hắn, những ngày này trôi qua cũng không thể thoải mái như thế.

Sở Thiên Dịch mới từ trong phòng đi ra, điện thoại di động trên bàn liền vang lên. Thấy là Trần Á Huy, hắn nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi.

Nghe được một hồi, hắn không tìm được mà nhăn mày, tâm tình thật vất vả mới tốt lên lại bị cậu ta một phát đập xuống.

Hắn còn nhớ kỹ chính mình hồi trước nói rằng: Chu Thần cậu yên tâm, tôi sẽ không buông tay người kia đâu.

Cậu nhóc này chẳng hiểu sao cứ luôn tự huỷ hoại hoặc coi Chu Thần như tình địch. Thật muốn nói thẳng cho cậu biết, nếu hai người bọn họ có thể phát sinh chuyện gì thì hắn cũng không cần đợi đến mười năm sau trở lại trường cũ để yêu Trần Á Huy. (== vâng anh quả là ngu hết biết anh ạ ==)

Chu Thần sau khi ngủ dậy thấy tinh thần thoải mái hơn nhiều, cả người toàn mồ hôi.

Trong căn phòng không có ánh sáng, y mở mắt cẩn thận đảo một vòng, sờ sờ cái chăn đang đắp trên người, tựa hồ còn có thể cảm nhận được khí tức của Sở Thiên Dịch.

Hắn hôm nay làm y nhớ tới chuyện hơn chục năm trước, khi hai người còn trẻ, quan hệ với nhau cũng chính là như thế này. Đối phương luôn luôn vô tình làm ra những việc y thích; phát tay một cái liền biết y muốn làm gì, thấy y khó chịu sẽ bắt y nằm nghỉ ngơi.

Khi đó điều làm y hạnh phúc nhất chính là nghĩ rằng, Sở Thiên Dịch ôn nhu như vậy chỉ có y mới được biết, chỉ có y mới được thích.

Đáng tiếc...

Thích cũng vô dụng, mình là người đầu tiên không có nghĩa là người kia sẽ thuộc về mình.

Chu Thần đứng dậy gấp lại chăn màn, mở cửa sổ hít thở không khí. Không ngờ sống ở thành thị mà cũng cảm nhận được ít nhiều tươi mát.

Bỗng nghe thấy tiếng chiêm chiếp, y ngẩng đầu nhìn lên, trên ống nước của tầng lầu có một tổ chim nhỏ.

Chu Thần chép miệng, thầm mắng chính mình sao lại đột nhiên cảm giác như vừa được tái sinh, mình đâu có bị hâm a! (hở, không hiểu, sao từ chim mà lại thành cái j tái sinh cơ:-?) (chém đó a, đoạn này k có hiểu lắm ==)

Khi y đang chỉnh lại áo sơ mi xộc xệch do vừa mới ngủ dậy, bên ngoài vọng ra tiếng người nói chuyện. Y tựa ở cửa, thận trọng nghe một chút, phát hiện đó là giọng của Trần Á Huy.

Y cũng chưa tiếp xúc nhiều với người kia, ấn tượng duy nhất cũng chỉ có ở quán bar đêm đó, một nam hài sáng sủa rạng ngời... Đương nhiên còn có hành vi không nể nang gì của đối phương.

Sao cậu ta lại tìm đến đây?

Nghe lõm cuộc đối thoại bên ngoài, y dần dần hiểu đại khái, thì ra hai ngày nay Sở Thiên Dịch phiền muộn là bởi vì ở nhà đang nổi bão a.

Chắc, cậu nhóc này thật là có tuệ căn, nhìn ra được y còn chưa bỏ cuộc? Bất quá chỉ có tuệ căn còn chưa đủ nha, cần phải có ngộ tính! Đến y cũng nhìn thấy Sở Thiên Dịch lần này có bao nhiêu nghiêm túc, hài tử kia đang hưởng phúc mà lại chất vấn hắn như vậy, chỉ tổ làm người yêu của mình thêm mệt mỏi.

Nhưng Chu Thần dĩ nhiên sẽ không đi nói cho Trần Á Huy những lời này, y chỉ ước gì hai người ngoài kia nháo gì thì nháo nhanh lên, y còn muốn đi ra a.

Vô thức cảm điều thuốc lên, y lại nhớ ra Sở Thiên Dịch không thích ngửi thấy mùi thuốc lá trong phòng làm việc, đành miễn cưỡng nhét lại điều thuốc vào túi.

Quả nhiên trẻ con vẫn là trẻ con, có phúc mà không biết hưởng, ta mà là người, đã nhất nhất nghe lời hầu hạ hắn, làm sao lại ngang ngược xù lông như thế kia được.

Y còn đang ở bên trong vừa nghe vừa đánh giá, Trần Á Huy bên ngoài đột nhiên im lặng, hỏi: “Chu Thần đâu?”

Sở Thiên Dịch cũng không sợ hãi, giơ ngón tay chỉ.

Mặt Trần Á Huy trở nên đen xì.

Lần thứ hai cùng Trần Á Huy đối diện, tình huống có chút quỷ dị làm y xấu hổ. Nhưng đây chỉ là tâm lý nhộn nhạo trong lòng Chu Thần, ngoài mặt y vẫn biểu hiện rất lễ phép, nhẹ nhàng bắt chuyện.

Ngoài dự tính của y, Trần Á Huy không tiếp tục chất vấn vì sao y lại ở trong phòng riêng của Sở Thiên Dịch.

Chỉ là viên mắt chậm rãi đỏ lên, đôi mắt trong veo đầy nước nhìn chằm chằm Sở Thiên Dịch, khiến người thương tiếc.

Cái này...

Chu Thần thấy Sở Thiên Dịch vốn còn tức giận, trong nháy mắt bị đôi mắt đầm nước tiêu diệt hoàn toàn. Y liền thầm khen ngợi Trần Á Huy, xem ra nhóc tì này còn có chút thủ đoạn.

“Sếp, cảm ơn anh, tôi không còn thấy khó chịu nữa, xin phép ra ngoài làm việc.” Chu Thần nói xong, không quấy rối hai người kia nữa đi ra ngoài. Bên miệng hoàn toàn lộ ra vẻ tươi cười, chỉ là có một loại cay đắng rớt thẳng xuống đáy lòng, gắt gao kết tủa ở dưới.

Người ta nói buồn phiền nhiều sẽ giảm thọ, lần này y lại mất mấy năm rồi đây?

Chu Thần lấy cặp lồng giữ nhiệt ra, mở hộp thấy cơm nước đầy đủ, cầm đũa lên nhưng lại không có tâm trạng mà ăn.

Những người khác trong công ty đã đi ăn cơm, toàn bộ tầng lầu đều vắng vẻ, ngoại trừ phòng làm việc bên cạnh vang vọng tiếng người thở dốc... (*bật ngón giữa* =”=)

Nhắc đến đây, y cũng tò mò, hai người kia đang làm trò gì?

Nghĩ đến chuyện họ có thể đang ở trên cái giường mà y vừa ngủ làm trò *gì đấy,* dạ dày tự dưng khó chịu. Mùi thơm của đồ ăn bay lên mũi nhưng lại làm y cảm thấy muốn nôn mửa, y vội vàng đóng lại hộp cơm, nuốt nước bọt đè nén xuống cảm giác nhộn nhạo trong dạ.

Đến lúc hai người kia nắm tay nhau đi ra, nghiêng nhiên đã hòa hảo như xưa.

Trên mặt Sở Thiên Dịch cũng hiện ra dáng vẻ tươi cười. Khi hắn đi qua bên cạnh Chu Thần, thấy thần sắc đối phương có chút tái nhợt, lo lắng muốn hỏi người nọ còn khó chịu hay không, nhưng thấy Trần Á Huy rất để ý Chu Thần, ngấm lại liền thôi.

Chu Thần thấy họ đã đi xa, liền xoay người mở máy tính bật nhạc nghe.

Từ tối hôm đó nghe được bài hát kia trên radio, y bỗng cảm thấy hứng thú với âm nhạc, có lẽ là do muốn biết tên của bài hát kia đi, nhưng có nhiều ca khúc như vậy biết tìm thể nào đây?

“Ô, sung sướng quá ha!”

Y đang say mê nghe nhạc thì đột nhiên có người vỗ vai, phản ứng đầu tiên trong đầu y là Sở Thiên Dịch.

Quay đầu lại thì thất vọng tràn trề.

“Sao cậu lại tới đây?” Người đến là Khương Phàm.

“Thế nào, thấy tốt mà không vui à?”

Vui lắm, vui đến phát khóc luôn.

Khương Phàm mỗi lần xuất hiện đều một bộ khổng tước, đôi mắt vừa đen vừa hẹp dài lại thêm đuôi mắt được vẽ hoa văn sắc sảo xinh đẹp làm cho người này rất... chắc, yêu mị.

Chu Thần thậm chí không nhớ nổi bộ dạng Khương Phàm khi không trang điểm thì như thế nào, ảnh chụp chung của hai người trong nhà cũng đã rất cũ, nếu nói người trong ảnh là Khương Phàm thì chắc chắn có ai tin... Không biết cậu ta ở nước ngoài chịu ảnh hưởng gì, tự nhiên lại cứ thích bôi bôi vẽ vẽ.

Nếu là phương diện nghệ thuật thì đúng là rất đẹp... Nhưng nếu xét theo phương diện sinh hoạt bình thường, giữa thanh thiên bạch nhật không có thằng đàn ông nào lại đi trang điểm đậm như thế cả, nhìn vào chỉ có thể nghĩ là thằng này có vấn đề... về thần kinh.

Trong lúc Chu Thần đang nghĩ ngợi lung tung, cặp lồng dưới gầm bàn trong nháy mắt bị Khương Phàm lôi ra ngoài.

“Đừng...” Y sợ mình lại buồn nôn, nhưng lần này ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn lại không hề có cảm giác khi trước.

“Oa nhìn này...” Khương Phàm thấy trứng trắng hình đôi môi cùng với sốt cà chua hình trái tim, búng tay một cái.

Thằng nhóc kia thật không sáng tạo, chỉ đổi hình dạng của hai món cho nhau thôi a. Chu Thần đoạt lại cặp lồng, ăn lấy ăn để.

“Sếp Sở bóc lột cậu như thế sao? Bữa trưa còn chưa được ăn?”

“Vì tớ thấy hần còn chưa ăn, hần vừa mới đi xong.”

“Tớ thấy đúng hơn là nhìn bọn họ ân ân ái ái cậu nuốt không trôi ấy chứ.”

Tốc độ ăn của Chu Thần chậm lại, như là có điều gì suy nghĩ. Sau đó buông một câu: “Cậu thấy hai người họ có thể dài lâu không?”

“Khụ khụ,” Khương Phàm không nhịn được đẩy Chu Thần một cái: “Cậu có thể nghĩ thứ khác được không, theo như cậu nói Thiên Dịch cũng không phải người tùy tiện, cậu không thấy hần lần này rất nghiêm túc sao.”

“Thật không?” Chu Thần không cho là đúng, “Cậu thấy tớ có thể... thọc gậy bánh xe khiến bọn họ chia tay được không?”

Khương Phàm sờ sờ trán Chu Thần, hây dô, đúng là hơi nóng nha.

Aizz, y cũng chỉ tùy tiện nói như vậy mà thôi, nếu y thực sự có khả năng phá rối, vị trí nam nhân số 1 trong lòng Sở Thiên Dịch còn để cho người khác chiếm đóng sao...

“Được rồi, cậu đến tìm tớ có chuyện gì?” Chu Thần ăn xong cơm liền hỏi Khương Phàm.

“Cậu cuối cùng cũng để tâm đến tớ rồi a?” Khương Phàm lấy một cái ghế ngồi xuống, nói về chuyện của mình.

Gần đây trong khu vực làm ăn của Khương Phàm mới xuất hiện một quán bar, bên đó đã hút lút đầy đủ cho hắc bạch lưỡng đạo, thế nên dễ dàng áp chế thế lực quán của thằng bạn y.

Khương Phàm hôm nay mò đến đây là để than nghèo kể khổ với Chu Thần, hần kiếm được ít hơn một chút cũng chẳng sao, bất quá không nuốt trôi được cái cảm giác bị người chèn ép.

“Nói với tớ thì cũng giải quyết được vấn đề gì đâu.”

“Giải quyết được! Sao lại không chứ~” Khương Phàm ôm chầm Chu Thần, đang muốn nói tiếp liền nghe thang máy ‘ding’ một tiếng, dừng lại tầng của hai người.

Đi ra chính là Sở Thiên Dịch.

“Hi, Tiểu Thiên.”

Sở Thiên Dịch đi tới, nhắc ra cánh tay của Khương Phàm đang khoác lên vai Chu Thần, thuận tiện nói: “Làm như vậy ở công ty sẽ có ảnh hưởng xấu.”

Khương Phàm bĩu môi tỏ vẻ không đồng ý, hần như có như không nhìn Chu Thần một cái, rồi lại quay sang thấy Sở Thiên Dịch đang liếc nhìn y, đột nhiên nhớ tới câu nói không đầu không đuôi của Chu Thần vừa nãy ‘tớ có thể khiến bọn họ chia tay được không’... Có vẻ cũng không phải là hoàn toàn bất khả thi nha

~Bất quá hai người kia hình như còn chưa tự nhận ra, thế mới khổ, chặc.

Khương Phàm vừa định nói với Sở Thiên Dịch điều này, Sở Thiên Dịch đã xen vào: “Cậu tìm Chu Thần làm vấn đề gì?”

Khương Phàm nheo mắt nhìn từ người này sang người kia, thấy được manh mối liền ‘hừm~’ một tiếng.

“Anh không biết đâu...” Hần nói với Sở Thiên Dịch, “Chu Thần cậu ta — ừm ừmmmmmm~” Khương Phàm vùng vẫy, quay sang Chu Thần: “Sao lại bịt mồm tớ?”

“Được rồi, khi nào có thời gian tớ sẽ đến xem thử.” Chu Thần bắt đầu nói.

“Ừm, vậy không còn việc gì nữa, tớ về nhà chờ tin tức tốt của cậu nha.” Khương Phàm hướng Chu Thần ném tới một nụ hôn gió, thừa dịp khu vực nhân viên còn ít người, ngoắc mông đi thẳng.

“Vì sao cậu không cho hắn nói hết?” Sở Thiên Dịch nghi hoặc hỏi.

Ý thức được Chu Thần có rất nhiều chuyện hắn không biết mà Khương Phàm lại hay, loại cảm giác này không thoải mái chút nào.

Chu Thần thế nhưng không muốn nhiều lời, đứng dậy pha trà cho Sở Thiên Dịch, đây là thói quen từ lâu của đối phương, cũng là của y.

Sở Thiên Dịch uống trà hôm nay thấy vị khác thường, theo trực giác tiếp tục truy vấn: “Không thể nói sao?” (bộ Thần Thần nhỏ nước bọt vào hở anh:v)

Chu Thần nhìn hắn kỳ quái, chỉ chỉ đồng hồ trên tay nói: “Sếp à, anh chẳng vẫn bảo không được nói chuyện riêng tư trong giờ làm việc sao.”

Sở Thiên Dịch hừ mũi, phần nộ bỏ đi.

Chu Thần ở sau lưng hắn lè lưỡi làm mặt quỷ: Ta mới không thèm nói cho người biết!

7. Chương 7

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Cuối tuần, thầy giáo Loan gọi điện thoại cho Chu Thần nói muốn đón Lam Đông Đông về, nhân tiện mời y ăn bữa cơm.

“Chu Giai nó có gây phiền phức cho anh không?” Chu Thần vội hỏi.

“Không đâu, mấy đứa nhỏ đều rất ngoan ngoan.”

Chu Thần yên tâm.

Kỳ thực chỉ có đêm hôm đó, vì mấy đứa học trò nhất quỷ nhì ma đột nhiên tới hò hét đập phá nhà thầy giáo, làm Lam Đông Đông không chịu nổi ồn ào, đành phải chấp nhận chuyển đi; bọn trẻ thừa nước đục thả câu, tận dụng cơ hội ở lại nhà thầy cả một đêm, sau đó liền ai về nhà đó, dù có học thêm sau giờ học nhưng không hề ngủ lại lần nữa.

Trên đường chở Lam Đông Đông đem trả cho khổ chủ, y gọi cho Chu Giai rủ nàng cùng đi.

Về phần bữa cơm này rốt cuộc ai mời, phỏng chừng là xem ai nhanh tay trả tiền trước đi.

Lúc Chu Thần gặp thầy giáo Loan mới hiểu ra tại sao cô em gái hư hỏng của y học hành bết bát, chỉ duy nhất môn ngữ văn lại có thành tích tốt đến khó tin. Đại khái là yêu ai yêu cả đường đi nha.

Thầy giáo Loan thoát nhìn có cảm giác như mọc xuân phong, làm Chu Thần nhớ tới thầy giáo ngữ văn của mình hồi trước.

(*như mọc xuân phong: nghĩa đen là “như ngồi trong gió xuân,” nghĩa bóng là chỉ việc ngồi cùng một người có học thức cao và phẩm chất tốt đẹp làm mình có cảm giác “được khai sáng một chân trời mới”:v)

Ngoài ra người này đối với tiểu hài tử rất có ảnh hưởng, nhìn việc Lam Đông Đông vẫy đuôi a dua nịnh hót quanh hắn là biết. Bất quá cách thầy giáo Loan đối xử với Lam Đông Đông hẳn là không giống như ‘nam nhân của ta’ trong tưởng tượng của người nào đó.

Chu Thần vừa uống nước vừa cười thầm.

“Phụt —” Y thấy Lam Đông Đông đổ nước lên quần của thầy giáo Loan, không nhin được phun ra.

Khóe miệng Lam Đông Đông cong lên một cách quỷ dị, trái lại thầy giáo Loan lại đang an ủi hẳn không sao, không tỏ vẻ gì là khó chịu.

Này, cậu đây là đang công khai quấy rối tình dục a bạn nhỏ...

Đừng thấy Chu Giai bình thường tùy tiện, nàng cũng rất nhanh thấu hiểu ánh mắt của Chu Thần. Y vừa nháy mắt ra hiệu, nàng liền nhanh tay nhón luôn ví tiền của y rồi chạy ra tiền thính. (=đại sảnh)

Một lúc sau nàng trở về giờ ngón cái: Xong rồi.

Chu Thần dắt Chu Giai đi chào thầy, nói vài lời khách sáo, nếu Chu Giai đỗ vào đại học tốt thì lại chính thức cảm ơn thầy giáo sau.

Thầy giáo Loan dẫn Lam Đông Đông đi trước; khi lướt qua bên người Chu Thần, Lam Đông Đông dừng lại bên tai Chu Thần nói nhỏ: “Thật ra tôi biết anh là loại này.” Chu Thần nhìn Lam Đông Đông dưới ống tay áo dựng thẳng lên một ngón út, tim bỗng dưng đập loạn.

Tiền xong tên ôn thần Lam Đông Đông về, Chu Thần rút cuộc thở dài một hơi.

Y giờ tay mình lên nhìn, nghĩ thầm cái này cái kia gì gì chứ, ai khiến người lo!

(Tôi không rõ lắm về vụ giờ ngón út này, search google thì ở Nhật việc giờ ngón út là ý chỉ người phụ nữ/bạn gái trong một mối quan hệ, nên có lẽ ở đây Lam Đông Đông chỉ Chu Thần là thụ chăng?)

Chu Giai thi cao đẳng xong, rốt cục cũng có thể chính thức nghỉ xả hơi. Vì ở nhà toàn bị Chu Thái hậu cùng Thái thượng hoàng quản chế, nàng liền khăn gói quả mướp chạy đến nhà Chu Thần quấy rầy.

Máy giặt chạy xong, Chu Thần vừa phơi quần áo vừa lơ đãng hỏi: “Giai Giai, cái cậu học cùng lớp với em... lần trước em đi dự sinh nhật ấy, thi cử thế nào rồi?”

Chu Giai vừa nhai bimbim vừa nói: “Chắc là tốt, ở trường cậu ta học cũng giỏi lắm... Cơ mà trước lúc thi thấy tâm trạng cậu ấy không được thoải mái.”

Chu Giai còn nói thêm: “Nghe nói thi Đại học D.”

Chu Thần dừng lại. Đại học D chẳng phải là trường của thành phố sao... Cách chỗ làm của y có 5 phút đồng hồ.

Chẳng lẽ Trần Á Huy thi Đại học D là vì muốn được ở gần Sở Thiên Dịch?

Chu Thần phục hồi tinh thần, xoay người nhìn Chu Giai đang say sưa nghịch máy tính, quát: “Đi rửa tay khẩn trương! Anh vừa mới thay khăn trải bàn đấy!”

” Lão rùa nhiều chuyện!”

(*Chính xác ra là Chu Giai nói Chu Thần là , chỉ một người lâu ngày buồn chán mà tự dưng làm ra nhiều chuyện phiền phức không đâu, làm mọi người xung quanh đều phát điên theo)

Chu Thần hít một hơi thật sâu. Cho nên người ta mới nói mấy cái mạng mèo này càng ít tiếp xúc càng tốt, đứa em gái hư hỏng của y gần đây lại học được mấy từ bậy bạ rồi...

Chu Thần lập ra vài quy định với Chu Giai, hễ làm trái là y sẽ lập tức tống nàng về với hai ông bà già.

Lúc đeo tạp dề vào để nấu ăn, y nghĩ dường như mình đã quen với cuộc sống đơn thân, tuyệt đối sẽ không phiền phức như thế này.

Việc Sở Thiên Dịch và Trần Á Huy chiến tranh lạnh mấy ngày nay đã chính thức lùi vào dĩ vãng, hai người đến bây giờ cũng chưa từng nhắc lại. Thế nhưng Sở Thiên Dịch rõ ràng phát hiện cảm giác của mình đối với Trần Á Huy hình như có chút sai lệch.

Người kia vẫn như cũ, kiêu ngạo phóng túng trước mặt hẳn, trên giường cũng vẫn rất nhu thuận, nhưng tại sao cảm giác lại khác biệt như vậy...

Cánh tay người kia quàng lên, kéo hẳn quay lại trên giường.

Có lẽ do vừa cãi nhau xong, hắn mới phát hiện, Trần Á Huy cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng của hắn...

Lần đầu tiên nhìn thấy Trần Á Huy là khi cậu diễn thuyết trước toàn trường, rồi đại diện trường học nói lời cảm ơn hắn. Hình ảnh này làm hắn cảm thấy rất quen thuộc, rất yêu thích; hắn chủ động tiếp cận Trần Á Huy, lúc đầu cậu còn trốn tránh, sau đó mới dần dần mê muội.

Nhưng sao hắn cứ có cảm giác có gì đó không đúng...

“Anh đang nghĩ gì thế?” Những ngón tay thon dài phân rõ từng khớp xương đặt trên phím đàn, từng nốt nhạc réo rất cất lên.

“Không có gì.” Sở Thiên Dịch hôn lên ngón tay đối phương, thế nhưng trong đầu lại hiện ra một bàn tay khác đang cầm cốc cà phê nóng ấm, cái cảm giác quen thuộc pha lẫn chút xa lạ làm tim hắn nảy lên mất kiểm soát.

Hắn nhớ lại lời người kia: Anh kỳ thật chính là thích tôi, thế nhưng anh chưa từng phát hiện, anh trốn tránh tôi chán ghét tôi bởi vì không muốn thừa nhận anh cũng là người như tôi...

Vai bị người cắn một ngụm, đau đớn bén nhọn làm hắn tạm dừng dòng suy nghĩ.

Hắn lắc lắc đầu, nếu theo như lời Chu Thần hắn không dám thừa nhận tính hướng của mình, vậy hiện hắn đang ôm người này là chuyện gì đây.

Chu Thần làm xong cơm tối, vừa bưng lên bàn liền bị ánh mắt của em gái hư hỏng làm cho giật mình đến suýt làm đổ canh.

“Anh nhắc lại một lần nữa, muốn ở đây thì ngoan ngoãn đi, còn làm chuyện kỳ quái gì thì đừng trách anh đóng gói em tống về nhà!”

“Anh ơi, em...”

Chu Thần thấy Chu Giai muốn nói rồi lại thôi, trực giác nhận thấy không ổn, xới cơm vào bát rồi lạnh lùng nói: “Mau ăn!”

Chu Giai lè lưỡi, ngoan ngoãn ăn cơm.

Nàng chỉ muốn nói cho y biết, thầy giáo và bạn học của cô nàng đều là gay hết.

Chu Thần thu dọn qua loa căn phòng Lam Đông Đông ở lúc trước, liền đem chăn gối cùng máy tính của Chu Giai ném vào, cuối cùng buông một câu: “Phòng này em tự đi mà dọn, nếu bày bừa quá mức giới hạn thì liệu mà...”

“Mời bác lượn cho em nhờ,” Chu Giai cầm một hộp Nestlé đứng ở cửa, khinh khỉnh liếc y: “Sao tui lại có ông anh quý hóa vậy chứ...”

Chu Thần lau mồ hôi trên trán, nhìn em gái đang thông dong uống Nestlé của y, chiếm dụng phòng ở của y, triệt để cảm lạnh.

Người kêu ca vất vả lắm mới được kỳ nghỉ xả hơi không phải làm bài tập, vậy sao không ra ngoài dạo phố hay đi du lịch, mà lại cả ngày ngồi nhà ôm máy vi tính mắt sáng long lanh, đây là vì sao a! (Nó xem gayporn đó anh:v)

Mấy ngày trước có một lãnh đạo mới tới thành phố D, điều chỉnh quy hoạch thị trường vật liệu xây dựng nơi đây. Công ty của Sở Thiên Dịch cũng phải điều chỉnh lại giá cả vật liệu, đồng nhất với giá thị trường. Chu Thần cũng vì thế mà bận rộn.

Hết giờ làm việc, Sở Thiên Dịch để lại vài người tăng ca, trong đó dĩ nhiên có cả Chu Thần.

Thư ký Lâm đi mua cơm hộp trở về, mọi người ngồi túm vào một chỗ, thảo luận về lãnh đạo mới tới.

Lãnh đạo cũ quản lý thị trường lỏng lẻo, phía dưới đầy oán thán; nhưng bây giờ người mới nghiêm túc, kẻ chịu khổ lại là bọn họ.

Sở Thiên Dịch trong lúc ăn lại thỉnh thoảng liếc mắt sang Chu Thần, người nọ vừa nghe tám chuyện vừa cười cười, dường như cảm nhận được ánh mắt của hắn liền xoay người lại nhìn hắn mang theo nghi vấn.

Sở Thiên Dịch chỉ gật đầu có lệ, sau đó tiếp tục ăn.

Chu Thần mờ mịt.

Sẩm tối lúc 6, 7 giờ chính là lúc oi bức nhất trong mùa hè, Chu Thần bị cái nóng làm cho tinh thần mệt mỏi. Điều hòa tổng trên đỉnh đầu dường như chỉ là vật trang trí, hoặc có khi còn đang thổi khí nóng cũng nên; trên đầu y dần dần tụ đầy mồ hôi.

Nhưng nhìn tập đơn báo giá dày cộp trong tay, rồi nghĩ tới biểu tình đau đầu của Sở Thiên Dịch hồi họp buổi chiều, y liền cắn răng chịu đựng khó chịu mà kiểm tra bảng giá.

Đời trước chả lẽ y đã chém chết cả nhà Sở Thiên Dịch hay sao mà bây giờ mãi chưa trả hết nợ!?

Sở Thiên Dịch nhìn một đồng số liệu, huyết Thái Dương nhức mỏi, hắn xoa nhẹ một hồi rồi đi ra ngoài thư giãn.

Vừa mới mở cửa, hắn liền cảm thấy nhiệt độ bên ngoài không khác gì châu Phi, lúc này mới nhớ ra tòa nhà này hình như buổi tối không có chạy điều hòa tổng...

Phóng mắt nhìn quanh, thư ký Lâm cùng vài trợ lý tương đối có năng lực đều một tay cầm bìa các-tông quạt lấy quạt để, một tay xem báo giá. Chỉ có mình Chu Thần cả hai tay đều bận việc, tóc mái đã bị mồ hôi làm bết lại, áo sơ mi thuần trắng trên người bị mồ hôi ngấm vào ướt sũng, dán sát vào thân thể. Trên cổ cũng lấm tấm vài giọt mồ hôi, phản chiếu lấp lánh.

Hắn đến trước bàn Chu Thần, tay gõ gõ hai cái lên mặt bàn.

Chu Thần ngẩng đầu lên, thấy người đến là hắn, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Mang tài liệu theo tôi vào trong.”

“Vâng,” Chu Thần sửa sang lại đồng văn kiện tán loạn, ôm vào trong phòng làm việc.

Vào đến cửa y liền thoải mái thở ra một hơi.

Sở Thiên Dịch cười cười, trở về ngồi lên ghế, chỉ vào chỗ trống bên cạnh nói: “Cậu ngồi đây mà làm việc.”

“Hả?” Chu Thần ngẩn người: “Không phải là anh muốn tôi báo cáo sao?”

“Bên ngoài nóng quá.”

Chu Thần dĩ nhiên là hiểu ý tứ đằng sau câu nói này của hắn.

“Haha.”

“Cậu cười cái gì?”

“Không có gì, tôi lên cơn ấy mà, sắp công việc bận rộn, không cần quan tâm đến tôi.”

Sở Thiên Dịch đối với thái độ này của Chu Thần có chút bất mãn, ánh mắt nheo lại xuyên qua cặp kính hiển lộ vẻ sắc bén. Chu Thần sớm đã nhìn quen vẻ mặt này của hắn, cúi đầu xuống tiếp tục làm việc.

Trong lúc đó Trần Á Huy gọi điện thoại tới, phỏng chừng cậu đói bụng.

Sở Thiên Dịch cho cậu số điện thoại một chỗ bán đồ ăn nhanh, bảo cậu gọi đồ về nhà.

“Đi ngủ sớm một chút đi, đừng ăn quá nhiều đồ ăn vặt.”

“Ừ, anh sẽ về nhanh thôi, ngoan.”

“Haha, vậy em cứ ôm gấu Teddy trước đi, chờ anh về...” Nói đến đây hắn đột nhiên nhớ ra còn có một người sống nhằn đang ngồi đối diện, liền xấu hổ im bặt.

Chu Thần ngẩng lên nhìn, thấy người kia dừng lại, còn có chút ảo não. Y cũng không né tránh ánh mắt của hắn, trái lại nở nụ cười.

“Tiểu Huy, trước tiên em cứ gọi điện đặt cơm đi, nếu không sẽ bị đau dạ dày mất. Anh kiểm lại đơn giá xong rồi sẽ về nhà ngay, giờ cúp máy nhé.” Sở Thiên Dịch cúp điện thoại, sau đó nhìn Chu Thần, một lúc sau mới hỏi: “Cậu lại cười cái gì?”

Ánh mắt Chu Thần lúc này mới rời khỏi người Sở Thiên Dịch, nhìn ra cảnh đêm phía ngoài cửa sổ: “Tôi quả nhiên đã không nhìn lầm.”

“?” Cái câu không đầu không đuôi này là sao đây?

Chu Thần đem bảng thống kê đi photo, đặt một bản trước mặt Sở Thiên Dịch rồi nói muốn đi rửa mặt.

Cuối đuôi mắt của người trong gương hiển lộ vài nếp nhăn nhàn nhạt. Chu Thần lấy tay dè lên, cố vuốt phẳng nhưng nếp nhăn không hề suy chuyển. Y lại dụi dụi đến khi hai mắt đều đỏ lên, nước mắt không ngăn được mà lăn dài trên má.

“Thành ông già mất rồi.”

Y nhéo nhéo mặt mình, nhớ tới làn da sáng bóng căng mịn của Trần Á Huy, lại nghĩ đến khuôn mặt mũm mĩm có chút trẻ con của Lam Đông Đông, thế nào cũng thấy chính mình vừa già vừa xấu. (ôi Thần Thần~TT^TT)

“Thảo nào lại chứng mất như vậy.”

Y tựa trên bồn rửa tay, móc ra một điều thuốc, châm lửa rồi hút liền hai hơi.

Đây là lần đầu tiên y thấy Sở Thiên Dịch dịu dàng như vậy, y chỉ biết, khi Sở Thiên Dịch đối đãi với người mình thích, nhất định cực kỳ ôn nhu. Nếu y được một lần như người trong điện thoại kia, dù có giảm thọ y cũng muốn.

Thế nhưng, có thể dẫn y từ căn phòng oi bức vào phòng làm việc mát mẻ kia, cũng đã là ôn nhu lớn nhất mà người kia có thể cho y rồi.

Phun ra một vòng khói trắng.

May mà y không theo lời Sở Thiên Dịch cai thuốc; hẳn không yêu y, nhưng y ngày ngày đêm đêm tơ tưởng hẳn, rốt cuộc y đã tạo cái nghiệt gì, sao cứ bị coi thường.

Thẩm định xong chồng báo giá là đã hơn 10 giờ đêm.

Nhà Chu Thần và nhà Sở Thiên Dịch ở hai hướng khác nhau, hai người dường như lại quay về nhiều năm trước; gật đầu chào nhau thay cho lời tạm biệt, ngồi vào trong xe liền rẽ về hai hướng.

8. Chương 8

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Chu Thần về đến nhà, bất ngờ phát hiện Chu Giai đang chờ trước cửa, thấy y tiến đến mắt liền sáng như đèn pha soi kỹ y từ trên xuống dưới.

“Em lại có chuyện gì?” Y mở tủ giày lấy dép ra đi vào, con bé này suốt ngày tránh mình như tránh ôn thần, bây giờ lên cơn thần kinh à.

“Anh ở lại tăng ca với anh Thiên Dịch à?”

“Thì sao?” Chu Thần đột nhiên quay đầu lại trừng nòng: “Em không ngủ được rồi lại suy diễn bậy bạ cái gì? Anh đếm đến ba, em biến khỏi tầm mắt anh ngay! 1, 2...”

“Dạ, bần nô đi ngủ ngay đây Chu địa chủ!” Chu Giai chạy như bay vào phòng, tựa đầu ngó ra ngoài nhìn Chu Thần nói: “Anh hai, về sau không nên cùng anh Thiên Dịch tăng ca nữa nha!”

“Tại sao?”

“Tiểu Huy sẽ ghen đó!” Nói xong rầm một tiếng đóng chặt cửa phòng, sau đó là tiếng khóa trái cửa.

“Chu Giai!!” Chu Thần quát tháo đến hoa cả mắt, một lát sau đột nhiên nhận ra, Chu Giai biết quan hệ giữa Trần Á Huy và Sở Thiên Dịch rồi?

Chắc, dù sao hôm đó ở quán bar, với bộ dạng dính chặt vào nhau của hai người kia cũng khó mà nhìn không ra, thế nhưng cô nàng đã mau chóng chấp nhận như vậy sao?

Trần Á Huy ghen? Lúc này truyện tình suýt mướt của Chu Giai đã đến chương thứ mấy rồi? Cậu ta ghen thì liên quan gì đến y.

Chu Thần mang theo nghi vấn nằm vật lên giường, càng nghĩ càng thấy nhàm chán.

Theo ý tứ của con em gái, chẳng phải là y thích Sở Thiên Dịch nên cứ quần quít bên hắn, như là kẻ thứ ba?

Y mới không thèm làm kẻ thứ ba!

Chu Thần phiền não trở mình mấy lần, có kẻ thứ ba nào bi thảm như y sao!

Điều y không biết chính là, em gái y gần đây tìm được hội cùng sở thích, tính hủ bắt đầu hiển lộ, trở thành thành viên chính thức của cộng đồng.

Chu Giai trốn trong chăn cười ám muội, ý dâm đầy đủ: Trần Á Huy ngạo kiều thụ cặp với anh Thiên Dịch bằng sơn công, càng nghĩ càng thấy đẹp đôi.

Quan hệ của nàng với Trần Á Huy cũng không tệ lắm, ngày nào đó muốn chụp tấm ảnh đôi vợ chồng son hôn nhẹ ân ái chắc là không thành vấn đề.

Ôi, chị em chúng hủ sẽ cực kỳ hạnh phúc cho coi!

Ông anh hai của nàng bên kia thì không trông mong gì được rồi, theo anh Thiên Dịch nhiều năm như vậy cũng chả thấy hai người có quan hệ sâu sắc, nếu không thì nàng nhảy sang xơ mủi chụp trộm cũng không tệ.

Ngày hôm sau, Chu Thần chuẩn bị bữa sáng cho Chu Giai xong liền xách giày xuất môn, vừa đóng cửa liền nghe được bên cạnh có âm thanh, xoay người thì thấy một người đàn ông mặc tây trang màu đen.

Người kia cũng đang nhìn y.

Chu Thần mấy hôm trước mới biết nguyên lai một tầng bốn hộ chỉ có một phòng của y là có người ở, một hộ bên cạnh có người thuê nhưng không thấy ở bao giờ, còn hai hộ kia chưa ai mua.

Y vừa nhìn cánh cửa chỗ người kia đang đứng, liền biết đây là chủ nhân căn phòng chưa bao giờ có người ở.

Y nghĩ sau này hai người sẽ thành hàng xóm, hắn là nên bắt chuyện một chút. Nhưng người này chỉ nhàn nhạt quét mắt liếc y, sau đó liền mở khóa tiến vào trong phòng.

Chu Thần thở ra một hơi, ấn nút thang máy đi xuống lầu. Xem ra vị hàng xóm này không thân thiện cho lắm.

Không khí bên ngoài ẩm ướt, có vẻ hôm qua trong phòng oi bức như vậy là do hôm nay trời sắp mưa.

Chu Thần nhớ là trong cốp xe còn có ô, yên tâm nhấn ga phóng xe đi.

Hôm nay cũng phải tăng ca, chỉ là nội dung công việc lại nhiều thêm. Không chỉ điều chỉnh giá cả sản phẩm, mà còn phải thẩm tra đối chiếu lại quy cách vật liệu xây dựng để gửi cho đối tác.

Đúng lúc Chu Thần cùng Sở Thiên Dịch đang bận đến sứt đầu mẻ trán, điện thoại của Sở Thiên Dịch lại vang lên.

Hắn một bên cầm điện thoại nói chuyện phiếm với Trần Á Huy, một bên vội vàng lật xem tư liệu, đóng dấu lên quy cách vật liệu xây dựng.

Chu Thần thấy hắn lộ vẻ hậm không thể có ba đầu sáu tay, có chút buồn cười, liền cống hiến một tay giúp Sở Thiên Dịch cầm điện thoại.

Đối phương cảm kích liếc y một cái, liền tiếp tục công việc.

Chu Thần đứng tương đối gần, nghe được tường tận giọng của nam hài kia, tựa hồ là đang oán giận Sở Thiên Dịch nhiều ngày nay dành quá ít thời gian cho cậu.

Thư ký Lâm gõ cửa, tuồn vào một tờ A4, bên trên chỉ có một loạt bảng biểu, là những quy cách vừa kiểm tra bị sai.

Quả nhiên là có sai sót. Sở Thiên Dịch trầm mặt xuống, đem toàn bộ số liệu đưa cho thư ký Lâm, bảo cô tính lại một lần nữa.

“Này! Anh có nghe em nói không đấy!!”

Chu Thần cúi xuống một chút, âm thanh vừa nãy thật sự rất lớn tiếng, đến thư ký Lâm đã đi đến cửa sắp ra ngoài cũng vô cùng kinh ngạc, phải quay đầu lại nhìn. Chu Thần cười cười, chỉ vào điện thoại của lão bản đang cầm trong tay.

Bản thân Sở Thiên Dịch có tính nghiện việc, có thể trong lúc bận rộn tám chuyện với Trần Á Huy đã là cực hạn, thế nhưng người kia hôm nay lại còn chỉ trích hắn chỉ lo công việc không quan tâm mình, làm hắn nhớ tới chuyện lần trước đối phương cố tình gây sự, quay đầu liền nói với Chu Thần: “Tắt máy đi.”

Chu Thần bấm nút cúp máy, đứng sau lưng Sở Thiên Dịch cười tít mắt.

Chuông điện thoại Sở Thiên Dịch vang lên rất nhiều lần, hắn đôi lúc cũng bớt chút thời giờ nhận điện, thế nhưng kết quả dường như không khả quan, nói không đến hai câu liền dập máy. Cuối cùng hắn đơn giản tắt di động, an tâm làm việc.

Đến giờ giải lao, Sở Thiên Dịch mở miệng đầu tiên: “Chúng sống với người trẻ tuổi thật không dễ dàng.” Hắn nhớ kỹ ở nhà Chu Thần có một cậu bé, kiểu cách nói chuyện đông dài làm hắn không có thiện cảm.

“Ồ,” Chu Thần mở túi thịt bò khô mình tự mang đến để trên bàn, lấy ra một miếng vừa xé nhỏ vừa nói: “Đúng là đôi lúc, làm mình tức điên lên.” Nhất là khi nhớ lại những lời em gái y nói đêm qua, y hiện tại chỉ muốn bị thịt bò khô làm nghẹn chết cho xong.

“Hai người sống thử với nhau rồi?” Sở Thiên Dịch ngửi thấy mùi thịt bò thơm, cũng xé một mảnh.

“Cái gì cơ?” Chu Thần cười rộ lên, nam nữ ở cùng một chỗ thôi mà đã bảo là sống thử? “Cứ xem là vậy đi. Bất quá nó chỉ ở đây 2 tháng thôi.”

“Vì sao?”

“Làm sao ở nhà tôi mãi được, bố mẹ không thể đồng ý.”

“Bố mẹ không đồng ý?” Sở Thiên Dịch hỏi, tự dưng có chút... chột dạ.

“Không đồng ý thì có sao...” Chu Thần dừng lại, lúc này mới nhận thấy hình như hai người đang ông nói gà bà nói vịt, hỏi lại: “Anh đang nói về ai? Tôi đang chỉ Chu Giai, con bé hư hỏng đó đang ở nhà tôi.”

“Tôi nhớ là trước đây trong nhà cậu có một nam hài.”

“À, chỉ là người qua đường, đã sớm cuốn xéo rồi.”

Sở Thiên Dịch cắn tiếp miếng thịt bò, chẳng hiểu sao tâm bỗng thư thái hơn.

Chu Thần nhìn Sở Thiên Dịch, cho rằng đối phương đang định nói tiếp gì đó, nhưng mãi không thấy hắn ngừng nhai thịt bò khô của y.

Y giật giật cổ họng, đành nhìn sang nơi khác.

Sở Thiên Dịch cuối cùng cũng hỏi y một chút chuyện sinh hoạt cá nhân, chuyện này đã rất nhiều năm rồi chưa từng phát sinh. Y kỳ thực rất mong muốn đối phương hỏi mình nhiều một chút, nhưng điều kiện tiên quyết là người này muốn nghe. Bất quá vài lời qua loa như vừa rồi hẳn đã là toàn bộ những điều hắn muốn biết đi...

Hôm nay so với ngày hôm qua còn phải làm việc muộn hơn, lúc Sở lão bản tuyên bố kết thúc giờ làm, kim đồng hồ trên tay Chu Thần đã chạy hết lên nửa mặt trên.

Đi xuống tầng dưới, đứng ở cửa tòa nhà mới phát hiện trời đã đổ mưa từ lúc nào, mặt đất gần đó bị nước mưa xối lên thành vũng nước, Chu Thần vỗ mạnh đầu mình, ô cất trong xe thì làm sao dùng được bây giờ...

Đồng nghiệp đã sớm lẻ tẻ đi về, y tựa ở cửa không vội lao ra, đợi lát nữa mưa nhỏ lại rồi đi.

Khi Sở Thiên Dịch đi ra liền thấy Chu Thần đần mặt đứng trước cửa.

Chu Thần cũng nghe thấy tiếng hắn đi tới, chỉ là không ngờ đối phương lại đứng ngay bên cạnh y.

“Sếp Sở đi thông thả.” Đương nhiên điều làm y bất ngờ nhất chính là, Sở Thiên Dịch hôm nay lại để ý đến mình. Thường ngày hắn đều làm như không có mà đi lướt qua y.

“Cậu không mang theo ô à?” Sở Thiên Dịch nhìn trời mưa to bên ngoài, khẽ nhíu mày.

“Tôi... để ở trong xe.”

“Vậy cùng nhau đi đi.”

Chu Thần giật mình tròn mắt, lại ước chừng khoảng cách từ cửa đến bãi đỗ xe, sau đó gật đầu đứng bên cạnh Sở Thiên Dịch.

Hai người đi rất chậm, nhưng Chu Thần lại thấy đoạn đường ngày thường rất dài nhưng hôm nay lại ngắn đi không ít.

Trên người Sở Thiên Dịch có một mùi hương nhàn nhạt, không biết là nước hoa hiệu gì, mùi này trộn lẫn với hơi mưa thổi qua cảm giác thật dễ chịu.

Chu Thần thấy cán ô để ở giữa hai người, liền nói: “Để tôi cầm cho.”

Y cầm ô lên, chậm rãi hướng thật nhiều sang phía Sở Thiên Dịch, tận lực che toàn bộ đối phương dưới tán ô. Dù sao y cũng vừa bị cảm, trong thời gian ngắn sẽ không ốm lại lần nữa.

Đối với cử chỉ mờ ám của y, Sở Thiên Dịch tự nhiên không chú ý tới, tay nhét trong túi quần tây đụng tới chiếc điện thoại đã tắt máy, cảm thấy trời mưa thế này thật đáng ghét khó chịu.

Thẳng cho tới gara để xe ngầm, Chu Thần mới đem ô gấp lại đưa trả hắn, nói câu cảm ơn liền đi tìm xe của mình.

Sở Thiên Dịch lúc này mới quay đầu lại nhìn Chu Thần, chỉ thấy bộ vét màu bạc của y đã bị nước mưa làm ướt nhẹp phân nửa, loại áo màu này bị ngấm nước mưa đặc biệt hiện lên rõ ràng, vệt nước ngoằn ngoèo chạy thẳng đến vạt áo. Tóc cũng sưng nước. Trái lại chính mình chỉ có chút nước mưa ở gấu quần, những chỗ khác hoàn toàn khô ráo.

Trái tim dường như bị người thắt chặt, cái loại cảm giác quen thuộc này lại trở lại đây, chỉ là nói không nên lời, nhưng hắn cảm thấy cực kỳ quan trọng.

Ảo não vô vô đầu, quay ra liền thấy chiếc Buick đen của hắn đang đỗ bên cạnh; tựa như khi hắn muốn uống cà phê, trong tay lúc nào cũng đều có một cốc cà phê ấm áp, hoặc là nếu chú ý một chút, hàng ngày đều có thể ngửi thấy mùi cam thơm ngọt mà hắn thích.

Trước mắt thoáng lên chớp nhoáng, Sở Thiên Dịch ngẩng đầu thấy một chiếc Chevrolet màu đỏ phóng vụt qua hắn; khi người ngồi ở ghế lái lướt qua, y hướng phía hắn gật đầu, độ cong bên mép như có như không hôm nay lại đặc biệt rõ ràng.

Hắn thấy Chu Thần nâng má tựa vào khung cửa bên trái, một tay cầm lái, thờ ơ đi thẳng. Không tự chủ được, hắn chạy theo hai bước.

Chu Thần từng theo đuổi hần hai năm rưỡi, khi đó hần cảm thấy người này chỉ nhìn thôi cũng thấy ghét, có lúc muốn tránh xa xa một chút, có lúc còn cố ý hẹn hò với bạn gái để chọc giận y, nói chung là hần rất sợ Chu Thần quần người như thế. Khi đó chẳng hiểu sao lại sợ, lúc này mới nghĩ đến, có thể đúng là như Chu Thần nói, hần sợ phát hiện mình kỳ thực là cùng một kiểu người như y. Chu Thần đã đúng, hiện tại bọn họ là cùng một kiểu người.

Như vậy, hần còn có lý do chán ghét người này sao?

Hần đột nhiên nghĩ, người tên Chu Thần này, không chỉ không hề bám riết lấy người, thật ra lại cho người ta cảm giác thoải mái.

Hình ảnh khi người nọ lái xe một mực hiện hữu trong đầu hần, vừa thân thiện vừa có chút phong tình; hần bỗng thấy Chu Thần trong quá khứ trở nên xa lạ.

Chu Thần lái xe chậm rì rì, nửa người đều ngấm nước đến khó chịu, nhưng khi nghĩ đến việc Sở Thiên Dịch đã chủ động giúp đỡ y lại cảm thấy tâm tình tốt hơn không ít.

Y biết Sở Thiên Dịch không thích y quần quít lấy hần, y hiện tại đang làm rất tốt mà, bất kể chỗ nào cũng không quá lộ liễu.

Biết hần thích vị cam, y liền nhân lúc hần chưa đến vào phòng làm việc phun nước hoa có mùi tương tự, sau đó mở cửa sổ để cuối cùng chỉ còn lại chút hương thoang thoảng. Biết hần thích uống cà phê trong giờ làm việc, y lúc nào cũng pha một tách đặt trên bàn hần. Đưa người kia đến cạnh xe của hần, hoàn toàn là hành động vô thức của y.

Y thực sự đã làm rất tốt, không phải sao? Y vì hần mà đã học cách nấu ăn làm cơm.

Một người ưu tú như y, vậy mà Sở Thiên Dịch vẫn chướng mắt, thật sự mất hần mù rồi.

Chu Thần mở radio, tùy tiện có chút âm thanh nhằm dè xuống tâm tình cô quạnh lúc này của y.

Gã kia đúng là mù dờ mới thấy mình chướng mắt a! Thật cmn điên đầu!

9. Chương 9

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Vừa về đến nhà, Chu Thần lập tức tắm rửa, đến khi thư thái đi ra thì đã thấy phòng trong im ắng, có vẻ Chu Giai ngủ mất rồi.

Bóng đèn đầu giường tỏa ra ánh vàng dịu ảm áp, Chu Thần rút từ ngăn kéo dưới cùng của bàn cạnh giường một quyển vở màu đen, ngón tay mân mê trên bìa, chậm rãi vuốt phẳng mấy lần, rồi đột nhiên cầm vở đập mạnh vào đầu.

“Ây da... Đau muốn chết!” Chu Thần ôm đầu xoa xoa, sau đó liền chui vào trong ổ chăn, ép chính mình đi vào giấc ngủ.

Thật ghê tởm, sao y cứ mãi cố chấp rằng Sở Thiên Dịch không phải hoàn toàn không có tình ý với y, nếu như cứ ôm hy vọng kiểu này, chẳng phải y sẽ ế cả đời sao...

Thêm vài buổi tăng ca nữa, rốt cục cũng điều chỉnh xong toàn bộ đơn giá.

Sở Thiên Dịch mời những người phải tăng ca ăn một bữa, dĩ nhiên mọi người đều hoan nghênh.

Chu Thần gọi về nhà nói cho Chu Giai rằng y muốn ăn ở ngoài, bảo nàng tối nay tự sinh tự diệt. Bên kia đột nhiên thốt ra một câu: Có phải đi ăn cùng anh Thiên Dịch không? Chu Thần ậm ừ, điện thoại liền truyền đến tiếng thét chói tai, sau đó hùng hổ yêu cầu y về nhà.

“Em lên cơn điên vì cái gì!?”

“Không được không được! Tui phải giúp Tiểu Huy trông chừng anh Thiên Dịch.”

Chu Thần chán nản: “OK, vậy sau này đi mà gọi Trần Á Huy là anh hai a! Nhiều người cùng đi như vậy, em dù quản được anh nhưng cũng không thể khống chế cả đám người kia, thế nào, thằng nhóc họ Trần kia còn không cho phép sếp bọn anh tiếp xúc đàn ông khác sao?”

“Không phải thế, mà bởi vì anh...”

“Anh làm sao?”

“Bởi vì anh đẹp trai nhất đám á.”

Chu Thần nhìn điện thoại dờ khóc dờ cười, những người khác thấy vậy đều tỏ ra kinh ngạc.

Y đành phải lấy tay che loa ngoài, nhỏ giọng uy hiếp: “Em còn tiếp tục lảm nhảm, anh sẽ không mua đồ ăn mang về nữa, tự đi mà tìm cái ăn!”

Mỉm cười cúp máy, y khẽ xin lỗi rồi đi theo mọi người đến một nhà hàng gần đó.

Cả bữa tiệc cũng chỉ có màn uống rượu, ăn món nhậu, bù khú với nhau vài câu không đầu không đuôi. Có vài người khôn ngoan vây quanh Sở Thiên Dịch nói chuyện.

Tất cả mọi người đều biết, tính cách Sở Thiên Dịch lúc làm việc và lúc tan tầm khác nhau hoàn toàn. Tuy trong lúc làm việc nghiêm túc trách móc nặng nề, đến giờ tan tầm hẳn lại trở nên bình dị gần gũi hơn nhiều; vì thế họ đều nắm chặt cơ hội này để trò chuyện nhiều một chút, mặc dù có chút toan tính, thiết lập quan hệ tốt với sếp vẫn là việc vô cùng cần thiết.

Muốn nói chuyện trên bàn nhậu thì phải uống rượu... Phiên nào của Sở Thiên Dịch là đây.

Vốn tửu lượng của hắn đã không tốt lắm, hiện người yêu ở nhà lại quản rất nghiêm, có một chút hơi rượu thì không sao, nhưng uống say thì đảm bảo đêm nay lại ngủ sô pha.

Nhưng có người mời rượu sao hắn có thể từ chối, nhất là đám người kia cứ liên tục mời hết chén này đến chén nọ, muốn trốn cũng không xong.

Ném một ánh mắt cầu cứu về hướng Chu Thần, đây hoàn toàn chỉ là thói quen của hắn.

Mà Chu Thần nhận thấy ánh mắt đó liền che chắn trước mặt hắn, cũng hoàn toàn chỉ là ăn ý.

“Sở lão bản của chúng ta tửu lượng không tốt, mọi người đừng rót rượu nhiều quá.” Chu Thần cầm lấy một chai rượu, cười tủm tỉm đứng bên cạnh Sở Thiên Dịch.

Có vài người uống say mơ mơ màng màng, to gan cầm lấy chén mời tiếp.

“Tốt thôi,” Chu Thần rót rượu vào trong cái chén rỗng, “Rượu mời sếp, tôi sẽ uống hết thay anh ấy... Anh vừa kính một chén, tôi uống liền 3 chén mừng công! Đi, khi nào tôi gục thì sếp cho mọi người xử lý, haha.”

Chu Thần bắt đầu bày bia rượu ra trước mặt mình, xếp xong hai hàng liền cùng những người xung quanh vừa nói chuyện xã giao vừa uống rượu.

Sở Thiên Dịch thấy lực chú ý của mọi người đều đã chuyển sang Chu Thần, liền thở hắt ra một hơi, sau lại nghĩ tới chuyện y bị dị ứng, nhân lúc đối phương đang rót rượu nhắc y uống ít thôi.

“Không sao đâu.” Chu Thần quay đầu nhìn hắn, sau đó rũ mắt, thấp giọng nói: “Ờ... Cảm ơn.”

Sở Thiên Dịch bỗng phát hiện lông mi của Chu Thần rất dài, hình như dài gấp đôi người thường, còn rất dày, khi chớp mắt thực sự như phiến quạt nho nhỏ.

Có lẽ do uống rượu hơi nhiều, hắn nhìn một bên mặt của Chu Thần, cảm giác có vẻ quyến rũ ma mị làm người ta nhìn không ra.

Hắn nhớ kỹ mẹ mình từng chỉ vào nữ diễn viên trong TV nói: Nhìn cô này mà xem, mi dài như vậy rõ ràng số khổ phúc bạc.

Thế nhưng cô gái kia thực sự rất đẹp, thoát nhìn có chút mỏng manh, lại làm đàn ông có dục vọng muốn bảo hộ, như Chu Thần vậy.

Sở Thiên Dịch quay đầu, không dám nhìn nữa, sợ hãi chính mình sẽ làm ra chuyện gì đó; xem ra tửu lượng của hắn thật quá kém.

Qua ba lượt rượu, bàn cơm rốt cuộc từ từ yên tĩnh.

“Cậu có sao không?” Sở Thiên Dịch hỏi Chu Thần.

“Không sao.” Chu Thần thấy ánh mắt hoài nghi của Sở Thiên Dịch, không khỏi nhớ tới lần trước uống say lên cơn điên, xấu hổ cười nói: “Chắc, lần kia chắc là do tôi uống rượu lúc bụng rỗng...” Nói xong, y thoáng ghé sát vào bên tai Sở Thiên Dịch thì thầm: “Lần này tôi phải ăn no rồi mới dám uống.”

Hơi rượu nồng đậm phảng phất bên tai, thân thể tự dưng có phản ứng kỳ dị, Sở Thiên Dịch giật mình một cái, mắt tự nhiên cười cười.

Chu Thần nốc nốt chút bia còn lại trong chai: “Muốn chuốc ta say? Các người đều quá non.” Y nói lỏng cà vạt, cảm thấy khó chịu liền cởi hẳn ra. Đầu tóc vốn chải chuốt ngay ngắn cũng đã rũ hết xuống, tổng thể tạo nên một nét nhu hòa đến lạ lùng.

Sở Thiên Dịch không biết nếu tiếp tục ngắm Chu Thần như vậy, hắn còn có thể phát hiện thêm khía cạnh nào khác càng làm hắn thêm kinh ngạc hơn nữa; nhưng hắn thật sự không dám nhìn tiếp. Đến khi đi ra ngoài thanh toán, chính hắn lại nhịn không được quay đầu lại liếc trộm Chu Thần đang dựa trên cánh tay đặt trên bàn, nhìn thoáng qua làm hắn nhớ tới y lúc ngồi trong chiếc xe đỏ, có chút biếng nhác mà đầy mê hoặc.

Hai người uống rượu nên không thể lái xe, đành phải gọi taxi.

Một chiếc vừa tới, Chu Thần liền mở cửa xe: “Sếp cứ đi trước đi, tôi còn phải đem mấy tên ma men kia về nhà nữa.”

Ngoài dự đoán của y, hôm nay Sở Thiên Dịch không có tự giác lên xe, trái lại đứng ngoài cửa xe nói: “Tôi với cậu cùng nhau tiễn mọi người về đi.”

“Thế này sao được,” Chu Thần kéo kéo khóe miệng, hôm nay trời nổi gió độc chẳng, “Anh đi nhanh đi, kéo người ở nhà mong.”

Bị Chu Thần nói như vậy, Sở Thiên Dịch buồn bực, nghĩ đến việc trong mắt Chu Thần chính mình lại sợ một thằng nhóc, bụng liền một trận khó chịu. Thế nhưng y nói đúng, về nhà muộn người kia tất nhiên sẽ lại gây chiến tranh lạnh một hồi.

Chu Thần nhìn ra hắn đang do dự, liền đẩy mạnh người lên xe, nói địa chỉ cho tài xế xong liền đi mất hút, miễn cho mình cứ đứng chênh vênh trước mặt làm hắn áy náy, hướng hồ hiện tại y cũng cảm thấy chướng chướng, tựa hồ không còn chống đỡ được bao lâu nữa.

Tửu lượng của y thực sự cũng không tốt cho lắm.

Hít sâu một hơi, y xoay người đi vào; vẫn còn có vài người đang đợi y tổng về nhà.

Sinh hoạt lại về quỹ đạo bình thường, ngày làm 8 tiếng*.

(*Nguyên gốc là “9 to 5” trong tiếng Anh, tức là đi làm lúc 9h sáng, 5h chiều tan ca. Ý chỉ cuộc sống công nhân viên chức bình thường)

Chu Thần thấy con bé nhà mình càng ngày càng kỳ quặc, rốt cuộc không nhịn được nữa vỗ bàn nói: “Em có gan nhìn anh như thế này lần nữa xem!?”

Chu Giai rụt cổ, vùi đầu vào đồng thức ăn, thầm nghĩ anh hai keo kiệt, YY một chút mà cũng không được sao!

Buổi tối, Chu Thần khoác áo ngủ ngồi ở bệ cửa sổ hút thuốc, nghe Chu Giai nói chuyện với bạn.

Càng nghe càng thấy lạ, con bé này gần đây đối với người nào lại thân thiết như vậy? Đối phương hình như cũng không phải là nam, nếu không cái giọng rên rỉ của cô em gái hám sắc của y đã làm cậu ta nổi da gà rồi, thế nhưng cô nàng này nói chuyện gì với bạn gái vậy?

Chu Thần dập tắt điều thuốc, chậm rãi tới gần bên cạnh Chu Giai, đồng tai nghe ngóng.

A! Nguyên lai Trần Á Huy cùng Sở Thiên Dịch còn có hội ủng hộ sao? Em gái nhà mình dĩ nhiên lại còn là hội trưởng? Thảo nào nằng nặc đòi y cách xa Sở Thiên Dịch một chút...

Chu Thần siết chặt nắm tay, thầm hận Chu Giai đầu óc ngày càng hủ bại; tiếp thu rồi chấp nhận thì cũng được đi, nhưng tại sao lại còn đeo băng rôn ủng hộ? Mà hình như người trong hội cũng không ít? Còn có đạo lý gì nữa không?

Lắc đầu không muốn quan tâm, nhưng đối với việc có người bảo hộ tình cảm giữa Sở Thiên Dịch và Trần Á Huy, y thật sự canh cánh trong lòng.

Đột nhiên nhớ tới ở cửa còn một túi rác chưa đổ, nhân tiện đi ra ngoài hít thở không khí, y liền cài áo ngủ vào, cầm theo chìa khóa xuất môn.

Y vừa đóng cửa thì thấy hàng xóm bên cạnh vừa mới đến cũng ra ngoài.

“Hi.” Nhân lúc đối phương chưa nhìn đến, y liền bắt chuyện.

Người nọ ngẩn ra, mặt ngơ đáp lại buổi tối tốt lành.

Y nhìn thấy trong tay anh ta cũng cầm một cái túi plastic đen, liền bấm nút thang máy rồi đứng chờ ở bên cạnh nói: “Anh đi đổ rác à?”

“Ừ.”

Chu Thần vươn cánh tay phải: “Tôi là Chu Thần.”

Bên kia cũng không quá bất lịch sự như lần đầu gặp mặt (ở chap 8), bắt tay y nói: “Quý Tử Mặc.”

Chu Thần cũng không biết nói thế nào cho phải, anh hàng xóm mới này hình như không thích tiếp xúc với người khác; luôn luôn là y nói một câu, đối phương cũng đáp lại một câu.

Sau khi hai người lên lầu, Chu Thần khách sáo nói: “Sau này nhớ ghé qua tôi chơi nhé.”

Quý Tử Mặc gật đầu, cuối cùng cũng biểu lộ nụ cười đầu tiên kể từ khi hai người gặp mặt.

Sau khi trở lại, Chu Thần nhận được điện thoại của Khương Phàm, bên kia hỏi y lúc nào thì đến quán bar của hắn.

Y vỗ đầu, quên bống mất chuyện này.

“Đối thủ mới mở đối diện vẫn còn rất náo nhiệt?”

“Đúng vậy.”

Chu Thần có thể tưởng tượng ra hình dạng khúm núm của Khương Phàm, ha ha cười hai tiếng, nói: “Ngày mai tới đến xem sao.”

“Thật không?”

“Thật, đừng quên chuẩn bị rượu ngon đón chào đấy.”

“Chu Thần a... Sao cậu lại có thể đáng yêu đến vậy! Mua~” Khương Phàm ngay tức khắc tràn đầy sức sống. Những chuyện tiếp theo hắn đều nói đến cao hứng bồng bồng.

Tối ngày hôm sau, Chu Thần đỗ xe trước cửa quán bar của Khương Phàm, dứt tay vào túi quần tựa ở cạnh cửa quán hướng phía đối diện nhìn vài lần, rất dễ dàng thấy ngay không xa phía trước cửa đỗ vài chiếc xe ô tô xịn, lại nhìn trang trí bên ngoài liền biết đó chính là cái quán phiền phức mà Khương Phàm nhắc tới.

Nhưng nhìn từ bên ngoài, cảm giác phong cách thẩm mỹ cũng không đến nỗi tệ. Khách ở đó thân phận tựa hồ cũng khá cao.

Một vài người đi ra từ con hẻm bên cạnh quán, ăn mặc đồng bộ; mấy người trong đó thật ra mặc đồ rất thoải mái, chỉ là người bên phải cứng ngắc như trát thạch cao trên cổ, thần sắc trên mặt cũng không tốt lắm, mang theo lệ khí rất nặng.

Người đó vô tình hướng mắt nhìn thẳng về phía Chu Thần.

Y sửng sốt, nghĩ nếu né tránh thì có vẻ làm bộ quá mức, coi như vô tình nhìn thấy đi; ánh nhìn của y dừng mấy giây trên người kia liền chuyển dời.

Sau y lại thấy nam nhân kia bị một người có vẻ là vệ sỹ đưa lên một chiếc xe màu đen, chiếc xe liền rồ ga phóng vọt qua người y.

“Cậu đã điều tra lai lịch của cái quán kia chưa?” Chu Thần tìm được Khương Phàm liền hỏi.

“Mặc kệ thằng chủ có địa vị gì, chỉ cần bác tớ còn sống, tớ còn phải sợ hấn sao?”

Chu Thần nhúc nhích, nghĩ thầm cũng đúng, vả lại bác của Khương Phàm thoát nhìn còn có thể sống hơn mười hai mươi năm nữa, y liền không nói gì thêm.

“Hồi còn học đại học cậu chẳng phải là phó chủ tịch của câu lạc bộ cái gì Smile đó sao?”

“Đúng vậy.” Chu Thần hất tóc đáp.

“Đó là...”

“Đó chỉ là câu lạc bộ aerobics thôi, cảm ơn.”

“Tớ biết là cậu biết khiêu vũ mà, giúp tí đi, đã lâu không thấy cậu nhảy rồi, cho ông anh này được chiêm ngưỡng lần nữa đi mà.”

“Vậy tớ được cái gì?” Chu Thần ngẩng đầu chất vấn.

“Kinh hi.” (=vui đến bất ngờ)

“Tớ sợ chỉ có kinh chứ không có hi...” (*Chu Thần chơi chữ, chỉ có kinh hãi chứ chẳng thấy vui)

Chu Thần dưới sự van nài lai dai như đũa của Khương Phàm, rốt cuộc đồng ý hóa trang, đội tóc giả thay quần áo, sau đó lên sân khấu chơi đùa một phen.

10. Chương 10

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Chu Thần cảm thấy, y kỳ thực cũng không muốn học khiêu vũ.

Thế nhưng vị nữ chủ tịch câu lạc bộ kia, vừa nhìn thấy y liền nói ngay nếu y chịu học nhảy nhất định có thể mê hoặc người.

Hồi Chu Thần học đại học, y cũng không quá để ý đến người khác; riêng chỉ có cô gái kia cả ngày bám y không dứt, cuối cùng y cũng đồng ý cùng cô học khiêu vũ... Bởi vì sự kiên trì của cô làm y nhớ tới một người, không ai khác, là chính y; tất nhiên cũng còn vì tính cách nàng cũng không đến nỗi tệ.

Nếu như y không yêu Sở Thiên Dịch trước, có lẽ y sẽ thích cô ấy.

Y không soi gương, tùy ý để Khương Phàm hành hạ khuôn mặt mình, bồi bồi trát trát hết lớp này đến lớp khác, cũng hoàn toàn mặc kệ đối phương đội cho y một bộ tóc giả rối tung xềng, mặc cho y một chiếc quần đen bóng và một cái áo mỏng màu sáng. Xong xuôi, y cũng chẳng thèm nhìn xem chính mình hiện tại trông “quý phái” đến cỡ nào; nếu không ai nhận ra, y đương nhiên cũng sẽ không dở hơi tự mình khai báo tên tuổi.

Thoáng lướt qua bộ đồ trên người từ trên xuống dưới, trang phục xem ra đơn giản, tông màu trung tính làm y thấy nhẹ nhõm lạ, phần nhiều có lẽ vì y chợt cảm giác mình không còn là chính mình nữa.

Khương Phàm đối với kiệt tác của chính mình khen không dứt miệng, Chu Thần lại chẳng dám tin tưởng quá, thẩm mỹ của Khương Phàm liệu người thường có đủ khả năng đón nhận không?

Khi chùm đèn rực rỡ sắc màu hắt ánh sáng lên mặt y, Chu Thần dường như lãng đãng nhớ lại hồi học năm 4, đêm đó bị cô gái kia kéo ra ngoài tìm cảm giác mạnh, cô nàng uống say liền ngã vào lòng y, rồi sau đó nói cái gì nhỉ? Xung quanh lúc đó quá ồn ào, nhưng nhìn khẩu hình của cô lúc đó có lẽ là: gì gì đó chết người.

Cho nên chắc y khiêu vũ trông rất xấu...

Khương Phàm ngồi dưới sân khấu, hướng lên khán đài ngắm nhìn những bước nhảy của người kia đầy hưởng thụ, tên bạn lâu năm của hắn khi không có ai nhận ra liền bùng nổ tuyệt vời ngoài sức tưởng tượng. Ấy da, chắc là vẫn còn tự ti, chưa dám thể hiện hết mình đi; rõ ràng là kêu gọi muốn chết.

Thế nhưng rất nhanh sau đó hắn không còn hưởng thụ nổi nữa, người kia vốn đang còn làm ra vài động tác khiêu khích đột nhiên xoay người nhảy xuống đài, trước khi ngã vào lòng người phía đằng trước, chân y đã kịp chạm đất.

Chết rồi, không phải muốn đánh nhau chứ?

Khương Phàm kiễng chân lên trợn mắt dòm xem.

Chu Thần không chỉ không xuất thủ đánh người, ngược lại còn bồi người đàn ông trung niên kia uống rượu.

Chết chưa, không khéo hôm nay có bão giạt cấp 10 cũng nên? (*Nguyên gốc là “trời đổ mưa màu đỏ,” ý chỉ có chuyện lạ)

Khương Phàm mắt sắp lọt tròng nhìn Chu Thần nhận lấy ly rượu nam nhân kia đã chạm môi qua định uống tiếp. Hắn liền vội vàng chạy tới ngăn cản.

Hắn ghé vào bên tai Chu Thần: “Cậu làm trò gì thế!”

“Không thấy tớ đang cố hâm nóng bầu không khí sao.” Chu Thần nói, hướng nam nhân bên cạnh liếc mắt đưa tình.

“Cậu chỉ cần nhảy là được rồi! Mấy người này không biết có bệnh tật gì không, đừng có đại mà sờ vào.”

Chu Thần kinh thường liếc hắn một cái, nhưng ngấm lại lời Khương Phàm, nghĩ thầm khôn ba năm đại một giờ, cẩn thận vẫn hơn. Nghe lời bạn, y đổi lấy một ly rượu khác rồi mới cùng nam nhân kia cùng ly.

“Có vẻ ngoại trừ người này cũng không còn ai có hứng thú, tớ không nhảy nữa.” Y nói xong liền đi ra hướng khác.

“Chài ơi, cậu mù rồi hử!”

Biết rõ Chu Thần đang mượn cớ, nhưng Khương Phàm cũng không thể bắt y lên sân khấu lần nữa, chỉ còn cách bảo người lên thay.

“Chà chà, kinh hỉ tới kìa.”

Lúc Sở Thiên Dịch tiến đến, Chu Thần đang tựa lưng ngồi ở sô pha, cúi đầu tán chuyện, cười cười với mấy cô nàng bên cạnh. Y vô tình liếc mắt ra phía cửa, rượu mới vừa uống vào lập tức chui tọt xuống cổ họng, bất thành linh bị sặc một ngụm. Y trở mình, cúi người xuống dưới sô pha che miệng ho sù sụ; mấy cô bé kia nhìn thấy đều hết sức khấn trương, vỗ vỗ lưng y hỏi có sao không.

“Hắn sao lại tới đây... Tên tiểu tử thói Khương Phàm... Khụ khụ!”

Khương Phàm ngồi cạnh quầy bar hướng Sở Thiên Dịch vẫy tay, nhưng tay đang ở giữa không trung chợt dừng lại, khước miệng nguyên bản đang vênh lên lập tức xịu xuống. Hắn là nhìn thấy cái đuôi nhỏ theo sau Sở Thiên Dịch.

Một tay Sở Thiên Dịch kéo Trần Á Huy đi vào, hắn ngồi bên cạnh Khương Phàm, hỏi: “Cậu bảo muốn cho tôi một cái kinh hỉ, là thế nào?” Nói rồi đưa cho Trần Á Huy cốc nước cam.

“Em không thích nước cam, sao anh cứ nhảm suốt thế.” Trần Á Huy phụng phịu nhìn hấn.

“Ồ, xin lỗi em.” Sở Thiên Dịch xoa xoa mái tóc xù của Trần Á Huy, vừa gọi một cốc nước ép bưởi tươi, “Màu sắc cũng khá giống nhau mà.”

Khương Phàm quen biết Sở Thiên Dịch là do Chu Thần giới thiệu. Người tên Sở Thiên Dịch này, đối với Khương Phàm mà nói, ngoại trừ việc hấn dám không thích Chu Thần nên mắt tuyệt đối có vấn đề ra, tính cách cũng không tệ. Sở Thiên Dịch không thường chuyện trò với người lạ, nhưng khi đã được hấn chấp nhận thì đại khái đều có thể nói chuyện vui vẻ. Kiến thức của người này rất rộng, hai người nếu muốn có thể nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển.

Thế nhưng tại sao hấn lại có thể thích thằng nhóc Trần Á Huy này... Vừa nhìn đã biết là loại trẻ con cực kỳ tùy hứng, rất dễ dàng lại còn không hiểu trời cao đất dày. Thật không thể hiểu nổi, giống như chuyện Sở Thiên Dịch chán ghét Chu Thần vậy.

Sở Thiên Dịch phải dỗ dành năn nỉ một thôi một hồi mới làm Trần Á Huy nguôi ngoai, xong đâu đấy mới có thời gian chú ý đến ông bạn cũ.

Nhìn theo ánh mắt của Khương Phàm, ngoại trừ một góc tay vịn sofa lộ ra trong bóng tối, hấn không thấy gì khác.

Chu Thần trốn thoát thành công, đột nhiên nổi hứng muốn đùa dai, liền đi mượn một cái gương nhỏ để tự ngắm mình một chút xem ra làm sao. Ấy chà, đến Chu Thái hậu nhà mình cũng chưa chắc đã nhận ra con trai nha. Vững tâm một cái, y liền từ bao sương nhỏ đi ra, trước khi rời đi còn mượn sợi dây buộc tóc của một cô gái, túm lại mái tóc rối tung thành một bó bên vai.

Trên đường có vài kẻ lạ mặt kéo y vào uống rượu, bị y nhất nhất cự tuyệt.

Khi Chu Thần lướt ngang qua, cả người Khương Phàm đều ngây dại, suýt chút nữa làm rớt luôn ly rượu cậu nhân viên vừa đưa cho.

Đến tận khi Chu Thần tự động ngồi vào lòng hấn, nháy mắt mấy cái, hấn mới hoàn hồn.

“Cậu... mặt hơi đỏ.” Khương Phàm nói.

“Ừ.”

“Tóc buộc lên trông rất xinh.”

“Đây là tóc giả nhà cậu chứ đâu.” Chu Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nhìn cứ như con gái 100% ấy.”

“Cảm ơn...”

Khương Phàm cảm giác Chu Thần có vẻ tức giận, nhưng vẫn thấy chết không sờn bỏ thêm một câu: “Nếu cậu mà là con gái tớ sẽ cưới luôn đấy.”

“Mấy câu này quá cũ rồi,” Chu Thần nghiêng mặt nhìn về phía Sở Thiên Dịch, vốn muốn xem Sở Thiên Dịch khi thấy Khương Phàm ôm mỹ nhân thì sẽ có biểu tình gì, không ngờ trong mắt đối phương liền phát ra hàn quang quét một lượt từ đầu đến chân y... “Hơn nữa, cậu... không phải, khụ,” y sao lại cảm thấy ánh nhìn của Sở Thiên Dịch sắc bén đến lạ thường... Chẳng lẽ hấn đã nhận ra mình? Có chút không chắc nhìn lại bản thân một chút, thực sự đến chính y cũng không nhận ra mà, “Không phải cậu thích nam giới sao.” Vô hình trung y theo bản năng giấu mình phía sau Khương Phàm.

Khương Phàm thấy thế lập tức mừng rỡ, buông ly rượu trong tay ra liền ôm lấy eo Chu Thần, cọ cọ bên tai đối phương nói: “Ai nha, đằng ấy là nam thì tớ thích nam, là nữ thì tớ thích nữ nha.”

“Oe~ buồn nôn vãi.”

Chu Thần cố ý thấp giọng xuống, sợ bị người phía trước nghe thấy.

Trần Á Huy chỉ cảm thấy nữ nhân cao gầy kia có chút kỳ cục, nhưng cụ thể kỳ cục chỗ nào thì thực sự không nói rõ được.

Còn Sở Thiên Dịch gần như từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra. Nếu xét bề ngoài mà nói thì thấy thể nào cũng không giống, nhưng hẳn có thể chắc chắn người này nhất định là Chu Thần. Đặc biệt là ánh mắt chột dạ của đối phương càng làm hẳn thêm khẳng định.

Lần này lại chơi trò gì nữa đây?

“Anh Khương Phàm, cô này là... ầy ầy của anh hả?”

Chu Thần thở hắt một hơi, may mà thằng nhóc này chưa nhận ra, nếu không thì ôi mặt. Về phần Sở Thiên Dịch, có nhận ra thì cũng kệ cha hắn, dù sao trong mắt anh, tôi cũng chỉ là một thằng ẻo lả.

Khương Phàm cũng không dám trả lời, chỉ gật đầu qua loa một cái.

Chu Thần che che giấu giấu chào hỏi với Trần Á Huy, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm phần ngực của Khương Phàm, nhin không được hí hửng. Đùa cợt người khác thật là vui nha.

Trần Á Huy thấy người ngồi trong lòng Khương Phàm kia tựa hồ không mấy may để ý đến cậu, có chút xấu hổ, quay đầu nhìn Sở Thiên Dịch, nhưng lại phát hiện người yêu mình nhú mày, tỏ vẻ rất khó chịu.

“Anh sao vậy?” Cậu hỏi.

Sở Thiên Dịch cầm ly nước buổi tươi nhét trở lại vào tay Trần Á Huy, hẳn muốn nói chuyện riêng với hai người kia, bảo cậu quay về quầy bar trước chờ hắn. Vừa muốn rời đi, hắn liền bị người nắm lấy vạt áo kéo lại.

“Anh muốn đi đâu? Em theo với.”

Chu Thần há miệng, nhỏ giọng nói với Khương Phàm: “Mau chạy thôi!” Hai người liền nghiêng ngả đi vào khu vực VIP.

Sở Thiên Dịch mất mắt mở trừng trừng nhìn hai người trốn thoát ngay trước mũi hắn, có chút bức bối, cũng có chút rầu rĩ...

“Tiểu Huy, em không thể cho anh một chút không gian riêng sao...”

“Cái thằng Thiên Dịch thật éo ra gì, tớ bảo hắn anh em với nhau lâu lâu đi uống rượu lai rai cho vui, ai ngờ cả bạn giởn hắn cũng vác đến... Thật hết biết.”

“Cần nhần xong chưa?”

Khương Phàm oán giận một hồi, lén nhìn Chu Thần, thấy y có chút bức mình cắt ngang, một tràng chửi bậy phía sau đành phải ngậm lại... Ngay lập tức thức thời khom lưng lấy lòng y, hỏi y cần hầu hạ như thế nào.

Chu Thần giật giật bộ tóc giả: “Mặt tớ bây giờ gần như thành cái bánh ga-tô rồi, mau rửa sạch cho tớ, còn mớ tóc giả này nữa, rặn sắp bò lên đầu hết rồi.”

“Ày, đơn giản ý mà, cái này, cái này, cái này cũng cần, cái này nữa...” Khương Phàm kín đáo đưa cho Chu Thần một đồng chai lọ, dặn dò lê thê cách dùng và trình tự sử dụng, rồi bảo y đi tẩy trang.

Chu Thần ôm một đồng hồ lớn nhìn Khương Phàm.

“Sao vậy? Có gì chưa hiểu à?”

“Không phải thế,” Chu Thần chậm chậm lắc đầu, “Chỉ là không hiểu tại sao lại có người chịu khó vậy...” Theo hướng dẫn của Khương Phàm thì tẩy trang, rửa mặt rồi thoa kem dưỡng da vân vân và mây mây... đại khái mất ít nhất nửa tiếng... Quá đủ để mình ngủ một giấc a.

Lễ tân chạy đến chỗ Khương Phàm báo cáo thu nhập ngày hôm nay, doanh thu so với thường ngày cao hơn gấp đôi, hẳn là do công bồi rượu của Chu Thần. Chiêu này xài hơi bị tốt nha...

Lúc Chu Thần tẩy trang xong, thay quần áo đi ra ngoài thì thấy Khương Phàm ôm sổ kế toán cười hơ hớ.

“Đồ hám tiền.”

“Thần Thần...”

Khương Phàm chu môi, Chu Thần biết hắn đang giở trò nũng nịu, “Còn muốn tới đến lần nữa không? Đi, tới muốn uống thử chai Bordeaux cậu giấu làm của riêng...”

“Ah~ NO——” Khương Phàm thống khổ lắc đầu, “Cậu phải đi bồi rượu 1 năm mới đủ tiền để mua chai đó.”

Chu Thần xoa huyệt Thái Dương, “Vậy loại nào cũng được, mấy chai ở quầy ấy.”

Khương Phàm miễn cưỡng cắn môi dưới: “OK!”

Chu Thần nghĩ nghĩ, sau này uống rượu miễn phí không chỉ bất cứ lúc nào cũng được, đa dạng chủng loại mà còn có người bồi, ừm, y cũng không bị thiệt thòi.

Sở Thiên Dịch mặc dù không phải người cổ hủ nhưng cũng có giới hạn; trước sinh nhật 18 tuổi của Trần Á Huy dù nói thế nào hắn cũng không động chạm đến cậu, đêm sinh nhật đó chính là lần đầu tiên phát sinh quan hệ, sau đó hai người bắt đầu ở chung. Đến bây giờ cũng chưa được bao lâu, hứng thú mới mẻ còn chưa tiêu tán nhưng vấn đề cũng đã nảy sinh không ít.

Từ chuyện yêu đương đến chung sống cùng nhau, dù sao cũng là từ phương diện tinh thần chuyển sang hiện thực. Vừa đối mặt với thực tế, hết vấn đề này đến vấn đề khác thì nhau nói gót xuất hiện.

Thiếu niên kiêu ngạo chói lòa kia không hề tốt đẹp như hắn tưởng tượng. Cậu ta luôn luôn đòi hỏi hắn dành cho mình rất nhiều thời giờ cùng tinh lực, hắn cũng luôn thông cảm và tận lực chạy về nhà ngay sau giờ làm. Thế nhưng đối phương càng ngày càng được đằng chân lân đằng đầu, muốn đến công ty hắn, ngay cả những cuộc xã giao bên ngoài cũng muốn theo.

Lẽ nào hai người sống chung thì một chút tự do cũng không thể có?

Trước đây Sở Thiên Dịch cũng có không ít bạn gái, nhưng chính vì nữ nhân rất quẩn người, làm hắn cảm thấy nếu yêu nam hài sẽ khác, có lẽ chính là loại cảm giác như gần như xa, thật sự rất có sức hấp dẫn. Hắn chỉ không ngờ rằng cuối cùng kết quả vẫn y hệt, nhưng hắn cũng không phải loại người cam nguyện bị trói buộc.

Đuổi theo Trần Á Huy về đến nhà, hắn lại bị nhốt ở ngoài phòng ngủ.

Rất muốn hỏi Chu Thần sao lại mặc mấy cái đồ kia, nhưng hắn không có cơ hội. Lúc hắn nói với Trần Á Huy cho hắn chút tự do, nam hài liền đẩy hắn ra, tự bắt xe về nhà. Người cần giải thích đích xác là hắn, nhưng hắn vẫn mong có thể cùng đối phương mặt đối mặt nói chuyện rõ ràng.

Hắn không thích bị quản thúc kiểu không biết chừng mực này. Mặc dù sống chung với nhau, hắn cũng cần không gian và thời gian riêng cho chính mình.

11. Chương 11

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Ngày hôm sau Chu Thần rất có tinh thần, lúc cạo râu nhớ lại ca khúc nghe được ở quầy bar tối qua, ngâm nga theo điệu nhạc.

Chu Giai nghiêng đầu nhòm vào: “Anh hai, có người yêu rồi à?”

Tay Chu Thần run lên, trên cằm lập tức quệt ra vệt máu nho nhỏ. Y bỏ dao cạo râu xuống, hét lớn: “Em chê anh già quá rồi đúng không!” Sau đó liền xoay người đuổi theo Chu Giai đang chạy té khói: “Đã bảo cấm được nhảy ra bất thành linh, nói vớ vẫn là anh mày đuổi ngay ra khỏi nhà cơ mà? Muốn chết hả?”

“Anh hai, anh rửa hết bọt trắng trên mặt trước đã, trông như vậy mà quát tháo không có oai...” Cứ như ông già Nô-en ấy.

Chu Thần lườm nàng cháy tóc, tay vuốt mặt đầy tính uy hiếp.

Y lúc nào chẳng oai hùng!

Còn chưa ăn sáng, huyết áp hơi thấp, khuôn mặt người trong gương trắng bệch, vết máu trên cằm đặc biệt càng rõ ràng. Chu Thần cầm miếng urgo chỉnh tới chỉnh lui thật lâu mới dán xong.

Đến lúc ăn sáng, Chu Giai vẫn cúi đầu. Chu Thần thấy nàng là lại bực dọc, thế nhưng y cũng biết con bé hư hỏng này không cố ý, chỉ có thể thở dài: “Anh không trách em đâu, nhanh ăn đi.”

“Phụt! Ha ha, anh hai hí hửng như vậy làm tui muốn chụp ảnh kỷ niệm quá đi!”

Hóa ra cúi đầu để nín cười...

“CHU! TIỂU! GIAI!”

Theo thường lệ, việc đầu tiên sau khi Chu Thần đến công ty là vào phòng làm việc của Sở Thiên Dịch, thu dọn sắp xếp lại theo thói quen của người nọ, phun nước hoa cho không khí thêm tươi mát.

Y ghé vào trên bàn Sở Thiên Dịch, nhìn bức ảnh hai người chụp chung trên mặt bàn, lấy ngón tay chọc thẳng vào mặt hân, “Ngày nào đó nếu như ta đột nhiên không thích người nữa, để xem người có còn ung dung như thế này nữa hay không.”

Khi Chu Thần vừa đứng trước cửa sổ ngó ra ngoài, cánh cửa phía sau đã bị người đẩy ra làm y giật mình. Xoay người lại liền thấy Sở Thiên Dịch, y thốt lên: “Sao anh đến sớm thế?”

Sở Thiên Dịch đặt cặp tài liệu lên bàn, hỏi lại: “Cậu nhìn cái gì vậy?”

Chu Thần lắc đầu không nói. Không thể bảo là mình mỗi ngày đều chờ Sở Thiên Dịch lái xe đến rồi mới quay về phòng làm việc chứ. Đối với chuyện tối qua y cũng không để ở trong lòng, dù sao Sở Thiên Dịch cũng chẳng bao giờ quan tâm đến việc riêng tư của y, dĩ nhiên sẽ không hỏi trong giờ làm việc.

“Cái cằm kia là làm sao thế?” Mặt Chu Thần dán miếng urgo có chữ màu xanh lộ liễu, có người mù mới không để ý.

Chu Thần hoàn hồn, sờ sờ mặt, “Dùng dao cạo cắt phải.”

“Sao có thể bất cẩn như vậy.” Sở Thiên Dịch nói, ngữ khí ầm ầm ý trách móc mà chính mình không phát hiện.

“Hả?” Chu Thần có chút không tin vào giọng điệu mà mình vừa nghe được.

Sở Thiên Dịch bật máy vi tính, không hề truy vấn vì sao Chu Thần từ sáng sớm đã ở trong phòng làm việc của hân, xoay ghế nửa vòng rồi bắt đầu làm việc.

Chu Thần thức thời lui ra ngoài.

Nhìn hai vành mắt gấu mèo của Sở Thiên Dịch, xem ra đêm qua thiếu ngủ rồi. Tuổi của Trần Á Huy chính là thời điểm thể lực cùng tinh lực tràn trề nhất, “cày sâu cuốc bẫm” phục vụ người ta làm sao không hết hơi cho được... Chu Thần nghĩ ngợi, tâm tình đang tốt đẹp đột nhiên biến mất không dấu vết, động tác pha cà phê cũng đột ngột dừng lại. Y xoay người, đem tách cà phê dốc thẳng vào trong bồn rửa.

“Ta sao lại phải nuông chiều người như vậy a! Muốn uống thì tự đi mà pha, lão tử không có rảnh!”

Sở Thiên Dịch cảm thấy sáng nay thiếu cái gì, nhưng là cái gì vậy nhỉ?

Vô thức với lấy tách cà phê, nhưng chỉ chạm vào khoảng không. Hân nhắc điện thoại gọi nội bộ, qua thật lâu bên kia mới nghe máy.

Sở Thiên Dịch hơi nhíu mày: “Cậu đang làm gì thế?”

Chu Thần đằng hắng hai tiếng, trả lời: “Tôi đang xem...” Chu Thần kẹp điện thoại giữa cằm và vai, nhìn xung quanh phòng làm việc, bắt đầu bịa chuyện: “Xem kế hoạch công trình mà Trưởng tổng mới gửi đến hồi sáng.”

Sở Thiên Dịch không tin lắm, hỏi lại: “Thật sao?” Giọng điệu mang theo chút tiểu ý chính bản thân hẳn cũng không nhận ra. Hắn đương nhiên biết nhân viên luôn luôn thừa dịp hắn không chú ý làm việc riêng, nhưng đến hôm nay mới biết Chu Thần cũng như vậy.

Chu Thần không tin Sở Thiên Dịch có khả năng nhìn xuyên thấu qua điện thoại thấy được biểu tình chột dạ của y, khẳng khái trả lời: “Đúng vậy!”

“Ồ, vậy xem cho cẩn thận.”

Cúp điện thoại, Sở Thiên Dịch mới nhớ ra mình vốn muốn gọi Chu Thần pha cà phê mang đến, vì sao nói chuyện một hồi lại quên bống mất?

Chu Thần lại cắm mặt vào màn hình máy tính, tai đeo headphone xem Tiểu Hoàng Phi xướng khúc Nhị Nhân Chuyển...

(*Nhị Nhân Chuyển (): Một kiểu hát dân gian phổ biến ở vùng Đông Bắc Trung Quốc, cùng với “Hí khúc Liên Hoa Lạc” ở Hà Bắc là hai hình thức ca vũ kịch nổi tiếng. Nếu xét ở Việt Nam thì chắc giống giống tuồng chèo hay hát quan họ:v)

“Phụt, ha ha ha — người gì vừa ngốc vừa dữ vậy ta...” Chu Thần cảm giác phía sau có người, cứ tưởng là thư ký Lâm mang qua bản kế hoạch điều chỉnh, thản nhiên quay đầu.

Khóe miệng ngoác đến tận mang tai còn chưa kịp hồi phục nguyên trạng, y đã thấy Sở Thiên Dịch khoanh tay nhìn nhìn, mang theo chút hứng thú.

Y vội ngậm chặt miệng lại, nhưng hoảng loạn trong lòng vẫn chưa lui xuống, những lời muốn nói đều nghẹn cứng ở cổ họng, đổi thành từng trận ho khan kịch liệt.

Sở Thiên Dịch thấy y ho đến nổi gan phổi cũng muốn lộn tùng phèo, liền tiến lên hai bước, vừa vỗ vỗ lưng đối phương vừa nói: “Sợ đến thế sao? Lúc rảnh rồi ngồi chơi một chút tôi cũng không trừ lương, cậu cũng biết mà.” Thế nhưng đã thật lâu rồi hắn không thấy Chu Thần vui vẻ như vậy; hồi hai người còn thân thiết, Chu Thần rất thích cười, có đôi khi còn vô duyên vô cớ ngửa mặt lên trời cười đến chảy cả nước mắt, cười đến mức làm hắn phát bực. Về sau này... chẳng bao giờ thấy y cười như thế nữa.

Chu Thần vốn muốn nói gì đó, vừa há miệng ra đã lại ho thêm một trận, mặt cũng đỏ bừng lên — tôi chỉ muốn nói anh đừng có sờ mó a!

Sở Thiên Dịch tiếp tục giúp Chu Thần thuận khí, cách một lớp áo sơ mi hắn cũng có thể cảm giác được phần xương sống gồ lên trên lưng đối phương. Lần đầu tiên, hắn phát hiện Chu Thần thực sự rất gầy.

“Sao lại gầy như thế này...”

Chu Thần lập tức bỏ tay Sở Thiên Dịch đặt trên lưng mình ra, ngồi thẳng lưng: “Sếp, rốt cuộc có chuyện gì?” Y vừa nói vừa tỉnh rụi tắt phụt cửa sổ không liên quan trên màn hình.

Bàn tay Sở Thiên Dịch cứng ngắc trong khoảng không, lúc thu về hắn cảm thấy độ ẩm trong lòng bàn tay tản đi trong nháy mắt... “Thì là,” hắn cầm lấy tách cà phê nóng hổi đang đặt trên tấm kệ vách ngăn rồi nói: “Tôi lấy cái này.”

Chu Thần nhìn tách cà phê trong tay Sở lão bản, nghĩ thầm tự anh đi pha một cốc đi a... Muốn uống thì lúc này trong điện thoại báo một tiếng là được, y cũng không ngại phiền phức.

“Ừm, còn việc gì nữa không?”

Chu Thần đang ngồi trên ghế, Sở Thiên Dịch đứng ở cửa vách ngăn, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Chu Thần trừng mắt, hắn đứng đực ở đấy làm gì? Lấy mỗi tách cà phê thôi mà suýt nữa làm mình sặc chết. Rảnh quá sao không làm việc đi!

Sở Thiên Dịch cũng trừng lại, Chu Thần đang có ý đuổi hắn đi sao?

“Thôi được rồi,” Sở Thiên Dịch đột nhiên đặt lại tách cà phê lên bàn, tựa vào vách ngăn bày ra một bộ muốn bàn công chuyện, “Tiểu Lâm nói kế hoạch điều chỉnh của chúng ta lần trước rất phù hợp với thị trường, nhân viên trong tổ xin phép muốn đi ra ngoài thư giãn một chút.”

“A... Được thôi...” Chu Thần cười cứng ngắc. Lại phải uống rượu... Uống ít còn tình cảm chứ uống nhiều chỉ tổ hại thân a...

“Nghe nói là, thị trấn nhà Tiểu Trương phong cảnh rất đẹp, ôn tuyền cũng cực kỳ nổi tiếng, khoảng cách cũng không xa.”

“Ý sếp là muốn cho nhân viên đi du lịch?” Chu Thần khôi phục tinh thần.

Sở Thiên Dịch cười: “Gần như vậy.”

“Khi nào?” Để ý bắt tay vào làm cho xong công việc, còn muốn xử lý Chu Giai, Khương Phàm bên kia cũng phải chào tạm biệt a.

Sở Thiên Dịch cầm tách cà phê lên, nhàn nhã uống một ngụm, sau đó xoay người ly khai.

“Bình tĩnh, đợi đấy đã.”

“Hả?”

Lão bản, người đùa giỡn người ta vui lắm sao!

Sau khi trở về, Sở Thiên Dịch cảm thấy tâm tình thư sướng. Bị Chu Thần trừng mắt thật khó chịu, nhưng cuối cùng cũng trả đũa thành công.

Tách cà phê trong tay tự dưng uống không hợp khẩu vị; thật kỳ quái, vẫn là cà phê hòa tan, mà cũng chính là cái tách mình hay dùng mà? Sao lại thấy khác vậy?

Thư ký Lâm nói với hắn, cả năm nay công ty chưa tổ chức đi dã ngoại; nhân dịp thời điểm mới vừa hoàn thành giai đoạn, cho mọi người ra ngoại thành vui chơi cũng tốt.

Lúc đứng với Chu Thần, Sở Thiên Dịch chỉ là hứng chí nói cho có.

Tuy nhiên, hiện tại hắn đột nhiên lại nghĩ thật sự nên đi một chuyến. Trong hợp đồng công việc đã ghi rõ, hàng năm công ty đều có một lần đi du lịch, bất quá những dịp trước đều tìm resort nội thành thư giãn một chút là xong, năm nay đổi mới có lẽ sẽ ổn hơn.

Sở Thiên Dịch nhắc điện thoại, nói cho thư ký Lâm quyết định của hắn. Bên kia hỏi một vấn đề làm hắn do dự.

Có cho phép mang theo người nhà không?

Nguyên gốc hắn không muốn chấp nhận, vì nhân số tăng lên thì chi tiêu cũng gấp bội. Thế nhưng không mang theo Trần Á Huy, người nợ nhất định sẽ phản đối, hai người sẽ lại cãi nhau, nhưng không thể xếp cậu vào trường hợp đặc biệt được...

Tháo kính xuống, hắn đưa tay xoa xoa mũi, rất nhanh trả lời thư ký Lâm: Có thể mang theo người nhà, nhưng không tính vào chi phí.

Sau đó hắn liền đeo kính lên, tiếp tục công việc.

Hai người từ khi sống chung đến giờ, cứ dăm bữa nửa tháng lại chiến tranh lạnh một hồi. Vừa vặn nhân cơ hội này mang cậu ấy đi ra ngoài giải sầu, cậu hắn là sẽ thích đi?

Tưởng tượng ra cảnh Trần Á Huy thét chói tai nhảy dựng lên đầy hưng phấn, Sở Thiên Dịch cười híp mắt, nhấp một ngụm cà phê, trên mắt kính bịt kín một tầng sương trắng.

Về đến nhà, đập vào mắt hắn là cảnh tượng lộn xộn khủng khiếp như vừa bị bão quét qua. Nghĩ là có trộm cướp viếng thăm, hắn phóng như bay qua cửa, vội đến mức suýt vấp phải đôi giày chính mình vừa cởi ra.

“Đây là có chuyện gì thế?” Khi thấy được Trần Á Huy, hắn mới buông lỏng tinh thần.

Cậu bạn nhỏ ngồi chồm hổm trên mặt đất đóng gói hành lý, không trả lời câu hỏi của hắn.

Sở Thiên Dịch đỡ trán, biết người yêu đang cáu kỉnh, không thể làm gì khác hơn là ngồi xổm xuống cạnh cậu dỗ dành.

Trần Á Huy bắt đầu nóng máu, nói gì cũng không chịu nghe, dù Sở Thiên Dịch có rủ rỉ muốn dẫn cậu đến thị trấn nhỏ ngâm suối nước nóng ở tiểu điểm, cậu ta vẫn ương bướng bỏ lại hần đi thẳng ra cửa. Đến khi hần đuổi kịp, người đã leo lên taxi đi mất hút.

Điện thoại reo lên, Trần Á Huy nói đúng một câu: Bố mẹ đưa tôi đi chơi Tam Á. Sau đó cúp máy cái rụp, làm Sở Thiên Dịch nổi khùng muốn ném đồ!

Còn có người nào bốc đồng hơn Trần Á Huy được nữa không?! Chẳng có tí mảy may quan tâm đến cảm thụ của người khác, hần chỉ muốn trò chuyện cùng cậu một chút mà cũng quá khó khăn!

Chuyến du lịch rất nhanh đã được lên kế hoạch, Chu Thần về nhà sắp xếp việc gia đình.

Tủ lạnh chất đầy đồ ăn mà Chu Giai thích, trên cánh cửa còn dán ghi chú mấy số điện thoại dịch vụ giao đồ ăn tại nhà, những lời căn dặn của y dài dòng đến nỗi có thể viết thành sách bán.

Chu Giai ngồi bắt chéo chân hỏi: “Anh hai, sao không mang em đi luôn?”

“Đi cái gì mà đi! Con gái con đũa còn chưa kết hôn, ngâm suối nước nóng cho ai xem. Ngoan ngoãn nằm nhà, hai ngày một đêm anh sẽ trở về.”

“Anh còn biết là hai ngày một đêm đó hử? Em thấy anh làm như an bài hậu sự ấy, thiếu mỗi đoạn viết di chúc.”

“Em nghĩ anh muốn thế à!” Chu Thần nhét hộp Nestlé cuối cùng vào tủ lạnh, “Em nhìn lại mình đi, đường đường là con gái mà lại không biết nấu cơm, cũng chẳng biết dọn dẹp, chỉ sợ anh đi hai ngày em chết rục trong xó nhà thì có mà... Nói trước, khi anh về nhà mà thấy cảnh tượng kinh hoàng gì thì đừng có trách!”

Chu Giai quay đầu lại rồi cau mày, không đáp lại.

Chu Thần buồn bực hỏi: “Thế nào? Còn vấn đề gì cần giải đáp nữa không?”

Chu Giai mở cửa sổ QQ chat, gõ chữ lách cách, “Lạ thật, Tiểu Huy nói cậu ấy đi Tam Á... Sao lại không đi ôn tuyển với anh Thiên Dịch a... Cơ hội tốt như vậy, chắc, em đang hỏi cậu ta có chuyện gì.”

“Hửm? Cậu ta không đi?” Động tác thu thập hành lý của Chu Thần chậm lại. Y rất nhanh kéo vali nhỏ vào phòng, lôi hết quần áo bên trong ra, đem những bộ cả Chu Giai và Khương Phạm khen đẹp nhét vào. (Thần Thần của tui dễ thương quá xá:x)

“Ha, cậu không đi thì tôi đi.”

12. Chương 12

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Sở Thiên Dịch là người nói được làm được, đã quyết định kế hoạch xong thì sẽ ngay lập tức thực thi. Vì thế vào cuối tuần nọ, toàn bộ công ty hơn mười mấy người chia nhau ngồi trên hai cái xe buýt, đợi Sở Thiên Dịch ra lệnh một tiếng liền sẽ phóng thẳng về miền quê thân ái của Tiểu Trương.

Sáng sớm, Sở Thiên Dịch còn bớt chút thời gian xử lý nốt văn kiện trong phòng làm việc rồi mới xuống lầu, vừa đi vừa tự hỏi không biết nên ngồi xe cùng với mọi người hay tự mình lái xe đuổi theo.

Đi tới bãi đỗ xe, hần phát hiện chiếc xe màu đỏ của Chu Thần đang đỗ trong một góc.

Sở Thiên Dịch vừa bước lên xe buýt, không khí bỗng dừng trở nên sôi nổi, hiển nhiên mọi người đều cảm thấy phấn chấn khi lão bản cao cao tại thượng lại ngồi cùng bọn họ.

Chu Thần ngồi ghé trên cùng của xe, từ lúc Sở Thiên Dịch còn chưa lên y đã đuổi thư ký Lâm ngồi bên cạnh đi chỗ khác. Lúc này trên xe chỉ còn một chỗ trống bên cạnh y, vị kia lên xe sau cùng dĩ nhiên sẽ phải ngồi ở đây rồi.

“Năm nay cậu có vẻ hăng hái nhỉ, không tự mình lái xe.” Sở Thiên Dịch ngồi xuống cạnh y, phát hiện người bên cạnh không có phản ứng gì, tựa hồ như còn không phát hiện có người ở cạnh mình, hắn liền chủ động mở miệng.

Chu Thần quay đầu, giương to mắt giả vờ kinh ngạc, sau đó tiếp lời: “Đúng vậy, tự mình lái xe thật chẳng thú vị, đi cùng một đoàn người sẽ náo nhiệt sôi nổi hơn.”

“Ừ, tôi cũng nghĩ thế.”

“Bạn nhỏ nhà anh sao không đi cùng?”

“À... Cậu ta về nhà rồi.” Sở Thiên Dịch không muốn nói nhiều, dứt lời liền giục xe chuyển bánh.

Dọc theo hai bên đường cao tốc, ngoại trừ ruộng lúa mỳ cùng những dãy núi nhấp nhô ở đằng xa cũng không còn cảnh đẹp gì để ngắm nhìn. Theo lộ trình hơn 300 km còn phải đi qua một cái chợ trời, Chu Thần nhắm tính còn 4 tiếng nữa mới đến nơi, vừa lúc nên chớp mắt một tí.

Ban đầu trên xe còn ồn ào, người này nói người kia đáp âm ỉ náo nhiệt, qua nửa giờ liền từ từ yên tĩnh, phóng chừng mọi người lẫn ra ngủ hết rồi...

Chu Thần đang chuẩn bị điều chỉnh ghế ngồi để nằm xuống, nghiêng đầu liền thấy Sở Thiên Dịch đang tựa lưng trên ghế, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp bình thản. Hắn có vóc người tương đối lớn, đầu cao hơn lưng ghế dựa rất nhiều; mà lưng ghế dựa còn chưa được điều chỉnh, vẫn đang dựng thẳng nên đầu của Sở lão bản đang ngủ cứ chậm rãi trượt xuống.

Chu Thần nhìn bốn phía, nhân lúc không ai chú ý, vươn tay ra ngoài khẽ đẩy đầu Sở Thiên Dịch. Người nọ dần dần dựa sát vào y, nhẹ nhàng ghé đầu trên vai y.

Chu Thần còn chưa kịp hí hửng thì tài xế đã trở mắt nhìn y qua kính phản chiếu.

Y liếc xéo cha già vô duyên kia một cái, nhưng không hề động đậy.

Làn gió ấm áp lướt nhẹ qua, trên mặt có chút ngứa, hình như có cái gì đó mềm mại đang phe phẩy.

Khi Sở Thiên Dịch đang muốn gạt thứ trên mặt xuống, hắn liền tỉnh giấc. Ngay sau đó hắn phát hiện chính mình đang gối lên vai Chu Thần, mà người nọ hiển nhiên đang ngủ say, đầu cũng gục về phía này, sợi tóc có hơi dài đang phe phẩy trước mặt hắn.

Chẳng biết y dùng dầu gội loại nào, nhưng mùi hương thật dễ chịu.

Hắn nhẹ nhàng đẩy Chu Thần ra, muốn đối phương tựa vào ghế ngồi, thế nhưng đầu y lại ngay lập tức gục lên vai hắn.

Lần này hắn không đẩy ra nữa, nhỏ giọng nhắc nhở tài xế kéo cửa sổ xe thấp xuống, rồi ngửa đầu tựa lên ghế cảm thụ khoảnh khắc thoải mái này.

Chu Thần tỉnh lại sau một cú xóc nảy.

“Dậy rồi à? Có hơi xóc một tí, đường sá ở thị trấn này không được trùng tu tốt cho lắm.”

Giọng nói từ hướng trên đầu truyền tới, thanh âm trầm thấp kéo theo rung động trên vai nhỏ đến mức không thể phát hiện, làm Chu Thần muốn giả vờ chưa tỉnh ngủ để hưởng thụ thêm một chút.

Trên người được đắp một cái áo khoác màu trắng thuần, từng cơn gió nhẹ từ ruộng lúa thổi qua không làm y cảm thấy lạnh, trái lại có chút ý vị ấm áp.

Sở Thiên Dịch hỏi y một câu rồi quay đầu, cùng người phía sau nói chuyện phiếm.

Chu Thần bất ngờ nhận thấy Sở Thiên Dịch không đẩy y ra. Phát hiện này làm y sung sướng, nhất thời cảm thấy ánh mặt trời bỗng thật xán lạn... Tuy rằng thời tiết đích thực không tồi.

Lúc đến được quán trọ đặt trước là đã vào tầm trưa.

Ngồi xe ô tô cả buổi sáng, mọi người ăn cơm xong liền đều quay về phòng nghỉ trưa.

Chu Thần và Tiểu Trương ở cùng một gian phòng, ngay bên cạnh là phòng Sở Thiên Dịch.

Muốn hút thuốc, lại thấy Tiểu Trương buồn ngủ cũng không tiện làm phiền, Chu Thần đẩy cửa đi ra ngoài định làm vài điều. Ngay lúc đó, Sở Thiên Dịch trở về từ chỗ phục vụ. Người nọ thấy y cầm điếu thuốc trên tay, sắc mặt lạnh xuống.

“Cậu nghiện thuốc lá nặng đến thế này rồi sao?” Hắn nhớ rõ Chu Thần lúc xuống xe, trong miệng còn ngậm điếu thuốc, sao bây giờ vẫn hút tiếp được?

“À... Chỉ là không có gì làm thôi.” Chu Thần có chút chột dạ, y cứ nghĩ lão bản đã sớm ở trong phòng nên mới yên tâm xả hơi. Không ngờ Sở Thiên Dịch vốn ghét mùi thuốc lá lại đứng ngay bên cạnh y.

Chu Thần đổi điếu thuốc qua bên tay trái, tận lực cách hắn xa một chút.

“Hút thuốc ít thôi, không tốt.”

Chu Thần lườm Sở Thiên Dịch, tên này lại lên cơn ám đầu à. Gần đây thái độ của hắn với y đã đủ kỳ lạ rồi, y còn chưa kêu ca, bây giờ còn quản việc hút thuốc của y? Nếu không vì hắn, y làm sao lại nghiện thuốc lá cơ chứ!

Sở Thiên Dịch cũng phát hiện ánh mắt Chu Thần nhìn hắn có chút bất mãn, nhận ra chính mình nhiều chuyện, nhưng suy nghĩ một chút lại buông thêm một câu: “Người ta bảo, bỏ thuốc sẽ béo lên đó.” Hắn vừa nói vừa nhìn Chu Thần kéo kéo khóa miệng, nở nụ cười.

Chu Thần như bị điện giật đứng im tại chỗ. Thẳng đến khi đầu lợc cháy đến tay y mới hồi phục tinh thần, lúc này trên hành lang đã sớm không còn bóng người.

“Chết tiệt, thật đáng xấu hổ!” Cũng không biết là đang nói ai đây.

Sở Thiên Dịch nhớ lại hành động vừa nãy của mình, cũng có chút mơ hồ. Từ trước tới nay hắn luôn chú ý đối xử với Chu Thần rất nghiêm túc, thế nhưng từ khi nào đã không còn nghiêm túc nữa, lại còn cảm thấy hơi hoài niệm quãng thời gian trước kia cùng y cãi nhau ầm ĩ. Thực sự là già rồi nên bắt đầu thích hoài niệm sao?

“A...” Sở Thiên Dịch vỗ trán, đem hết rối loạn ném ra sau đầu. Hắn lấy điện thoại ra gọi cho Trần Á Huy, bên kia còn đang tắt máy.

Hắn chưa từng kiên nhẫn với người khác như thế này, nhưng có vẻ người nào đó hết lần này tới lần khác không có chút cảm kích.

Hình như khi hắn bằng tuổi Trần Á Huy, cũng có một người kiên trì với hắn như vậy, nhưng chính mình lại chưa từng đáp lại?

“Em yêu anh”

“Tôi không thích đàn ông.”

Lúc đó, đôi môi dán sát vào mang theo nhiệt độ của con người ấm áp được bao trọn trong ánh hoàng hôn, nhưng có lẽ môi mình quá lạnh, chỉ đụng chạm trong nháy mắt hắn liền đẩy đối phương ra, vì quá bối rối.

“Dịch, xui xẻo mà sau này tớ không tìm được việc làm thì sẽ đến ăn bám cậu... Tớ tin cậu a, tớ thấy cái công ty cậu đang nghĩ đến chắc chắn sẽ thành công, đến lúc đó cho tớ một vị trí ở công ty, mỗi tháng phát tiền lương đều đều là được... Tớ lười lắm.”

“Há há, nhân viên muốn hỏi tớ là ai á? Cứ nói là vợ cậu đi!”

Không biết từ khi nào đã ngủ quên mất, bị tiếng ồn ào ngoài hành lang đánh thức, Sở Thiên Dịch vô cùng kinh ngạc nhớ lại quá khứ. Trong khi vẫn còn mông lung, hắn nghe thấy có tiếng người gõ cửa: “Sếp Sở, chúng tôi đi chơi đây, muốn đi chung không, nếu mệt quá thì hãy nghỉ ngơi tiếp.” Là giọng Chu Thần.

Hắn có thể dễ dàng tưởng tượng ra biểu tình chờ mong đầy hưng phấn của người nọ.

Ừ một tiếng rồi đứng dậy ra cửa, hắt xuống cuối hàng đi theo mọi người.

Chu Thần nhiều năm nay đều không có nhiều hứng thú với hoạt động tập thể, với việc đi tắm ôn tuyền cũng không, y chỉ đang giả vờ...

Bởi vì nếu y tỏ ra không hứng thú với bất cứ thứ gì, thể nào cũng sẽ có người bầu lại hỏi thăm, mà y thì lười mở miệng. Y quan sát người khác, phát hiện mọi người khi tham gia hoạt động đều rất náo nhiệt, vậy nên y cũng bắt chước theo. Thực sự y chỉ thích nằm ườn trên sofa ở nhà, cầm điều khiển từ xa chuyển kênh một cách vô tội vạ mà thôi, hình như toàn bộ sức sống của y dốc hết ra cũng chỉ như người đang ngái ngủ.

Chu Thần tìm một cái hồ nhỏ nhiệt độ không cao, ngồi trên bờ duỗi chân xuống nước thử nhiệt độ, cảm thấy vừa đủ. Khuỷu tay tựa trên bờ đá, y ngửa đầu nhìn trời đến phát ngốc.

Ngâm ôn tuyền vào mùa hè cũng khá tốt, có thể làm sạch thân thể mà không cần xuống nước. *kiểu như xông hơi á*

Ánh mặt trời trên đầu bỗng dưng biến mất, Chu Thần liền mở mắt, thì ra là Sở Thiên Dịch đến cướp nắng của y.

“Chào sếp.”

“Ừ.”

Chu Thần nhìn xung quanh một vòng, phát hiện đa số mọi người trong công ty đều đang đi ngâm nước thuốc, những người mang theo gia đình thì đến ôn tuyền riêng, hình như trong ôn tuyền nhiệt độ thấp này chỉ có hai người bọn họ.

Xa xa truyền đến tiếng hò hét của nữ nhân viên, nhưng Chu Thần đột nhiên cảm thấy không gian đang từ từ an tĩnh lại.

Chính Sở Thiên Dịch cũng thấy có chút xấu hổ, vốn định muốn ngồi xuống liền dừng lại, đứng dậy đi đến nơi khác.

Chu Thần thở ra một hơi, nghĩ thầm Sở Thiên Dịch nhất định là đi nhầm cửa...

Hừm, then chốt là y sợ lúc nhìn thấy người nọ khỏa thân sẽ nảy ra phản ứng bất ngờ gì, như vậy sẽ thật mất mặt... Bất quá giờ thì ổn rồi.

Hưởng thụ sự an tĩnh thanh nhàn không có bóng dáng Sở Thiên Dịch xong, khi có người đi tới y liền đứng dậy ly khai.

Nói thật, trong nhà có một con nhóc làm y cảm giác mỗi ngày bên tai đều có động cơ phản lực ong ong bay qua bay lại, đau đầu là một chuyện, đến lỗ tai cũng bị tra tấn đến rã rời.

Lúc y đi đến cửa phòng trọ, mới nhớ ra chìa khóa là do Tiểu Trương giữ. Do dự một hồi, lui về phía sau vài bước thử gõ gõ cửa. Tuy y chỉ muốn thử vận may, không ngờ trong phòng kia thực sự có người.

Sở Thiên Dịch thấy y hiển nhiên có chút giật mình, Chu Thần không còn lén tìm hắt từ lâu lắm rồi.

Chu Thần thấy đối phương có chút ngây người, vẫn thản nhiên tiêu sái đi thẳng vào, ngồi ở trên giường giải thích: “Tôi không mang theo chìa khóa phòng, ngồi nhờ phòng anh một lúc.”

“Hừm, sao không ngâm thêm một lúc nữa?”

“Ngâm trong thời gian quá dài sẽ thử không nổi.” Chu Thần ngó nghiêng, đột nhiên còn nói: “Ha ha, mẹ tôi lần trước còn nói Tiểu Dịch đã lâu lắm rồi không gặp, tôi không ngờ bà ấy còn nhớ rõ anh.”

“Vậy sao? Cũng đã lâu rồi không chào hỏi, có cơ hội tôi sẽ tới thăm bác.”

“Ê Tiểu Chu, bọn tớ đang tìm cậu đồ mất đây này, không mở được cửa hả, đi về mau, ba chân còn thiếu một.” Tiểu Trương lải nhải phân trần, lôi đi Chu Thần đang còn lúng búng như muốn nói gì, một tay kéo lấy cánh tay một tay ôm cổ, còn quay đầu lại hướng Sở Thiên Dịch bày ra tư thế xin lỗi.

Sở Thiên Dịch đi theo ngõ, phát hiện mấy cậu thanh niên đang khoác áo tắm, rục rịch bày ra một bàn mặt chược.

Lão bản tới, lập tức có người nhường chỗ ngồi. Người trong phòng bắt đầu chỉ điểm nhắc bài.

Đến sáu bảy giờ tối, nóng nực của ngày hè bắt đầu tán đi, Sở Thiên Dịch dẫn theo vài người rảnh rỗi đi dạo quanh thị trấn nhỏ.

Vốn tưởng rằng sẽ tìm được mấy tiểu điểm náo nhiệt để uống rượu, mọi người lại phát hiện cuộc sống về đêm ở đây rất nghèo nàn.

Thật vất vả mới tìm được quán karaoke, nhưng điều kiện cũng không tốt cho lắm. Mười người đi vào đặt một phòng lớn còn gọi thêm bia, ông chủ liền quá xúc động bật khóc.

Chu Thần lúc đầu thấy khát nước, khai trương luôn một chai bia cho quán. Đến khi uống hết ba chai, y mới sờ mũi lắm bầm: “Hình như chưa ăn cơm tối?”

Đối với tuyển thủ có tử lượng tốt nhờ tôi luyện như y mà nói, uống rượu khi bụng rỗng tuyệt đối là tối kỵ, kết quả dễ say rượu.

Muốn đi ra ngoài cho tỉnh rượu, y lại phát hiện không khí ngột ngạt trong phòng càng làm cho rượu xộc thẳng lên đỉnh đầu. Y chạy vọt đến toilet mở vòi nước, độ cồn trong cơ thể đột nhiên tăng cao.

Người trong gương kia mặc một cái áo phong nhân nhả, tóc bị nước xối ướt nhẹ dính sát trên mặt, hiển nhiên đã nhìn không rõ sắc mặt của chính mình đang phiếm hồng, trên người cũng chầm chậm xuất hiện từng mảng dị ứng đỏ ửng.

Sau khi trở về, y thấy Sở Thiên Dịch đang ngồi trong góc phía sau cửa, nhìn chăm chăm điện thoại trong tay không biết suy nghĩ cái gì, hừ, hai trăm phần trăm là đang nghĩ đến thằng quỷ con ở nhà hần đi.

Chu Thần hung hăng phóng qua, nghĩ thầm, người thích nữ nhân ta chỉ có thể giương mắt nhìn là bởi vì không muốn người bị hủy; thế nhưng hiện tại người thích nam nhân, nếu đã thích nam nhân thì cũng chỉ có thể thích ta! Lão tử yêu người mười năm, không có lý do gì lại để cho người chạy!

13. Chương 13

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Trong phòng karaoke, không biết là ai muốn chết mà rống cổ hát lên the thé, làm cả đám cười chút nữa rách miệng. Vì vậy nguyên một đồng người bắt đầu được thể quá khích, nhảy loi chơi, hò hét như điên, không ma nào còn thừa hơi chú ý đến tình cảnh trong góc khuất đằng sau cửa.

Sở Thiên Dịch cảm giác có người đến gần, trên đùi bỗng dưng có sức nặng, trước mắt hiện rõ dần một dáng hình. Gian phòng vốn đã tối đến không nhìn rõ mặt, hình hài trước mắt càng thêm mờ mịt.

Chu Thần ngồi trên đùi Sở Thiên Dịch, không nói câu nào liền nâng mặt đối phương lên hôn xuống. Chưa thể gọi là điều luyện, nhưng ít ra trình tự cơ bản thường thấy trên TV cũng đã luyện tập trong đầu vô số lần.

Sở Thiên Dịch phục hồi tinh thần, lập tức đưa tay đẩy y ra, nói: “Chu Thần, cậu say rồi.”

Chu Thần bị Sở Thiên Dịch đẩy ra mặt chút nữa dán vào tường, tức giận trừng mắt: “Anh biết tử lượng của tôi mà.” Nói xong liền ôm lấy cổ Sở Thiên Dịch, tiếp tục đoạn còn dở, thừa dịp hần không chú ý liền đưa cả đầu lưỡi đi vào.

Sở Thiên Dịch dụng hết khí lực, nhưng lần này Chu Thần quyết không buông, vừa ôm khư khư vừa lớn mật thò tay vào trong áo giữ chặt vai hần.

Tư thế của hai người rất mất tự nhiên, nhưng bởi vậy cũng khó để hấn có thể đẩy y ra.

Cả đời Chu Thần chưa bao giờ liều mạng như thế này. Y nghĩ, chỉ cần buông lỏng tay, cái tên họ Sở này sẽ đi thật xa, không bao giờ trở về nữa; bất luận là hấn có tình cảm với mình hay không, mọi nỗ lực trước giờ của sẽ đều đổ sông đổ biển.

Trong nháy mắt, ủy khuất cùng thương tâm bấy lâu nay đều tràn ra.

Tại sao anh lại để tôi bên cạnh lâu như vậy, vì sao muốn tôi thành trợ lý của anh, vì sao lại cười với tôi!?

Cầm thú! Ngày mai ta nộp đơn từ chức, hôm nay cần chết người trước đã!

Bàn tay đang bấu chặt trên vai đối phương thế nhưng lại nhẹ nhàng buông ra, chậm rãi khoát lên trên.

“Hnn... ưm... ưm?” Chu Thần cảm giác tim mình không ngừng đập thành thịch, dường như đang có từng đợt từng đợt sóng trào dâng trong lòng. Căn phòng vốn tối tăm có vẻ càng lúc càng mơ hồ, hình như có người đang nhìn y, đầu ngón tay lạnh lạnh xẹt qua gương mặt y.

Sở Thiên Dịch gạt đi giọt nước trên khóe mắt Chu Thần, đôi mắt lúc nào cũng sáng ngời nhưng hiện giờ lại mờ đi vì ngăn lệ.

Đúng, hấn ban đầu chính là bị Chu Thần cưỡng hôn, nhưng không biết từ khi nào đã đảo khách thành chủ, nhiệt tình bất ngờ tuôn trào, muốn đem người nọ tiến vào trong lòng, muốn đụng chạm thân thể, muốn hôn y đến hít thở không thông.

Từ trước đến nay hấn chẳng để ý nhiều lắm đến chuyện người yêu hấn dành cho hấn được bao nhiêu phần tình cảm, nhưng tiêu chuẩn để chọn bạn gái của hấn lại vượt quá ngưỡng bình thường, đến mức chính hấn cũng không rõ rốt cuộc muốn tìm một người như thế nào. Hẹn hò không biết bao nhiêu lần nhưng một người phù hợp cũng không tìm được, dù xinh đẹp đến đâu, học thức cỡ nào, hấn đều cảm thấy người ta còn rất xa mới chạm tới tiêu chuẩn của hấn. Sau lại phát hiện mình có cảm xúc với đàn ông, hấn đột nhiên nhớ tới một người kia bị hấn gọi là ảo lả...

Hấn nhìn nam nhân trước mắt đang còn say rượu, thật lòng muốn xóa sạch lời nói trước kia của mình. Chu Thần — tuyệt không ảo lả, hoàn toàn không. Hấn chỉ là có đôi lúc nhận ra: lông mi, đôi mắt, bờ môi, toàn bộ thân thể thoát nhìn so với nữ nhân còn quyến rũ hơn, còn khiến hấn rung động nhiều hơn, điều ấy, dù đã mười năm nhưng chưa từng thay đổi.

Thế nhưng mười năm trước, hấn đã vô duyên bỏ lỡ.

Ánh mặt trời có chút chói mắt, Chu Thần kéo chăn qua che kín đầu, nhưng cảm giác có ai đó cứ kéo chăn giật lại.

Đau khổ mở mắt ra, y rên rỉ: “Cậu làm gì thế a!”

Tiểu Trương nghiêm túc nói: “Tỉnh rồi thì mau dậy đi, quá cả giờ ăn sáng rồi.”

“Cảm ơn, nhưng tôi căn bản là chưa có tỉnh, cậu không thấy tôi một mắt nhắm một mắt mở sao.” Y một lần nữa nhắm tịt mắt lại.

“Mau dậy đi, sắp vừa nói sẽ dẫn chúng ta đi chơi.”

Sếp? Chu Thần lắc lắc đầu, đột nhiên bật dậy, “Sở Thiên Dịch?”

“Xác chết vùng dậy dọa người a!” Tiểu Trương xoa xoa ngực, lôi Chu Thần dậy rồi đẩy vào phòng tắm, giục y nhanh lên một chút.

Vừa quay cái gương ra đánh răng vừa nhớ lại sự tình ngày hôm trước hầu như đã trở thành công việc hàng ngày của Chu Thần, sáng nay y cũng đang cố nhớ lại đại khái tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Y kéo cửa, phun hết bọt kem đánh răng ra rồi hỏi Tiểu Trương: “Ngày hôm qua tôi về phòng thế nào vậy?”

Tiểu Trương vừa gấp chăn hộ Chu Thần vừa nói: “À, cậu uống say, hôm qua ồn ào náo nhiệt như vậy mà cậu cũng lặn ra ngủ được, sau đó bọn tôi đưa cậu về phòng.”

“Sếp thì sao?”

“Sếp á?” Tiểu Trương suy nghĩ một chút rồi nói: “Hắn gọi một cú điện thoại rồi đi mất, à, trước khi đi còn nhắc bọn tôi chiếu cố cậu...”

Chu Thần đóng sầm cửa phòng tắm, làm bờ tường rụng xuống một mảng.

Aizz, y khó mà sống thọ đến già, cứ say rượu làm loạn rồi hồi tưởng lại, lặp đi lặp lại nhiều lần sẽ quá xấu hổ mà chết.

Chu Thần rửa mặt đi ra, thấy trên giường mình có một đồng đồ đạc lại hoảng hốt: “Đây là cái gì?”

“Tiểu Lâm nói, tất cả đều phải bơi lên.” Tiểu Trương cầm từng hộp kem chống nắng hướng Chu Thần thuyết minh một lần, cuối cùng còn từ dưới gầm giường rút ra một cái ô che nắng màu tím: “Đây là vật bảo hộ cuối cùng của chúng ta.”

Chu Thần sờ sờ trán hần: “Con lên cơn thần kinh rồi sao con?”

Bất quá, đến khi Chu Thần cùng đoàn người ăn điểm tâm xong, ngồi xe một tiếng đi lên núi, ngồi trong chiếc thuyền cao su, y mới hiểu được, Tiểu Trương không điên, thế nhưng những người khác đều điên rồi...

“Xin hỏi,” Chu Thần bị dội một gáo nước vào đầu run run mở miệng: “Mọi người đang cầm những thứ gì vậy?”

“Vũ khí.”

Chu Thần từ nhỏ đến lớn đều sống ở thành phố D, thành phố nhỏ kiểu này, ngoại trừ chỗ vui chơi cho trẻ em và trạm xe lửa cơ bản không có nơi đông người, tự nhiên cũng chưa bao giờ chèo thuyền.

Y bị ép cầm ô che nắng đứng ở đầu thuyền. Rồi xa đám người điên kia, y lại đột nhiên nhớ tới, Sở đại lão bản nhà bọn họ đâu rồi?

Làn nước bị ánh mặt trời hun nóng, hắt lên trên người ẩm áp rất thoải mái, nhưng khi nước bắt đầu bốc hơi lên thì lại làm cơ thể bị lạnh. Vì vậy Chu Thần sử dụng bạo lực cướp lấy “vũ khí” của người khác — bị dội nước xong, tất phải dội lại người khác báo thù, tiện thể làm nóng người luôn.

Y vừa dùng mái chèo đập nước vừa ngo tới ngo lui tìm Sở Thiên Dịch.

Cuối cùng sau bao nhiêu nỗ lực không nói thành lời, phía sau vài chiếc thuyền cao su xuất hiện một thuyền nhỏ chỉ đủ ngồi 4 người. Sở Thiên Dịch đứng đó, áo sơ mi trắng bung cúc để hở nửa ngực, quần tây xắn lên đến đầu gối.

Chu Thần thấy hần nhìn đội ngũ mấy người đang tàn sát lẫn nhau, từ đầu đến cuối đều không tham dự, cảm giác hần không thèm đếm xỉa đến, nhưng rồi y lại nghĩ người kia dĩ nhiên sẽ không chơi trò điên rồ như vậy. Trên mặt hần không bộc lộ biểu tình gì, thế nhưng dưới ánh mặt trời luôn luôn cho y một cảm giác thực sự rất ẩm áp.

Bị phía bên cạnh hắt nước đến, Chu Thần lấy lại tinh thần, nhớ tới một đêm trước mình cưỡng hôn người ta, mặt hơi ửng đỏ. Nghĩ lại cũng không tiếc, dù sao đó cũng không phải là lần đầu tiên hôn trộm hần. Không sao, chẳng qua y chỉ tiếc lúc đó quá say, nhớ kỹ đôi môi mọng mềm của người nọ nhưng mùi vị thì lại quên bống mất! Shit!

Chiến thuyền của nhóm Chu Thần nguyên bản đang đi đằng trước, lao thẳng đến mấy chiến thuyền phía sau gắt gao đè nặng, nhưng ở chỗ gấp khúc lại bị một thuyền lạ tập kích.

Thuyền kia có một nửa nam một nửa nữ, chị em phụ nữ so với anh em còn hung hãn hơn, trực tiếp nhảy xuống nước cầm thùng nước chạy đến thuyền Chu Thần mà dội.

Chu Thần vội cầm túi xách của thư ký Lâm ra nhưng không kịp, trong túi còn vương mấy con cá đang lóp ngóp.

Dĩ nhiên, những đồ điện tử bên trong như điện thoại di động hay P3P4 đều tịt ngóm.

Mấy cô gái ôm thùng nước tỏ ra áy náy, Chu Thần lắc đầu nói không sao, đều không phải đồ đáng giá như trong kho chứa của đại gia.

Một người đàn ông đi xuống thuyền, nguyên bản trên người đến một giọt nước cũng chưa từng bị dính, thế nhưng lập tức lội nước ngập đến đầu gối vội vàng tới chỗ Chu Thần xin lỗi.

Sau màn thủy chiến, những thuyền khác đã sớm phiêu ra xa, chiến thuyền của Sở Thiên Dịch phiêu ra xa nhất. Lo rằng thuyền Chu Thần sẽ liên lụy đến thuyền khác, hắn liền hạ lệnh cho bọn Tiểu Trương đi trước.

Chu Thần thật sự không để tâm đến điện thoại di động cùng những thứ lặt vặt của y, thế nhưng người đàn ông kia tha thiết muốn bồi thường.

Không có biện pháp, Chu Thần và đối phương trao đổi danh thiếp, chờ chuyện này xong xuôi thì y mới ý thức được, Sở Thiên Dịch đang ngồi ngay bên cạnh.

Hai người gần sát nhau, Chu Thần giật mình đến suýt nữa trực tiếp ngã xuống nước.

Môi dưới của Sở Thiên Dịch bị rách? Tại sao bị rách còn phải hỏi sao...

Chu Thần nhìn một lúc cũng quên sạch gương mặt, khúc khích bật cười, “Anh xem, báo ứng đó!”

Sở Thiên Dịch cũng cười cười, “Người khởi xướng cũng dám càn rỡ như vậy à?”

Chu Thần nghi hoặc nhìn hắn, Sở Thiên Dịch không có bơ y, còn quay lại nhìn y, mang theo chút tiếu ý.

“Anh có điều gì muốn nói với tôi sao?” Chu Thần hỏi.

“Tôi sẽ nói, nhưng chờ đến khi cập bờ đã.”

“Hiện tại nói ngay đi, tôi phải chờ rất khó chịu.” Hơn nữa xung quanh toàn là nước cũng rất tiện. Tiện cho y nếu bị kích thích quá độ có thể cắm thẳng đầu xuống dưới.

“Cũng không phải chuyện gì to tát,” Sở Thiên Dịch nhìn dải cầu vồng kéo ngang qua quần áo của Chu Thần đang dần dần khô ráo, nói: “Tôi muốn xin lỗi cậu.”

“Xin lỗi cái gì? Ngày hôm qua là tôi hôn... tôi cắn vào môi anh, tôi mới là người phải xin lỗi.”

“Không phải chuyện đó, là chuyện cậu tỏ tình với tôi mười năm trước.”

“Hả... Xin lỗi cái gì? Lúc đó anh muốn nói là, ‘Xin lỗi, tôi chỉ là không thích cậu thôi.’ sao?”

“Không phải như vậy,” cùng y nói chuyện bình thản như thế này, hắn mới phát hiện Chu Thần thật thú vị, khác hẳn với hình tượng cậu nhóc nghịch ngợm hồi còn đi học, lúc nào cũng thích tranh cãi, “Lẽ ra khi đó tôi phải nói, ‘tôi cũng thích cậu,’ mới đúng.”

14. Chương 14

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

“Anh... anh nói cái gì?” Chu Thần đứng phắt dậy làm thân thuyền rung lắc một trận. Sở Thiên Dịch thấy y kích động dị thường, lập tức nắm lấy tay y, tránh cho y rơi xuống nước.

Chu Thần bám lấy cánh tay Sở Thiên Dịch, cúi đầu hỏi: “Điều anh vừa nói là thật sao?” Y chờ những lời này đã lâu đến chết lặng, khi đối phương nói ra, trong nháy mắt y chợt tưởng mình nghe nhầm.

Sở Thiên Dịch gật đầu, nhưng hình như người kia có chút hiểu lầm ý tứ của hắn.

Chu Thần nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp, nửa vui nửa buồn; hắn vậy mà để y đợi đến mười năm...

Sở Thiên Dịch cũng đứng lên, cẩn thận duy trì thể cân bằng của chiếc thuyền, đồng thời chậm rãi tiến đến gần Chu Thần.

Chu Thần nắm chặt lấy cánh tay của Sở Thiên Dịch, những từ ngữ tưởng không còn tồn tại giờ này lại lần nữa xoắn xuýt trong lòng y. Nhưng y biết, nghe thấy câu nói kia của Sở Thiên Dịch, y đã hài lòng rồi. Y mong chờ lâu như vậy, trông trông ngóng ngóng suốt mười năm không phải chỉ vì những lời này sao!

Sở Thiên Dịch thấy viên mắt Chu Thần chậm rãi đỏ lên, hẳn thấy được trong ánh mắt lấp lánh kia có đau đó thương tâm nhưng phần nhiều niềm vui đã lấn át.

“Chu Thần!” Hắn lôi thần trí y trở về, sau đó nói: “Tôi nghĩ hình như cậu hiểu lầm rồi.”

Chu Thần nghiêng đầu nhìn hắn: “Hiểu lầm gì cơ?”

“Từ khi sống cùng Tiểu Huy, tôi mới phát hiện tại sao lúc đó mình lại cự tuyệt tình cảm của cậu. Cậu nói không sai, tôi lúc đó đã sợ, vì tôi cũng thích cậu, tôi sợ trở thành người quái dị trong mắt người khác, cũng sợ cậu ảnh hưởng sâu sắc đến tôi, vậy nên mới xa lánh cậu.” Hắn rút tay ra, tháo gỡ tay Chu Thần đang ôm cánh tay mình.

“Tôi xin lỗi, khi đó tôi thích cậu nhưng lại chưa bao giờ hiểu được tâm tình của mình... Hại cậu đợi lâu như vậy.”

Tâm tư hỗn loạn lúc ban đầu của Chu Thần đều bị y cưỡng chế đè xuống. Y nhìn biểu tình của Sở Thiên Dịch, đôi mắt của người kia càng làm cho y thêm hoang mang, suy nghĩ trong đầu càng thêm hỗn loạn. Y miễn cưỡng bật cười: “Không sao, anh có thể... Em kỳ thực vẫn yêu anh, chuyện tình cảm vốn là chuyện của cả hai người, em không trách anh, em có thể tha thứ cho anh.” Đầu óc y có chút loạn, ngôn từ nói ra không biểu đạt hết ý, có chút bối rối vung vẩy tay chân.

Sở Thiên Dịch thở dài, thanh âm tựa như trọng lượng vô hình chèn ép lên vai Chu Thần, làm y khó lòng đứng thẳng.

“Chu Thần... Mười năm trước chúng ta đã bỏ lỡ, không phải, là tôi đã bỏ lỡ cậu; thế nhưng chuyện đều là quá khứ cả rồi, tôi hiện giờ đang yêu người khác, cậu ấy mặc dù có chút trẻ con tùy hứng, nhưng tôi không ngại. Cho nên cậu đừng chờ đợi nữa...” Sở Thiên Dịch nói rất nhanh, song lời cuối cùng lại có chút chậm chạp. Câu nói cuối cùng kia vốn dĩ hắn không muốn thốt ra, nhưng không thể không nói rõ. Dù vậy, nói xong hắn lại cảm giác hít thở không thông.

ĐỪ MAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Tối hôm qua Trần Á Huy gọi điện thoại cho hắn, hỏi hắn vì sao không cho cậu biết việc công ty tổ chức đi du lịch.

Sở Thiên Dịch đáp lại, cậu có cho hắn cơ hội giải thích sao?

Bên kia lại hỏi hắn có lúng túng với Chu Thần không, cái loại ngữ khí này làm hắn khó chịu. Nhưng những lời Trần Á Huy nói sau đó lại làm hắn phải thừa nhận, Chu Thần đối với hắn không chỉ là một trợ lý mà thôi. Nhất là những hành động hơi kỳ quái của chính mình gần đây, ngay cả hắn cũng thấy dị thường.

“Y tuyệt đối không tốt bụng như vậy, một lòng chỉ muốn giúp anh thành lập công ty á, có thánh mới tin, y tuyệt đối chưa hết hy vọng với anh đâu. Y chỉ đang dùng thời gian thu hẹp khoảng cách giữa hai người, làm anh hoàn toàn thích ứng với y, quen thuộc với y, không thể rời khỏi y!”

Sở Thiên Dịch muốn bật cười, Tiểu Huy lúc nào cũng lăm nhảm những lời này, nghe như cậu còn nhiều kinh nghiệm tình trường hơn hắn vậy.

Thế nhưng những lời này hắn không nói ra, bởi vì đột nhiên nhớ tới nụ hôn không khống chế nổi kia, làm hắn hổ thẹn, mà câu nói tiếp theo của Trần Á Huy cũng làm hắn mất sạch hứng thú đùa cợt.

“Để tốt cho chính y, anh đi nói rõ ràng mọi thứ với y được không. Đừng làm y tiếp tục quẩn luyến anh nữa, như vậy em mới yên tâm được. Lần này em không bắt anh ép y bỏ việc, chỉ cần nói rõ với y là được...” Sở Thiên Dịch cầm điện thoại đứng dưới trời mùa hè đầy sao đêm, nghĩ tới nay là tối đặc biệt nhất trong cuộc đời hắn.

Hắn cuối cùng cũng hiểu rõ một chuyện chính mình mơ hồ thật lâu, thế nhưng lại muốn lập tức quên đi.

“Sau đó y vẫn có thể làm việc cho anh, còn em sẽ không bao giờ tùy tiện tức giận nữa. Em cùng mẹ học được vài món ăn ngon, về nhà sẽ nấu cho anh ăn...”

Trần Á Huy còn hứa hẹn rất nhiều thứ, tựa hồ cậu sợ thái độ trầm mặc của Sở Thiên Dịch, cuối cùng cũng chịu xuống nước lấy lòng.

“Bé ngốc, anh còn sợ em làm cháy nhà bếp luôn ấy.” Sở Thiên Dịch tựa trên cột điện, một lúc lâu sau mới mở miệng, nhàn nhạt cười nói: “Được rồi, mai anh sẽ nói với cậu ta, em đừng có lo.”

Không còn những lời chỉ chiết chất vấn thần kinh của người yêu, bên kia điện thoại truyền đến giọng nói ngọt ngào cùng tiếng cười thoải mái. Hắn chỉ lẳng lặng lắng nghe, nghĩ thầm cuối cùng mâu thuẫn với Trần Á Huy đã được giải quyết êm đẹp; vốn hắn nên thả lỏng tâm tình mới đúng, nhưng không biết vì sao đến kéo khóa miệng cười một chút cũng thấy khó khăn.

mịa nó edit đoạn hội thoại này ngứa răng muốn cắn cái gì đó xả giận quá ==

Cái thằng, ngu hết cả phần thiên hạ

Sở Thiên Dịch từ trong hồi ức hoàn hồn trở về, nhìn Chu Thần đang sững sờ trước mắt, còn bồi thêm một câu: “Thực sự... Đừng lãng phí thời gian với tôi nữa.”

Lúc này Chu Thần cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, nhìn Sở Thiên Dịch đang lôi kéo tay y.

“Chu Thần?”

“Ừ?”

“Không sao chứ?”

Chu Thần chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, cười ‘a’ một tiếng, “Không sao... Không sao cái đầu anh!”

Y đẩy mạnh Sở Thiên Dịch, hai người cùng nhau lăn úm xuống nước làm bọt văng tung tóe. Chu Thần kéo áo đối phương, lôi hắn ngồi dậy, sau đó vung ra một nắm đầm. Vốn mục tiêu nhắm vào là mặt, trùng hợp Sở Thiên Dịch lại đang theo phản xạ lắc đầu cho nước trôi bớt xuống, một đầm này đi trật hướng trúng vào gáy hắn. Tay của y đau, đầu người kia càng đau hơn, nhưng rốt cục tránh được số phận mặt mày thâm tím.

Chu Thần xoa xoa nắm tay, thừa dịp đối phương còn đang sắc nước đột nhiên ngồi lên người hắn, rồi hung hăng tặng cho mấy đầm vào bao tử.

“Thằng đểu!” Chu Thần dừng lại gạt nước trên mặt, rồi tiếp tục dùng cùi chỏ huých vào người kia, “Không đúng, mày là đồ khốn nạn! Tao là mắt chó mù mới xem trọng loại như mày!”

Sở Thiên Dịch cố gắng hết sức mới tìm lại được tri giác, mạnh mẽ đè Chu Thần xuống dưới, quát: “Cậu lên cơn thần kinh sao!”

“Tao lên cơn?” Chu Thần chen chân đạp xuống hạ thân Sở Thiên Dịch, nếu không phải lực bị nước cản nên giảm phần lớn sức mạnh, ai bị trúng một đòn này phỏng chừng cũng phải tạm thời “bất lực” dăm bữa nửa tháng là ít, “Tao điên luôn cho mày xem! Tao có điên cũng chính là do mày bức!”

Sở Thiên Dịch thấy Chu Thần lộ vẻ hung ác, cũng chỉ có thể cắn chặt môi dưới, hận không thể thay chỗ bị y đá bằng môi chính mình, trong lòng đau đớn.

Đáng lẽ hắn nên sớm nghĩ đến trường hợp này, Chu Thần vốn cũng không phải loại người dễ dàng để mặc cho người khác vùn vè nhào nặn, khi y tức giận sẽ không còn để ý đến mặt mũi nữa.

“Chu Thần, cậu bình tĩnh một chút.” Thấy Chu Thần còn muốn xông đến, Sở Thiên Dịch vội vàng đứng dậy đẩy người kia lên tảng đá cạnh bờ sông, nói: “Cậu cũng nói tình cảm là chuyện của cả hai người, tôi... không thể.”

Chu Thần vô cùng tức giận, nhấc chân đuổi theo: “Tao cho mày không thể này! Con mẹ mày không thể ‘lên’ được cả đời đi!” Chân vừa giơ lên lại bị đối phương ôm lấy cánh tay, y muốn rút về nhưng không thể giữ thăng bằng. Giằng co một hồi người kia vẫn không chịu buông tha, y không thể làm gì khác hơn là an tĩnh lại một cách không cam lòng.

Hai người duy trì tư thế xấu hổ một lúc, Sở Thiên Dịch thấy Chu Thần không còn hung ác nữa, lập tức thả hai tay y ra.

Bên tai ngoại trừ tiếng nước chảy cuộn cuộn cùng chim chóc côn trùng kêu vang không còn tiếng động gì nữa, dường như đặc biệt vắng vẻ. Cảm xúc bị thương bắt đầu lan tràn, Chu Thần gạt nước mắt, thầm mắng chính mình vô dụng; y không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt Sở Thiên Dịch, nhưng càng nghĩ càng thấy xót xa, thấm vào tận tim.

Sở Thiên Dịch nhìn sườn mặt Chu Thần, có một chỗ bị cành cây chọc bị thương, lòng tràn đầy áy náy, nhưng khi nhìn đến khóe mắt y rừng rưng rưng thì lại trở thành thương tiếc.

Lúc này đây, rất rõ ràng, không phải có chút mà cũng không phải hình như, là thật sự cảm thấy đau lòng.

15. Chương 15

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Hai người đứng lặng trong nước thật lâu, cuối cùng Chu Thần có phản ứng trước.

Sở Thiên Dịch đột nhiên hiểu ra, hần tự nói với mình, thôi thì Chu Thần muốn phát tiết thì tùy y vậy, hần ít nhiều cảm thấy có lỗi với những chuyện đã xảy ra. Nếu không hề có ý định tiến tới thì đáng lẽ hần nên sớm chấm dứt mối quan hệ dây dưa không rõ ràng này, nếu vậy đã chẳng làm người kia khổ sở như hiện tại, cũng làm lòng hần thanh thản hơn...

Hần cứ nghĩ rằng Chu Thần sẽ tiếp tục đánh hần mắng hần, thế nhưng người nọ chỉ đang vắt khô góc áo ướt nhẹp, sửa lại đầu tóc mất trật tự rồi xoay người đi thẳng.

Thuyền của hai người đã sớm phiêu ra xa, lội trong nước rất bất tiện, Chu Thần liền đi men theo rừng cây bên bờ sông.

Sở Thiên Dịch không thể giải thích cảm giác mất mát trong lòng, chẳng lẽ hần có thể nghiệm bị đánh sao? Lắc đầu cười khổ, hần leo đèo sau lưng Chu Thần, chậm chậm hướng về phía hạ du.

Kỳ thực Chu Thần không muốn đi, ít nhất là đi ở phía trước tên họ Sở kia. Y hận không thể có một trận mây bay tiem kích bắn pằng pằng cho lũng não gã vô lại kia đi, nhưng y lại càng hận chính mình, thấy Sở Thiên Dịch cố tình để mặc cho y đánh hần, nhưng cuối cùng y lại giả vờ quân tử không nỡ ra tay... Con mẹ nó, ức đến muốn giết người!

Suốt dọc đường, Chu Thần đau khổ nhẫn nhịn sát ý trong lòng, bỗng nhiên nhìn thấy đồng nghiệp cách đó không xa đang vẩy tay với mình, lại thấy hồi hận khôn cùng: Biết thế lúc này mình tấn hần một trận cho rồi!

Tiểu Trương chạy đến chỗ y hỏi: “Hai người làm sao về được vậy? Chưa thấy đôi nào dung dăng dung dề đi chơi lâu như thế a.”

“Cái gì cơ? Cái gì mà đôi với cặp cơ? Tôi với anh ta làm gì có chuyện như vậy!” Chu Thần nhận lấy khăn mặt vò vò qua đầu liền nhảy ngay lên xe, ngồi trong góc sau cùng.

Tiểu Trương đuổi theo hỏi mặt y làm sao thế, y cũng mặc kệ.

Nhìn mọi người nói cười vui vẻ, còn có tên đàn ông mặc sơ mi trắng kia ngồi lù lù một đồng đảng trước mặt, y không khỏi cảm thấy bị phẫn, hai mắt cay xè, nước mắt cứ trực trào ra. Y vội nhắm mắt lại, nếu khóc ở đây thì mất mặt biết chừng nào, đồng nghiệp cũng sẽ vì y mà mất vui.

Thế nhưng bầu không khí náo nhiệt làm y càng thấy cô đơn, nước mắt nóng hổi không khống chế nổi nữa liền chảy ào ào như vỡ đê. Sẽ không có ai tin lý do vớ vẩn như bị bụi chui vào mắt, vậy nên Chu Thần không

thể làm gì khác hơn là mở mắt ra nhìn trừng trừng Tiểu Trương tội nghiệp ngồi bên cạnh: “Tôi không được phép xúc động à! Tôi không được phép đau lòng à! Đồ nhiều chuyện...” Giọng y nghẹn đặc lại, thanh âm hung ác ban đầu dần dần nghe nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Tiểu Trương lập tức ngậm miệng, khi Chu Thần quay mặt về phía cửa sổ thì ngẩng đầu liếc nhìn đại lão bản đang ngồi ở đầu xe.

Ở công ty, Chu Thần là một người trầm lặng; mọi người chỉ biết y cùng lão bản đã thành lập công ty từ hai bàn tay trắng, là trợ lý trực tiếp dưới quyền của lão bản. Y bình thường cũng kín tiếng, rất ít khi thể hiện trước mặt người khác, thường thường chỉ lặng lẽ đứng ở một bên nhìn. Đích thực là một người dễ bị lãng quên.

Vậy nên cũng sẽ không có mấy ai chú ý tới hành vi khác thường của y, Tiểu Trương lo lắng là bởi vì mấy ngày ở chung một phòng với Chu Thần nên quan hệ hai người thêm thân thiết.

Trở lại nhà trọ, mọi người liền lập tức chạy ào đến ôn tuyền ngâm nước, những mệt mỏi từ lúc chơi thuyền chiến hoàn toàn bay sạch sẽ.

Lúc này Chu Thần lại ở trong phòng tắm, đứng trước gương thở dài.

Y thật không hài lòng với thể chất của chính mình, dị ứng với bia rượu thì thôi đi, thể nào mà phát tức cũng dị ứng cho được. Mỗi lần tức giận có lẽ bị kích thích quá độ, trên người sẽ hiện nhiều mảng đỏ, gương mặt vì khóc cũng đã ửng đỏ một mảnh; người không biết sẽ tưởng nhầm là y đang động tình.

Thật ra Chu Thần không quan tâm người khác nghĩ gì về y cho lắm, nhưng lại lười giải thích; thể nên y không thể làm gì khác hơn là nằm trên giường chờ người ta về phòng hết, y mới đi ra ngâm nước một lúc rồi tắm rửa thả lỏng tâm tình.

Đang mơ màng lại bị người lay dậy, chợt nghe Tiểu Trương ghé vào lỗ tai y nói, thị trấn này có một di tích thành cổ, mọi người đã chạy đi xem hết rồi.

Chu Thần trèm kín chắn đáp: “Cậu không thấy tớ không muốn đi chút nào sao!?”

Tiểu Trương thấy đôi mắt hơi sưng đỏ của Chu Thần, bối rối trốn biệt ra ngoài.

Chu Thần không có buồn ngủ, thấy khách trọ có vẻ cũng đã đi hết, liền thay áo tắm đi đến ôn tuyền nhỏ trong hậu viện.

Mắt có cảm giác sưng sưng, khỏi phải nói chính là hậu quả do khóc xong liền ngủ thẳng cẳng. May là mấy vết đỏ trên người đã tan hết, y cởi áo khoác trực tiếp đi xuống ôn tuyền. Cảm giác nóng rực ban đầu quả thật có hơi khó chịu, nhưng dần dần y cũng thấy thoải mái ít nhiều.

Trong lúc đầu đang ngập trong nước, chợt cảm giác có người đến, y liền ngẩng đầu lắc lắc, ngoái lại thì thấy Sở Thiên Dịch. Đối mặt với kẻ thù, Chu Thần cực kỳ tức giận, “Anh nếu không muốn bị đập thành cái bánh thịt, phiền đứng cách xa tôi ra một chút. Hiện giờ tôi cứ nhìn thấy anh là muốn giết người.” Không phải là y nhân từ, y hiện tại căn bản là mặc kệ gã này.

Sở Thiên Dịch thuần túy chỉ không muốn theo mọi người đi ngắm cảnh mới ở lại, lúc sau thấy buồn chán mới đi ra đây, không ngờ lại đụng phải Chu Thần.

Hắn đứng ở xa xa nhìn, y một hồi giữa đầu thở dài, một hồi lại nằm úp sấp trong nước luyện tập nín thở. Cảm xúc yêu thương tự dưng chậm chậm tràn ra.

Bất giác hắn từng bước từng bước lại gần, thẳng đến khi Chu Thần phát hiện, ngẩng đầu “cảnh cáo” hắn.

“Cậu mau thu thập hành lý đi, khi mọi người trở lại chúng ta sẽ quay về thành phố D.” Hắn nói xong liền ly khai.

Nếu đã phân rõ quan hệ giữa hai người, hắn tốt nhất nên quay về vị trí sếp của y.

Từ trước tới nay, những nghi ngờ của Trần Á Huy đều chính xác; hắn đúng là đã từng thích Chu Thần, nhưng nếu như phần cảm tình sai lầm này nếu không kết thúc, làm sao có thể cho Trần Á Huy cảm giác an toàn.

Hiện tại phải chấm dứt đi thôi.

Chu Thần trở về phòng, nhìn đồng quần áo mình mặc lúc đi chơi thuyền buổi sáng, lửa giận lại bùng lên. Y trực tiếp cầm quần áo nhét vào trong thùng rác, quên bém việc bên trong còn có danh thiếp của người khác.

Trên đường trở về, Chu Thần vẫn co lại trong góc cuối xe nằm ngủ, nói đúng hơn là nhắm mắt dưỡng thần.

Cuối cùng cũng về đến nhà, cảm giác cả người không còn sức lực; một chuyến dã ngoại này đã làm hao hết toàn bộ tinh lực vốn ít ỏi của y.

Vốn tưởng rằng có thể nằm xuống ngủ một giấc, tạm thời trốn tránh nỗi buồn thất tình, Chu Thần không nghĩ tới vừa mới đặt hành lý xuống đã nhận được “món quà” từ cô em gái Chu Giai.

Con nhỏ khoanh tay trước ngực, ánh mắt chứa đầy ức chế cần chỗ trút, bộ dạng như sét đánh giữa trời quang: “Anh hai, anh đã nói anh không thích anh Thiên Dịch mà.”

Chu Thần đang khom lưng kéo dép lê, nghe thấy lời Chu Giai nói lập tức đỡ tường, cười cứng ngắc: “Con bé này, em muốn tạo phản hả. Kem có thể ăn bậy nhưng lời không thể nói bậy.”

Chu Giai hừ một tiếng liền quay đi. Chu Thần cho rằng đã che giấu trót lọt, nhưng vừa xỏ dép xong ngẩng đầu lên, y lại giật bắn người đập vào tường: Chu Giai đang cầm quyển sổ màu đen của y.

Những khi buồn chán y thường viết mấy thứ vào đó, thế nhưng đã quen sống một mình nên y không có thói quen khóa cửa phòng lại. Hôm nay chẳng hiểu vì sao quyển sổ kia lại rơi vào tay Chu Giai, y cảm giác tường như đang nứt ra; quyển sổ kia, có thể nói chính là bí mật lớn nhất của y, cũng chính là thứ mà y không muốn người khác biết đến nhất. Nhưng hiện tại nó đang ở trong tay em gái y.

Chu Giai không để ý đến khuôn mặt trắng bệch của Chu Thần, nói: “Em tôn trọng bí mật của anh hai, thế nhưng em phải được biết sự thật, vì em chỉ mới đọc ngày gần đây nhất thôi.”

“Ngày gần đây nhất...” Chu Thần lẩm bẩm, đầu óc đặc quánh lại không nghĩ ra được gì.

“Có đôi khi mình hiểu bản thân chính là người thứ ba, thế nhưng không có người thứ ba nào lại xui xẻo như mình, rõ ràng luôn ở gần người đó như vậy... Tên họ Sở này, sao mình lại cứ luôn mong chờ ở cái gã đầu đất này chứ...” Chu Giai chọn lựa đọc vài câu, sau đó nhìn chăm chăm vào Chu Thần.

Chu Thần run lấy bẩy, trong đầu ong ong, không chịu nổi ánh mắt cực độ bất mãn của Chu Giai, kéo hành lý chạy vào phòng ngủ.

Không nên đổ lên đầu y cái loại bi kịch buồn cười mà cấu huyết này nữa!

“Anh hai, làm kẻ thứ ba rất đáng xấu hổ a, hơn nữa Tiểu Huy và anh Thiên Dịch cũng rất xứng đôi, anh đừng vọng tưởng nữa.”

Chu Thần đứng sững, nhàn nhạt ừ một tiếng, mở cửa rồi đóng sầm lại.

Y không rõ là em gái mình cho rằng y thích đàn ông nên đáng xấu hổ, hay chấp nhận việc y thích đàn ông nhưng không thể tha thứ chuyện y thích bạn trai của bạn thân nàng mà thấy xấu hổ.

Tựa trên cửa, y chỉ muốn biết, những việc y làm rốt cuộc đã thương tổn đến ai... Là Trần Á Huy, thằng nhóc già dặn tình trường chơi trò lạt mềm buộc chặt với Sở Thiên Dịch? Hay là Chu Giai, em gái ruột của mình?

Kỳ thực nếu muốn nói cho rõ ràng, người chịu nhiều tổn thương nhất chính là y!

“Con nhóc ngốc, anh mới không phải là kẻ thứ ba...”

16. Chương 16

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Chu Giai liền khăn gói quả mướp, cắp mông chạy về nhà ngay đêm đó. Chu Thần cho rằng nàng đã chán ghét y đến nước này, cũng không mở miệng ngăn cản. Trong thâm tâm y lại càng ước gì mình đầu gối một chút; bớt đi ngôi sao quả tạ này, ít nhất ở nhà y không phải còn cố gượng cười nữa.

Khi đi thu dọn phòng của Chu Giai, y nhìn thấy một tờ giấy nhòe dính trên cửa, đọc xong liền nở nụ cười.

Chu Thần là ông anh ngốc nhất thế giới.

Đó là kiểu chữ ngoài hành tinh mà Chu Giai thường dùng, cần có kiến thức vô cùng vững chắc về bộ thủ* và sức tưởng tượng phong phú mới có thể đoán được nàng ngoáy ra cái gì.

(*Bộ thủ: là một phần cơ bản của chữ Hán. Trong từ điển, các từ thường được xếp theo bộ để dễ cho việc tra cứu, cũng giống như bảng chữ cái Alphabet của mình vậy)

Những lời này làm Chu Thần thấy thoải mái hơn một ít; y có thể tưởng tượng ra bản mặt nghiêng răng nghiêng lợi của Chu Giai khi viết ra những lời này, chẳng lẽ Chu cô nương cũng có lúc hận thiết bất thành cương*?

(*chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn)

Sáng hôm sau, khi đồng hồ báo thức đúng giờ reo lên, Chu Thần từ trong ổ chăn vươn tay ra, mò lấy đồng hồ rồi ném thẳng ra cửa. Đồng hồ báo thức bằng nhựa lập tức hy sinh oan uổng.

Nhưng Chu Thần chung quy không thực hiện được ước vọng ngủ nướng, chuông cửa nhà y thế éo nào bỗng dưng kêu réo không ngừng, làm y không thể làm gì hơn là lết ra mở cửa.

Thật có chút bất ngờ, y không ngờ vị hàng xóm mặt lạnh như tiền nhà bên cư nhiên lại chủ động tới tìm y. Sau đó y cũng liền nhận ra, bên cạnh đồng chí hàng xóm còn có một chú chó.

Theo phản xạ có điều kiện, Chu Thần trốn biệt phía sau cửa. Y khá là thích chó mèo, thế nhưng y có chút dị ứng với lông chó, cứ tiếp xúc là bị ngứa.

“A... A! Mời vào.” Thấy hàng xóm có chuyện cần nói, y đành xấu hổ mở cửa mời người.

Quý Tử Mặc đi vào, nhìn một vòng quanh nhà Chu Thần, sau đó quay sang nói với chú chó to bên cạnh: “Ngồi.” Chú chó Samoyed đang hưng phấn vẫy cái đuôi to trắng toát của mình liền ngoan ngoãn ngồi xuống, tuy nhiên miệng vẫn không ngậm lại, lưỡi vẫn thè ra háo hức, thậm chí nước dãi trên đầu lưỡi chỉ cần chút nữa sẽ tí tách nhỏ xuống...

Chu Thần hỏi hần muốn uống gì không, Quý Tử Mặc bảo gì cũng được. Y liền đến tủ lạnh rót chút nước cam đưa cho Quý Tử Mặc, rồi do dự hỏi hần: “Nó có cần gì không?”

Chú chó to thấy hai người đang nhìn chăm chăm vào nó, lập tức vẫy đuôi càng kịch liệt, thè lưỡi lấy lòng phát ra tiếng ‘ha ha’ trong miệng.

“Nó tên là Harry, một tuổi rưỡi hay hai tuổi gì đó.” Quý Tử Mặc giới thiệu chú chó với Chu Thần, “Thích nghịch bóng, chỉ uống nước tinh khiết.”

Chu Thần nghe xong đột nhiên có cảm tưởng buồn cười, người này nói chuyện cứ như đang giới thiệu đối tượng cho y, mà đối tượng mai mối lại là... một em chó?

“Ừm, Harry~” Chu Thần thiện chí khom lưng chào hỏi với chú chó, ngẩng đầu hỏi hàng xóm: “Anh có việc gì cần tôi giúp đỡ sao?”

“Đúng, tôi vừa tiếp nhận một vụ án đặc biệt, có chút nguy hiểm, dạo này không thể về nhà, nên muốn gửi nhờ Harry ở nhà cậu. Tôi đã chuẩn bị tốt khẩu phần lương thực cho một tháng, chính nó sẽ tự biết ăn đúng

lượng, cậu chỉ cần mỗi ngày cho nó uống nước là được. Tốt nhất là thỉnh thoảng dẫn nó đi dạo; nếu mỗi sáng mỗi tối cậu dẫn nó đi ra ngoài một lần, nó sẽ không đi bậy ở trong phòng.”

“A, hả?” Chu Thần khó hiểu nhìn hần, “Cái này, tôi hơi bị dị ứng với chó...”

“Vậy sao, tôi nhờ người khác vậy.” Quý Tử Mặc nói xong liền buông cốc nước cam xuống muốn đi.

“Tôi không phải có ý như thế...” Chu Thần vội nói, “Nếu nó không bị rụng lông, trông chừng một lát chắc không sao.”

Quý Tử Mặc vừa bước vài bước liền quay đầu, không nhìn Chu Thần mà là chú chó kia, “Vậy thì xin nhờ cậu, nó dường như rất thích cậu đấy.” Hần cười, liếc mắt nhìn y.

Chu Thần đỏ mặt, nó thích tôi hay không làm sao anh thấy được vậy.

Sau đó Quý Tử Mặc chuyển giao đồ đạc của Harry tới rất nhiều, một thùng bánh bích quy dành cho chó, cặp lồng nhỏ tinh xảo, hai bộ áo khoác cho chó đẹp đến ngoài sức tưởng tượng.

Quý Tử Mặc nhắc áo khoác lên nói: “Nó vừa qua thời kỳ rụng lông, nhưng đôi lúc có thể rơi rụng vài cọng, cậu mặc áo vào cho nó sẽ đỡ hơn.” Xong hần ngồi xổm xuống vuốt ve đầu Harry, dặn dò “Phải nghe lời chủ mới nhé, bằng không ta không bảo đảm sẽ trở về đón mày đâu.”

Chu Thần ngơ ngác nhìn thấy Quý Tử Mặc thường ngày khó tiếp cận đang tản mát ra khí tức “hòa ái.”

Y tiến hần ra cửa, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Công việc của anh rất nguy hiểm sao?”

“Không, tôi là luật sư, không phải là xã hội đen.”

“Vừa nãy anh nói là sẽ có chút nguy hiểm mà?”

“Ồ, đó là do vụ án tôi đang phụ trách có chút phức tạp, cậu không biết thì hơn.” Quý Tử Mặc vươn tay ra nhìn đồng hồ, nói thêm: “Giờ tôi phải đi, trở về sẽ đáp tạ cậu.” Sau đó hần hướng về phía Harry vẫy vẫy tay.

“Nếu đã lưu luyến như vậy, mang theo mày có phải tốt không...” Chu Thần đóng cửa, quay ra lăm bằm với chú chó vẫn đang hướng phía ngoài vẫy đuôi.

Lười nấu cơm, y ngâm bát mì thịt bò hiệu Khang sư phụ, sau đó ngồi trước bàn ăn ôm mặt, lặng lẽ thở dài.

Từ khi bắt đầu biết đến mấy thứ như mì ăn liền, y chỉ ăn đúng một loại này, nhiều năm như vậy cũng không đổi, ăn mãi mà cũng không thấy chán.

Harry nhìn y húp mì xì xụp, nước dãi chảy lòng thòng. Chu Thần buông đũa, dốc vào trong bát ăn của nó mấy chiếc bánh quy dành cho chó.

Y vẫn cố hết sức tránh xa Harry, phòng bị lông chó bám vào người.

Chu Thần vừa mới thu dọn sạch sẽ bát đũa, điện thoại bàn liền vang lên.

“A lô ai đó, ...Ồ, là cậu à.” Khương Phàm gọi tới, không hỏi thăm y trở về thế nào mà lại cảm rằm nói y có đến quán của hần không.

Chu Thần đáp trời đã tối rồi.

Khương Phàm hỏi tiếp tại sao số di động của y không kết nối được, lúc hần gọi cho Sở Thiên Dịch thì được biết chú ong cần mẫn thường ngày lại không đi làm.

Chu Thần gãi đầu, lăm bằm hai tiếng rồi cúp máy.

Chỉ bất quá vài ngày không tới, Chu Thần cảm thấy khu phố Khương Phàm chọn mở bar càng thêm hỗn loạn, mặc dù Đông Chi Vận vẫn như trước, nhưng đối thủ phía bên kia dường như càng nóng nảy hơn.

Khương Phàm vừa thấy ô tô của y đến liền nhiệt tình sẵn đón, thân thiết kéo tay bày tỏ tình thương mến thương, lải nhải cái gì mà nhớ y sắp chết đến nơi.

“Tớ thấy cậu là muốn tớ chết thì đúng hơn.”

Khương Phàm vội vàng “hóa trang” cho Chu Thần, “Tối hôm qua tớ còn mơ thấy cậu, cả hồn cả phách đều bị cậu dẫn đó.”

Chu Thần đẩy đôi giày cao gót ra xa: “Tớ thấy cậu vẫn sống khỏe mà... Muốn làm tớ ngã chết hả?! Đổi giày khác đi.”

Y chợt có cảm giác giống như gái bán hoa; một thằng đàn ông giả gái rõ là biến thái, tuy nhiên cảm giác được đùa vui cột nhả hòa lẫn đám người gặp dịp thì chơi thực sự không tồi.

Nhìn đến Khương Phàm, hai mắt đều sáng quắc như đèn pha, y vô lực liếc xéo hắn; không biết Khương Phàm tại sao say mê trò chơi này đến vậy, chính mình hứng thú thì thôi đi, lại còn kéo theo bạn tốt xuống hố. *câu này nghe quen tẻ cơ, má Thanh ~* *thì cô kéo tui xuống hố đàm chớ ai~*

Phân tâm một chút dưới chân liền mất thăng bằng, thân thể vừa chúi về phía trước liền cảm giác thấy một bàn tay chặt chẽ bảo hộ trên lưng y.

“Không sao chứ?” Thanh âm trầm thấp của đàn ông rơi vào trong tai y, nếu không phải thấy đối phương đi một đôi giày da màu nâu, y đã cho rằng mình lại gặp phải tên sát tinh kia.

Chu Thần ngẩng đầu quan sát đối phương, cảm thấy có chút quen mắt.

“Thật sự quên tôi rồi sao?” Người đàn ông thấy trong mắt y có chút mông lung liền tỏ vẻ thất vọng, kéo tay Chu Thần rồi cường ngạnh cụng ly rượu: “Thuyền chiến.”

Chu Thần chợt bừng tỉnh, trong đầu lập tức bắt đầu nghĩ cách chính chết Khương Phàm, cư nhiên bị người quen nhận ra, hóa trang kiểu gì vậy!

“Lúc về tôi còn tưởng cậu sẽ gọi điện thoại, không ngờ tới hai ngày rồi cũng không có động tĩnh, xem ra thực sự không cần bồi thường a.”

Cảm giác bị người khác nhận ra làm y khó chịu, Chu Thần tâm tình không tốt uống một ngụm rượu coi như đáp lại qua loa.

“Lại nói tiếp, chúng ta đã gặp qua... bốn lần rồi.”

Chu Thần ho sặc sụa, suýt chảy nước mắt. Ho xong y mới nói: “Thật xấu hổ, danh thiếp lần trước anh đưa tôi bị ngấm nước, ờm, chữ nhìn không rõ.”

Người đàn ông cười nhạt, tuy danh thiếp của mình làm bằng chất liệu không thấm nước, nhưng không tiện nói thẳng, từ túi áo lấy ra danh thiếp màu vàng óng ánh đưa cho Chu Thần: “Cậu nên giữ nó cho cẩn thận, bộ dạng của đối tác thương mại mà cũng không nhớ rõ, một trợ lý riêng không nên phạm phải sai sót như thế này.”

Lần này Chu Thần cẩn thận nhận lấy, nhìn danh tự: Trương Hồng Tường.

Ồ... Chính là Trương tổng hợp tác với công ty trước đây, lần trước thấy hắn ở hồ, Sở Thiên Dịch thế nào lại không nhắc y một tiếng!

Gặp qua bốn lần... là bốn lần cơ á? Nhưng vì không muốn quá thất lễ, y không có hỏi, về sau nhớ kỹ là được.

Cầm danh thiếp chưa đến một phút, y đột nhiên nhớ ra, mình muốn từ chức rồi cơ mà, thất lễ thì sao? Ai sợ ai chứ!

Y hơi bị dối, muốn trả lại danh thiếp cho người kia, nhưng ngẩng đầu lên thì phát hiện người nọ đã sớm đi xa, bên cạnh hắn là một người đàn ông trung niên. Người kia y ngược lại có chút ấn tượng, chính là gã lần trước sờ mó y, hiện tại cũng đang nhìn y.

Trương Hồng Tường nói gì đó với người đàn ông trung niên, lúc này đường nhìn của gã mới lui đi.

Chu Thần nhú mày, vì sao y cảm giác như người này đang bôi xấu y a... Chu Thần vừa ra dấu cắt cổ* liền bị Khương Phàm lôi đi.

(*) là kiểu giơ tay lên xoẹt ngang cổ ấy, ý là Chu Thần muốn dọa bạn Trương Hồng Tường cho bạn ý ngậm miệng lại ==

Khương Phàm lúc này bắt đầu chuyển sang tông bà tám vặn hỏi y: “Lần này đi dã ngoại có tiến triển gì không?”

Ồ, rốt cuộc cũng có người chăm ngồi nổ!

“Có.”

“Nói nhanh nói nhanh!”

“Tớ uống say,” Nhìn thẳng bạn nhảy chồm chồm kích động, Chu Thần chép miệng nói tiếp: “Rồi cường hôn hần.”

“Tiểu tử ngươi giỏi lắm! Sau đó thì sao?”

“Sau đó à...” Chu Thần ngừng lại, nhìn Khương Phàm cười cười.

Khương Phàm bị y cười đến phát sợ, lấy hết dũng khí truy vấn: “Kể tiếp a.”

“Thực sự muốn tớ nói sao?”

“...Nói a!”

17. Chương 17

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Khương Phàm khóc lóc thảm thiết, ngăn cản Chu Thần nói thêm điều gì: “Thần Thần, tớ sai rồi, tớ không nên tọc mạch chuyện hai người các cậu, tớ xin cậu đấy.”

Chu Thần một tay chống cằm, nhìn xa xăm về phía trước nhưng thực chất chẳng chú tâm vào cái gì, không hề thương tiếc buông một câu: “Rượu!”

“Chai này... đắt lắm má nó...”

“Thế nào, má nó thất tình muốn uống của cậu một chai, dám nhỏ mọn không cho?”

Khương Phàm tự tát một phát vào mồm mình: Tất cả là tại mày! Lại hại tao rồi a! Rồi hần lò dò đi ra, thật lâu sau mới mang về một chai rượu vang đỏ, lúc dâng cho Chu Thần còn chưa từ bỏ ý định ôm mãi không rời, bị y trừng mắt mới bày ra vẻ mặt đau như hoạn mà buông tay.

Khương Phàm nhìn Chu Thần nốc rượu như uống nước lã, mà lại là rượu vang đỏ hần ém hàng đã lâu, nâng niu muốn chết, sớm biết thế chính mình uống luôn cho rồi... Thế nhưng Chu Thần cũng không phải dạng hay nói đùa, bộ dạng thất tình của y cũng làm hần thấy thương muốn chết.

Hần ngồi xuống cạnh y khuyên nhủ: “Hãy, cắt đứt thì cho đứt luôn đi, cậu từ bé đã có mẹ yêu ba chiều nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, cũng đâu có thiếu thốn tình cảm, một tên họ Sở có là gì, thật không hiểu nổi.”

“Tớ đương nhiên cái gì cũng không thiếu, thế nhưng hần thiếu a...”

Y nhớ kỹ hồi học cấp 3, buổi tối đột nhiên nghe nói bố của Sở Thiên Dịch bị tai nạn xe cộ mà qua đời, y trốn tiết tìm được Sở Thiên Dịch, lúc nhìn thấy người nọ, toàn thân hần như bị bao phủ bởi bi thương nồng đậm, làm y không thể nào bỏ mặc; chỉ sợ khi rời đi, Sở Thiên Dịch sẽ lại quay về thời điểm bi thương ấy.

Y cùng hần đầu bóng rỏ trên sân, đầu tới mồ hôi nhễ nhại, nằm vật xuống sàn nhà màu vàng trong nhà tập, sau đó Sở Thiên Dịch nói với y bốn chữ: “Có em thật tốt.”

Tuy rằng thanh âm rất nhỏ, dường như bị nhấn chìm trong tiếng hít thở gấp gáp, y lại nghe thấy dị thường rõ ràng.

Đúng vậy, y ở bên hắn luôn luôn là chuyện tốt a, vì sao hắn muốn cự tuyệt y?

Sau đó trong nhà người nọ lại xảy ra vài biến cố, vẫn đều là y ở bên hắn.

Hắn cần y, y cũng muốn được hắn cần, có thể ở bên cạnh giúp đỡ hắn chính là nguyện vọng từ trước tới nay của y, người kia vì sao không có chút cảm kích...

“Chỉ là,” Chu Thần rót rượu vào ly, ngắm nhìn chất lỏng màu đỏ mà cảm khái: “Hắn cần tình thương của cha, cũng không phải của tớ, tớ đi theo hắn thì có ý nghĩa gì đâu.”

Khương Phàm muốn nói câu an ủi, nhưng nhìn chai rượu vang còn một nửa lại bắt đầu đắn đo, không dám mở lời; cuối cùng hắn chỉ có thể vỗ nhẹ nhẹ lên vai y, lặng lẽ an ủi thẳng bạn.

Chu Thần đột nhiên thấy không thích hợp, ngồi thẳng dậy bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc là sai ở đâu.

Khương Phàm cũng khẩn trương theo, thấy thái độ nghiêm túc của Chu Thần liền cảnh giác nhìn bốn phía.

Em muốn hét thật to, anh là cả thế giới của em

Ký ức ngày mình bên nhau, sao có thể dễ dàng dứt bỏ

Yêu anh quá nhiều mới không thể buông tay, cũng không dám ép

Em muốn hét thật to, em yêu anh sâu không thấy đáy

Cố sức giữ chặt hồi ức của hai chúng ta

Nếu có một ngày em thấy anh quay lưng đi

Chỉ vì em yêu anh mà không dám nói

Em yêu anh, thực sự rất yêu anh

(Đây là đoạn điệp khúc trong bài , MV cho bạn nào muốn nghe thử: link. Tui thấy đoạn từ 3:34 đến 4:13 (cũng là phần cuối đoạn trích trên) nghe rất hợp tình với chap này a~)

Y hoàn toàn chìm đắm trong ca khúc tình yêu bi thương, tuy rằng điệu nhạc da diết nguyên gốc đã bị cải biên thành nhạc sàn để phù hợp với quán bar, chỉ riêng ca từ đã trứ tình muốn chết.

“Ờ ờ! Đứa nào mù dờ chế lại bài hát tình cảm như thế hả! Cậu bắt thằng đó lại ngay cho tớ tấn một trận!”

Y ghét nhất là bài hát trứ tình bị người chế nhạc lại!

Khương Phàm chậm chậm thở dài, xem ra không có gì to tát, sau đó không biết là khóc hay cười, nói ra nước mắt: “Được rồi, được rồi, ngày mai cậu sẽ không thấy hắn nữa.”

Chu Thần lắc đầu nguây nguây: “Hiện tại! Lập tức! Ngay bây giờ!”

“Rồi rồi rồi, tớ sẽ bảo hắn cuốn gói đi ngay, đợi tớ một tí.”

Rượu vang đỏ có tác dụng chậm nhưng lại khá nặng, Chu Thần trước đó còn uống không ít các loại rượu khác, lúc này chắc đã say bí tỉ. Khương Phàm đẩy DJ ra, tìm một ca khúc khác vui vui thay thế.

Khi hắn trở lại, trên mặt quầy bar chỉ còn lại nửa chai rượu vang bảo bối của hắn, còn người thì đã chui tọt vào trong đám đông cuồng high (*ngáo đá, phê thuốc, whatever term you prefer) mất rồi.

Tiểu tử kia say đến trời đất quay cuồng, lẫn trong đám kia không thể tránh khỏi việc bị chọc ghẹo a, huống hồ trang phục của y có vẻ trung tính, bị lão già dè nào đó để mắt thì nguy to. Nghĩ tới chuyện Chu Thần bị sờ mó lần trước, Khương Phàm cuống cuồng ca lên.

Chu Thần khi say cơ bản là không còn có thể phân biệt tốt xấu, cứ thấy người liền sáp vào cùng nhau nhảy Tango. Đến khi số người bị y giẫm lên chân không đếm nổi nữa, Khương Phàm rốt cuộc mới tìm được người.

“Có điều gì bứt rứt cậu cứ nói ra hết, tớ sẽ nghe mà, đừng cứ để nghẹn trong lòng. Nửa chai rượu còn lại là của cậu đó, trong ngăn tủ tớ còn có một chai nữa cực ngon... cơ mà...” Nói đến đây Khương Phàm hơi do dự, lén lút nhìn Chu Thần đang được hắt dìu đi, thấy đối phương không phản ứng gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Chu Thần im lặng thật lâu mới mở miệng: “Tớ chẳng nghẹn cái gì cả, chỉ là nghĩ muốn chúc mừng một chút.”

“Hả? Chúc mừng cái gì?” Khương Phàm đỡ Chu Thần vào phòng nghỉ của hắn, cùng y ngồi trên giường.

“Haizz... Quá trình trưởng kỳ thất tình gian khổ mười năm cuối cùng đã được đặt một dấu chấm hết hoàn hảo.” Chu Thần đứng phắt dậy, bắt đầu đi vòng vòng reo hò.

“Ày, cậu cứ tự vui tự mừng như thế sao, thật sự không cần tớ tìm người chém hấn cho cậu hả giận?”

Chu Thần quay lại, cảm giác người trước mắt mọc ra thêm một cái đầu... “Chém đê, bắt quá cậu trước tiên, trước tiên phải bước qua xác tớ...”

Khương Phàm thật muốn tức chết, thế nào mà tên này còn bao che cho ma đầu họ Sở kia! Chu Thần còn thêm một câu, “Tớ nói thẳng luôn là về sau sẽ không thích hấn nữa, thế là xong.”

“Của cậu đây là cái loại rượu gì a, tớ không có say!”

“Lạy bố bố uống hết nửa chai rượu của người ta còn ra vẻ cái gì!” Vừa nói xong Khương Phàm nghe thấy “phịch” một tiếng, người ngay lúc này còn liên mồm kêu không say đã nằm lăn ra giường ngủ như heo.

Hắn giúp y chỉnh lại tư thế ngủ, sau đó đi ra ngoài gọi điện.

Chu Thần ngày hôm sau dù không muốn nhưng vẫn phải rời giường, bởi vì y đột nhiên nhớ tới trong nhà còn một vật thể sống khác. Tối qua y quên mất phải cho nó bánh quy mà cũng không mở cửa phòng tắm, aida, may mà đừng có đi bậy nha...

Không kịp đi tìm Khương Phàm, từ cửa sau y đi thẳng về nhà.

Run run tra chìa khóa vào, mở cửa ra, Chu Thần thấy Harry đang ngồi ngay ngắn trên tấm thảm chùi chân, thè lưỡi trông mong nhìn y.

Chu Thần thay dép lê, bắt đầu kiểm tra xung quanh, không thấy dị vật cùng mùi lạ mới an tâm.

Y quay đầu về phía Harry, chú chó vẫn ngoan ngoãn ở trước cửa, lúc này không ngồi mà chạy lòng vòng quanh tấm thảm, hướng về phía ngoài cửa kêu ăng ăng.

“Không tin được, con chó này được dạy bảo tốt như vậy?” Chu Thần vội thay một bộ quần áo rộng rãi dễ chịu, đi giày thể thao đứng ngoài cửa gọi: “Nào, đem mày đi dạo một lát.” Chú chó nhảy cẫng lên, vui sướng vẫy đuôi chạy ra chỗ thang máy.

Chu Thần mặc bộ đồ màu trắng dắt theo một chú chó Samoyed lông trắng, lập tức hút mắt phần lớn những người đang đi tập thể dục buổi sáng.

Y thực sự không thích bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, nhất là khi đa số đều là những ông lão bà lão bảy tám mươi tuổi.

Bất quá Harry dĩ nhiên cực kỳ sung sướng, liên tục chạy chạy ngửi ngửi khắp nơi, không phải đi tìm đồng bọn thì cũng là đến nơi đông đúc. Được cái nó đã “đi” (vệ sinh) được kha khá rồi... Y ước chừng sẽ sớm có thể kết thúc buổi đi dạo này.

Đang quần quít trong luống hoa nhỏ ở công viên, Harry bỗng nhiên dị thường hưng phấn, vẫy đuôi chạy vội ra ngoài, bỏ luôn ông chủ tạm của nó.

“Ê này, cẩn thận xe cộ a!” Chu Thần vội vàng đuổi theo.

Y liền thấy Harry và một con Husky cỡ trung đang chạy vòng vòng quanh nhau, quần quít một cách bất bình thường.

“A...” Chu Thần đỡ trán, “Hóa ra mày là con đực...” Thế nhưng cũng không nên động dục ngay trên đường lớn a...

Y đứng bên cạnh đang không biết làm thế nào thì chủ nhân con Husky đi tới.

Chính là người đàn ông tối qua.

“...Trương tổng, chào buổi sáng.”

“Quên tên tôi rồi phải không,” Trương Hồng Tường một tay cầm sữa đậu nành và bánh quẩy, một tay tìm vật gì đó trong túi, nhanh chóng lấy ra danh thiếp đưa Chu Thần, “Không nhớ được tên đối phương là rất bất lịch sự đấy, trợ lý Chu.”

“Xin lỗi, tôi hiện tại không còn là trợ lý nữa, tôi đã từ chức.” Người đàn ông này thoát nhìn rất dễ nói chuyện, tại sao cứ bày ra bộ dáng muốn gây sự thế nhỉ. Chu Thần không cầm lấy danh thiếp mà nói: “Tôi còn giữ danh thiếp của anh ở nhà.” Hừ, Chu đại nhân ta đây không việc gì phải nể nang người nhá.

Trương Hồng Tường hiển nhiên kinh hãi: “Lão bản đuổi việc cậu sao?” Hắn ngược lại không hề để tâm hành động bất lịch sự của Chu Thần.

“Tôi không làm nữa.”

“Ồ, tôi thấy đuổi việc cũng không hợp lý... Sang công ty nào?”

“Không có, đang thất nghiệp.” Y tận lực ngó lơ hành vi ngu xuẩn của Harry, chờ hai con chó chơi đùa xong y thử gọi tên nó một tiếng, quả nhiên thông minh, nó chạy ngay đến bên cạnh chủ vậy đuôi.

Nhìn bóng lưng Chu Thần ly khai, Trương Hồng Tường nhú mày: Người này rõ mười mươi là có ý đồ tiếp cận hắn; đêm hôm qua ngã vào lòng hắn, hôm sau lại tự đứng xuất hiện tại nơi hắn thường dẫn chó đi dạo. Thế nhưng y sao lại biết hắn thích đàn ông?

18. Chương 18

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Chu Thần đương nhiên không biết Trương Hồng Tường nghĩ cái gì, y chỉ cảm thấy người kia tự tin đến quái lạ. Dù sao sau này hai người cũng không liên quan gì đến nhau, y việc gì phải sợ hắn. Bất quá nếu y biết được Trương Hồng Tường nghĩ gì, e rằng sẽ lập tức ra lệnh cho Harry: Mau! Cắn chết hắn!

Mang một thân đầy mồ hôi về đến nhà, trước khi đi tắm Chu Thần nhớ tới điện thoại bàn có thiết lập chế độ lưu lại tin nhắn, vậy nên y vừa bật tin nhắn lên nghe vừa chuẩn bị nước tắm.

Tổng cộng chỉ có hai tin, đều không phải Thái thượng hoàng và Hoàng Thái hậu nhà mình, cũng không phải chủ nợ Chu Giai hay thằng quỷ keo kiệt Khương Phàm, tự nhiên chỉ còn có gã đó.

“Đi làm đi.” Đây là tin nhắn thứ nhất.

“Dù trời có sập, cậu cũng phải phân rõ việc công và việc tư.”

Vắt khăn mặt lên vai, Chu Thần nghe thấy thanh âm quen thuộc đến không thể quen hơn đó chỉ muốn bốc hỏa. Đến tận khi toàn bộ gian phòng chìm vào im lặng, y tạm thời nuốt xuống cơn tức mà mở cửa đi vào phòng tắm.

Sở Thiên Dịch nhìn phòng làm việc vắng vẻ đến xuất thần.

Thường ngày hắn không cảm thấy gian phòng này lớn đến thế, dù thỉnh thoảng ở đây có tiếp khách hay mở mấy cuộc họp nhỏ vân vân, đặt đồ gia dụng linh tinh dành cho lúc nghỉ ngơi cũng không vấn đề.

Nhưng lúc này hắn cảm giác không gian thật trống trải, vừa nãy khi gọi điện thoại còn phảng phất như có tiếng vọng lại.

Hé ra khe rèm cửa, gian phòng vách ngăn gần hần nhất vẫn vắng vẻ như trước. Sở Thiên Dịch nhớ lại, bây giờ hần là lúc y bùng cốc cà phê vào.

Có thể thích hần mười năm, Chu Thần thực sự là một người kỳ lạ. Nghĩ tới đây hần nhin không được cười, nhưng chợt nhớ đến ánh mắt y hận không thể giết chết hần, tâm trạng lập tức trở nên u ám.

Buổi trưa, Trần Á Huy mang tới cho hần hộp cơm tự làm. Sở Thiên Dịch không thích trứng trắng nêm bột ngọt cho lắm, nhưng vẫn lặng lẽ ăn hết.

Hần nhớ kỹ mỗi lần đi ăn ngoài hàng đều cố ý dặn nhân viên phục vụ cho ít gia vị thôi, nhưng rõ ràng Trần Á Huy không có để tâm.

“Tiểu Huy, ăn nhiều bột ngọt quá không tốt cho sức khỏe đâu.”

Trần Á Huy tựa trên sôpha không thèm để ý: “Không sao, không cho gia vị vào thì ăn chán chết, hơn nữa em cho bột canh hương vị gà vào mà.”

Sở Thiên Dịch lắc đầu: “Anh không muốn thấy em rụng hết tóc.”

“Em có trọc đầu thì anh cũng phải yêu em!” Trần Á Huy đứng phắt lên, choàng lấy cổ Sở Thiên Dịch, “Ngày nào em cũng sẽ nấu cho anh ăn, dần rồi sẽ quen!”

Sở Thiên Dịch nhíu mày, hần không thích bị ép buộc để hình thành thói quen như thế này, nhưng Trần Á Huy hiển nhiên là thích thú.

Cậu đem nhà của hần biến thành cái kho chứa đồ, rồi lại biến thành nơi tụ tập phá phách, lấy cớ là yêu ai thì phải yêu cả đường đi.

Bởi vậy hai người nảy sinh không ít tranh chấp, cuối cùng luôn là hần nhượng bộ trước.

Hần tưởng rằng mình thực sự yêu cậu nhóc này, vì hần sẽ không bao giờ lùi bước trước một người hần không thích.

Sở Thiên Dịch đang vui đầu trong công việc, đột nhiên cảm giác được ánh mắt quan tâm, liền ngẩng lên hỏi Trần Á Huy đang nằm úp sấp trước mặt hần: “Chán à?”

“Em có thể đánh cầu lông ở đại sảnh bên cạnh, phía dưới cũng có sân bóng rổ, hay là em muốn đi tập thể hình một chút? Anh có thể hội viên ở chỗ đó.”

Trần Á Huy lắc đầu.

“Anh chừng này tuổi rồi mà vẫn ngơ* vậy sao?”

“Ô! Em cũng biết từ “ngơ” sao?”

(*Nguyên gốc là [trạch]: ngây thơ không biết mùi đời, ví dụ như “trạch nhân” là kiểu người suốt ngày ru rú trong nhà. Trong sáng thánh thiện, thanh niên nghiêm túc... có thể là vài từ có nghĩa tương đương trong tiếng Việt.)

Sở Thiên Dịch bật cười: “Đừng có nghĩ anh giống mấy lão già tự kỷ tách biệt xã hội chứ, anh chỉ đang khuyên em đi rèn luyện thân thể thôi. Hồi anh bằng tuổi em, chuyện vui nhất mỗi ngày chính là vào giờ giải lao có thể đi chơi bóng, cuối tuần lại mài giày cả một ngày đêm trên sân bóng.”

Nói đến đây làm hần nhớ tới đoạn thời gian ngập tràn hạnh phúc mà nhẹ nhàng vui vẻ kia.

“Oa! Chu Thần vừa tung ra tuyệt chiêu!”

“Ảo ảnh ba bước vào rổ, ảo ảnh ba bước vào rổ!!”

“Đẹp thiệt—”

Phảng phất như hần trở lại ngày đó, Chu Thần mặc đồng phục bóng rổ màu xanh ướt sũng mồ hôi, vừa cười kiêu ngạo vừa hướng hần chạy tới. Toàn bộ thế giới ở trước mặt hần, hần cũng chỉ có thể nhìn thấy y. “Anh thấy không, tuyệt chiêu ba bước vào rổ của em so với ném rổ 3 điểm* còn lợi hại hơn...” Sợi tóc của thiếu niên bay lên theo động tác, dưới ánh mặt trời có vẻ dị thường mềm mại.

(*Còn gọi là kỹ thuật nhảy ném rổ hay ném bóng từ xa, vận động viên bóng rổ ném bóng từ ngoài đường vòng cung (6.71 đến 7.24 mét) vào trong rổ)

“Thiên Dịch, này... Anh đang nghĩ cái gì thế! Gọi mãi mà không nghe.”

Sở Thiên Dịch từ trong ký ức trở về, không hiểu sao lại cảm thấy chút mất mát. Hắn vỗ nhẹ lên đầu Trần Á Huy, hồi sau mới nói: “Thật không hiểu thế hệ các em giải trí như thế nào.”

“Bằng cái này đây.” Trần Á Huy quơ quơ thiết bị điện tử trong tay, “Và cái này nữa...” Nói rồi tiến đến trước mặt Sở Thiên Dịch, hôn chụt một cái.

“Tiểu Huy...” Sở Thiên Dịch khó chịu.

“Biết rồi biết rồi, đàn ông trung niên khi làm việc thật đúng là nghiêm túc và chăm chỉ a.” Trần Á Huy liếm môi, trở lại sôpha tiếp tục chơi điện tử.

Một lúc sau, Sở Thiên Dịch đem văn kiện có chữ ký đầy đủ đặt một bên, rồi cầm điện thoại gọi nội bộ. Chuông reo hai tiếng liền có người nghe máy.

“Chu Thần, cậu vào đây một chút.”

“Thưa sếp, tôi là Tiểu Lâm,... Vừa mới đi ngang qua nên nhận máy hộ thôi.”

“...Ồ, vậy cô vào đây.”

Trần Á Huy từ trong sôpha ngẩng lên liếc xéo Sở Thiên Dịch, bữu môi đầy bất mãn.

Nhìn Sở Thiên Dịch và thư ký Lâm nói qua nói lại dài dòng văn tự, chắc hẳn không đợi được đến khi hắn tan tâm, cậu nói phải về đánh quái tăng level rồi bỏ đi.

Bàn công chuyện xong xuôi, trong phòng chỉ còn một người là hắn.

Cầm di động lên bấm số điện thoại ấy, bên kia vẫn như cũ tắt máy. Hắn suy nghĩ một lúc, rồi bấm số điện thoại cố định. Lần này không phải là máy trả lời tự động.

“A lô, xin chào.”

“Cậu rốt cục cũng nhắc máy rồi.”

Nghe thấy giọng của Sở Thiên Dịch, trong đầu Chu Thần hiện lên các phản ứng: Đầu tiên là đập máy, thứ hai là đánh người, thứ ba là ăn thịt chó. (nguyên văn như sau: , , , , có lẽ là một thành ngữ tục ngữ gì đó, bọn tớ cũng lơ mơ -_- bạn trẻ nào hiểu rộng biết nhiều thì giúp dới:”())

Harry đang nằm dài trên sàn xem TV bỗng đứng ngẩng lên, nghiêng nghiêng đầu nhìn y, phát ra âm thanh ư ử tội nghiệp.

“Không phải nói mày, xem TV tiếp đi.” Thứ y muốn găm nát chính là tên súc sinh kia.

“Bên cạnh có người sao?”

“Liên quan gì đến anh? Tìm tôi có chuyện gì?”

Sở Thiên Dịch lần đầu tiên thấy Chu Thần giọng điệu hùng hùng hổ hổ như vậy, muốn nói cái gì đều quên khuấy mất, cầm điện thoại nghe tiếng vọng từ TV truyền sang.

“Không có gì thì tôi cúp máy đây!”

“Chu Thần,” Sở Thiên Dịch trầm giọng nói, “Chúng ta còn có thể nói chuyện nghiêm túc được không?”

Chu Thần bị câu hỏi đầy phong thái lãnh đạo mô phạm của Sở Thiên Dịch làm cho nổi điên, y cười ha hả: “Tôi nói cho anh biết, Sở Thiên Dịch, trước đây tôi đối tốt với anh là vì có ý tứ, hiện tại đừng có trông mong tôi khúm núm quỳ lạy anh cái gì, anh nghĩ tôi là thằng ngu chắc,” Chu Thần càng nói càng nóng máu, thở phì phì thầm nghĩ cách chửi mắng gã này thế nào cho hả giận. Bất quá trước khi y kịp nghĩ ra thì hắn đã cúp máy.

“Tên thần kinh!”

Điện thoại rất nhanh lại vang lên, Chu Thần dứt khoát tháo dây nối mạng ra.

“Không phải anh muốn bảo tôi đi làm lại sao, tôi sẽ không mắc lừa đâu, ngày mai nộp đơn từ chức.”

Y ngồi trước máy vi tính, baidu* xem cách viết đơn xin từ chức.

(*Baidu là Google version Tung Cũ. Mình có “google cái này, google cái kia” để chỉ việc tìm kiếm thông tin trên mạng thì bên TQ cũng tương tự a)

“Cảm ơn sự quan tâm, học được kiến thức tích lũy kinh nghiệm, nguyên nhân cá nhân... Ấy vậy cùng mong mỗi..., mấy cái mẫu này chả có tý sáng tạo nào.” Chu Thần đóng máy vi tính ghé vào trên bàn, suy nghĩ một lát rồi trực tiếp viết lên trên giấy: Lão tử mặc kệ!

Sau đó vo viên ném vào sọt rác.

Đan hai tay sau đầu dựa vào ghế, y nhắm mắt lại, âm thầm quyết tâm từ nay sẽ không dính dáng chút gì đến Sở Thiên Dịch nữa.

Giữ nguyên tư thế đến tận giờ cơm tối, khi dạ dày kêu ục ục y mới đứng dậy, quyết định đi ra ngoài kiếm đồ ăn.

19. Chương 19

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Đã thật lâu Chu Thần chưa từng sống không có quy luật như vậy, hiện tại nhìn thành thị trước mắt lại có chút cảm giác bỡ ngỡ, ngay cả đôi vợ chồng bán hoành thánh ngoài quán dưới nhà cũng trở nên xa lạ.

Nhìn thấy đôi vợ chồng chủ quán, y bỗng dừng lại nhớ đến hai vị nhà mình, lương tâm không nhịn được mà nói lên. Cuối cùng đành bước vào một tiệm tạp hóa, gọi một cuộc điện thoại về nhà.

Vừa có người nhắc máy, liền nghe thấy một giọng nói ngọt ngào lễ phép hỏi ai gọi tới, có thể nào lộn số rồi không.

Chu Thần lưng toát mồ hôi lạnh, nhanh nhẹn nói dối điện thoại bàn hỏng, di động bị nước vào cũng hỏng luôn.

Âm thanh du dương của em gái 20 bỗng chốc đổi thành giọng rống của bác gái 50 tuổi mắng Chu Thần bất hiếu, vừa nghe con trai nhận khuyết điểm vừa nói muốn tào tha cho bay chỉ có một cách, lập tức tới quán cà phê trên tầng áp mái tên “Mùa Xuân” gặp một cô gái tóc dài, mặc váy đỏ khoác áo choàng, diện mạo kiểu cổ điển xinh đẹp thanh tú đáng yêu.

“Cô gái kia chính là cháu gái của quán đốc chỗ tao!”

“Cháu gái quán đốc thì có chỗ nào hơn người...”

“Mày nói cái gì?”

“Ấy ấy, sắp muộn đến nơi rồi, con phải cúp máy đi ngay mới kịp a.”

Buông điện thoại xuống, Chu Thần mới cười khanh khách, lúc này hẳn là cô gái kia vừa chia tay một đối tượng xem mắt. Phải mau chóng gọi điện cho con bé bảo đừng có vội ly khai a...

Chu Thần nhìn ra hướng cửa sổ nhà mình, tự hỏi không biết để Harry ở nhà một mình có tội nghiệp cho nó quá không.

Lái xe ra khỏi nhà, Chu Thần đeo kính râm rồi mở cửa kính, thở ra một hơi dài, vừa hút điếu thuốc vừa tự hỏi, cái áp mái khỉ khỉ mùa xuân kia rốt cuộc là ở đâu.

Đành chậm chậm quay ra ghế sau xe với lấy cặp táp thường ngày vẫn mang đi làm, rút ra di động. Di động này đây dăm ba bữa khẩn cấp lắm y mới lôi ra dùng một lần, còn cứng chiều đặt tên Tiểu Hào cho nó.

Chưa nhấn xong ba số 114, y liền xóa đi, bấm số 12580. (12580 kiểu như tổng đài 1080, nhưng là của Tung Cửa)

“Xin chào, làm ơn cho tôi hỏi số điện thoại của giám đốc Sở Thiên Dịch, công ty XX là bao nhiêu? ... Hả, phải cung cấp địa chỉ chính xác mới có thể tìm được sao? Tôi cho cô địa chỉ công ty hẳn cũng không được sao? Tôi có thể miêu tả mặt mũi hẳn cho cô, dù nói ra có hơi buồn nôn tí... Hở, như vậy cũng không tra được sao? A, đúng rồi, hẳn năm nay 30 tuổi bắt quá lại đi mê bọn tiểu tử da trắng phấn nộn, đây là tôi đã hết sức tiết lộ cho cô rồi đó, phiền cô cho tôi số điện thoại của chả... Thế này mà cũng gọi là “Nhấn một cái rồi tôi sẽ giúp ngài” sao (là slogan của tổng đài), tôi cung cấp bao nhiêu thông tin như vậy mà đến số điện thoại cũng không cho biết? Cho tôi gặp cấp trên của cô!”

Tay kia cầm điều thuốc để sát bên miệng, nửa ngày cũng chưa hút một hơi, chủ yếu là bởi vì cười rách đến tận mang tai nên không hút được, nghe tiếng nhân viên tổng đài ngọt ngào giải thích, Chu Thần chột cảm khái, đùa giỡn kẻ khác thú vị đến thế này đây.

“Xin hỏi tôi còn có thể giúp ngài việc gì khác không?”

“Đến ông trời còn không giúp được tôi thì cô làm được cái gì... Như vậy đi, cho tôi biết quán cà phê áp mái Mùa Xuân ở tiểu khu Tân Hồ đi đường nào?”

Lần này quả nhiên đối phương cho Chu Thần một đáp án chính xác.

“Ngài còn cần gì không ạ?”

“Không có, này cái cô biết-tuốt-12580 kia, vẫn là để tôi cho cô biết đi, số điện thoại của cha gốc Sở Thiên Dịch kia là 139XXX48478.”

Vừa cúp điện thoại vừa ngâm nga một khúc, Chu Thần khởi động xe, đạp chân ga liền nhìn thấy chiếc Buick quen thuộc.

Không đợi y bỏ kính râm nhìn rõ biển số xe, cánh tay cầm điều thuốc đang khoác trên cửa kính liền bị một cảm giác xa lạ bao vây, sau đó chỉ kịp nhìn thấy một ngón tay thon dài lướt qua tầm mắt, mang theo làn khói cùng tàn thuốc lấy đi mất.

Kính mắt rớt xuống, Chu Thần cúi đầu giương mắt nhìn xem là ai dám tự nhiên tung chảo vào xe hắn (nguyên văn là cướp thuốc =))), lại trông thấy một Sở Thiên Dịch cũng đang bắt măn tròng mắt nhìn mình.

Không thể nào, chẳng lẽ cô 12580 mang người đến cho y?

Tên này chắc không nghe được đoạn đối thoại vừa rồi đi...

Chu Thần thu hồi khuỷu tay đang gác trên cửa kính, tận lực dịch người ra xa kẻ kia chút hỏi, “Anh tới có việc?” Muốn mắng y chuyện vừa nãy á, có đánh chết đây cũng không thừa nhận.

“Hút thuốc ít thôi.”

“Tôi hỏi anh tới có chuyện gì?”

“Chu Thần, chúng ta cần phải nói chuyện.”

Chu Thần đảo mắt xem thường, thả chân ga liền cứ thế rời đi.

“Đồ chết ôi chết thiêu kia, năm đó cũng không thấy theo ta nói chuyện,” Chu Thần nhìn vào gương chiếu hậu, hoàn hảo nhìn thấy người kia đứng tại chỗ, không biết là nên yên tâm vừa rồi không tổn thương đối phương hay trách mình bản lĩnh tốt đến mức một cọng lông đối phương cũng chưa đụng tới. “Nhìn người một cái cũng phỉ sức!”

Đến nơi hẹn, Chu Thần liếc mắt một cái liền nhận ra mỹ nhân cổ điển mà mụ mụ nói.

Đối với cậu mà nói, loại xem mắt này tất nhiên chỉ có một kết quả – không thành. Cho nên nữ nhân nào ở trong mắt y cũng chỉ là củ cải mà thôi. (còn k đc coi là người a~ =v=)

Hôm nay gặp được cây củ cải này có chút tĩnh lặng, ngẫu nhiên nói chuyện còn có thể đỏ mặt, tuy nhiên tính cách càng tốt thì càng khó thoát.

Phải nghĩ cách làm nàng chướng mắt thì mới có cái khai báo với Thái hậu đại nhân, cũng không thể lần nào cũng là hấn chướng mắt đối phương đi, vả lại lần này cũng không tệ lắm, khiến cho y không nổi bời xấu nàng.

Suy nghĩ đến nửa ngày, Chu Thần quyết định hút thuốc, phun từng vòng khói rành mạch lưu loát, hắc hắc, chướng mắt đi, ở nơi công cộng mà phì phèo thuốc lá, thực nữ như nàng hẳn không thể dễ dàng tha thứ.

Không nghĩ tới cô gái kia thấy vậy còn dịu dàng bảo để y vì nàng mà nhịn lâu như vậy, thật xin lỗi.

Chu Thần nói y hiện tại là một gã thất nghiệp, đối phương liền cho rằng y thẳng thắn thành thật.

Ở quán cà phê uống rượu xái có được không nha? Y đi ra ngoài mua một bình còn chưa kịp tiến vào đã bị nhân viên phục vụ ngoài cửa ngăn lại.

(*Rượu xái: rượu giá rẻ, nồng độ cồn 60-70. Phải nấu hai lần nên còn gọi là rượu nước thứ hai.)

Quay lại ngồi trước mặt mỹ nhân, Chu Thần bắt đầu cảm thấy đau đầu, làm thế quái nào mà nàng có vẻ thích thích mình, đã muốn đưa y tới chỗ cậu nàng, tìm cách sắp xếp cho y một chức vị tốt, thù lao nhất định không tồi, hơn nữa cũng không quá vất vả.

Chu Thần thật không ngờ cậu lại có duyên với nữ nhân như vậy. Phần lớn những người đi coi mắt khi gặp y đều tỏ ra tương đối hài lòng...

Khi y còn đang do dự không biết làm sao mở miệng cự tuyệt, cổ tay trái đã bị người kéo mạnh lấy, lực đạo to lớn làm cho y đang ngồi ngay ngắn bị bổ nhào về phía trước.

Hai chân vướng tại chỗ, y đành phải bấu tạm vào bả vai kẻ kia mới miễn cưỡng giữ được thăng bằng. Y mà ngẩng mặt lên bây giờ đoán chắc biểu cảm sẽ vô cùng đặc sắc, đáng tiếc, làm sao ta để cho người thấy được.

“Anh tới làm cái gì?” Chu Thần hạ âm lượng xuống mức chỉ có hai người nghe thấy được hỏi Sở Thiên Dịch, sau khi đứng vững liền nhanh chóng rút tay trở về.

Sở Thiên Dịch thật tình nghĩ bộ dáng muốn phát tác mà không được này của Chu Thần thập phần buồn cười, nói: “Người nào đó hình như vẫn đang là trợ lý giám đốc công ty tôi, cũng không phải là cái gì thất nghiệp đi.”

Chu Thần nghe xong nhướng mi, xoay người cười với cô gái nói: “Haha, em xem, đã quên nói cho em, anh còn cái bệnh nhỏ là thích nói dối, thật ra anh vẫn đang đi làm...” Về phần Sở Thiên Dịch trộm nghe hai người nói chuyện, hừ, ta đây sẽ ghi sổ, đợi ngày đòi nợ!

Sở Thiên Dịch đem Chu Thần kéo ra phía sau, cướp lời nói “Đúng vậy, người này chính là vô trách nhiệm như thế.”

“Nhưng anh ấy có thể tự mình nói ra khuyết điểm bản thân cho tôi biết, điều này chứng minh anh ấy thật ra rất có trách nhiệm”. Cô gái kia ngang nhiên đáp lại.

Chu Thần đối với Sở Thiên Dịch đang hạ thấp mình cực kì bất mãn, nhưng nữ nhân này như thế nào càng đánh càng hăng? Đường như quyết tâm phải cùng y một chỗ?

Sở Thiên Dịch cúi đầu giống như tự hỏi, đột nhiên quay qua nhìn Chu Thần.

Rất nhanh nở nụ cười, chậm rãi cúi đầu hôn Chu Thần ; nhưng dưới góc nhìn của mỹ nhân kia, hành động này không khác gì như đang mổ nhẹ lên mặt Chu Thần. (mổ như chim đó =))))

“Đừng tùy hứng. Theo anh về nhà.”

Chu Thần ở trạng thái hóa đá bị kéo ra khỏi tầng áp mái, để lại cô gái vẽ mặt khiếp sợ nhanh chóng bùng nổ cả phê tự mình trấn tĩnh.

20. Chương 20

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Hai người cùng đi ra ngoài, rẽ ngoặt vào đường dành riêng cho người đi bộ, Sở Thiên Dịch đi trước, Chu Thần theo sau.

Sắc trời tối dần, đèn bên đường bắt đầu bật lên, có một chút chói mắt, Chu Thần đang nghiên cứu mấy cái bóng đèn thì Sở Thiên Dịch quay đầu, thấy y hai tay đút trong túi áo nhìn trời, hắn cũng nhìn theo trong chốc lát rồi quay lại, nhớ tới lúc trước ở quán cà phê, khoe miệng lơ đãng mà cong lên.

Chọn một nhà hàng nhỏ thoát nhìn cũng không tệ lắm, hai người tìm một gian ngồi xuống.

“Ăn một chút gì đi?” Sở lão bản thập phần ra vẻ, mặc dù mặt tiền cửa hàng nhỏ áp chế khí thế của hắn không ít...

“No rồi.”

“Thật không?” Sở Thiên Dịch cũng không ngẩng đầu lên mà lật xem thực đơn, nói: “Vừa rồi thấy cậu ngoài nước ra thì đâu có gọi gì.”

“Thấy anh liền no rồi.”

Sở Thiên Dịch nhất thời cũng không muốn ăn, tựa lưng vào ghế ngồi nói với nhân viên phục vụ bên cạnh: “Hai chén hoành thánh.”

Chu Thần liếc mắt bất mãn, nhìn bức tranh trên tường, một lần lại một một lần xem mãi cũng không hiểu, bất quá còn hơn là nhìn mặt người.

Nếu không vì nể tình vừa nãy Sở Thiên Dịch giúp y giải vây, y thêm vào mà để ý đến hắn!

Ở mức độ nào đó mà nói, y và hắn giống nhau, ngoại trừ việc bản thân mình coi trọng người kia, mặc kệ người khác nghĩ ngờ mà cứ cuốn lấy rồi lại hoảng sợ muốn né tránh, cái cảm giác giống như chứng ám ảnh cưỡng chế này tuyệt đối không hề thoải mái.

“Chỉ nói vậy thôi, cần thì tôi cho cậu vài ngày nghỉ ngơi để an ủi nỗi đau thất tình lần trước.”

Thật con mẹ nó khốn nạn! Chu Thần tức giận đến lệch cả miệng, “Không cần! Tôi đã từ chức rồi.”

“Đơn xin từ chức đâu?”

“Còn chưa viết xong.”

“Tốt lắm, chuyện từ chức chờ khi tôi thấy đơn của cậu đã rồi chúng ta bàn tiếp. Cuối tuần này có một buổi xã giao cần cậu theo tôi đi, lúc trước coi như là kỳ nghỉ của cậu, nghỉ đồng.”

Miệng Chu Thần há ra như bị nhét một quả trứng chim, kinh ngạc vì thấy được một bộ mặt khác mà Sở Thiên Dịch không muốn người biết... Cái đồ vô sỉ!

Thay đổi vài nét biểu tình, Chu Thần cười nói: “Tốt, không thành vấn đề.” Đến hôm đó cứ chơi trò mất tích sống không thấy người chết không thấy xác, nhất định có thể làm hắn tức điên đi!

Nhân viên phục vụ bắt đầu dọn bát đĩa cùng đĩa ra, xoay người ly khai thì bị Sở Thiên Dịch gọi lại: “Một suất cho nhiều rong biển chút.”

“Hừ.” Chu Thần hầm hè xong liền cảm thấy trái tim lại bị người ta lung lạc. Xem đi, người này tỏ thái độ lãnh đạm với người thật lâu, chờ đến thời điểm người muốn buông tha lại lập tức trở nên ôn nhu như vậy, có thể nhớ tới thói quen nhỏ của một tiểu nhân không đáng kể, khiến người đột nhiên cảm thấy hắn kỳ thực có để người trong lòng, chứ không đâu lại phải nhớ việc con con này sao.

“Được rồi nha,” Chu Thần ác thanh ác khí nói: “Đừng nghĩ rằng nhớ kỹ mấy thứ tôi thích gì đó là có thể vọng tưởng tôi sẽ vì anh liều mạng cả đời, bộ mặt đáng ghê tởm của mấy tên tư bản nhà các anh tôi đã sớm biết rõ, nhớ kỹ sở thích của nhân viên đều là việc cần thiết của cấp trên phải không a?”

Sở Thiên Dịch chỉ lắc đầu không nói.

Chu Thần không mong sẽ có được câu trả lời, thế nhưng lời vừa vô ý nói ra làm cho y cảm thấy rất cực cũng hiểu rõ chân tướng, Sở Thiên Dịch chịu đựng y vì y là nhân viên của hắn, không muốn y buồn bực để còn làm việc vì công ty, bỏ lại xe mà cùng mọi người chen chúc trong xe buýt là bởi vì muốn hưởng thụ dân dã, cái chuyện nhớ kỹ thứ y thích ăn cũng chỉ là quan tâm của sếp với thuộc hạ mà thôi.

Nhưng mà y lại luôn đem những hành động này của đối phương liên hệ với chính mình...

Suốt mấy năm qua khó có được một lần đại lão bản mời y ăn bữa cơm, thế nên liền nuốt luôn cả bát hoành thánh, Chu Thần cảm thấy mình đối xử thật oan uổng với hoành thánh kia.

Hơn nữa khi y vừa tưởng tượng ra hình ảnh hai người đàn ông ngồi đối diện nhau ăn nhồm nhoàm, lông tóc trên người đều dựng lên một cách quý dị.

Mượn cớ trong nhà có việc, y vội vàng ăn xong rồi đi.

“Chu Thần.” Lúc hai người đi ra cửa nhà hàng, Sở Thiên Dịch gọi.

“Anh lại muốn xin lỗi tôi sao? Không cần đâu, tôi sợ.”

“...Tôi muốn tiễn cậu một đoạn.” Sở Thiên Dịch bắt đầu nói.

“Lại càng không cần.” Sợ giảm thọ.

Trên đường trở về, Chu Thần đi ở phía trước, y phát hiện, phía trước không có Sở Thiên Dịch, y có thể thấy càng nhiều thứ hơn.

Hai người trở về chỗ đỗ xe, Chu Thần ngay cả tạm biệt cũng lười nói, lái xe đi luôn một mạch, chỉ là khi mở radio đột nhiên nhớ tới, Sở Thiên Dịch làm sao biết được y đi xem mắt, lại còn biết cả địa điểm?

Cuối tuần, Chu Thần sớm đi ra ngoài, đến công viên cùng nhóm lão nhân tập Thái Cực Quyền tới giữa trưa, buổi chiều đi tập thể hình ở tiểu khu phụ cận, tính đem bắp thịt eo uột của mình luyện thành khối.

Mới thay xong quần áo, vắt khăn mặt lên vai tiến vào phòng tập, trước mặt đã thấy Trương Hồng Tường đi đến.

Người nọ kinh ngạc: “Cậu thế nào biết tôi ở đây?”

Chu Thần không tiếng động túm khăn mặt, tôi van anh, nếu như y biết người này ở đây, y thà rằng lái xe đến chỗ khác.

Rất hiển nhiên Trương Hồng Tường vẫn không tính buông tha y, đi theo phía sau hỏi: “Tối tìm tôi có việc?”

“Trương tổng, ngài tốt xấu gì cũng là tổng giám đốc ba tỉnh, nhất định nhật lý vạn ky (=trăm công nghìn việc), bề bộn nhiều việc lắm đúng không?” Chu Thần ép buộc chính mình bày ra bộ dáng tươi cười.

Trương Hồng Tường gật gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ngài thật bận rộn.”

“Vị tiểu trợ lý này, kỹ năng nói lấp lửng của cậu đúng là không tệ.”

Chu Thần mạnh mẽ xoay người, đối diện với Trương Hồng Tường, trong mắt lửa giận bốc lên, “Tôi còn không suy bại đến mức phải lấp lửng để khêu gợi lòng hiếu kỳ của anh, tôi tới nơi này thuần túy là vì giá rẻ mà thôi, không liên quan gì đến anh hết.”

Nói xong, y đi khởi động.

Trương Hồng Tường đứng tại chỗ lẩm bẩm: “Uy, thật đúng là không thành thực.”

Hắn thấy người tên Chu Thần này rất thú vị, rõ ràng thể lực không tốt lại luôn đắm đầu vào các kỹ thuật cao, hết nâng tạ luyện cơ tay rồi đến kéo cáp tập ngực, người nọ mỗi động tác hắn đều nghĩ không có khả năng hoàn thành, nhưng cũng đều nghiêng rằng nghiêng lợi cố gắng đến cùng, biểu tình thật buồn cười.

Khi Chu Thần chạy bộ, hắn liền đứng ở bên cạnh máy chạy bộ, nửa uốn thắt lưng nói: “Chú ý đừng để mệt quá.”

Chu Thần còn buồn bực hắn quan tâm y làm gì, Trương Hồng Tường liền bảo: “Buổi tối còn có tiệc rượu đấy, tôi nhớ rõ ban tổ chức cũng mời cậu.”

Y dừng lại, muốn ôm đầu khóc, y đi ra ngoài từ sáng sớm là vì cái gì, chẳng phải là không muốn đi xã giao sao! Thế nào mà lại đụng phải cái oan gia như vậy.

“Anh cứ nói là không thấy qua tôi đi.”

“Thế không được, tôi không thích nói dối.”

“Vậy anh cứ nói là đã thấy tôi rồi!” Y chưa từng bao giờ lại đen mặt như vậy.

Y cảm thấy chính mình gần như muốn lảo đảo mất rồi.

Từ lần trước gặp Sở Thiên Dịch, tâm thần y luôn luôn không yên ổn, một hồi nghĩ không chừng người kia đã bị y chậm rãi cải tạo, chỉ là y còn chưa kịp nghiệm thu thành quả đã bỏ cuộc; một hồi lại nghĩ người kia chính là một đĩa hoa quả vĩnh viễn chẳng bao giờ chín; nhìn đến chính mình trong gương cảm thấy cái kia bên trong cùng cái bên ngoài này đã muốn nứt ra làm hai rồi.

Mặc dù tập luyện vừa này đã vượt quá khả năng chịu đựng của y, nhưng chính là vẫn không cản được tiếng nói của người kia vang lên trong đầu: “Một suất cho nhiều rong biển chút.” Cho nhiều rong biển chút... Rong biển chút... Chút...

Thói quen quả là một thứ đáng sợ a, thói quen đem hành động của đối phương đều tự động liên tưởng đến bản thân mình... Nhân sinh quan giá trị quan trong 10 năm này của y rốt cuộc sao lại vụn vặt đến không tưởng a!

Mất nhìn đồng hồ, sắp đến giờ, Chu Thần vẫn không thể áp chế tinh thần trách nhiệm trong lòng, y quyết định đi xem.

“Xe của tôi đi bảo dưỡng rồi, đưa tôi đi một đoạn được không?” Trương Hồng Tường hỏi y.

“Anh nếu thấy tôi là bởi vì xe anh đi bảo dưỡng mới cố ý xuất hiện trong này, để buổi tối có thể đi cùng anh,” Chu Thần cầm giày lên, xoay người lại nhìn hắn, “Vậy xác thực không được.”

“Nguyên lai tôi hiểu lầm cậu à?”

Xách túi lên, Chu Thần đi thẳng không thèm quay đầu lại.

“Phiền toái ngài tự mình lái xe đi thôi.”

21. Chương 21

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Khi đang lái xe qua đoạn giao cắt với công viên, Chu Thần trông thấy Trương Hồng Tường. Người nọ chính là nhân nhả đứng chờ xe, bất quá lúc này đa số taxi đều giao ban, rất khó đánh xe tới, để cho hắn ta đi xe buýt vào thời điểm này dường như không được thực tế.

Chu Thần đạp chân phanh dừng lại ở ven đường, hạ cửa xe xuống hỏi: “Đi không?”

Trương Hồng Tường vừa mở cửa xe vừa hỏi: “Có đồng hồ tính tiền không?”

“Không có, đây là xe dù nha anh hai.”

Buổi chiều, Sở Thiên Dịch gọi điện thoại cho Chu Thần mấy lần đều không được, hắn nghĩ y cứ như vậy mà bỏ bom hắn. Nhưng đến khi nhìn thấy y đi cạnh Trương Hồng Tường cùng nhau tiến vào, bắt mắt trong bụng hắn nháy mắt tăng vọt.

Trương Hồng Tường chủ động giải thích cho Chu Thần về vấn đề “Vì cái gì mà tiệc rượu này lèo lèo y như trong phim vậy, chẳng phải tác phong của thành phố D xưa nay vẫn là đơn giản sao?”

“Chắc là Quý lão muốn chiều lòng mấy người trẻ các cậu, nên mới cố ý sắp xếp thành như vậy đi.” Trương Hồng Tường đi qua chào hỏi vài người lại tiếp tục nói: “Lại nói cậu đã viết được cái gì hợp khẩu vị của ông sao? Nghe đâu ông cố ý nói muốn gặp cậu.”

“Không có.”

Sở Thiên Dịch đi tới, Trương Hồng Tường nói: “Xem ra sắp cậu cũng có hứng thú với cả tôi nữa nha.”

Chuẩn rồi, cả thế giới có ai là không có hứng thú với người chứ. Chu Thần bất đắc dĩ bĩu môi, nhìn về phía lão bản nhà mình.

“Tôi tìm cậu cả buổi chiều nay.”

“A, lúc đó tôi không có ở nhà.” Trong nháy mắt, Chu Thần như có cảm giác hai người trở lại những ngày trước chuyến đi ôn tuyển, một lão bản tâm an lý đắc cùng một trợ lý làm chuyện xấu bị người ta biết được.

“Tôi đưa cậu đi gặp Quý lão, đi thôi.” Sở Thiên Dịch không nói thêm gì, mang Chu Thần hướng chỗ đông người nhất mà đi, mặc kệ Trương Hồng Tường đứng ngây ngẩn một chỗ.

Quý lão trước khi về hưu là quan chức lớn của thành phố D, hiện tại đang giữ chức giáo sư ở đại học D, rất được tôn kính.

Chu Thần buồn bực hỏi một câu: “Ông ta như thế nào lại muốn gặp tôi?”

Sở Thiên Dịch tiếp nhận một ly nước trái cây đưa cho hắn: “Tôi cho ông ta xem bài báo cậu viết.”

“Anh làm sao biết tôi viết bài?”

“Tôi vì cái gì không biết?” Sở Thiên Dịch khó hiểu, y như thế nào lại phản ứng mạnh như vậy. Hắn có biết lần đầu Chu Thần đóng góp bài cho tạp chí công nghệ, từ sau đó hắn đều đặn mua tạp chí kia, phát hiện cứ vài tháng Chu Thần sẽ lại có bài viết này nọ được đăng tải, chuyên mục quản lý, kế hoạch đầu tư, còn có chút về khảo sát thị trường, viết rất không tồi. Cụ thể là hắn làm sao mà biết được, hắn cũng đã quên.

Sở Thiên Dịch cùng Quý lão tựa hồ là bạn lâu năm, người nọ đối với lớp người gia trước mặt hoàn toàn thu liễm dáng vẻ khó tiếp cận thường gặp, bày ra một bộ đệ tử ngoan, thật tình xu nịnh, nhìn chỉ muốn đập cho phát.

Chu Thần trong bụng khinh bỉ lão bản trong ngoài bất nhất, song đã thấy hai người nào đó đều dừng tầm mắt trên người mình.

Sở Thiên Dịch cười, lời kéo y vào giới thiệu: “Thầy Quý, người này chính là Chu Thần, trụ cột của công ty em đây ạ.”

Chu Thần một phen bị chụp mũ, nhất thời không biết nên phản đối mà làm sáng tỏ: ta đây muốn từ chức nha!

Nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười như cũ, cùng lão nhân bắt tay rồi nghe lão nhân không tiếc lời khen ngợi.

Y lần đầu tiên được người bản thân tôn kính khen ngợi, thậm chí còn chẳng biết vì cái gì bỗng dưng được khen ngợi như vậy, vừa tiếp nhận vừa chột dạ thấy ớn.

Y nhìn về phía Sở Thiên Dịch, kẻ kia cũng gật đầu khẳng định, đáy mắt còn lộ ra ý cười.

Tiệc rượu này khiến Chu Thần thất điên bát đảo, chưa kịp nhận thức, tốp năm tốp ba tụ lại chỗ y nói chuyện phiếm, chưa kịp nói xong mấy câu đã bị Sở Thiên Dịch lôi đi chào hỏi không ít người.

Đương nhiên có vài người vốn thân quen từ trước, cũng có người từng bị y chơi một vỏ, thấy y đều muốn lôi kéo đi uống rượu, bất quá đều bị Sở Thiên Dịch một cước đạp ra. Cũng chẳng vì cái gì, chỉ là Chu Thần khi uống say đã từng có hành động vĩ đại, lại có chút không rõ bữa tiệc này sẽ biểu diễn cái gì, càng không thể để Quý lão có ấn tượng không tốt.

Chu Thần từ trưa đã không ăn gì, cộng thêm vận động tiêu hao quá nhiều năng lượng, có người giúp y đẩy rượu, y đương nhiên rất vui, đứng bên cạnh xem Sở Thiên Dịch xoay sở, điem nhiên ăn hoa quả, tình huống này thật sự khó có được.

Bất quá người nọ từ trước tới nay đều được mình bảo hộ tốt quá, rõ ràng nói mấy câu có thể đuổi người rồi cuộc lại không ngừng bị mời rượu. Ai da, vô dụng vẫn chính là vô dụng. Chu Thần nhìn nhìn một lúc thật ra cũng hả giận, bất quá nhìn thấy Sở Thiên Dịch uống đến ly vang đỏ thứ năm, chợt nhớ ra người này tửu lượng đối với rượu ngoại thực không tốt, vội vàng kéo tay hấn lại.

“Có sao không?”

Sở Thiên Dịch khoát tay, “Không sao.”

“Phương diện này về sau liệu mà luyện tập cho tốt, cứ như thằng ngốc, bảo uống là uống hử.”

Sở Thiên Dịch đối y cười: “Đúng vậy, tôi chính là kém cỏi như vậy, dù thế nào...” Hấn thật không muốn trông nom chuyện của y, nhưng nhìn thấy y như vậy, liền vô pháp mặc kệ, đây cũng coi là bệnh đi.

“Cậu so với trước kia không thay đổi, tôi thật cao hứng.”

“Dù sao đây cũng là lần cuối cùng, công việc tôi thật không muốn làm tiếp.”

Hai người cùng nhau nói ra, cùng nhau sững sốt.

“Họ Sở kia,” Chu Thần diu hấn ra phía ngoài ngồi xuống, “Thái độ của anh như vậy là sao hử, tôi sẽ không so đo với anh, bằng không đã cho anh hai đấm rồi.”

“Vì cái gì tâm tình tốt lên? Vì hấn?”

Chu Thần nhìn theo ánh mắt của Sở Thiên Dịch, thấy được thân ảnh Trương Hồng Tường đang đứng, vừa nói chuyện phiếm vừa cười cợt.

Hấn tính cái thí á, Chu Thần nghĩ thầm.

“Không nên thân cận với hấn quá...” Sở Thiên Dịch dường như đau đầu, dùng ngón tay chậm rãi xoa thái dương.

“Đã biết, cũng không phải đồ ngốc, bất quá có liên quan gì tới anh sao?” Chu Thần híp mắt hỏi, nhìn Sở Thiên Dịch ngắc đầu, y mới biết thằng nhãi này say rồi.

Uống đến mất đầu đỏ... đường đường là một lão bản, tửu lượng sao kém vậy ạ? Hôm nay có qua được không đây?!

“Trách không được bây giờ theo ông phân trần rồi lập tức để kệ ông, tưởng đồng người ông không dám cho bây giờ mặt chấy?” Chu Thần nhìn trái nhìn phải, thấy không có người liền lập tức phi thân đạp Sở Thiên Dịch một phát nằm bẹp xuống đất, sau đó nhấc chân muốn đi, nhưng lại gặp phải Quý lão cùng một đám người chậm rãi rẽ vào cửa đi tới đây.

Chu Thần vội quay lại nâng Sở Thiên Dịch dậy, lúc sau nghe được mấy người tới bên cạnh y nói, “Tửu lượng thật kém nha”, “lại phiền toái tiểu Chu đưa hấn về”, “trợ lý Chu thật chuyên nghiệp nha”.

Chu Thần vội gật đầu cười theo.

Đám người đi rồi, Chu Thần nghe thấy Sở lão bản gằn từng chữ mà chất vấn y, “Chu Thần... trước kia tôi uống rượu, cậu đều đối xử với tôi như vậy?”

Chu Thần có chút xấu hổ cúi đầu, sau đó nhún nhún vai lẩm bẩm: “Trước đây tôi tưởng anh thích tôi, chiều cổ anh là tôi cam tâm tình nguyện, nhưng hiện tại trong mắt tôi, anh cả cái móng chân con muỗi cũng không bằng.”

“Uống chút rượu thực con mẹ nó dài dòng, ông lần này không đi người đến thư thư phục phục đây phỏng? 2 ngày sau người còn không quên sạch con mẹ nó sẽ? Thật con mẹ nó, như thế nào lại coi trọng người?”

Biết rõ Sở Thiên Dịch vừa rồi chỉ là say rượu nói lung tung, y cũng không thể làm như không thấy.

Tựa vào vai Chu Thần, người nọ lặp đi lặp lại “Cậu đều đối xử với tôi như vậy... như vậy...” Chu Thần gọi phục vụ tới nhờ mở lấy xe.

Trương Hồng Tường đi tới nói: “Cậu dường như là muốn bỏ tôi lại đây?”

“Không phải dường như,” Chu Thần oán hận lờ lờ kéo kéo cái tên say không biết trời đất Sở Thiên Dịch, “Mà chính là như vậy!”

Nếu không y làm sao xử lý được tên lão bản say rượu này đây, y cảm thấy tử lượng của mình vẫn còn khá khảm lắm, ít nhất sẽ không lặp đi lặp lại câu nói cuối cùng kia đến hơn trăm lần, cũng sẽ không gặp người là ôm rịt lấy, cái gã này ngày thường chịu áp lực lớn đến mức nào mà lúc say lại trở nên đáng khinh quá trớn a!

22. Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Trương Hồng Tường khoanh tay nhìn y đỡ Sở Thiên Dịch lão đảo hướng cửa trước mà đi, lạnh lùng nói (chàng đối!): “Tôi nghe nói cậu cũng chẳng phải là tình nhân của anh ta.”

Chu Thần giật mình, quay đầu trừng mắt nhìn hắn, cúi đầu nghĩ nghĩ nói: “Tôi đưa anh về, mau ra giúp tôi một tay.”

Trương Hồng Tường lập tức toe toét cười, “Tốt quá, tôi còn tưởng cậu thật sự định bỏ tôi ở đây đây.” Sau đó hắn phát hiện Chu Thần nhắm mắt *khinh bỉ* lườm hắn, ánh mắt kia dường như hàm chứa nhiều cảm xúc không nói thành lời... Hắn thực thích nha.

Tuy nhiên ánh mắt đó thực ra chỉ muốn nói với hắn: Tạ ơn trời, cuối cùng tên hâm dở nhà người cũng hiểu đúng ý ta!! Thế nhưng người bên ngoài cũng không ít, làm cho Chu Thần không thể nói thẳng vào mặt hắn.

Vốn khi vừa nãy bị hết người này đến người khác khen ngợi, y thật sự có ý định đưa Sở Thiên Dịch về nhà – cho dù không biết nhà hắn ở đâu – nhưng hiện tại y đã thay đổi chủ ý.

Y lôi Sở Thiên Dịch nhét vào băng ghế sau xe, người nọ vẫn còn đang bận lẩm bẩm không thôi “Cậu đều đối xử với tôi như vậy...” làm Chu Thần có chút áy náy, nói với Trương Hồng Tường: “Hành vi của người say luôn khác hẳn với ngày thường.”

Trương Hồng Tường gật đầu như thật, hỏi y: “Đưa anh ta về nhà trước hử?”

Chu Thần lắc đầu, vì trước đây Sở Thiên Dịch mới dọn nhà, địa chỉ mới y còn chưa kịp hỏi thăm, mà hiện tại cũng không thể hỏi được.

“Vậy đến khách sạn?”

“Cho anh ấy vào nhà anh tá túc một đêm, việc này cũng không làm khó anh nhỉ.”

“Sao không đưa về nhà cậu?”

“Tôi sợ nhìn thấy người là không nhin được muốn đâm.”

Trương Hồng Tường khiêu mi, cười mỉm: “Nếu cậu yên tâm thì tôi cũng không thấy phiền.”

Chu Thần trợn trắng mắt nhìn nam nhân kỳ quái này, y làm gì mà phải lo lắng, Sở Thiên Dịch cũng không phải khuê nữ nhà y, chỉ cần không lăn ra chết trên xe là được rồi.

Về đến nhà, y thở hắt ra một hơi dài, nhin không được nằm lăn trên sô pha.

Harry nhìn y sửa ‘gâu gâu,’ y liền sờ sờ đầu nó an ủi.

Chu Thần nhớ tới ánh mắt cầu cứu của Trương Hồng Tường lúc gần đi (xô xô, cho mượn cái xô ọe cái), thực sự là... Ai bảo Sở Thiên Dịch lúc say rượu lại thích ôm người... Nhìn hấn cố sức bảo vệ trinh tiết thật hết nói nổi.

Y cắm lại dây điện thoại bàn, rồi mở điện thoại di động, quyết định cuộc sống từ nay về sau không thể vì một tên cặn bã mà tự phong bế chính mình.

Di động vừa bật lên liền rung không ngừng. Thoáng cái liền có 10 tin nhắn đến, đều là của Chu Giai.

Cô nàng kia lo quỳnh lên, sợ y nghĩ quẩn, lại còn xin lỗi y, nói rằng nàng trẻ người non dạ, đại nhân đại lượng như y không nên so đo với tiểu nhân nàng, tin nhắn tiếp theo liền nói làm người thứ ba cũng không sao, nhưng tuyệt đối không nên coi thường mạng sống của mình, vân vân và mây mây...

Chu Thần đọc xong liền đổ mồ hôi nhễ nhại.

Xem ra không liên lạc mấy ngày, làm cả nhà đều lo lắng, cũng không phải hoàn toàn không có lợi nha, ít nhất còn có thể trừng phạt cô em không hiểu chuyện của y.

Chu Thần suy nghĩ một chút, nhắn tin trả lời: Không sao, anh vẫn khỏe, đừng lo lắng.

Gửi tin xong, bỏ điện thoại di động sang một bên, y tắm một cái rồi đi ngủ, trước khi lên giường còn tưởng tượng sau khi lão bản nhà y tỉnh lại sẽ có phản ứng gì.

Sở Thiên Dịch vừa tỉnh lại liền phát hiện mình đang ở trong nhà người khác, ngược lại không có cảm giác gì mấy, thế nhưng khi nhận ra đây không phải nhà Chu Thần thì lại có chút mất mát, hấn cứ tưởng sau mỗi lần tỉnh rượu sẽ thấy được Chu Thần, tuy rằng ý nghĩ này đương nhiên không thể tính là bình thường.

Người ngồi trong phòng khách hấn cũng không xa lạ, nhưng làm thế quái nào hấn lại ở trong nhà tên này?

Trương Hồng Tường nhìn ra nghi vấn của hấn, lựa lời đem chuyện ngày hôm qua ra kể kể lể lể.

“Hai người thế nào lại quen nhau? A, trước đây có gặp một lần đúng không?”

Trương Hồng Tường cắn bánh quẩy: “Thì làm sao, tiểu trợ lý đi tìm nam nhân mà cũng cần đại lão bản quan tâm à?”

Sở Thiên Dịch căn bản không tin lời hấn, đứng dậy muốn đi, vừa đi tới cửa thì nghe được Trương Hồng Tường dường như đang nói chuyện với ai đó: “Con trai, Chu thúc thúc nhất định chờ ba ba đến sốt ruột rồi, đi, chúng ta đến chỗ hẹn với Sam nào.”

(*Sam: Chú chó tên Harry của Chu Thần. Trương Hồng Tường gọi là , có lẽ là tên gọi tắt của , là giống chó Samoyed vùng Siberia, chó mục đồng khá to, lông trắng.

Vì truyện gọi tắt nên dịch cũng từ ‘Samoyed’ chuyển thành ‘Sam’ cho dễ xưng:v -Thanh Thanh)

Hấn ngay lập tức quay đầu lại, thấy người nọ đang âu yếm một con chó vừa chạy ra khỏi phòng làm việc, nhưng cái vị “Chu thúc thúc” trong lời nói kia rõ ràng là...

Dập cửa lại, tim hấn đập ‘thình thịch’ một tiếng, người không biết còn cho rằng vì hấn dùng sức quá mạnh, thế nhưng hấn chỉ muốn mau mau chóng chóng chạy đến công ty.

Suốt đường đi hấn cũng không biết tại sao mình nóng vội như vậy, muốn dùng điện thoại di động nhưng lại phát hiện đã quên ở đâu đó mất rồi.

Vội vã vào phòng làm việc, hấn cầm lấy điện thoại, ngón tay vô thức bấm một chuỗi số.

Bên kia rất nhanh liền bắt máy, hần lập tức tra hỏi: “Sao cậu còn chưa đến chỗ làm!?”

Chu Thần đưa điện thoại ra xa khỏi lỗ tai, mới sáng sớm mà tên kia đã đầy mùi thuốc súng thế này?

“Tôi từ chức rồi, tôi xin anh về sau hãy để tâm mà nghe tôi nói được không... Mà thôi, cũng chả có gì hay ho để nói.”

“Tôi còn chưa cho cậu từ chức, hiện tại tôi chính thức thông báo với cậu, đi làm ngay.”

“Xin lỗi, tôi đang dắt chó đi dạo, thứ nan tòng mệnh.”

Chó? Sở Thiên Dịch nhớ tới lời Trương Hồng Tường nói hồi sáng, tức khí muốn trào ra từ cổ họng, quát âm ỉ: “Phải lập tức đi, ngay bây giờ! Cậu còn nhớ rõ nội dung hợp đồng lao động thế nào không? Dám vi phạm hả?”

“Há?” Chu Thần trừng mắt, vừa muốn phản bác thì bên kia đã cúp máy.

“Ta thật là thiếu nợ cái tên chết bầm này hay sao a! Rốt cuộc vì sao lúc này lại nghe điện thoại a!” Chu Thần thất thế dẫn Harry về nhà, nói trắng ra là vì đồng tiền bát gạo mà phải chấp nhận khom lưng.

Sở Thiên Dịch cúp máy, lúc này mới bắt đầu thở hổn hển, trong giọng nói lúc trước phảng phất có gì đó nghẹn lại, không thoải mái chút nào.

Hần nhìn đồng hồ, còn chưa tới chín giờ, tính theo tốc độ của Chu Thần đại khái nửa tiếng nữa mới đến, chín rưỡi sao.

Thư ký Lâm ở ngoài cửa đợi nửa ngày, bây giờ mới dám đi vào.

Thường ngày khi có Chu Thần ở đây tâm tình của lão bản đều khá tốt, nhưng mấy ngày nay y không tới làm cho sếp có phần mặc danh kỳ diệu, hại nàng phải coi sắc mặt của ông cẩn thận rồi mới dám đến gần.

“Có chuyện gì?” Sở Thiên Dịch đeo kính lên, lập tức bắt đầu làm việc.

“Đây là văn kiện cần anh ký ạ... Sếp này?”

Sở Thiên Dịch nhú mày, ý bảo nàng tiếp tục nói.

“Từ sáng điện thoại của anh đã vang lên rất nhiều lần, lúc em vào lấy tài liệu đã thay anh nghe máy.”

“Vậy sao, là ai?”

“Là người nào đó họ Trần...”

Sở Thiên Dịch xoẹt xoẹt ký tên xong, bảo thư ký Lâm đi ra ngoài.

Hần hầu như có thể hình dung ra cảnh mình gọi điện lại cho Trần Á Huy, nghe được chất vấn của đối phương rồi phải giải thích bằng một sự thật không thể tưởng tượng nổi.

Vì thế hần tạm thời không có ý định gọi lại cho cậu, vừa nghĩ như vậy tâm tình đột nhiên bình tĩnh lại, khóe miệng buông lỏng liền bật cười.

Chu Thần chín rưỡi mới lết xác đến, trên đường trở về Harry còn gặp chó cái vài lần, hại hần bị lôi đi lòng vòng mãi.

Đúng chín rưỡi, Sở lão bản vén rèm cửa lên liền nhìn thấy nhân viên xuất sắc của hần ngồi trên ghế đang bật máy tính.

Chu Thần liếc trộm, thấy lão bản không còn theo dõi mình nữa, hướng thẳng cả giờ ngón giữa.

Càng ngày càng không phân biệt tốt xấu, dù sao mình cũng từng giúp hần gây dựng sự nghiệp, vậy mà dám coi đại gia ta như nhân viên hợp đồng mà uy hiếp a?

Được rồi, y thật sự bị uy hiếp chút chút, bất quá để phản kháng, y cũng sẽ không cho tên họ Sở kia được sung sướng.

Phải đi làm à, vậy ta đây cứ chây lười nằm ườn ra, y chính là có thể làm như thế đấy.

***BONUS: Ảnh chó nhà Chu Thần – giống chó Samoyed:

Đây là giống chó mục đồng gốc ở Siberia, được nuôi để kéo xe trượt :v Một con chó đực trưởng thành có thể cao đến nửa mét, nặng từ 23 đến 30 kg (cho nên rất dễ hiểu vì sao bạn Chu toàn bị chó nhà mình lôi đi =)))))) Các loài chó chăn cừu thường rất to và khỏe, đặc biệt thông minh và trung thành. Mình từng thấy mấy con chó chăn cừu, to hơn nửa người bình thường, công người trên lưng chạy nhong nhong không hề hấn gì

23. Chương 23

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Lúc Trần Á Huy xuất hiện ở công ty, Chu Thần vừa mới đặt điện thoại xuống, tiểu tử Khương Phàm kia thể mà không nói với y một tiếng đã biến mất, ngay cả phục vụ trong quán cũng chẳng rõ hắn đi đâu. Y nhớ rõ lần cuối cùng nghe điện của Khương Phàm, hắn nói cái gì mà nhất định phải chè chén say sưa.

Tầm mắt của y vẫn nhìn theo Trần Á Huy bước vào văn phòng trong khi đầu óc vẫn còn quẩn quanh lo lắng cho tên bạn hữu lâu năm, không biết hắn có chọc phải cái gì phiền toái hay không.

Khi y nhìn tới thì Sở Thiên Dịch đã mở cửa, ánh mắt vừa giật mình lại xen lẫn bất mãn.

Loại bất mãn này y vốn quen thuộc cực kì, chính là vẻ mặt Sở Thiên Dịch bày ra mỗi khi y đi theo sau hắn.

Xem ra tình cảm hai người bọn họ cũng không có tốt đẹp đến vậy, Chu Thần vui sướng khi người gặp họa, hê hê cười thầm.

Sở Thiên Dịch rốt cuộc phát hiện, dường như hắn không phù hợp với những mối tình nghiêm túc và kéo dài... Cá tính mỗi người đều có chỗ thiếu hụt, quan hệ với nhau một thời gian dài, hắn sẽ phát hiện ra thói quen của đối phương khiến hắn khó chịu, dần dần thói quen này sẽ ngày càng phóng đại, làm hắn muốn làm như không thấy cũng không được nữa.

Hắn nhớ rõ khi theo đuổi Trần Á Huy, tâm tình hắn đã nhảy nhót vui vẻ như thế nào, hắn là thực lòng mà thích người này.

“Anh nào có biết yêu ai, chỉ biết nghĩ cho mình!” Trần Á Huy bỏ lại những lời này liền căm giận bỏ đi.

Sở Thiên Dịch nhìn văn phòng bị Trần Á Huy làm loạn, đầu đầu xoa xoa thái dương.

Thư kí Lâm từ đâu đi tới hỏi thăm Chu Thần xem cậu nhỏ kia là ai.

Chu Thần mở miệng, đổi giọng trả lời đó là em trai của sếp.

Tối giờ cơm trưa, Chu Thần sắp xếp gọn ghề tư liệu trên bàn, chuẩn bị rời khỏi thì phát hiện Sở Thiên Dịch đứng cạnh hắn từ lúc nào.

“Cùng đi đi.”

Chu Thần không ngại châm chọc hắn: “Anh còn tâm tình ăn cơm cơ đấy?” Người không phải vừa lật bàn cãi nhau ầm ĩ với người yêu bé nhỏ sao.

Sở Thiên Dịch rũ mắt: “Kỳ lạ thật, tôi vậy mà lại có tâm tình.”

Chu Thần nhất thời không biết nói gì. Về mặt này thoát nhìn giống như điềm báo Sở Thiên Dịch sắp thất tình, nhưng y tin người này sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, chẳng nhẽ lần này yêu người cá tính khác biệt, kết quả vẫn không đổi sao.

“Nhưng tôi đây không có tâm tình đi chung với anh” Chu Thần nói xong cấp mông đi mất.

Y cảm thấy mình đang tức giận, cũng chẳng biết vì cái gì, nghĩ đến Sở Thiên Dịch bao lâu nay thay người yêu như thay áo, y thế mà lại tức giận không đầu.

Kể cả khi không phải là y... Ai cũng được, có thể chứng minh Sở Thiên Dịch có khả năng kiên trì giữ vững tình cảm thì tốt.

Y đột nhiên cảm thấy mình quả là một thằng ngốc đầy mâu thuẫn.

Buổi chiều, Chu Thần dần mặt hắt hơi một cái, tâm huyết dâng trào cầm quyển lịch lên nhìn, phát hiện hôm nay đúng ngày lập thu.

“A... Phải về nhà gặp Thái hậu lấy thịt ăn...”

Ngày lập thu, mẹ Chu Thần vẫn hay làm thịt heo cho y để bồi bổ thêm vài lớp mỡ lên người, bởi cơ thể y đối với bà, gầy còm không khác chi con gà, nhìn phi thường không vừa mắt.

Bất quá Chu Giai không tránh khỏi bi thảm, muốn ăn thịt cũng không được sờ rớ, chỉ có thể gặm dưa chuột. Ai bảo da thịt của cả nhà y đều đắp lên người nàng.

“Không thể chấp nhận được!” Chu Giai mồm ngậm trái dưa chuột, hướng Chu Thần tay cầm chân giò bày tỏ bất mãn, “Làm anh mà lại tranh ăn với em gái sao? Đây là cái thời đại nào rồi? Ai u!”

Chu Thái Hậu từ phía sau thẳng tay đập muôi nấu canh lên đầu nàng, lại đưa cho nàng thêm một trái dưa chuột, bắt ép nàng giảm béo.

Chu Giai nhìn Chu Thần không để ý tới mình, quấy rầy một hồi liền ngồi xuống bên cạnh y, hỏi: “Anh hai, vẫn còn tức giận a?”

“Anh đâu có tức giận đến vậy,” Chu Thần trừng mắt liếc nàng một cái, nói “Nghe bảo người béo dù ăn dưa chuột cũng vẫn béo nha.”

“Cái tên thù dai này! Hừ, em không thèm nói chuyện với anh.”

Chu Thần nghĩ thầm, vậy thì thật may cho mình quá đi.

Thức ăn nấu xong xuôi, hai ông bà Chu gia cũng không cho hai đứa ngồi vào bàn, nói còn phải đợi khách.

Chu Thần tưởng là bạn của hai vị đến chơi, cũng không để ý.

Chu Giai lại cười đến gian trá.

“Bác trai, bác gái.”

Nghe được âm thanh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, Chu Thần thiếu chút nữa nuốt trọn cái móng heo. Y nhớ lại hình như Sở Thiên Dịch cũng có ý muốn đến... Hơn nữa người khởi xướng vẫn chính

là y, nhưng không phải nhanh như vậy đi!

Sở Thiên Dịch thực tùy ý bước vào, không giống như dáng vẻ cứng nhắc ở công ty, tóc chưa chải kĩ còn mang theo hơi nước, quay người nhìn thấy Chu Thần đang gặm giò heo, bên miệng còn dính mỡ, nhìn không được mà bật cười.

Chu Thần nháy mắt đỏ mặt, đây là cái tình huống trời đánh gì a.

Nguyên lai Chu mục mục ngứa mắt Chu Giai, muốn bắt nàng đi làm trong khoảng thời gian trước khi khai giảng, tự tích cóp tiền tiêu vặt vân vân và mây mây, nhưng Chu Giai sống chết mặc kệ, liên mồm kêu than sợ gặp phải người xấu.

Sau nha đầu kia bị Chu mục mục nhai đi nhai lại đến bất đắc dĩ, liền nghĩ tới Sở Thiên Dịch, không nghĩ tới vừa mới gọi điện thoại trình bày xong, hắn đã bảo nàng lúc nào muốn đi làm thì đi, chỉ cần qua văn phòng hắn nói một tiếng trước là được.

Chu Giai được Sở Thiên Dịch đối tốt như vậy, đột nhiên cảm thấy nếu có một ông anh rể lợi hại như vậy thì thật là hạnh phúc, cũng được bề vênh mặt với tụi bạn cùng lớp. (hội hủ hủ má o.o)

Vì thế nàng đã quyết tâm lật ngược thế cờ, chỉ là Chu Thần không biết đã bị cô em gái đem bán mà thôi. Mặc dù có chút vô lương tâm, nhưng nàng cảm thấy nếu Chu Thần biết được, nhất định sẽ khen ngợi nàng.

Sở Thiên Dịch cũng không hiểu đầu cua tai nheo ra sao mà quan hệ của hắn với tiểu muội của Chu Thần bỗng nhiên tốt đẹp như vậy, chỉ là cảm thấy đây là em gái của y, theo lẽ thường nên hảo hảo đối đãi.

Lần trước nhận được điện thoại của nàng, vội vội vàng vàng bảo hắn nhanh tới quán cà phê nào đó, còn thêm mắm thêm muối nói nếu tới muộn sẽ rất nguy hiểm, hắn tới nơi mới phát hiện thì ra là Chu Thần lại một lần đi xem mắt.

Hắn tuy rằng đã quá quen với việc Chu Thần bị ép đi coi mắt, nhưng khi đó, ngồi sát vách với hai người kia, hắn cảm thấy nhiệm vụ của hắn không phải là ngăn cản cái gì nguy hiểm, mà là mang Chu Thần rời đi.

Chu Thái hậu sau khi nghe nói Chu Giai đi nhờ vả Sở Thiên Dịch, càng muốn mời hắn tới dùng cơm, nói đã thật lâu chưa gặp đứa con nuôi này.

Nhà Chu Thần ở khu phố trung tâm, nhưng là khu đã xây dựng lâu năm, bên trong không ít nhà mái bằng, nhà y chính là ở khu nhà trệt này, trước đây bên cạnh chính là nhà Sở Thiên Dịch.

Nếu không phải được Chu mục mục mềm giọng mời đến, hắn không nghĩ sẽ quay lại nơi này.

Chu Thần biết rõ điểm này, bố mẹ Chu đối với việc Sở Thiên Dịch bao lâu nay không về thăm nhà mình

cũng không quá dễ ỷ.

Lần này hắn trở về, cảm giác thương tâm lúc trước đã không còn nữa.

Mặc dù nhà mình giờ đã trống không, nhưng gia đình Chu Thần vẫn náo nhiệt như thế, giống như chưa từng trải qua mười mấy năm, làm cho hắn có loại cảm giác ấm áp như được về nhà.

Hai vị lão nhân đem Sở Thiên Dịch như khách quý mà đối đãi, ngay cả Chu Thần thường ngày được sủng ái cũng bị đập xuống không thương tiếc.

Chu Thần muốn khóc, bố mẹ việc gì phải đối tốt với hắn như vậy, con đây hầu hạ hắn bao nhiêu năm còn chưa đủ sao?

Chu mục đột nhiên tâm huyết dâng trào nhớ ra Sở Thiên Dịch từ nhỏ nhân duyên đã tốt rồi, vì cái gì đã 30 còn chưa có lập gia đình a, còn tiện thể hỏi thăm có cô nào điều kiện tốt giới thiệu cho Chu Thần một cái.

Sở Thiên Dịch nhìn Chu Thần, Chu Thần trừng hắn: “Nhìn tôi làm cái gì.” Ta muốn đâm mù mắt cậu của cái tên vô sỉ này, thấy người liền muốn chọc hở! Y tưởng Sở Thiên Dịch nhìn y là vì y cũng giống hắn chưa lập gia đình, nhưng thực chất, Sở lão bản kia là đang nhìn y mà nổi sắc tâm.

“Thần Thần!” Chu ba ba thấy thái độ bất mãn của y, liền ra ý bảo.

Sở Thiên Dịch quay đầu, cười cười đáp lời: “Cháu cũng không biết vì cái gì nữa ạ.” Hắn nhớ tới người già hay dùng từ “ma chướng,” ý tứ đại khái là có một sự chấp nhất hay thiên vị đối với việc hoặc người nào đó.

Mới vừa rồi bị hỏi tại sao đến giờ còn chưa lấy vợ, hắn giống như đột nhiên bị ma chướng, trong đầu chỉ nghĩ đến Chu Thần.

Vẫn biết vấn đề bị hỏi đối với người này không có liên hệ gì, nhưng trong đầu óc hắn các dây thần kinh móc nối với nhau, tiếp nhận thông tin rồi cho hắn một đáp án thật quỷ dị.

Lúc hắn đứng dậy phải đi, Chu Thần bị cắt cử đi hộ tống.

24. Chương 24

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

Chu Thần rất oán giận thói quen đi theo phía sau của mình, nhưng lại không thèm đi trước Sở Thiên Dịch.

Dù sao từ trong nhà đến khu đỗ xe kia cũng chỉ có vài bước, coi như tiến ôn thần vậy.

“Anh tới đây ăn cơm, vậy cậu bạn nhỏ kia tính làm sao?” Chu Thần vừa hỏi xong liền kinh ngạc chính mình, giờ thế nào cũng không rút lại được câu vừa này!

“À... bị tôi chọc giận, chạy mất rồi.” Sở Thiên Dịch nói.

Xem ra nam hài kia tính tình so với Chu Giai còn nóng nảy hơn, Chu Thần nghĩ.

“Sở Thiên Dịch,” khi đối phương vừa mở cửa xe, Chu Thần gọi hắn lại nói: “Đơn xin từ chức tôi để trên bàn, chắc anh đã thấy.”

Sở Thiên Dịch không đáp lại, chỉ là sắc mặt chùng xuống không ít, trong nháy mắt dài như mặt ngựa. (móa ơi =))))))

“Nhưng tôi sẽ làm hết tháng này, sau đó công việc của tôi sẽ chuyển giao cho thư ký Lâm.”

Đạp chân ga thật mạnh, Sở Thiên Dịch lái xe vọt ra ngoài, chỉ lưu lại đằng sau cho Chu Thần hai làn khói dài.

“Cứ lảng tránh thì có gì tốt,” Chu Thần khụ một hơi, quay đầu hướng về nhà, “Không nói lời nào, tôi cứ cho là anh chấp nhận đơn rồi đi...”

Khi Trường Hồng Tường đang đọc báo chiều, bỗng dưng nghĩ tới cái gì bèn kêu thư ký tập hợp vài số tạp chí công nghệ, lục lọi một hồi tìm được bài báo ký tên Chu Thần của công ty XX, “Quản lý phí tổn trong các hạng mục thi công của công trình,” vì có quen biết tác giả nên hắn hứng thú đọc lướt qua, không ngờ rằng bài viết đúng là không tồi.

“Không phải nói là thất nghiệp sao, thế nào lại thay mặt công ty tham gia tiệc rượu a...”

Hắn gọi thư ký đến rồi đưa ra danh thiếp của Chu Thần, bảo người kia gọi điện thoại tìm cách hỏi xem y có ý định chuyển công tác hay không.

Chu Thần đang đi trên hành lang nhà mình, đột nhiên cảm giác có chút kỳ lạ, tưởng là hàng xóm đã trở về, vừa nhìn lại thì phát hiện có thêm một hộ mới đến.

Vốn không có tâm tình đi làm quen hàng xóm mới, Chu Thần không nghĩ tới khi y chuẩn bị dứt chìa khóa mở cửa thì nhà bên kia bỗng dưng mở ra, một tiểu nam hài nhìn rất quen mắt nhảy ra chào: “Hi~”

Nương theo ánh sáng yếu ớt của bóng đèn ngoài hành lang, Chu Thần nhìn kỹ liền kinh hãi: Lam Đông Đông?

Thầy giáo Loan lộ đầu ra, nói Lam Đông Đông đối với tiểu khu này thực sự rất hài lòng, hơn nữa lại gần trường học của nhóc, cũng không có cách nào ngăn cản bạn nhỏ họ Lam tới đại học D, nên đã dọn đến nơi này.

Cùng bọn họ nói vui vài câu, Chu Thần mở cửa vào nhà. Y thế nào lại luôn có linh cảm không tốt... Chẳng lẽ mình quá bị quan rồi?

“Harry~” Harry nghe thấy tiếng chủ nhân gọi nó, lập tức ngồi phịch dưới đất ve vẩy đuôi, “Chúng ta sau này điều chỉnh thời gian làm việc và nghỉ ngơi một chút nha, bắt mày ngày nào cũng ở trong phòng thật không tốt.”

Harry ‘ăng ăng’ hai tiếng liền lăn lộn trên mặt đất.

Chu Thần kỳ quái, con chó này rốt cuộc trải qua huấn luyện thế nào vậy? Quý Tử Mặc tự mình xuất trận? Không có khả năng nha...

(*Thanh Thanh: các bản edit của mấy ng khác đều ghi là Út Mặc, nhưng đó chỉ là QT dịch ‘quý tử’ thành vậy thôi, nghe điều điều vì cậu này chỉ là hàng xóm, ng nào tên kỳ dzậy =.) (Viên nhảy vô: quý tử = con trai út trong gia đình a, qt nhầm cũng là chuyện bình thường:v)

Buồn chán cầm điều khiển từ xa đổi kênh, nghĩ đến bữa cơm chiều hôm nay, đang yên đang lành lại đi mời Sở Thiên Dịch, thật sự làm y trở tay không kịp, hai vị phụ huynh kia hẳn là tịch mịch đến hổng rồi đi...

Đột nhiên y giật mình đánh rơi điều khiển từ xa, làm nó trực tiếp hạ cánh lên cái đuôi của Harry còn y cả người đơ ra bất động.

Làm sao trùng hợp như thế được, lần trước đi xem mắt xong lần này lại mời Sở Thiên Dịch đến nhà? Còn nhiều chuyện hỏi người ta sao tuổi đã lớn còn chưa cưới vợ?

Chu Thần nhớ tới vụ đi xem mắt ở quán cà phê lần đó, thậm chí Sở Thiên Dịch ngu ngốc, tùy tiện bịa đặt lấy cớ làm chuyện ái muội rồi lôi y đi cùng hắn, giờ thì vui rồi, người kia sao lại ngu ngốc đến thế cơ chứ!

Không biết biểu hiện của y hôm nay có tốt không, có lẽ còn chưa bị phát hiện đi?

Chu Thái hậu là một lão yêu tinh, làm gì có chuyện không có việc gì lại tự mua dây buộc mình như thế!

Lòng đầy lo lắng, Chu Thần không xem nổi TV nữa, lấy ra điện thoại di động gọi cho Khương Phàm, nhưng hấn tắt máy. Suy nghĩ một hồi cảm thấy không ổn, y quyết định tự mình đến quán xem sao.

Gần đây khí trời khá mát mẻ, người cũng sôi nổi hơn, không khí trong bar tự nhiên cũng náo nhiệt lên không ít.

Cậu nhóc pha rượu thấy Chu Thần tới liền lập tức kéo lại, lén la lén lút như kẻ trộm thì thầm: “Lão đại chúng tôi gần đây rất khác thường.” Nói xong còn ngoác quanh xem có ai để ý đến hai người không.

Bị động tác lấm lét của cậu ta làm ảnh hưởng, Chu Thần cũng trở nên sốt ruột hỏi thăm có chuyện gì.

Cậu chàng nói Khương Phàm mấy ngày nay cứ hai ba giờ đêm lại gọi điện thoại cho hấn dặn dò vài thứ, thanh âm trong điện thoại vang vang như đang ở trong phòng tắm, còn nói rằng giọng lão đại có vẻ khàn khàn.

Ừm... Lúc Khương Phàm không ở trong quán, hấn thường nghỉ ngơi rất có quy luật, khó có thể sau nửa đêm lại gọi điện thoại...

Không biết vì sao Chu Thần lại muốn cười, nghĩ đến hình ảnh Khương Phàm lén lút vụng trộm liền thấy hỉ hả.

Y an ủi đối phương vài câu, nói hai ngày tới sẽ đến nhà Khương lão đại một chuyến xem hấn đang làm cái quỷ gì.

Khi Sở Thiên Dịch về đến nhà, hấn phát hiện trên sofa phòng khách có một cái gối, biết chính mình lại bị đuổi ra khỏi phòng ngủ. Hấn có chút không hiểu tại sao cứ cách một đoạn thời gian loại sự tình này sẽ xảy ra một lần, hồi trước còn cảm thấy có thể là do chênh lệch tuổi tác, gần đây hấn phát hiện ra vấn đề chính là nằm trên người mình, mà câu trả lời có tính xây dựng nhất từ Trần Á Huy nguyên văn như sau: Hấn không hề thương ai, chỉ biết nghĩ đến mình.

Hấn muốn cùng cậu nói chuyện rõ ràng một chút, nhưng đối phương lại chẳng thêm quan tâm.

Đợi đến khi đối phương để ý đến hấn, hai người hòa hảo, Trần Á Huy lại không hề đề cập đến chuyện này nữa... Đúng là một vòng luẩn quẩn.

Hấn ôm gấu Teddy vô tội bị Trần Á Huy ném ra ngoài, tựa người trên sofa, nhớ tới chuyện buổi chiều Chu Thần muốn từ chức.

Cho tới tận bây giờ hấn vẫn chưa tưởng tượng được công ty của mình không có Chu Thần sẽ biến thành

cái dạng gì, cũng chưa hình dung ra việc Chu Thần bỏ đi, giống như việc y ở bên cạnh hắn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Hồi hắn còn ở sát vách nhà Chu Thần, thiếu niên kia chủ động làm quen với hắn, sau khi tan học sẽ rủ hắn ra ngoài chơi bóng, cuối tuần gọi hắn đi leo núi.

Hắn từng nghe người khác nói bản thân tính tình khó chịu, khi đó còn được gọi là “khốc” (=lãnh khốc), bất quá hắn chỉ là đơn thuần không muốn cùng người lạ thân cận, không muốn cùng người quen quá mức thân thiết mà thôi.

Chỉ có Chu Thần kiên nhẫn tiếp cận hắn.

Trần Á Huy dường như đã đoán đúng, những cố gắng của Chu Thần đã làm hắn thích ứng với y, quen thuộc với y... Hiện tại thật sự có một chút không thể tách rời.

Sở Thiên Dịch đứng dậy, đi đến phòng ngủ gõ cửa, nói: “Tiểu Huy, anh muốn cùng em nói chuyện rõ ràng, đi ra nào.” Nói xong lại thấy ngữ khí của mình quá mức cường ngạnh, dịu giọng bổ thêm một câu: “Đừng ở trong phòng nữa, nghẹn đến hỏng mắt đấy.”

Sau thấy Trần Á Huy xoa xoa con mắt đi ra.

Sở Thiên Dịch thở dài, đã hơn nửa đêm rồi, không nên cho trẻ con ngủ muộn, sẽ không lớn nổi a.

Chu Thần bị đồng hồ báo thức lôi ra khỏi ác mộng, thời khắc mở mắt ra còn nhớ kỹ trong giấc mơ mình làm cái gì.

Quả thật là buổi sáng nghĩ đến cái gì nhiều thì đêm liền mơ thấy cái đó, y mơ thấy Chu Thái hậu móng tay thật dài bầu khắp đùi y mà mắng: “Ta cho bay học theo gương tốt bay lại dám không theo trách không được đi xem mắt bao lâu mà không cái nào thành hóa ra là ghét nữ thích nam!” Về phần nội dung có dấu chấm dấu phẩy ở chỗ nào y đã không còn để tâm. Bởi vì, y đã nhận ra một vấn đề nghiêm trọng...

Nếu y thật sự không kết hôn, ông bà già trong nhà chấp nhận được sao?

Mang một nam nhân về nhà... Y hồi tưởng lại cảm giác đau đớn khi đùi trên dưới đều thâm tím vì vết cào.

“Ai da, phiền chết mất thôi...”

Chu Thần cúi đầu nhìn Harry thân thanh khí sáng, vẩy cái đuôi to màu trắng hình thành hai bên đối lập, y đột nhiên nghĩ làm thú cưng vô ưu vô lo thật là hạnh phúc a, tuy nhiên điều kiện tiên quyết là phải có một chủ nhân tốt như y...

“Hello~ Xem ra cậu còn nhớ rõ thời gian tôi (vâng, tôi) dắt chó đi dạo a!” Giọng nói phóng khoáng từ phố đối diện kia lọt vào tai Chu Thần, âm lượng trong không khí buổi sáng sớm không bị tổn hao chút nào.

25. Chương 25

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

“Chào buổi sáng, Trương tổng.” Chu Thần chào xong liền tản bước theo Harry, xem Trương Hồng Tường như không khí.

Harry nhìn thấy Husky yêu dấu mà mình nhớ nhung hồi lâu, tự nhiên trở nên vui vẻ, chạy vòng vòng quanh người ta.

Trương Hồng Tường mắt thấy chó nhà mình cũng đồng dạng hân hoan vui vẻ, ha ha nở nụ cười. Hắn ngừng đầu nói với Chu Thần đang cầm cúi ngẩng chó: “Tôi nghe thư kí nói, cậu từ chối lời mời đến công ty chúng tôi?”

Trương Hồng Tường này tuy rằng có chút tự đại đến vô sỉ nhưng vốn là nhân vật có danh tiếng không nhỏ, lại làm cho người ta có cảm giác rất dễ thân cận. Sau vài lần tiếp xúc, Chu Thần cũng chậm chậm quen thuộc với tính tình kì lạ của người này, hiện tại cảm thấy thoải mái không ít.

“Tôi còn chưa nghĩ ra tiếp theo sẽ làm công việc gì.” Hai người theo chó nhà mình hướng phía trước vô mục đích mà đi.

“Tôi có thể cho cậu môi trường làm việc so với hiện tại tốt hơn rất nhiều, nếu là vấn đề tiền lương thì cậu cứ tự nhiên đề đạt.” Đi tới trước quán ăn sáng, Trương Hồng Tường ra hiệu cho y chờ một chút, vào mua sữa đậu nành cùng bánh quẩy.

Chu Thần một chân vô ý đá gốc cây dương thụ bên đường, nhìn vị lão bản kia mua sữa đậu nành, còn mặc cả cho nhiều chút. Y không khỏi bật cười, con người thật sự càng có tiền càng ki bo a, người nọ trong trong ngoài ngoài chỉ chỉ trở trở, kì kèo một đồng sữa đậu nành này sao đủ, đúng là mặt dày muốn chiếm bằng được tiện nghi nhà người ta.

Trương Hồng Tường mang theo thắng lợi tươi cười khải hoàn, hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ về hành vi của mình, “Người già có khác, cứ phải nói ngọt mới được.”

Chu Thần cười đến sắp ngắt, vui vẻ lại gần, “Anh Trương, là phận trưởng bối, đừng chọc cười tôi nữa được không?” Tư liệu về Trương Hồng Tường y đã xem qua, hắn cùng Sở Thiên Dịch bằng tuổi nhau, so với y sinh sớm hơn 2 năm.

Trương Hồng Tường nhìn chằm chằm Chu Thần không chớp mắt, dường như có gì muốn nói nhưng lại bị mắc ở cổ họng, cố gắng đến trợn mắt mà âm thanh cũng không thoát ra nổi. Mãi đến khi Chu Thần bị nhìn đến gai ốc khắp người thì nhau mọc lên, hắn mới mở miệng: “Tôi cảm thấy tính cách cậu không tồi, rất hợp khẩu vị của tôi, thế nào?”

Chu Thần bị Trương Hồng Tường dọa, lắp bắp: “Cái... cái gì thế nào?”

Trương Hồng Tường dùng cánh tay huých nhẹ y một cái, cười đến ái muội lan tràn, “Chính là làm người yêu thì thế nào, cậu cứ khẳng khẳng bắt tôi nói trắng ra thế, còn gì là mỉa cảm nữa!”

Chu Thần nửa lúng túng nửa nhin cười, thầm nghĩ nhà người tự nói tự hiểu chứ ai ép người a.

Đối với việc vị đang cầm sữa đậu nành với bánh quẩy tung tung tấy tấy kia làm thế nào biết được tính hướng của y, y không có hứng thú tìm hiểu. Trừ bỏ đối với người trong nhà, y chưa bao giờ có ý giấu diếm, người ngoài có biết chuyện cũng không có gì ghê gớm.

Nhưng thành thật mà nói, nếu đây cũng có thể coi là được người theo đuổi, vậy chính là lần đầu tiên của y nha...

Chu Thần dứt tay vào túi quần ngửa mặt lên nhìn ngọn cây, lại nhìn nhìn Harry đang vui vẻ đến tung xoe trước mặt.

“Vừa lúc Sam nhà cậu cũng thích con tôi nha.”

“A? Nhưng chỗ nhà anh là con đực mà?”

“Là cái, mặc dù tôi thích gọi nó là con trai.” Trương Hồng Tường thấy Chu Thần cùng hần nói chuyện, cảm giác hơi hơi khẩn trương lúc trước cũng dần phai nhạt, mặt dày trở lại truy vấn đến cùng: “Không hợp thì tan, vậy được không?”

Ai, cái người này... Ngay cả để y hưởng thụ một chút cảm giác được theo đuổi cũng không được sao, gấp cái khi gì a!

Chu Thần trừng mắt nhìn hần một cái: “Tôi đây không rảnh cùng anh chơi trò gia đình.”

“Vậy thì không chơi trò gia đình, sống thử thôi.” (má aa, anh quả đúng mặt dày mà, dụ dỗ con trai nhà lành ăn cơm tre keng o.O)

Chu Thần giờ đã biết mình đánh giá thấp công phu mặt dày của thằng cha họ Trương này, y đã bày tỏ không muốn lập tức trả lời, tên này sao còn hỏi mãi không ngừng a.

“Harry, đi, về nhà.”

Lưu lại cho Trương Hồng Tường một bóng dáng tiêu sái, Chu Thần lôi chú chó lông trắng vẫn còn đang quấn luyến không rời qua đường cái, hướng tiểu khu nhà mình mà đi, để một người một cẩu ở lại đằng sau.

Chẳng mấy chốc y liền đem chuyện này ném ra sau đầu, trong suy nghĩ của y, Trương Hồng Tường tuyệt đối là tịch mịch quá nên muốn tìm người sống chung. Gần đây lại qua lại với y tương đối nhiều nên mới bắt đầu nghĩ quẩn. Tên kia trừ bỏ yêu bản thân đến cuồng còn có thể có cảm tình với người khác sao? Nói ra ai tin nổi a? Không phải là giỡn chơi sao!

Tuy nhiên, Trương Hồng Tường lại không nghĩ như vậy.

Tuy rằng chủ ý kia là hần tự mình bộc phát nghĩ tới, nhưng là sau khi nói xong hần mới thật sự để tâm, bộ dáng Chu Thần cười rộ lên tuyệt đối khiến lòng người ngứa ngáy, thế mà người kia còn không tự giác, lúc tiệc tùng cứ hồn nhiên phô ra cho hàng chục người nhìn chòng chọc.

Cuộc họp thường kì bắt đầu, không khí có chút nghiêm túc.

Chu Thần nhìn mặt Sở Thiên Dịch so với lần gặp ngày trước còn âm trầm gấp mấy lần, nhin không được đoán rằng lão bản hần ra ngoài ăn cơm mà không mang người nhà theo, không chừng tối qua bị phạt đứng góc tường, vừa trồng cây chuối vừa hát quốc ca cũng nên.

Cánh tay bị người huých nhẹ, Chu Thần thối mác nhìn sang thì thấy thư kí Lâm đang đứng cạnh. Đối phương đang hướng y nháy mắt ra dấu, ánh mắt bay tới bên người Sở lão bản.

Nguyên lại là lão bản nhà người phát hiện nhân viên ta đang thất thần... Chu Thần không để ý đến ánh mắt bất mãn của người kia, giả vờ nghiên cứu thời tiết ngoài cửa sổ.

Khi họp xong, bị Sở Thiên Dịch gọi lại, bảo y quay về văn phòng nói chuyện.

Ngày hôm qua tan tầm đã đem đơn xin từ chức đặt lên bàn Sở Thiên Dịch, sáng nay hần là hần đã xem qua...

Chu Thần đề người lên một chồng văn kiện ngăn ra, dòm vào văn phòng hơn nửa tiếng đồng hồ cũng không rõ khi Sở Thiên Dịch đọc đơn từ chức của y thì biểu hiện như thế nào; tuy rằng y biết tên kia hần là mặt

không thay đổi mà mở đơn ra, lại mặt không thay đổi mà xem cho xong, rồi mặt vẫn không thay đổi đem đơn của y đặt vào đồng tài liệu đã xem của hắn. Mặc dù không muốn tin người kia sẽ hoàn toàn không có phản ứng gì nhưng y cũng biết rõ hắn chắc chắn sẽ chẳng làm gì dư thừa.

Tì cầm vào cánh tay trên bàn, Chu Thần bắt đầu mờ mịt.

Nửa cuộc đời y trước giờ đều quần quanh Sở Thiên Dịch, hiện tại thật sự quyết định rời đi, biết đi đâu bây giờ?

Công việc mà Trương Hồng Tường đưa ra là làm đại lý cho một hãng mỹ phẩm, y cảm thấy cũng không phù hợp với mình. Y đối với công việc kia không có yêu thích, còn không bằng hiện tại phải sống chết chạy đua, giành cho được hạng mục liền có cảm giác thành tựu sâu sắc.

Đột nhiên nhớ tới Sở Thiên Dịch giao cho y một việc cần gấp rút làm cho xong, đại khái chính là nhắc tới vấn đề của điều khoản giao nhận đi.

Sở Thiên Dịch đứng trước cửa sổ phóng ánh mắt về phía thành phố, giọt nước mưa rơi trên tấm kính thủy tinh chậm rãi chảy xuống, làm cho thế giới bên ngoài có chút hư ảo. Mỗi lần nhìn ra ngoài hắn lại có cảm giác thuê tầng này làm trụ sở có chút cao quá.

Hơn nữa gần đây hắn còn cảm thấy cuộc sống thiếu đi chút gì đó... Đương nhiên hắn đã bắt đầu nhận ra cái thiếu ở đây là cái gì, có lẽ chính là tách cà phê trong tay kia cùng mùi hương chanh luôn quanh quẩn bên mũi.

Hắn chính là kẻ ích kỷ, người khác vì hắn mà trả giá hắn lại cho là đương nhiên, cho đến khi hắn phải tự mình nỗ lực mới phát hiện, loại sự tình này sẽ không có chuyện vô duyên vô cớ. Nếu không có được hồi báo, một ngày nào đó, người kia sẽ buông tay.

Khi hắn phát hiện Chu Thần đã vì hắn làm rất nhiều việc, hắn cảm thấy không thể tiếp tục như vậy, chỉ biết nhận mà không biết cho. Nếu đã không thể cho, hắn hẳn là nên vì Chu Thần cuối cùng cũng rời đi mà vui vẻ.

Nhưng ích kỷ vốn là một loại bản năng, dù biết cái gì là đúng nhưng không có nghĩa sẽ làm đúng được.

Chu Thần đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Sở Thiên Dịch giống như đứng dưới màn mưa, nhìn thời khắc hắn cười đó, cảm giác đau lòng quen thuộc liền chậm rãi nổi lên.

Có đôi khi cảm thấy đơn phương yêu một người nhiều năm như vậy thật sự rất khó tin, đôi khi lại cảm thấy việc yêu người này vốn là chuyện tự nhiên nhất trên đời, yêu chỉ bởi vì yêu thôi.

Chu Thần đi tới gần, lên tiếng: “Sếp, có chuyện gì?”

Sở Thiên Dịch xoay người dựa vào cửa sổ, cười khó coi nói: “Ngồi đi.”

“Muốn rời đi vì có chỗ nào đưa điều kiện tốt hơn sao?”

Quả nhiên, cho dù đã theo hắn nhiều năm như vậy, khi y rời đi một câu giữ lại cũng không có. Chu Thần tự giễu cười: “Không gạt anh, tôi đủ sức làm ăn riêng.” Đi đến bên cạnh chiếc ghế dựa, nhưng y không ngồi xuống, chỉ để một tay lên thành ghế, nói: “Phần lớn bạn hàng tôi đều có thể mang đi, nếu là khách hàng bên xây dựng, tôi có thể mang đi đến quá nửa.”

Sở Thiên Dịch sững sốt trong chốc lát rồi tựa hồ nghĩ thông suốt cái gì, gật gật đầu.

Chu Thần thấy hắn vẫn là bộ dáng không sao cả, trong lòng sớm đã hỏi thăm họ hàng mấy đời nhà hắn, không cam lòng bổ sung: “Anh sau này có muốn mắng chửi tôi, xin nhớ cho tôi đã từng hết lòng vì công ty này.”

Sở Thiên Dịch nhin không được nở nụ cười: “Hết lòng quan tâm giúp đỡ của cậu té ra chính là thế này? Đẩy tôi vào chân tường, mỗi lần ăn của tôi có bao nhiêu lần nâng sạch?”

Chu Thần nhún vai: “Đại nghiệp của anh không cần mấy người này đâu nhỉ?”

“Cần chứ.”

“Vẫn còn có việc?”

“Có, tôi đang nghĩ xem...” Sở Thiên Dịch trở về ngồi sau bàn làm việc, cầm tờ giấy A4 chậm rãi trở mình, ngẩng đầu nói với y: “Cậu ra kia ngồi nghỉ một lát, nghĩ xong tôi sẽ gọi cậu.”

Chu Thần lấy làm kì lạ, người này và Sở Thiên Dịch trước kia quả thực một trời một vực. Người nọ không phải đến nhìn y cũng ngại thừa sao? Trước khi đại khái báo cáo xong công việc liền trực tiếp cuốn xéo, hiện tại thế nhưng lại bảo y nhàn nhả đợi chỉ thị? Hay là hôm qua lúc trồng cây chuối không may bị đập đầu vào tường đi?

“Đúng rồi, cuối tuần phải đi thành phố S, cậu đi cùng với tôi.”

“Đi công tác?”

“Cũng gần như vậy.” Sở Thiên Dịch đeo kính lên, vừa gõ gõ gì đó trên máy tính vừa nói: “Những thông tin cần biết tôi đã gửi vào máy tính cậu rồi, khi nào có thời gian đọc một chút là được, OK, cậu có thể ra ngoài.”

Chu Thần bị thái độ khách khách khí khí của Sở Thiên Dịch làm cho có chút không yên, nghĩ thầm không biết có phải tên kia đang vắt óc nghĩ thủ đoạn trả thù y.

Trận mưa buổi sáng tới mau đi mau, đến buổi trưa trên nền trời xuất hiện cầu vồng, nhưng ngạc nhiên chính là có tới hai đường cầu vồng.

Sở Thiên Dịch nhận được điện thoại của Trần Á Huy gọi tới, còn đương nhiên nhìn lên khoảng không bầu trời mà ngắm lưỡng đạo cầu vồng, ngắm đến hứng thú lan tràn. Đầu dây bên kia còn bất ngờ nói, hy vọng hắn có thể tan làm sớm một chút để bồi cậu chơi bóng rổ.

Sở Thiên Dịch đối với việc đứa trẻ kia cuối cùng cũng chịu tiếp thu hoạt động ngoại khóa cảm thấy rất vui mừng.

Tan làm, chở Trần Á Huy đến một nhà hàng tên “Tiểu Giang Nam” ăn món xào, trở về hai người cùng ở trong phòng đánh bài, rồi thay quần áo xuống lầu đến quảng trường phụ cận chiếm chỗ chơi.

Thời điểm cùng cậu chơi bóng, hắn bỗng cảm thấy mình như trẻ lại, những ngày đầu thu vẫn còn mang theo oi bức, toàn thân đều đổ mồ hôi nhưng vẫn cảm thấy thích cực kì.

Hắn đập bóng một lúc bắt đầu mệt, cúi gập thắt lưng, hai tay chống trên đầu gối nhìn đứa bé kia tự mình đưa bóng lên rổ.

Cậu bé kia chậm rãi bước từng bước, bước thứ hai đạp nền bật người lên, quả bóng giống như được trù tính cẩn thận, tạo nên một đường cong hoàn mỹ rồi rơi vào rổ.

“Ha ha... Ba bước trúng rổ nhé...”

Thái dương thiêu đốt tiến gần đến đường chân trời, tia sáng chói mắt cuối cùng chiếu xiên qua trán Trần Á Huy đầy mồ hôi, giọt nước trong suốt tựa hồ phản chiếu một dáng cười quen thuộc, khóe miệng hắn chợt cứng ngắc lại, nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười.

Hắn chậm rãi đứng thẳng dậy, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm quả bóng rổ rơi xuống đất rồi lại nảy lên.

“Anh xem, ba bước lên rổ của em có ngẫu không nào!”

Hắn nghe trái tim mình không ngừng đập mạnh, tựa như trái bóng kia mỗi lần va vào mặt đất sẽ phát ra âm thanh, “bịch... bịch...” còn có thiếu niên kia bước từng bước lại gần hắn, trong nháy mắt trước mắt hắn hiện lên một khuôn mặt tràn đầy kiêu ngạo, còn có sợi tóc mềm mại ướt đầm mồ hôi ôm sát bên má,... nhưng gương mặt này đâu phải Trần Á Huy...

Hắn hiểu được mình gần đây có chút khác thường, chỉ là vẫn không biết vấn đề nằm ở chỗ nào.

Vì cái gì không thể yêu người kia... có lẽ... là bởi vì, không phải không yêu mà chính là hắn không hề biết, hắn đã yêu rồi, phần cảm tình sâu đậm kia là bị hắn cố tình chôn vùi, cố tình xuyên tạc đi.

Phần tình cảm ấy không phải chỉ là thoáng qua, mà đã cư ngụ lâu dài trong lòng hắn.

Năm hai mươi tuổi, khi cha hắt mất đi, mẹ lại lâm trọng bệnh, bị họ hàng vứt bỏ, hắt đã chôn vùi toàn bộ tình cảm của mình, mà trong đó cũng không chỉ có tình thân...

*BONUS: ảnh chó nhà Trương mặt dày

Husky cũng là một loại chó kéo xe trượt, nổi tiếng vì sức khỏe và tốc độ. Loài này nhỏ hơn Samoyed của Chu Thần, nhìn ảnh trên Google cũng không dễ thương bằng a~ Harry vẫn là nhất XD

26. Chương 26

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Chu Thần nghĩ hắt là nên mua một cái vòng cổ cho Harry, lúc dẫn nó ra ngoài có lẽ sẽ cần đến. Mặc dù có chút vô nhân đạo, nhưng chung quy so với việc để Harry tự do, cứ nhìn thấy chó cái là xông tới cạnh người ta cọ lấy cọ để thì vẫn tốt chán, y làm sao lúc nào cũng đuổi kịp nó a.

Trung tâm thương mại kia chính là một trong số ít những nơi sầm uất nhất thành phố D. Khu vực đó vốn tập trung rất nhiều xe cộ, tìm chỗ đỗ xe chắc là một chết, vì thế y cất kĩ ví tiền và điện thoại di động, chen chúc lên xe bus mà đi.

Y tìm tìm mò mò trong trung tâm hồi lâu mới nghĩ ra đáng lẽ phải đến cửa hàng thú nuôi mới đúng. Từ trung tâm thương mại đi ra, trời đã gần như tối sẫm, y vừa đi bộ tới bến xe bus vừa lôi điện thoại ra kiểm tra xem có tin nhắn hay cuộc gọi nào không, lúc sau không cẩn thận liền đụng vào một người.

Vốn không thấy có gì nghiêm trọng, y xin lỗi một tiếng liền tiếp tục đi, nhưng ngay lập tức bị người ta túm lấy. Không phải định ướm mình đấy chứ? Y quay đầu lại thì thấy đó là một cô gái.

Tóc ngắn uốn xoắn gọn gàng, dưới ngọn đèn đường ánh lên màu nâu đỏ. Trang phục màu đen tôn lên làn da trắng, cũng làm lộ ra vóc dáng hoàn mỹ của người mặc, chính là dáng vẻ của người thành thị chính gốc. Chu Thần nhìn một lượt từ trên xuống dưới liền tổng kết: ai da, thật sự là một cô nàng đẹp trai.

Y chậm rãi cúi đầu nhìn khuỷu tay bị nắm của mình, mỉm cười hỏi: “Xin hỏi, ngoài xin lỗi ra thì còn cần tôi làm việc gì?”

Cô gái hất cằm sang chiếc xe màu đen bên cạnh, nói: “Giúp một tay, tôi có thể trả tiền.” Thanh âm có nét mềm mại đáng yêu mà chỉ con gái mới có, nhưng lại pha chút kiêu ngạo. Chu Thần nhìn xung quanh phát hiện còn có vài người đang đứng, có vẻ như là dừng lại xem náo nhiệt.

Phản ứng đầu tiên của y là nhận ra bên này có vấn đề, không cẩn thận sẽ bị người bắt nạt.

Chu Thần mỉm cười, ghé vào bên tai cô gái nói nhỏ: “Tôi không được thêm phí dịch vụ sao.”

Cô gái sững sốt hai giây liền hiểu được ý đang nói cái gì, mặt đỏ lên vì tức giận, từ trong ví tiền rút tờ 50 Nhân dân tệ tung ra trước mặt ý: “Lấy xe ra cho tôi, 50 đồng này cho anh.”

Chu Thần thực cảm thấy dở khóc dở cười, thì ra là một sát thủ xa lộ trình độ còi cọc, đến lái xe đi ra cũng làm không xong. Bất quá ngữ khí của người này sao lại giống như đang nói chuyện với ô-sin? Ý tuy rằng không mặc đồ hiệu, nhưng phong độ là nhất thời còn đẳng cấp là mãi mãi, phong thái toát ra đâu có kém ai, nhìn qua cũng phải mấy nghìn chữ sao lại có 50 đồng? Hay là khả năng thưởng thức của ý không theo kịp thời đại?

Cô gái kia thấy ý không từ chối, liền đem tiền nhét vào túi áo ý, hướng ghế phó lái đi đến.

Chu Thần lập tức đuổi theo, đem tiền trả lại cho nàng rồi nói: “Ngại quá, tôi là đi xe bus đến đây, nếu không kịp bắt xe sẽ không hay.” Nói xong, ý nhìn nhìn tờ 50 đồng liền thêm vào, “Chút tiền này còn chưa đủ để thuê tôi lái xe đâu.”

Cô gái sốt ruột, bỗng nhiên túm chặt lấy ý nói: “Lấy xe của tôi ra, tôi đưa anh về!” Chu Thần giãy giụa, phát hiện nữ nhân này khí lực không nhỏ, lại sợ dùng lực quá mức sẽ làm nàng bị thương, kết quả đành trở mắt nhìn chuyển xe bus cuối cùng dừng lại rồi đi mất...

Chẳng lẽ đây chính là cái người ta vẫn gọi rắc rối từ trên trời rơi xuống?

Chu Thần bắt đắc dĩ, đành chấp nhận giúp người ta. Ý ra sau xe nhìn thấy tên hãng xe, ha, nguyên lai là Mercedes nha, trách không được người vây xem thì nhiều mà người hỗ trợ thì chẳng thấy ai, chẳng may lái xe làm xước xước gì, tiền đền bù chắc cỡ tám vạn, lúc đó biết khóc với ai đây!

Chu Thần triệt để đóng vai người tốt, không chỉ giúp nàng lấy xe mà còn chen chúc vào dòng xe tấp nập mà mở đường, đi một lúc đến đoạn đường rộng trước mặt, nháy mắt liền cảm thấy hô hấp thông thuận không ít. Mấy nơi đông người đứng là nguy hiểm muốn chết!

Đem xe đậu lại ven đường, ý thả nhiên xuống xe chờ taxi.

Cô gái ngồi ghế phó lái cũng mở cửa đi ra, tư thế thập phần nạt người: “Lên xe, đến lượt tôi đưa anh về!”

Chu Thần khoanh tay dựa vào rào chắn, nghiêng đầu cười đến mắt híp lại thành một đường, chẳng nhìn thấy Tổ quốc đâu. Ý nghĩ thâm, em gái đến lấy xe khỏi chỗ đỗ còn không dám, giờ ngồi xe em lái còn không chết người à? Tôi đây cũng đâu có gan ngồi, Harry yêu quý vẫn còn đang chờ tôi về cho nó ăn bánh quy à!

Chủ xe đương nhiên nhìn ra ý cười ra vẻ thâm trầm kia là mang theo ý kinh thường cùng không tín nhiệm, vài lần đề khí đã muốn mắng chửi người, cuối cùng vẫn là nén được, nói: “Bằng không thì anh lái.”

“Không dám, xe của cô tôi đèn không nổi.”

Nữ nhân bước hai bước liền vượt qua rào chắn lô y nhét vào ghế lái: “Đừng con mẹ nó lè mề, có phải đàn ông không thể! Đây không cần đèn!”

Lần này Chu Thần thật sự sửng sốt, con gái thời nay đều dữ dằn như vậy sao...?

Trên đường từ sân bóng trở về, Trần Á Huy theo sau Sở Thiên Dịch không dám mở miệng nói chuyện, dù ngày thường ngang ngược, nhưng vẫn là đầu tiên thấy Sở Thiên Dịch tâm sự nặng nề như vậy, cậu thật không dám hó hé gì. Từ khi chơi bóng xong, Sở Thiên Dịch liền có cái gì không đúng lắm, hay hẳn đã phát hiện ra cái gì...?

Sở Thiên Dịch nhìn thấy bộ dáng cẩn thận của cậu, cười xoa đầu cậu nói: “Ngủ sớm một chút, mai không phải có buổi họp nhóm sao.”

“Em... không đi cũng được...” Đối phương nhắc đến họp nhóm làm cho cậu run như cây sậy, liền đeo chặt lên cổ hắn, muốn sáp lại thân thiết một phen, Sở Thiên Dịch lại nghiêng đầu tránh đi, đẩy cậu vào phòng ngủ.

Nếu là ngày xưa như vậy, hẳn hắn sẽ ôm cậu ôn tồn một phen, sẽ kể cho cậu một ít chuyện lí thú, thanh âm nhẹ nhàng ôn hòa nghe rất dễ chịu. Nhưng hiện tại cậu nhận ra được trái tim người nọ đang chậm rãi ly khai, càng ngày càng xa.

Trần Á Huy suy nghĩ thật lâu, ngồi dậy định cùng Sở Thiên Dịch làm việc, đi đến cửa thư phòng thì phát hiện đối phương cầm một phong thư đã mở mà ngăn người. Dù không thấy rõ phong thư kia là ai viết, nhưng lại không đoán được sao!

Không phát ra tiếng động quay về phòng ngủ, đáy lòng đã bắt đầu đổi hướng mưu tính nhỏ nhặt.

Sở Thiên Dịch cầm bì thư đã mở của Chu Thần kia, nhất thời không biết nên vui hay nên buồn. Hắn biết nếu người kia đã quyết tâm rời khỏi, nhất định sẽ liệt kê ra đủ loại lí do khiến cho hắn tâm phục khẩu phục rồi cứ thế tiêu sái mà ly khai... Hắn là biết vậy nên chưa dám đọc.

Hắn đâu muốn Chu Thần phải rời đi, nhưng bây giờ sao có thể giữ y lại.

Trên đường lớn, cuối cùng vẫn không thể nào phản kháng nữ nhân kia nên Chu Thần đành bắt đắc dĩ lái xe về nhà mình. Kì thật y vẫn còn muốn ra về quý ông mà nói: “Hay là tôi đưa cô về nhà trước nhé” sau đó tự mình bắt xe về nhà, cũng chẳng đáng mấy đồng. Nhưng chế độ quý ông của y chỉ có thể bật lên khi đối diện với thực nữ mà thôi, mà cái vị ngồi cạnh y đây chính là liệt nữ chứ thực nữ chỗ nào. (liệt=mãnh liệt, dữ dằn => bà chằn)

Cô gái kia đoan đoan chính chính mà ngồi, đầu ngẩng cao kiêu ngạo, giống như thật sự coi Chu Thần là tài xế riêng của nàng.

“Vị... Tiểu thư này, tôi nghĩ cô vẫn là nên chính thức đi học lái xe vài ngày, nếu có thể thì kể cả khi kĩ năng thành thục rồi cũng không cần vác loại xe công kênh này ra, làm tắc nghẽn giao thông.” Y tự cảm thấy lần này mình nói chuyện rất thành khẩn, tuy nhiên đối phương lại không tỏ thái độ gì.

“Aizz,” Chu Thần thở dài: “Cô thật là một người lái xe vô trách nhiệm.”

“Tôi như thế nào lại thành vô trách nhiệm? Tôi mắng anh đánh anh? Tôi không lấy được xe ra thì không được phép tìm người hỗ trợ? Anh bị thần kinh hả? Ôi mẹ nó!”

Chu Thần đạp chân phanh đến “kít” một cái, xe liền dừng lại ở ven đường.

Y nghiêm mặt cởi bỏ dây an toàn, lạnh lùng nhìn nữ nhân kia nói: “Nếu không phải có loại người cường ghạng như cô lái xe ra đường, làm thế nào lại có nhiều người vô tội chết như vậy!”

Chu Thần nhớ tới cha Sở Thiên Dịch là vì một nữ lái xe đạp lệch chân phanh mà qua đời, trái tim giống như tấm khăn mặt bị người vắt kiệt; người phụ nữ kia đã đâm hỏng rất nhiều thứ, nhiều đến mức y cảm thấy trong số những thứ đó, có cả chính mình...

Cho nên mặc dù nữ nhân này đưa ra yêu cầu vô lý, y mới không thể bỏ mặc.

Cô gái nhìn ra y tựa hồ bị chạm đúng chỗ đau trong lòng, thái độ liền thay đổi một trăm tám mươi độ, bắt đầu lan man giải thích, còn vô cùng thành khẩn.

Chu Thần cũng phát hiện ra mình giận cá chém thớt, đối phương tỏ thái độ biết sai liền sửa khiến y mềm lòng, đành đáp ứng tiếp tục lái xe.

Thật ra y cũng không tổn thất gì, trừ việc có chút bực bội.

“Xe này không phải tôi lái, tôi cùng một người cãi nhau, người ta liền ném xe bỏ chạy, mà tôi còn chưa từng lái xe qua đường...”

“A, nói như vậy là cô lấy tôi thử tay lái?” Y nhớ tới lúc trước nữ nhân này đề nghị chở mình, xem ra không đáp ứng là lựa chọn sáng suốt.

Ồ mà, còn chưa từng lái xe qua đường? Đùa vui thật đấy...

Chu Thần hỏi địa chỉ của cô gái, quyết định đưa nàng về tận nơi, nếu không thì làm sao bây giờ? Để nàng ngủ ở nhà y chắc? Hay để cho nàng nửa đêm tự lái xe về??

Chị gái sát thủ xa lộ hiện tại dịu dàng đi không ít, vuốt vuốt mái tóc ngắn nói: “Anh đừng hiểu lầm, nhờ

anh giúp là vì thoát nhìn thấy anh thành thật, giống người tốt.”

Chu Thần cười giấu một tiếng, không nói lời nào.

“Vả lại, tôi không có hứng thú với đàn ông.” Nàng tựa hồ là sợ Chu Thần nghĩ nàng có ý với y, lại bổ sung nói.

“Thế thì thật may quá, tôi đối với phụ nữ cũng không có hứng thú.”

Câu này vừa nói ra, tầm mắt hai người không hẹn mà gặp.

27. Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Trong xe im lặng một thời gian, cho tới khi đến tiểu khu nơi chị gái kia chỉ, Chu Thần dừng lại cạnh một luống hoa, y đoán chừng không đến lượt mình đậu xe vào gara, nếu không thì y hôm nay thật sự nhiệt tình quá mức.

Xuống xe y liền hướng bên ngoài tiểu khu mà đi, lúc sau nghe thấy tiếng đóng cửa xe rồi nói tiếp là một loạt âm thanh giày cao gót hỗn loạn đạp lên nền đất, cô gái kia nói to phóng tới: “Cho tôi địa chỉ liên lạc của anh đi.”

Chu Thần quay đầu lại, nhìn nàng nhún vai, “Không mang danh thiếp.” Đối phương đang nghĩ gì y đã biết, bởi y cũng có suy nghĩ tương tự... Nhưng gạt người và giấu diếm là hai chuyện khác nhau, y không muốn lừa ai, cũng không tính toán sẽ tiếp tục qua lại với người này.

Cô gái có vẻ không nhìn ra ý cự tuyệt của y, lấy đi động ra nói, “Cho tôi số điện thoại vậy,” ngẩng đầu nhìn y tiếp lời, “Còn cần anh giúp chút chuyện.”

“Hê, lại tính cho tôi 50 đồng?”

“Xong việc, xe này tặng anh.”

Chu Thần thử khuyên giải vị nữ nhân vì trong nhà không ngừng bức hôn mà nóng lòng muốn gỡ trò này, kết quả chuốc lấy thất bại mà ngậm miệng; tồi tệ hơn, y còn bị nàng thuyết phục, hai người trao đổi số điện thoại xong y mới trở về.

Về tới nhà bỗng dừng cảm thấy kì quái, còn chưa kịp mở cửa, vừa mới đập đầu thuốc đã bị một đồng thịt bên cạnh làm cho sợ tới mức cả kinh.

Y đá đá vào khối thịt đen đen kia, khối thịt mới chậm rãi giật giật, lúc sau lộ ra một cái đầu.

Chu Thần nhìn kỹ, ôi trời ơi! Thì ra là tên chết bầm Khương Phàm!

Cái tên chết bầm kia, mặt mày vốn yêu nghiệt nhưng giờ lại thật nhu hòa, không hiểu là không kịp trang điểm hay là thế nào nữa.

“Nửa đêm nhà người mò đến nhà làm hết hồn a! Có đứng lên không thì bảo!”

“Đứng không nổi, đỡ tớ cái...”

Thanh âm thản nhiên khàn khàn mang theo mỗi mệ, Chu Thần nhất thời cảm thấy có vấn đề, vội đem người đi vào trong phòng.

Kết quả vừa mới đến sô-pha, người nọ liền ôm chặt sô-pha không buông, nằm úp sấp trên đó bất động.

Chu Thần kêu hấn vài tiếng không thấy nhúc nhích, chẳng còn cách nào đành vào trong nhà cầm chăn gối ra đắp lên cho hắn, còn y vẫn theo thói quen, tắm xong liền đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau đã bị Khương Phàm đánh thức, nằm úp trên giường nói vọng ra: “Cậu làm cái gì thế hả?”

“Cậu nuôi chó từ lúc nào??? Còn đáng yêu như vậy, nhưng sao nó cứ đẩy đẩy chân tớ nha?”

Chu Thần mặc quần áo tử tế đi ra ngoài, “Ai bảo cậu chiếm địa bàn của nó.”

“Nó tên gì?”

“Harry.”

“Của ai vậy?”

“Hàng xóm.”

Khương Phàm ngẩng đầu, cười đến đáng khinh, “Có vấn đề nha, vấn đề hơi bị to nha...”

Chu Phàm dựa vào sô-pha nhìn Khương Phàm, khoảng cách giữa hai người không đến mấy ly, “Cậu càng ngày càng trẻ ra nha.”

Khương Phàm đầu tiên là khó hiểu, lúc sau nhìn thấy bóng dáng mình phản chiếu trong mắt Chu Thần, nháy mắt sắc mặt đại biến, nhìn trái nhìn phải như đang tìm cái gì, rất nhanh nhấc lên áo khoác của mình chụp lên đầu, nói với Chu Thần: “Nhanh nhanh, đem hộp hóa trang của cậu cho tớ.” Trong lời nói lộ ra bối rối.

“Tớ làm thế quái nào lại có mấy cái đồ ấy được?!” Chu Thần giữ chặt Khương Phàm đang lao về phía phòng tắm hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Khương Phàm gạt tay y ra chạy đi, đem phòng tắm của Chu Thần phá tan hoang, vẫn chỉ tìm được dao cạo râu cùng kem cạo râu.

“Này, làm sao vậy?” Chu Thần ngồi xổm xuống, lấy tay vỗ lên mặt Khương Phàm đang ngồi dựa trên bồn tắm lớn hỏi.

Vừa nãy thoát nhìn còn có chút hồng hào, lúc này sắc mặt đã tái nhợt như có bệnh, ngay cả môi run lên cũng lộ ra xanh trắng.

Chu Thần cảm thấy không thích hợp, Khương Phàm ngày thường diễn cũng không tốt như vậy.

Người nọ vẫn nhắc đi nhắc lại cái gì mà, “tớ muốn hóa trang tớ muốn hóa trang”. Chu Thần đành phải nửa quát nửa dụ kéo hắn vào phòng ngủ. “Cậu nằm xuống một lát, tớ đi hỏi xem Chu Giai có mấy thứ kia hay không.”

“Tớ bị dị ứng.”

“Vậy cậu dùng của hãng nào?”

“Không biết.”

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Chu Thần nhẹ giọng hỏi, nhưng đối phương chính là đem chăn trùm kín không nói một câu.

Thở dài một hơi, y lấy di động gọi một cuộc, hồi lâu mới thấy bên kia nhấc máy.

“Sếp à, tôi muốn xin nghỉ một hôm.”

Sở Thiên Dịch đấu tranh tâm lý hồi lâu mới nhận điện, nhất là khi hắn vừa mới suy nghĩ cẩn thận một việc, lúc sau nhìn thấy trên màn hình di động hiện lên tên Chu Thần, hắn lần đầu tiên phát hiện, đã ba mươi tuổi đầu còn có thể vì một cuộc điện thoại mà bất an, có chút hưng phấn, lại sợ chính mình hi vọng quá nhiều.

“Có chút việc riêng... hôm nay chắc không đi làm được.”

Buồn bực, phát hiện hôm nay sẽ không nhìn thấy Chu Thần, tâm tình đột nhiên hỏng hết.

“Không nói lời nào coi như anh đáp ứng nhé, bye.”

“Chu Thần...”

Điện thoại vừa mới đặt xuống lại nghe thấy thanh âm, Chu Thần lại kề sát vào tai nghe xem hắn định nói cái gì, bên kia lại cứ vậy mà bảo trì yên lặng.

“Nhặt nhèo!” Quyết đoán đập máy, Chu Thần nén giận đi lại tại chỗ hai vòng, lúc sau mới nhớ tới trong phòng còn có một tên bị bệnh thần kinh.

Y trở vào vén chăn lên, người nọ lại ở lì trong chăn không dám chui ra.

Chu Thần tựa vào bên giường suy nghĩ thật lâu. Y trước đây từng hỏi Khương Phàm vì cái gì về nước vẫn chăm chỉ hóa trang, người nọ chỉ nói vì thích.

Chu Thần đã vài lần hóa trang làm con gái chỉ là vì đã từng có ý niệm muốn thử, thuận tiện thì làm thôi. Trước kia Sở Thiên Dịch thích nữ nhân, y muốn thử xem làm nữ nhân có cảm giác gì, bất quá kết luận cuối cùng rút ra là khi mặc quần áo phụ nữ, y sẽ không còn là y nữa.

Y tất nhiên hiểu rõ tâm bệnh bên trong con người mình, bất quá vấn đề của Khương Phàm có khi còn nghiêm trọng hơn... Đã đến mức không trang điểm thì không dám gặp ai sao?

“Vậy giờ tính sao? Tổ cũng không thể tùy tiện mua đồ cho cậu được, chẳng may bị hủy dung tổ cũng không thể cưới cậu về...” Chu Thần vỗ chăn nói chuyện, “Tổ đưa cậu đi, mua cái gì do cậu chọn.”

“Như thế nào ra khỏi cửa được?” Thanh âm từ trong chăn truyền tới, ú ớ như người bị bịt miệng.

Chu Thần nghĩ nghĩ, “Đã có cách.”

“Hô... Không khí bên ngoài thật sáng khoái...”

Chu Thần nghi hoặc nhìn hắn một cái: “Nói giỡn hử?”

Khương Phàm từ đầu đến chân mặc một bộ thú nhồi bông Minnie (không phải Mickey nhé bà con, là Minnie cơ =))))), bộ dáng ban đầu đã hoàn toàn nhìn không ra; y thật hoài nghi làm thế nào mà Khương Phàm còn hít thở được, chứ đừng nói còn thấy không khí sáng khoái này nọ. Bộ đồ này là của một cửa hàng cho thuê trang phục hóa trang trong khu Chu Thần ở. Bởi vì quan hệ của y với ông chủ cửa hàng kia cũng không tệ lắm nên đi thuê còn được giảm giá.

“Như vậy chui nổi vào xe không?”

“Vậy đi xe buýt đi.”

“...”

Chu Thần mặc dù lo lắng cho tình trạng của Khương Phàm nhưng lại nhận thấy, bị lôi đi cùng với một thứ đồ nhồi bông cỡ này, y nên lo lắng cho chính bản thân mình mới đúng.

Trừ bỏ bộ dạng bên ngoài, Khương Phàm đã khôi phục bảy tám phần, tâm trí cũng bình thường trở lại, ngẫu nhiên trên đường gặp mấy nhóc tí còn có thể thân thiết ôm một cái, lúc sau không bẻ trẻ con nữa sẽ quay ra ôm Chu Thần.

Được Minnie ôm cảm giác cũng không tệ lắm, Chu Thần nghĩ.

“Tổ yêu cậu lắm nha~” Chuột bông sáp đến gần, Chu Thần cảm giác được cái mũi kia ở trên đầu mình xoa tới xoa lui.

“Đã biết đã biết, tiền thuê bộ đồ này coi như miễn cho cậu, được chưa?”

“...Aiya...”

Phía sau chạy tới vài bạn nhỏ nắm tay nhau chạy vội đến trường, có lẽ đang gấp quá, chỉ kịp tới gần cọ cọ, sau quay đầu lại nhìn Minnie cùng người bên cạnh một cái liền chạy đi.

Trong tiểu khu còn chút không khí lưu lại từ đêm mưa hôm qua, hơi ẩm ướt nhưng cũng thật tươi mát.

***BONUS:

Viên Viên: Minnie chính là em nó, móa há há há há há

Thanh Thanh: Còn đây là bộ đồ Minnie cho người mặc -- Bà con hãy tự tưởng tượng Khương Phàm chạy đi chạy lại với bộ dạng này đi, chuẩn bị tinh thần cho chap 28:v

28. Chương 28

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Quá trình mua sắm vừa đáng sợ vừa gian khổ, hơn nữa Khương Phàm nhất định không phối hợp, làm quản lí cửa hàng hao hết tâm lực.

Ngồi trên xe trở về, Chu Thần thở dài một hơi, mua mấy cái đồ vớ vẩn mà hết cả một ngày, Khương Phàm đúng là có một không hai.

Ở trên xe buýt hắn còn không ngồi yên cho, đem hết gái xinh đến trai đẹp ra đùa giỡn, lôi lôi kéo kéo Chu Thần ngồi ở hàng cuối, không ngừng xoa đầu y, giống như hắn mặc quần áo Minnie vào, to ra vài vòng, liền thành chủ nhân của người nào đó.

Chu Thần bồi hắn một ngày mệt sắp chết, bị xoa tới xoa lui nhưng cũng đành chấp nhận mà dựa vào con chuột bông to đùng ấy, đang lim dim nhìn xe đi qua trạm dừng thì giật mình bật dậy, chết cha đi quá mất tiêu rồi!

Lôi Khương Phàm vội vội vàng vàng xuống xe, cũng may chưa đi quá xa, Chu Thần nhìn quanh chợt thấy có chút quen mắt, hình như chính là chỗ Trương Hồng Tường hay mua sữa đậu.

Cái loại người gì chắc đốt hương muối cũng bay đến! Y vừa thoáng nghĩ đến, tên kia đã chui ở đâu ra dắt chó đi tới! (Nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo đến =))))))

Trương Tổng và Sở lão bản thật sự không giống nhau, nhìn cái tên trước mặt làm chủ mà nhàn nhàn nhả nhả, chẳng bù cho lão bản nhà y, ngày nào cũng tăng ca. Tuổi tác giống nhau mà lại khác biệt đến vậy; bắt quá nhìn lại chính mình xem, người với người đâu thể đem so được, dù gì người ta đều đã có sự nghiệp của mình, y chẳng qua vẫn là thằng làm công, không hơn không kém.

Trương Hồng Tường đi tới, cười như đòi nợ: “Này này, chờ tôi với!”

Miền cưỡng kéo khoe miệng, Chu Thần đưa tay ra phía sau lôi mạnh, Khương Phàm đột nhiên bị y kéo xuống xe còn chưa rõ phương hướng liền lão đảo, “Xử sự cho đúng mực.”

Trương Hồng Tường lúc này mới chú ý bên cạnh Chu Thần còn có người, liền trực tiếp đem xếp vô mục tình địch. Cảm thấy nên chào bạn Minnie này một tiếng trước rồi tính, hắn liền thừa dịp Chu Thần không để ý, nhét vào tay y sợi dây dắt chó, thành thực tiêu sái đến trước “cô” thú nhồi bông, duỗi tay định bắt: “Xin chào, tôi là Trương Hồng Tường.”

Khương Phàm vênh tốn cái mặt con chuột lên, đáp: “Không quen không biết, đừng có thấy sang bắt quàng làm họ.”

“Ấy, là như thế này,” Chu Thần trợn mắt nhìn cái tên vốn phải xấu hổ nhưng mặt lại không đổi sắc cười ha hả, sau đó bên hông y đã bị người ôm chặt, “Ta đây là nam nhân của y, người vẫn là nên nhận thức một chút.”

Chu Thần đã muốn kinh hãi rối loạn, không biết là nên đập cho tên dở hơi Trương Hồng Tường một trận trước hay là giải thích trước.

Chỉ thấy chuột Minnie đã xông tới, kéo Chu Thần qua ôm vào trong ngực, lớn tiếng tuyên bố: “Y là của ta!”

Nhìn thấy Chu Thần quần bách bị Minnie lôi đi, Trương Hồng Tường lúc này mới bỏ xuống vẻ tươi cười, lẩm bẩm: “Này là vì muốn làm cho tôi ghen? Ai da, nhìn còn rất giống thật nha.”

Về đến nhà, Chu Thần lập tức đem tên Khương Phàm nhét vào phòng tắm, mặc kệ hắn tự sinh tự diệt, xoay người đi rót nước cùng mang bánh quy cho Harry ăn.

Lúc đứng trong bếp rửa rau liền nhớ tới Ngụy Tuyền Tử, chính là cô gái bị bức hôn kia, nàng nói ra hạn cho y tới hôm nay trả lời nàng, rốt cuộc đi tới đi lui một ngày liền quên bống mất!

Rút ra hai tờ giấy ăn lau khô tay, tìm được danh thiếp của nàng chuẩn bị gọi lại phát hiện ra di động đã dính công từ bao giờ, điện thoại của Khương Phàm đặt trên bàn trà, dùng một chút chắc không vấn đề gì đi.

Khởi động điện thoại của Khương Phàm xong, ấn số trên danh thiếp đợi một lúc, bên kia nhắc máy thanh âm có vẻ cứng nhắc, vô cảm tình.

Chu Thần báo xong tính danh người nợ đột ngột thay đổi thái độ, không nói được mấy câu liền hẹn gặp y, nhất định phải sớm gặp bằng được.

Cúp điện thoại xong Chu Thần vội lau mồ hôi, nữ nhân bây giờ thật đáng sợ, một hồi giọng lạnh như băng, lúc sau đã thành nhiệt tình vô vấp, thật làm cho người ta không thể tiêu hóa.

Vừa mới ấn nút dừng cuộc gọi, điện thoại liền rung lên, trên màn hình hiện lên một dãy số lạ, y tưởng là bạn Khương Phàm gọi, liền nhắc máy.

“Ta thao cả mẹ người Khương Phàm, đang trốn ở chỗ nào, mau vác gi** về đây cho ta, người có tin ta chém chết cả nhà người xem người còn dám trốn!”

“...”

“Thằng chó má nhà người!”

“Vị này... tiên sinh,” Trời mới biết y phải dùng bao nhiêu trí tuệ mới có thể mở miệng nói câu “tiên sinh” với cái kẻ mặt người dạ thú vừa mắng y như vậy, “tôi không phải Khương Phàm.”

“Cút mẹ mày đi, đây nếu không phải số của nó tao vặn đầu xuống cho mày làm bóng đá.”

Chu Thần quyết đoán cúp điện thoại, hơn nữa sáng suốt trực tiếp tháo pin ra, sau đó bình thản thả trở lại trên bàn, coi như chuyện gì cũng chưa phát sinh. Lần này Khương Phàm lại hồ đồ chọc phải cái gì rồi, mắng chửi người so với hấn còn khó nghe hơn, thân y còn lo chưa xong sao mà dám quẫn.

Khi Chu Thần làm xong cơm chiều bưng ra, nhìn đồng hồ mới phát hiện Khương Phàm đã ở trong phòng tắm hơn một giờ, cũng không phải cả tháng mới tắm rửa, hẳn là không bẩn đến vậy đi?

Chu Thần đi đến trước cửa phòng tắm, gõ cửa hỏi: “Tiểu Phàm, xong chưa, ra ăn cơm.”

Bên trong chỉ vang ra ào ào tiếng nước chảy.

Chu Thần tính toán, bình nước nóng nhà y chảy liền một giờ, hiện tại chắc chỉ còn dư lại nước lạnh... y lại

gỗ cửa, nắm cửa vẫn bất động, liền quyết định mở cửa đi vào. Phát hiện người kia đã nằm yên trong nước, mắt thấy đầu sắp trượt vào nước đến nơi, Chu Thần run rẩy cả người, tưởng đã xảy ra án mạng,

Sống chết đem cái tên trước khi hạ sinh còn bày đặt trang điểm kia lôi lên giường, sờ tay lên trán người nọ liền thấy nóng muốn bỏng tay, mẹ nó, đã sốt thành cái dạng gì a!

Chu Thần hận không thể một chưởng đập chết hắn, miễn cho người này chết bất đắc kỳ tử lại rước lấy xui xẻo vào nhà y, luống cuống tay chân tìm thuốc cho Khương Phàm uống, giúp hắn chườm đá hạ nhiệt. Y nghĩ thầm nếu nửa đêm còn không hạ sốt chắc phải đưa hắn tới bệnh viện.

Một lát sau, Khương Phàm mơ mơ màng màng tỉnh dậy, hỏi y hắn bị làm sao.

Chu Thần đem tình hình nguy hiểm vừa rồi thuật lại một lần, còn gắng hỏi rốt cuộc là làm sao, bỗng dưng nửa đêm xuất hiện ở cửa nhà y hù dọa người thì thôi không nói, lại còn mưu toan chết ở nhà y, quả thực tội không thể tha!

Khương Phàm lẩn lộn không chịu nói, Chu Thần điên tiết dọa còn dám không nói? Hắn rốt cuộc nhân nhó thật lâu rồi trở mình, tự chỉ vô bàn tọa.

Chu Thần bị động tác xấu hổ kia của Khương Phàm dọa cho cả kinh lùi hai bước. Sau đó mới lại gần xốc chăn lên, đem quần Khương Phàm xả xuống, phát hiện... hoa cúc đáng thương kia là bị bạo hành...

Chu Thần hình dung không nổi lúc này tâm tình y ra làm sao, mặc dù có chút thương cảm, nhưng lại rất muốn cười, chưa kịp nghĩ nhiều, bàn tay đã tự phản ứng, vỗ mông Khương Phàm mà nói: “Hoang dã như vậy, bản lĩnh thật.” Nói xong hai người xấu hổ liếc nhau một cái.

“Làm sao giờ, tớ không đi viện đâu.”

“Dùng kim sang được vậy.” Chu Thần mở hộp thuốc ra lục tìm.

“Nhà cậu cũng có cái này á?”

“Dùng ô-xy già với thuốc giảm đau đi, ráng chịu đau nha đại thiếu gia.” Chu Thần lấy ra thuốc sát trùng bắt đầu giúp Khương Phàm bôi thuốc.

“Làm thế nào mà bị nạn đến cỡ này, bị người ta cưỡng bạo hả?”

“Ai bảo, là ta đây cưỡng bạo hắn trước!”

“Cậu là dùng chỗ này cưỡng bạo người ta hả? Hay nha.”

“Cậu nói... Ai nha!” Khương Phàm đang muốn xoay người giảng giải cho Chu Thần nghe chiến sử của hắn, vết thương dính vào nước thuốc, đau đến lông mày nhăn thành một đoàn, nói không ra lời. Qua một hồi lâu cảm nhận sâu sắc mới qua đi, lại mở miệng: “Cậu bảo tớ sau này biết làm sao? Như người tàn phế rồi?? Hả??”

“Làm thì cứ làm thôi, coi như rèn luyện thân thể.”

“Không dám, tên kia gãy tay phải đi bó thạch cao, đến lúc về hai tay đều khỏi rồi, chắc sẽ giết chết tớ mất, may mà tớ chạy trốn kịp.”

Chu Thần vừa bôi thuốc vừa nghĩ đến cuộc gọi vừa nãy, không tốt chính là người kia tháo thạch cao xong đánh tới, khí thế kẻ nằm trên quả nhiên là áp đảo.

Xử lý tốt chỗ nào đó của Khương Phàm xong, y đi đổi ga trải giường dính máu. Thật bội phục Khương Phàm, bị thương như vậy còn có thể dạo phố một ngày, có lần ra chết cũng không thấy kì quái.

Khương Phàm mông trần ngồi ngáy râu đợi Chu Thần thay ga giường, chợt nghe có người gọi cửa.

Chu Thần buồn bực, giờ này còn có ai tới? Chẳng lẽ là Lam Đông Đông và thầy giáo Loan?

“Đến đây” Chu Thần một mặt hô, một mặt chạy ra mở cửa, ngoài cửa thế nào lại là Sở Thiên Dịch, cười ôn hòa nói: “Gọi điện thoại cho cậu thì thấy cậu tắt máy, tôi đến xem thế nào.”

29. Chương 29

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Post liền 2 chap trong 1 ngày cho bạn đọc khỏi sốt ruột:”> Cảnh báo: Chap này k dành cho fan của Trần Á Huy:v

Sở Thiên Dịch cố tình về sớm tới đón Trần Á Huy, hắn nhớ rõ địa chỉ nhà bạn cùng lớp của Tiểu Huy. Hiện tại leo cầu thang bộ lên tầng 6 cảm thấy thân thể không còn được như trước, lên đến nơi có chút thở không ra hơi, phải dựa vào tường nghỉ một lúc. Chợt nghe từ cánh cửa nhà người bạn học kia vang ra âm thanh thật lớn.

Người trẻ tuổi chơi đùa thật đúng là điên, hắn tự mình cảm thán, nhưng khi bước đến gần lại ần ần cảm thấy được âm thanh kia dường như không giống tiếng nô đùa của mấy đứa thanh niên khi cùng nhau chơi

điện tử...

Hắn lấy điện thoại ra tìm số của Trần Á Huy gọi, ở ngoài cửa hắn nghe rõ bên trong bỗng nhiên an tĩnh lại, sau đó trong di động lại truyền ra tiếng Trần Á Huy trước sau như một, mang theo trong trẻo cùng làm nũng.

“... Đang làm gì?”

“Cùng bạn chơi PS.” (*PS = hệ máy Play Station của Sony)

Thanh âm kia nghe thật giống như khi Trần Á Huy ở trước mặt hắn cong khóe miệng, cười tủm tỉm nói chuyện với hắn, nhưng lần này từ khuôn miệng kia lại không mấy may do dự mà nói dối, còn nói dối trơn tru như thế, làm cho hắn như bị dội một gáo nước lạnh.

Hắn xoay người dựa vào bức tường, thản nhiên nói: “Ra ngoài, anh có chuyện muốn nói.”

Hắn tự nhận không giỏi dối gạt chính mình, chỉ duy nhất một lần kia còn trẻ người non dạ, đã bỏ lỡ điều tốt đẹp nhất, lại đi mượn một đoạn tình cảm tương tự mà hoài niệm, chỉ là đoạn tình cảm này hắn thật sự hết sức dụng tâm, cứ như vậy mà kết thúc sao?

Trần Á Huy ra khỏi cửa nhìn thấy hắn, chớp mắt bối rối cùng luống cuống tràn đầy trên gương mặt, nhưng Sở Thiên Dịch chỉ cảm thấy đứa bé này, lòng dạ quá sâu, không thích hợp với hắn.

“Đang làm gì?” Hắn hỏi lại một lần.

“Vừa rồi bên xong đang xem... xem video.”

Sở Thiên Dịch theo thói quen xoa đầu Trần Á Huy, nói: “Chia tay đi.”

“Vì cái gì?” Trần Á Huy nóng nảy túm lấy tay áo Sở Thiên Dịch hỏi: “Vì cái gì? Anh không ôm tôi thì người khác không được phép ôm sao? Như vậy không phải quá ích kỉ đi?”

“Tiểu Huy, em là không hiểu hay cố tình không hiểu.”

“Không hiểu cái gì?” Trần Á Huy ngắc đầu, vội vàng nhìn hắn, cảm thấy khuôn mặt không nhìn ra cảm xúc của Sở Thiên Dịch làm người ta chẳng đoán nổi hắn đang nghĩ gì.

“Bất luận khi đó quan hệ của chúng ta như thế nào, em cảm thấy anh lạnh nhạt với em hay là anh chăm sóc em chưa đủ tốt, nhưng dù thế nào đây vẫn là chuyện hai người, em không nên cùng người khác như vậy...” Trần Á Huy nghĩ hắn chắc chắn sẽ sinh khí, đến hắn cũng cho là vậy, nhưng trên thực tế, trừ bỏ sự

phấn nộ khi bị người lừa, hoàn toàn không vì người yêu phản bội mà thấy thương tâm.

Có lẽ bởi vì phát hiện ra tâm tình mình lúc đó như vậy, trong lòng hắn tràn đầy áy náy với Trần Á Huy, hẳn đáng ra phải trách cứ Trần Á Huy, nhưng không, hắn là đang trách chính mình.

“Em còn quá trẻ, khoảng cách giữa chúng ta quá xa.” Sở Thiên Dịch nói xong liền thu tay về, định rời đi.

Trần Á Huy lại gắt gao túm hắn, môi bị cắn đến phồng đỏ, “Em biết em sai rồi, anh đừng nóng giận...”

Cánh cửa lại mở ra, bên trong là vài cậu thiếu niên cỡ tuổi Trần Á Huy, đang nhìn hai người bọn họ.

Sở Thiên Dịch quay đầu lại nhìn Trần Á Huy, người nọ hiển nhiên không phục, kia thần thái quật cường cùng đáng thương có lẽ trước đây sẽ làm hắn mềm lòng, nhưng hiện tại chỉ khiến cho hắn cảm thấy mệt chết đi.

Cùng lắm mới vài ngày không làm thôi, đã tìm nhiều người như vậy bày ra cái trò này, hắn không biết nên làm thế nào để không tổn thương thiếu niên này, lại có thể làm cho đối phương hiểu được hai người khác nhau quá nhiều.

Hắn xoay người bước đi, Trần Á Huy không giữ được hắn, ở phía sau gào lên: “Đừng tưởng anh là trung tâm vũ trụ, anh hiện tại tâm tình không tốt em sẽ vẫn cẩn thận chờ anh, em nói cho anh biết, không có ai ngoài em chịu chấp nhận chờ anh!” (bà nội người, chờ của người là lên giường một lúc với mấy thằng hả??)

Cước bộ rời đi có chút dừng lại, hắn nghe thấy một câu cuối cùng kia của Trần Á Huy, mới cảm thấy đau lòng.

“Sai rồi, vẫn có người...” (chờ đến 10 năm a ;A;)

Mỗi một đoạn tình cảm lưu luyến đều là như thế này, đột nhiên xuất hiện, quá trình có chút ngọt ngào, đến khi chấm dứt chỉ còn lại bất đắc dĩ. Hắn cảm thấy chính mình đã muốn chết lặng.

Trong lòng trống rỗng, về đến nhà vẫn nghĩ không ra suốt dọc đường mình đang nghĩ cái gì. Cởi bỏ âu phục, tháo xuống ca-vát, uống xong hộp bia lạnh; dư quang lại thấy trong phòng làm việc tán loạn những giấy trắng, bay đầy trên mặt đất. Kỳ quái qua đi, hắn phát hiện một phong bì bị người xé nát, phong thư đặc biệt vốn chỉ có một, hắn sẽ không nhìn lầm.

Hắn ngồi trên ghế nỉ cười, vốn định đem phong thư còn nguyên trả lại cho Chu Thần, bảo y lưu lại, cũng là cho chính mình một cơ hội. Hiện tại biết dùng cái gì mà thuyết phục đối phương đây.

Nghĩ như vậy, hắn đột nhiên rất muốn nhìn thấy Chu Thần, ý muốn mãnh liệt mà bức thiết, ngay cả chính hắn cũng bất ngờ, hắn còn không biết mình cũng có loại tâm tình vội vàng này.

Ban ngày gọi điện mấy lần y đều tắt máy, mặc kệ là đi làm cái gì, giờ nay hẳn là đang ở nhà đi?

Hắn đứng ngoài cửa nhà Chu Thần, còn có chút khó tin, cứ như vậy xúc động đi tới? Đứng một hồi mới gõ cửa, Chu Thần ra mở cửa bày ra biểu tình ngạc nhiên làm hắn muốn cười. Hắn phát hiện, người này tuy rằng so với hồi thiếu niên ít nói hơn hẳn, nhưng có đôi khi quên mất phải che giấu biểu tình, sẽ có thể dễ dàng biết được đối phương đang nghĩ gì.

“Tôi qua thăm cậu một chút không được sao.”

Đứng ở cửa một lúc, Chu Thần mới nhớ tới cần mời người ta vào nhà, tránh ra một chút, Sở Thiên Dịch liền đi vào.

Hắn thế nhưng lại qua đây, thật đúng là ngạc nhiên. Chu Thần nhìn bóng dáng Sở Thiên Dịch, đại khái cảm thấy được đã có chuyện gì xảy ra. Lưng hắn dường như không được thẳng như mọi khi, giống như đang rất mệt mỏi.

Cúi đầu một cái đã bị Harry làm cho tức giận muốn chết, con chó kia chính là ve vẩy cái đuôi to chạy quanh Sở Thiên Dịch ba vòng, lưỡi thè ra, nước miếng cứ một giọt lại một giọt rớt xuống. Từ trước đến nay sao con chó này đối với ai cũng đều bạo dạn như vậy hả? Uống công y là chủ nhân, còn chưa thấy nó cọ mình bao giờ a!

“Cậu nuôi chó từ bao giờ vậy? Tôi nhớ rõ cậu không thích động vật.”

“Không phải không thích, chỉ là có chút miễn cảm thôi!” Chu Thần đưa cốc nước qua, còn đặt thật mạnh lên bàn, thiếu chút nữa thì nước sánh ra ngoài.

Sở Thiên Dịch có chút xấu hổ, không nghĩ tới mình vừa mở miệng liền nói sai, sau này không biết nói cái gì.

Đầu nóng lên liền lái xe lại đây, chính là bỗng nhiên muốn gặp Chu Thần một chút, nhưng còn chưa nghĩ ra gặp rồi thì làm cái chi.

Uống một hộp nước, giương mắt nhìn thấy trên bàn có hai bát, hai đĩa, rõ ràng trong nhà còn có người khác.

Hắn đứng lên nhìn quanh, phát hiện có một đôi giày da màu nâu đỏ ở cửa, phía sau mình còn có một kiện áo khoác màu đen, cũng không phải của Chu Thần.

“Trong nhà còn có người khác?”

Chu Thần đang buộc túi rác ngay ngắn đặt ở cửa, nghe Sở Thiên Dịch nói vậy, lập tức nhớ ra trong phòng ngủ còn có một tên rõ ràng đã bị y quên sạch sẽ không còn một mảnh. “A” một tiếng đóng cửa liền chạy

vào phòng ngủ.

Sở Thiên Dịch đi theo y, chỉ kịp nhìn thấy Chu Thần cẩn thận đắp chăn lên thân thể trần truồng của ai đó, che lấp mấy vết màu đỏ trên ga giường màu xám trắng.

“Như vậy mà cũng ngủ được, người là heo a!”

Sở Thiên Dịch liếc mắt một chút liền “hiếu” được chuyện gì xảy ra, hần xoay người giữ chặt tay Chu Thần lôi ra ngoài hỏi: “Là ai?”

“Khương Phàm a.” Chu Thần sửng sốt một chút rồi hồi phục. Cổ tay bị nắm đến đau, muốn dứt ra không được. Y trừng mắt lườm Sở Thiên Dịch một cái, vốn tưởng rằng cái nhìn uy lực mười phần này dù không thể khiến đối phương sợ hãi cũng có thể làm cho hần buông ngay cái vuốt sói. Không nghĩ tới cổ tay càng bị nắm chặt, còn dùng sức lôi kéo y.

“Khương Phàm...?” Sở Thiên Dịch chậm rãi quay đầu nhìn Chu Thần, không hề chớp mắt theo dõi y, gần từng chữ một mà nói: “Vì.cái.gì.lại.là.hần?”

“Cái gì?” Bị đối phương mắt trừng thật lớn nhìn, y nuốt ngụm nước miếng, do dự hỏi: “Sao lại... không thể là hần?”

Rốt cuộc đang nói cái gì đấy, Chu Thần lập tức mất hết kiên nhẫn, tên Sở Thiên Dịch này mà còn dám liều chết nắm tay y, y sẽ đem một cước lần trước vì trong nước mà đá trật kia, sút hần! (lần hai anh đi tắm ôn tuyền đó:”>) (ây dô hiện tui còn chưa edit đến đoạn đó ;A;)

Giây tiếp theo tay đã được buông ra, thế nhưng thân thể lại bị ép sát vào tường, khuỷu tay Sở Thiên Dịch đập vào trên tường ngay sát mặt y, mặt cũng nháy mắt lại gần, chớp mũi dán lại cùng một chỗ.

“Chia ta...” Ai da, Chu Thần rốt cuộc hiếu được Sở Thiên Dịch hôm nay sao lại khác thường, loại cảm xúc bất thường hằng năm xuất hiện một hai lần này trừ bỏ thất tình còn có thể là gì. Còn chưa nói hết câu, y liền cả kinh không biết mình đang nghĩ gì nói gì.

Chớp mũi hơi rời ra một chút, trên môi bỗng có gì đó lạnh lạnh.

(Thanh Thanh: khừa khừa~ thẳng ngu cuối cùng cũng khôn ra)

(Viên: mẹ toàn nhảy vào đoạn lãng mạn của người ta vậy mẹ)

30. Chương 30

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Thằng đến khi có thứ gì mềm mại chui vào khoang miệng, Chu Thần mới kịp phản ứng, dùng khuỷu tay hết sức đẩy ra, đem hai người tách rời. Y quay đầu hướng nền đất “phi phi” hai tiếng, nâng cổ tay bị nắm đến đầu kia dùng sức lau miệng.

“Đéo gì thế này! Mẹ nó rượu vào liền dám lấy tôi ra trêu đùa?!”

Y rất muốn tiện bề sút gãy hai chân thằng cha kia, chỉ có điều lúc này nửa thân dưới của hai người đang dính chặt lấy nhau, chỉ có đầu cách ra một chút, xem ra chỉ có thể dùng miệng mà chữa.

“Cậu tưởng là tôi say rượu?”

“Không say mới là lạ!”

Sở Thiên Dịch nghe xong không nói hai lời liền sáp vào gần hơn.

Chu Thần bị đè lên tường không thể động đậy, cảm giác trên môi rất mãnh liệt (*chụt~~~*), đến không khí hít vào cũng mang theo ướt át. Khương Phàm đang mơ mơ màng màng, thấy một màn này mắt đang híp lại buồn ngủ bỗng trợn trừng lên, nhưng sau đó lại lập tức quay lưng giả bộ ngủ. Chu Thần trừng mắt nhìn thằng bạn nằm trên giường, trong lòng giận dữ: Người thế nhưng để cho hắn bắt nạt ta a!

Hai tay bị kìm chặt coi như vô dụng, Chu Thần cực lực vặn người, dùng phần hông cường ngạnh mà đẩy, rốt cuộc hai người cũng có khoảng cách, môi theo đó mà rời đi. Y đánh mắt ra cánh cửa mở rộng trước mặt, ý tiễn khách.

Sở Thiên Dịch nói: “Tôi không có say, thật đấy.” Thanh âm ngay cạnh bên tai, hơi thở phả vào quá mức làm y có một loại rùng mình run rẩy.

“Phải rồi, anh không có say.”

Nghe xong dường như thật vừa lòng, Sở Thiên Dịch buông y ra.

Chu Thần đột nhiên xoay người lại, túm cổ áo hắn lôi ra khỏi phòng, mạnh mẽ đóng cửa lại rồi trực tiếp đem người đẩy vào phòng tắm, mở vòi nước lạnh xả thẳng lên đầu Sở Thiên Dịch.

“Anh nếu không có say tôi đem đầu vụn xuống làm bóng cho anh đá!” Đưa kiến thức áp dụng vào thực tiễn chính là đây a... (vừa học được câu chữ ở chap trước liền xài luôn =))))

“Tỉnh nhanh dùm cái, tôi không có hứng cùng anh chơi đùa.” Chu Thần mở tủ nhỏ trong phòng tắm, lấy cái khăn mặt mới ném qua, sau khi đi ra dùng chân đã muốn run rẩy đạp cửa khép lại, thủy chung không dám nhìn Sở Thiên Dịch.

Sở Thiên Dịch cầm khăn mặt, đối với việc bị coi thành thằng say rượu có chút không biết làm sao, trên đầu nước nhỏ giọt rơi xuống, khắp người đều ẩm ướt, mảng lớn mảng nhỏ đều là nước.

Hắn chợt cảm thấy được, như thế này dường như không phải một khởi đầu tốt đẹp.

Tuy rằng không quá tin tưởng giữa Chu Thần và Khương Phàm có thể có chuyện gì — mà dù có là gì cũng không thể đến mức như vừa rồi — nhưng bị hình ảnh kia đánh sâu vào thị giác, làm cho hắn không thể không hiểu lầm.

Hắn như thế nào đã quên, Chu Thần cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, thời trung học đi chơi bóng, hào quang tỏa ra bốn phía, trêu ghẹo không biết bao nhiêu ánh nhìn. Nếu không vì cái miệng ác ý, tính khí cũng nóng nảy, có lẽ đã sớm bị người vây quanh.

Cầm khăn lau lau mặt, tận lực áp chế tâm tình không yên, hắn quyết định ra ngoài hỏi lại Chu Thần.

Chu Thần sau khi đi ra liền vỗ vỗ mặt, tự hỏi mới đầu thu mà nhiệt độ như thế này có phải là hơi cao rồi không.

Nhớ tới Khương Phàm vừa rồi thấy chết mà không cứu, y liền tức giận đến tổn hơi thừa lời; hừ, cứ đợi đấy, ta đem tên ôn thần này đuổi đi rồi xem ta thu thập tên suy thần nhà người thế nào! (ôn thần = chuyên gia phá hoại; suy thần = kém tầm lười kì)

Gặp Sở Thiên Dịch đang cọ cọ xát xát đi ra, còn lau tóc nữa cơ đấy, Chu Thần tức giận hỏi: “Đến có việc gì?”

Sở Thiên Dịch vừa muốn nói chuyện lại thấy Chu Thần bắt ngờ tới gần, miệng y cười toét lộ ra một hàm răng trắng bóng: “Lại bị người ta đá phải không?”

Nheo mắt suy nghĩ cẩn thận hôm nay vì cái gì Sở Thiên Dịch khác thường, vui sướng thấy người gặp họa, y mò lại gần chút, “Mỗi lần chia tay liền uống rượu,” Chu Thần hung hăng điểm vào giữa trán Sở Thiên Dịch, nhìn cái đầu kia bị đẩy đi lại hồi trở về, tâm tình tốt lên không ít: “Uống say liền mượn tôi tiêu khiển, tiêu khiển xong còn quýt nợ, thật sự phục anh rồi.”

Sở Thiên Dịch nhìn thái độ của Chu Thần lơ mơ không hiểu gì, đành ngậm miệng xem đối phương định làm gì.

Chỉ thấy Chu Thần vào bếp, lúc sau cầm ra cốc nước cam, còn sờ sờ đầu hấn.

Hấn có thể khẳng định đãi ngộ hiện tại y dành cho hấn cùng với bạn cẩu đang nằm úp sấp trên mặt đất kia là tương tự, chính là bạn ấy sẽ phe phẩy cái đuôi mà cạp chân Chu Thần, hấn thì không. (=)))))) rồi thì anh cũng thành thê nô thôi:v)

“Uống đi, sáng mai thức dậy cái gì cũng quên sạch.” Hấn nhìn Chu Thần nói xong rũ mắt xuống nhìn Harry, “hì” một tiếng như tự giễu rồi đi ra ban công, ngồi ngoài đó nhìn ra xa thành phố mà ngẩn người.

Tầm mắt một khi đã chạm tới bóng dáng kia, có muốn cũng không rời ra được. Người nọ mặc trên người bộ đồ màu lam thuần đậm, ngồi trên ban công cơ hồ cùng màu đêm hòa thành một thể.

Chu Thần nhìn bóng Sở Thiên Dịch trên tấm kính, kì lạ, hôm nay say rượu thế nào mà không sấn tới ôm ấp ấp? Bất quá vừa rồi miệng hấn quả thật có chút vị bia, có thể khẳng định tên Sở Thiên Dịch vì uống quá nhiều nên mượn rượu làm càn.

Sở Thiên Dịch ngồi trên ghế salon, cân nhắc câu nói cuối cùng của Chu Thần, ngữ khí ôn nhu làm cho hấn mơ hồ. Trước đây hấn vẫn hết sức duy trì khoảng cách với y, người kia tự nhiên cũng nhìn ra được. Ở trước mặt hấn lúc nào cũng nề nếp, thỉnh thoảng có châm chọc hấn vài câu, nhưng y hiếm khi lại dùng ngữ khí mềm mại như vậy nói chuyện với hấn, mặc dù có chút quen thuộc nhưng làm sao cũng không nhớ ra nổi mình đã nghe thấy khi nào.

Đang lúc hấn cố gắng hồi tưởng, phía bên kia ban công vang lên tiếng hát thản nhiên, âm thanh ngân nga phát ra từ sâu trong yết hầu. Một giai điệu quen thuộc, dường như là ca khúc rất nổi tiếng thời y và hấn còn đi học. Nhẹ nhàng, vui vẻ nhưng không hiểu sao lại mang theo cả chút thương tâm.

Chu Thần ôm đầu gối, ngửa đầu dựa vào cửa sổ, tùy tiện chọn đại một bài y đã thuộc lòng từ lâu, ca từ liền cứ thế tuôn ra. Giai điệu thì vẫn còn nhớ được, nhưng tên thì đã quên từ bao giờ.

Hôm nay Sở Thiên Dịch thật biết điều nha, không tiếp tục quấy rầy y, phỏng chừng là kích thích quá không đứng dậy nổi. Dù sao cũng là lần đầu tiên hấn cùng nam nhân chia tay.

Y xòe bàn tay ra đếm, từ trước đến giờ y còn giúp hấn nhớ rõ mấy cô bạn gái của hấn từng người tên gọi là gì, thứ tự ra sao. Tự hào quá đi chớ. Bất quá từ khi Trần Á Huy xuất hiện, những người trước đó đều trở nên mờ nhạt, tên cũng đã quên, ngay cả số lượng cũng không nhớ chính xác, là 9 hay 10 người?

Mỗi lần chia tay, Sở Thiên Dịch đều ra ngoài uống rượu, cũng chả hiểu là thương tâm hay làm màu cho có, thế nào cũng có “người tốt” gọi điện cho y đến đón người.

Y đến nay vẫn băn khoăn tự hỏi làm thế nào mà người qua đường cũng biết mà gọi tới cho y, tên y cũng đâu phải đứng đầu danh bạ?

Sau đó cái tên bợm rượu thất đức này sẽ quấy rầy y cả đêm, lảm nhảm lảm nhảm đúng 1 câu cho đến khi ngủ quên đi mất, sáng hôm sau dậy liền con mẹ nó mất trí nhớ! Trên đời này sao lại có kẻ làm y tức chết như vậy!

Đang yên lành nhìn ra ngoài cửa sổ, Chu Thần mạnh mẽ quay đầu, hung hăng trừng mắt lườm Sở Thiên Dịch một cái.

Sở Thiên Dịch buông khăn mặt đi đến bên cạnh y, cũng ngồi trước cửa sổ mở rộng, mà Chu Thần vẫn cứ thế dính chặt mắt lên người hắn.

Hiện tại hắn không muốn ngồi đoán xem Chu Thần với Khương Phàm rốt cuộc là quan hệ gì, chỉ muốn lại gần mà ôm y. Quả nhiên các người lợi hại, gây trớ xướng giống nhau. (O.o mẹ anh, anh dè cả bạn Khương Phàm)

Chu Thần thở dài, vừa mới cho rằng Sở Thiên Dịch đổi tính, giờ đã mò tới rồi, vẫn cứ là ba cái dạng cũ: ôm người, lảm nhảm, lẩn quay ra ngủ.

Nếu đã biết Sở Thiên Dịch uống rượu, y sẽ không thừa hơi so đo với con ma men này. Dựa vào người Sở Thiên Dịch, cho hắn ôm, y đem cầm đặt trên vai hắn, nói: “Còn 23 ngày nữa, lần này tôi với anh thật sự bye-bye rồi, buồn ghê ha...”

Sở Thiên Dịch ngừng lại, nói: “Tôi không say thật đấy.”

Chu Thần cười khê một tiếng, nghĩ thầm, đêm nay trước khi ngủ được, chắc câu tên này lải nhải sẽ là: tôi không say đâu tôi không say đâu tôi không say đâu...

Trên lưng bị người dùng lực siết mạnh, còn cố sức nói thêm một lần: “Tôi không có say.”

Chu Thần không nói nữa, có lẽ trong khoảng thời gian sắp tới, Sở Thiên Dịch sẽ không tái thất tình, không tái say rượu, cũng sẽ không tái ôm y nói chuyện. Thôi thì để cho y cảm thụ một chút đi, coi như là lần cuối.

Sở Thiên Dịch cũng không biết nên nói cái gì, hôn môi hay ôm ấp hắn đều đã làm, nhưng đối phương lại chỉ coi như trò đùa mà không có phản ứng. Chỉ có mình hắn rõ ràng từ khi bước chân vào căn nhà này, tình cảm lâu dài bị đè nén đã bắt đầu phát tiết muốn tràn ra, mãnh liệt đến chính hắn cũng giật mình. Buổi chiều vừa bị người ta cầm sừng đã giống như chuyện xa xôi từ thuở nào, còn chẳng khiến hắn nổi lên chút tâm tình.

Hắn rất muốn nói cho Chu Thần hay, lần này hắn thật sự tỉnh táo, thật sự.

31. Chương 31

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Lẳng lẳng ngồi sát bên nhau trong giây lát, Chu Thần vỗ nhẹ lên lưng hắn, lẩm bẩm: “Lại ngủ mất tiêu rồi đi.”

Lúc này ở góc tường xuất hiện bóng đen tóc tai bù xù chậm rãi tiến đến, Chu Thần nhỏ giọng gọi tên kia lại: “Khương Phàm! Cái đồ vô lương tâm, ra đây giúp tớ dìu hắn vào.”

“Tớ đi tìm nước uống thôi nha, không liên quan đến hai người...”

“Thúi lắm! Hắn uống say như chết rồi, giúp tớ đưa hắn vào đi.”

Sở Thiên Dịch cảm giác gân xanh trên trán sắp nổ tung, hắn đã nói bao nhiêu lần là không có uống rượu, thế quái nào mà Chu Thần còn coi hắn như cái hũ chìm? Hắn hôm nay mới uống hai ngụm bia, làm sao mà say cho được.

Hắn ngẩng đầu, phát hiện Khương Phàm khom lưng đi ra, lập tức nhớ lại màn vừa nãy trên giường. (Vẫn k quên trách nhiệm đánh ghen =))))

“Hai người các cậu vừa rồi sao lại như vậy?” Sở Thiên Dịch đứng lên che trước người Chu Thần, hỏi Khương Phàm.

Chu Thần sững sốt, một lúc lâu sau mới mở miệng quát ầm lên: “Êu gì! Anh không say!”

Sở Thiên Dịch quay đầu lại, “Tôi đã nói tôi không say, nhưng cậu lại không tin.”

“Tôi...” Chu Thần ở khoảng cách gần liền nhấc chân đạp vào mông Sở Thiên Dịch, giận dữ hét: “Con mẹ nó, anh cút ngay ra ngoài cho tôi!”

Sở Thiên Dịch nhanh tay bắt được chân Chu Thần, mặt lộ vẻ khó hiểu: “Cậu sao lại đột nhiên...”

“Đột nhiên cái đầu anh ấy!” Chu Thần vịn vào cửa sổ buồn bực, cái tên Sở Thiên Dịch này như thế nào một phát liền túm được luôn chân y, lần trước cũng tư thế này liền đem hắn chế trụ, lần này thì mất tác dụng rồi!

“Anh buông ra! Khương Phàm cậu còn cười?! Đêm nay hai người các người chỉ một người được ở lại, nếu

cậu không giúp tớ thì thu dọn đồ đạc mà lượn đi!”

Khương Phàm lập tức đứng thẳng, đi qua võ vai Sở Thiên Dịch, nghiêng đầu nói: “Đi, đi ra ngoài tâm sự.”

Chu Thần một khắc trước vẫn còn ôn nhu lại đột nhiên vô cớ tức giận như thế, Sở Thiên Dịch có chút không hiểu nổi. Nhìn Khương Phàm nháy mắt ra hiệu, hắn liền đi theo.

Chu Thần thấy hai người ra ngoài, đi ra kéo cửa lại rồi trở lại phòng thay ga giường, đồ bẩn đều ném vào máy giặt quần áo.

“Vậy là không có uống rượu, không uống rượu chính là không thất tình...” Chu Thần nhìn cốc nước cam lúc trước đưa cho Sở Thiên Dịch, nghĩ thầm, vừa rồi thế nào lại không đổ lên đầu hắn! Tức tối đứng dậy cầm lấy cốc nước vào phòng bếp hai ba cái xử lý sạch sẽ.

Xoay người thấy Harry ngậm bát nhỏ đi theo phía sau, bên trong đã cạn nước, y thấy thế liền đổ nước sạch vào cho nó.

Y đi tới cửa, bàn tay đặt trên cánh cửa vốn muốn nghe xem hai người ngoài kia nói cái gì, kết quả chưa kịp hóng cửa đã mở ra, y đành to mồm hướng bên ngoài mà rống: “Ngày khác nói chuyện, muốn ngủ thì vào đi, người nào rảnh rồi quá xin mời cút!”

Nói xong liền bắt gặp Sở Thiên Dịch cau mày nhìn y, y cũng liền thị uy nhướng nhướng mày, hừ, ta sợ người chắc. Khương Phàm chân trước vào cửa, chân sau đạp cửa đóng lại.

Vốn muốn hỏi thăm Khương Phàm xem hắn có vấn đề gì không, sau lại nghĩ chính mình có lần nuốt trọn một trái ớt, chạy vào WC đau đớn một hồi rồi cũng sẽ thấy dễ chịu hơn. Mở cửa phòng Chu Giai trước hay ở, y nói với Khương Phàm: “Ngủ trong này, đừng tranh chỗ của Harry nhà tớ.”

“Sao cậu không hỏi tớ nói chuyện gì với hắn?”

“Không có hứng thú.” Dù sao cũng sẽ chẳng có lời gì tốt đẹp.

Khương Phàm đoạt lấy điều thuốc Chu Thần mới cầm lên, gian tà cười hề hề nói: “Hắn vừa rồi hỏi đi hỏi lại chuyện của cậu nha.”

Chu Thần một chương đẩy đầu hắn: “Thôi ngay, có đi ngủ không thì bảo, còn chưa biết sống nổi đến ngày mai không, chưa biết chừng đồng chí tàn tật kia lại mò tới ấy chứ. Cậu thừa năng lượng thì tốt hơn nên suy nghĩ xem số mệnh sẽ thế nào đi.”

Khương Phàm bị chọc đúng chỗ đau, đành yên lặng đóng cửa lại.

Nhìn Khương Phàm đóng cửa, Chu Thần mới nhớ ra, cơm chiều hai người còn chưa có ăn...

“Hỏi chuyện của mình á? Giỡn chơi hở?”

Khi dọn dẹp bàn ăn, y vô tình liếc mắt ra bên ngoài, lại bước ra hướng ban công vài bước, nhìn xuống dưới mới phát hiện ra chiếc xe màu đen kia vừa nổ máy. Y lại bắt đầu nghĩ ngợi, nhớ tới miệng Sở Thiên Dịch vẫn còn mùi còn, nếu như bị cảnh sát quơ được... Chiếc xe kia đột nhiên ngừng lại.

Rất nhanh cửa xe mở ra, chỉ thấy Sở Thiên Dịch xuống xe xoay người nhìn về hướng này.

Không phải chứ? Chu Thần lập tức lui về phía sau hai bước, sao bỗng dưng mắt tên này tốt như vậy nha?

Cùng lúc đó trong nhà tiếng chuông điện thoại vang lên, tuy rằng không muốn nhận điện, nhưng lại nhịn không được bước từng bước lại gần rồi cầm máy lên.

“A lô.”

“Tôi là...”

“Tôi biết anh là ai, có chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là...”

Chu Thần vừa nghe không có gì thì liền phát hỏa, dứt khoát dập máy còn tiện thể đạp cái xô pha một cước: “Không có gì không có gì... Người như thế nào không chết quách đi! Tôi đây muốn còn muốn anh quay lại tôi thà... thà ăn đồ ăn cho chó của Harry!!”

Harry nghe thấy nhắc đến tên mình, đầu đang đặt trên hai chi liền ngẩng lên nhìn y.

“Đến lúc đó tao sẽ mua cho mày loại đất tiền nhất, ngủ đi!”

“Không có gì, chỉ là đột nhiên muốn gặp cậu, nghe cậu nói chuyện.” Cố gắng thu hết can đảm để nói nhưng chưa hết câu đã bị dập cho tơi tả... Thì ra cảm giác bị người ta phớt lờ chính là như vậy.

Sở Thiên Dịch cười khỏ, cầm di động ném vào trong xe, ngồi xuống.

Hắn có chút hiểu được vì cái gì Chu Thần không cai thuốc, lúc này hắn cũng muốn thử hút một điếu.

Trên điện thoại có mấy cuộc gọi nhờ, là Trần Á Huy, còn có hai tin nhắn hỏi hấn vì sao không “về nhà.” Hấn vốn không giỏi nhắn tin, gõ chữ rất chậm, nhưng cũng không muốn trả lời. Từ khi nói ra lời chia tay cho đến hiện tại, chỉ vồn vện mấy giờ đồng hồ, hấn đã không còn muốn để ý người khác.

Trong đầu óc đều là Chu Thần, hình như từ lúc phát giác mình thích y, loại ý tưởng này liền như đại hồng thủy mãnh liệt chiếm lĩnh toàn bộ tâm tình hấn, làm cho hấn không dung nhập được thứ gì khác. Từ trước đến nay cùng người khác kết giao chỉ như trong mộng, hiện tại mới có cảm giác đã tỉnh mộng rồi.

Vì cái gì đến bây giờ mới nhận ra Chu Thần tuyệt vời đến vậy, hấn cũng không rõ ràng lắm. Chính là khi hấn phát hiện, mình vẫn kiếm tìm hình bóng của Chu Thần trên người Trần Á Huy, hấn mới hiểu được vì cái gì hình ảnh Trần Á Huy đứng trên bục giảng lại hấp dẫn ánh mắt của hấn như vậy, vì cái gì Trần Á Huy cùng hấn cãi vã cũng không làm hấn sinh khí, vì cái gì thích mang Trần Á Huy đi chơi bóng... Cho đến giờ, hấn mới hiểu được, hết thảy không phải vì Trần Á Huy, mà chính là vì một Chu Thần.

Sống trong mộng寐 nhiều như vậy, làm sai nhiều việc như vậy, muốn vãn hồi, còn kịp không?

Lời Khương Phàm nói làm cho hấn an tâm: Chu Thần thích hấn đã thành thói quen, điều này mọi người đều biết. Hấn cho dù thay người yêu bao nhiêu lần, Chu Thần đều coi họ còn không bằng con chó con mèo. Việc y thích hấn, trừ bỏ phần thói quen này, còn có vài phần thật lòng, ngoài Chu Thần ra có lẽ không ai biết, mà biết đâu chính y còn không biết.

Hít sâu một hơi, mặc dù tinh thần có chút sa sút, nhưng nhớ tới vừa rồi Chu Thần cứ như vậy cúp máy, hấn lại không nén được mà phì cười: “Tính tình vẫn táo bạo như vậy.”

Tuy rằng quả thật hấn đã lãng phí quá nhiều thời gian, nhưng sau này, mọi sự sẽ chậm rãi đổi khác.

Tự an ủi bản thân, tâm tình lập tức tốt lên không ít. Hấn liền nhàn nhã lái xe về nhà.

Ngày hôm sau khi Chu Thần tới công ty, y đến muộn hơn một tiếng mà không nhận được điện thoại triệu tập của lão bản, thật có chút kì quái. Tới công ty, y trông thấy vài đại thúc lăm lăm nhiều chuyện tụ tập tán gẫu ở cửa.

Y đi qua liền hóng được một câu.

“Ui trời, mèo nhỏ Sếp dường qua đây đập phá này!”

Chu Thần nghe xong câu này đến là vui vẻ, mang theo cặp táp hương bên trong đi xem náo nhiệt, hên xui lại bỏ lỡ lời vị đại thúc nói ngay sau đó:

“Cuối cùng sếp nói, trên đời này thật ra vẫn có người chờ hấn nha, cậu nói xem, người này có thể là tiểu Chu của chúng ta không a?”

32. Chương 32

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Phòng làm việc của lão bản trước đây có sửa một lần, là theo phong cách u ám sợ nặng mà sửa. Từng trận gió nhẹ thổi qua cửa sổ vào phòng, làm lay động một góc tấm rèm tử sắc. (=màu tím)

Khi Chu Thần đi tới cửa, bỗng có trận gió lùa thổi bay một tờ giấy rơi xuống chân, y xoay người nhặt tờ giấy lên thì nam nhân ngồi trong phòng ngẩng đầu, nụ cười trên môi tỏa ra ánh sáng nhu hòa như mặt trời buổi sớm.

“Vào đây.”

Chu Thần đi đến cửa sổ phía trước kéo cánh cửa xuống, trở lại đem tờ giấy đặt ở trên bàn, quét mắt nhìn tài liệu tán loạn xung quanh, nói: “Bật điều hòa đi.”

Sở Thiên Dịch đứng dậy, bước tới gần tấm kính ngày thường Chu Thần hay trộm dựa vào khi chờ hẩn phê duyệt báo cáo, lại bước thêm cho gần y hơn rồi nói: “Tôi và Trần Á Huy đã hoàn toàn cắt đứt rồi.”

Chu Thần bĩu môi, cúi xuống nhặt văn kiện rơi dưới đất xếp trở lại trên bàn, vỗ vỗ hai tay vào nhau cho bụi đất rơi xuống

Thật hiếm khi người này tự mở miệng nói cho y biết loại sự tình này, hay là vì giới tính của Trần Á Huy có liên quan?

Sở Thiên Dịch thấy Chu Thần không phản ứng, lại nhích về phía trước mà nói: “Thật đấy, tôi một giọt rượu cũng chưa đụng tới.”

Chu Thần hai tay chống trên mép bàn nhìn hẩn.

Vị trí của hai người lúc bình thường bây giờ đã đảo ngược lại, y hiện tại đứng cạnh bàn làm việc, còn hẩn đứng đó như muốn nói lại thôi.

Y chăm chăm nhìn hẩn một hồi, rồi nói: “Xem ra lần này chia tay bị đả kích quá lớn, không say mà còn...” Chu Thần vòng qua bàn làm việc đi đến đối diện với Sở Thiên Dịch, cố ý cúi đầu quan sát hẩn, thanh âm lớn gấp đôi: “Thừa thải quá mức, anh nói với tôi thì có ích gì, tôi có thể giúp anh mang người trở về chắc?!” Y thật sự hoài nghi, Sở Thiên Dịch phải chăng vừa bị lừa đá trúng đầu, việc cá nhân mà lôi tới công ty,

thật sự rất khó nhìn...

Sở Thiên Dịch chỉ thấy Chu Thần nhăn mi, dáng vẻ tựa hồ rất không dễ chịu. Kì thật y chính là nghĩ: Con mẹ nó cái tên vô tâm vô phế thích biểu diễn ta đây thất tình, lại còn cười sáng lạn như vậy, không phải động dục thì chính là não hồng rồi. Làm cho y vội vàng chạy tới chỉ vì muốn coi bộ dáng kinh ngạc lẫn ngu muội của hắn, thế mà rốt cuộc lại chẳng thấy được gì thú vị.

Chu Thần lườm tên kia tóe lửa, định bụng cách xa đồ ngốc này một chút.

“Lại gì nữa?” Vừa mới đi được vài bước liền ngừng lại, Chu Thần nhìn cổ tay bị người ta nắm, tỏ vẻ nghi vấn.

Sở Thiên Dịch dụng lực đem Chu Thần kéo trở về, cầm cổ tay y nâng lên, thanh âm trầm thấp: “Tôi chia tay vì phát hiện ra người tôi yêu không phải cậu ta.”

Chu Thần cũng không giãy dụa, xoay nửa người hỏi: “Rồi sao?”

“Rồi sao ư?”

“Lần này là ai may mắn thành người trong lòng của Sở lão bản đây?” Mới vài ngày liền dám nói mình yêu người khác, sao có loại người vô đạo đức đến thế a!

“Là cậu.”

“Hả?” Y hoàn toàn theo bản năng đưa tay lên ngoáy tai biểu thị khinh thường, cho dù lúc này Sở Thiên Dịch có nói hắn yêu Khương Phạm, y cũng sẽ không thêm để ý. Chính là động tác dần dần chậm lại, y chung quy vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

Sở Thiên Dịch đưa tay kéo Chu Thần lại, hoàn toàn tiêu trừ khoảng cách giữa hai người lúc đó, ghé vào tai y, thật chậm mà kiên định nói: “Anh yêu em, Chu Thần.”

Thế giới bên tai yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng các đồng nghiệp ở phía xa lật xem tài liệu, tiếng hơi thở của người nọ vì vậy mà càng rõ ràng hơn, nhưng chói tai nhất chính là tiếng đập của trái tim trong ngực, cảm giác máu chảy dọc theo mạch tiến thẳng lên khuôn mặt, mao mạch trên mặt cũng giống như trái tim bang bang nảy lên.

Sở Thiên Dịch cảm giác Chu Thần không có hành động gì quá khích, lặng lẽ thở dài một hơi, chậm rãi cúi xuống đặt cằm lên vai Chu Thần.

Chất liệu âu phục hơi lạnh lạnh làm cho hắn giảm bớt hơi nóng đang hừng hực trên đầu, tuy nói nói mấy câu thật dễ dàng, chính là hắn đã bao lâu không cùng Chu Thần nói chuyện, huống hồ lại dùng ngữ điệu

như vậy mà thổ lộ.

Hắn sợ Chu Thần giống như hắn năm đó, cương quyết từ chối, nhớ tới bản thân khi ấy, thật không phải người!

Hắn buông tay Chu Thần, khoác tay mình lên hông y, chậm rãi ôm chặt đối phương.

Chu Thần đột nhiên bình tĩnh, lắc lắc đầu, đẩy Sở Thiên Dịch ra, người nọ không tái kiên trì rút cuộc buông y ra.

Y dồn sức chọi đầu gối trực tiếp vào địa phương giữa hai chân Sở Thiên Dịch, chợt nghe hắn kêu lên một tiếng đau đớn rồi cúi gập người xuống. (Thần Thần a, cái đó ảnh hưởng trực tiếp đến hạnh phúc của anh a, sao anh lại chơi đại vậy a -_-)

“Tôi còn không dám tin tôi vừa đá anh.” Chu Thần ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt đau đến đỏ bừng lên của Sở Thiên Dịch, thầm nghĩ có thể nào dùng sức quá nên phế luôn lão bản của y rồi không? “Anh đùa như vậy đã đủ vui chưa?”

Sở Thiên Dịch mắt thấy Chu Thần đi ra khỏi văn phòng, muốn giải thích cho y hiểu nhưng lại đau quá, không nói ra lời.

Phía dưới vẫn cứ đau như vậy, nhưng nơi nào đó bên ngực trái cũng nhói lên, không thể nói rõ vì cái gì mà đau, nhưng hắn lần đầu tiên phát hiện ra nơi đó có thể đau như vậy. (Chắc, đau khiếp nha anh, từ dưới ấy mà lan lên tận trên này, có phải là hỏng rồi không...) (ngược chết lão ấy đề =))))))

Hắn nhớ tới thiếu niên kia đã từng cười lớn thế nào khi chạy theo sau bắt kịp hắn, khoác tay lên vai hắn, mồ hôi còn nhỏ giọt, tươi cười nơi khóe mắt đẹp dễ đến dị thường.

Hay là khi hai người đối đầu nhau trên sân bóng rổ, thời điểm cậu thiếu niên kia dẫn bóng vượt qua hắn, đáng cười kiêu ngạo biết bao.

Nhưng dù là tươi cười thế nào, cũng không giống nụ cười ban nãy, nụ cười mang theo trào phúng, dù môi có nhếch lên, trong ánh mắt chỉ có thể tìm thấy lạnh nhạt.

“Trời ơi thế nhưng lại bị lừa, mình sao có thể ngu như thế!” Chu Thần không thương tiếc trút giận lên bàn phím, gõ phím như muốn đục nó thành mấy lỗ: “May mà lần này phản ứng nhanh, còn có lần sau nhất định mình sẽ cho hắn bắt lực cả đời!”

Thư kí Lâm vừa vặn đi qua, lui lại vài bước xem Chu Thần đang gõ gì trên màn hình “Trợ lý Chu, cậu...” Nàng chỉ tay lên màn hình toàn những kí tự đơn lẻ đọc không hiểu, tựa hồ có chút lo lắng cho tình trạng của Chu Thần.

“A, tôi đang luyện đánh chữ, chị tìm sắp hồ? Vào nhanh xem thế nào, hình như tôi vừa nghe tiếng ổng trượt chân.” Hừ, tôi xem anh trước mặt nữ thư kí ôm cái ấy thế nào!

Xoa xoa cánh tay đang nổi da gà, y đối với chuyện Sở Thiên Dịch nói ra mấy câu sến sẩm không hiểu vì sao toàn thân ớn lạnh.

Phát tiết một hồi lâu mới tỉnh táo lại.

Y không quá nguyện ý suy nghĩ chuyện đường như biểu tình đau đớn của Sở Thiên Dịch kia có chút khác thường, bởi vì số lần y tưởng bỏ thật sự nhiều lắm, nhiều đến mức y đã muốn lấy tự mình đa tình làm cơm ăn. Người nọ cũng đã từng nói thích y, kết quả y còn tưởng thật, làm cho y mất công vui mừng một hồi... (mời xem lại đoạn 2 anh đi tắm ôn tuyền, xem coi thằng cha họ Sở ngu ra làm sao)

Chu Thần ngửa người tựa vào ghế dựa, hít sâu một hơi, xem ra việc cùng Ngụy Tuyền Tử kết hôn giả vẫn là nên làm, dù gì mình cũng là con trai cả... Cứ vậy đi.

Sở Thiên Dịch dọn xong phòng, chỉnh lý xong văn kiện thì đã đến giờ nghỉ trưa.

Hắn ngồi hồi tưởng một chút, cảm thấy cách làm của mình quả thật quá hấp tấp. Vừa bị người yêu cũ xông tới náo loạn đã liền thổ lộ với Chu Thần, nhìn thế nào cũng giống trò đùa dai.

Nhưng chính là vì hắn hiểu rõ mình đã chậm trễ thế nào, chính vì chớp nhoáng như vậy ngộ ra chân lý nên hắn mới có thể làm ra chuyện không có đầu óc như thế.

Tháo xuống kính mắt, day day mũi một cái, hắn muốn trốn mắt khi nhìn thấy Chu Thần bước vào thang máy rồi đi.

Ha hả cười hai tiếng, giờ thì hắn biết, Chu Thần người này thực không dễ đối phó.

Lúc trước y thổ lộ thích hắn, bị cự tuyệt nhưng vẫn như cũ cùng hắn xưng huynh gọi đệ, làm cho quan hệ của hai người cứ mơ mơ hồ hồ.

Hắn không rõ thói quen của y, đến hoàn cảnh sinh hoạt hay sở thích người nọ cũng chưa từng đề cập tới.

Xưa nay hắn vốn không phải người tỉ mỉ, lại còn gặp phải Chu Thần chỉ biết yên lặng quan tâm, chả mấy khi thấy biểu hiện ra ngoài, làm cho hắn mãi sau này mới chậm rãi cẩn thận tìm hiểu con người này, ông trời thật sự biến hắn thành trò đùa rồi...

33. Chương 33

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Ra khỏi văn phòng, Chu Thần đi tới căng-tin ăn cơm trưa. Vừa mới ngồi xuống ăn cơm, trong tầm mắt đã xuất hiện một tên nào phẳng mặc quần tây, dưới chân lộ ra nửa đoạn bút tất màu đỏ chóc cùng giấy thể thao, dường như còn ngồi ngay đối diện. Y yên lặng phỉ nhổ, bưng bát tiếp tục ăn.

(Bái lạy gu thời trang của thánh Tường =_=)

“Không định chào tôi hả?”

Dù ngữ khí tự ki ngông đậm kia nghe đã quá quen, vẫn khiến cho Chu Thần đang uống cháo đậu xanh chút nữa phun ra.

Trương Hồng Tường thông dong tự tại dựa vào trên chiếc ghế màu da cam mở miệng nói dối: “Gọi cho cậu cậu cũng không nhắc máy, cứ phải làm cho tôi đến tận nơi mới được sao?”

Nói xong liền ra vẻ mỹ miều gác chân nọ lên chân kia, màu tất đỏ vẫn cứ vậy chói mắt, Chu Thần lấy giấy ăn lau miệng muốn đi.

“Này! Cậu!” Người nọ hạ chân xuống, thân mình chuyển động theo hướng Chu Thần, miệng hô to.

Chu Thần quay người lại, thoáng cúi xuống, dùng giọng chỉ có hai người nghe được nói: “Kính nhờ anh lần sau dù có mặc quần tây với giấy thể thao, thì cũng đừng chọn bút tất màu đỏ được không?”

Thấy Chu Thần đi rồi quay lại, dáng tươi cười vừa nãy lập tức cứng đờ, Trương Hồng Tường co rút khóe miệng nói: “Mẹ chúng mình bảo tôi đã từng này tuổi còn chưa lấy vợ, là kẻ tiểu nhân chỉ đáng bị giẫm đạp.”

“Ai là mẹ của chúng mình ở đây hả?” Chu Thần đứng thẳng người, nói lỏng cà-vạt, chờ Trương Hồng Tường đứng lên xong mới nói tiếp: “Tôi nhớ không lầm thì lái xe từ công ty anh đến đây cũng khá mất thời gian.”

“Xa như vậy mà tôi vẫn lái xe qua đây gặp cậu, cảm động không?”

“Thôi ngay, có việc gì thì nói mau, đừng có đánh trống lảng.”

“Đánh cái gì cơ?”

Chu Thần đưa hần đi qua nhà ăn vào phòng nghỉ riêng của mình, chỉ vào giường nhỏ chiếm tới một nửa lớn không gian, ý bảo đối phương ngồi xuống, còn y đi tới góc kê chiếc tủ đứng lấy vài thứ đồ, vừa quay người vừa nói: “Muốn hợp tác lần hai thì trực tiếp gặp sếp Sở đi, phần việc này tôi không còn phụ trách nữa.” Nói xong y rút ra một tập hồ sơ thật dày, đưa cho Trương Hồng Tường: “Cầm giúp tôi.”

Y nhớ rõ trước đây Chu Giai chui vào phòng của y đánh bậy bạ cái gì đó, bây giờ cũng nên đem về nhà, tuy rằng lúc in ra không nhìn kỹ, nhưng đại khái mấy thứ đó đều là tiểu thuyết, trong lúc ngồi nhà vô công rồi nghề đọc một chút chắc cũng không tệ.

“Cậu rốt cuộc có nghe tôi nói không hả?” Trương Hồng Tường nhìn tập hồ sơ trong lồng ngực ngày càng chồng chất, nôn nóng đứng dậy.

“Anh vừa rồi có nói gì đâu.”

“Trước lúc vừa rồi nói rất nhiều nha!”

“Nói lảm thừ vô nghĩa như vậy, ý anh là câu nào?”

Trương Hồng Tường đem đồng giấy tờ trên tay đặt xuống phía cuối giường, đi đến phía sau Chu Thần, dùng tay vẩy người lại cùng ngăn tủ: “Tôi là người ngay thẳng, có gì đều đã nói.”

Phía sau cổ cảm giác được hơi thở của người khác, Chu Thần cả kinh khấp người nổi lên một tầng da gà, nghĩ thầm, cái tên này có khi nào quên mất không tự khen mình vài câu không, lại còn ngay thẳng, ngay thẳng cái bíp, đã lỗ mãng còn bày đặt!

“Phải rồi, anh đã nói, bắt quá có thể dùng tư thế đường đường chính chính mà nói được không? Tôi còn bận tìm đồ nha.”

“Không được, đợi lát nữa tìm, tôi hiện tại đang khá là nóng nảy.”

Anh là đang nóng hử, tôi sắp lạnh chết rồi đây.

“Chu Thần, kỳ thật tôi cảm thấy cậu đối với tôi có cảm tình trước, con người tôi, nếu có ai thích mình, liền dễ dàng cũng thích lại nha.”

“Trương tổng, tôi khuyên anh nên đi bệnh viện khám xem có phải anh bị chứng tăng áp hay đục thủy tinh thể hay quáng gà không.” Mẹ nó, đừng có tự mình đa tình nữa được không.

Lại cảm thấy một khối nhiệt khí thổi qua, Chu Thần tức đến sắp rút gân. Y hiện tại thật hy vọng phía sau y chính là Sở Thiên Dịch, có thể quay ra sút cho hần một cái để hần biết đường mà cút, chính là mục nội nó, là cái tên này thì y không dám đắc tội a.

Cảm giác được Chu Thần mất tự nhiên, hai tay ban đầu chống trên cửa tủ của Trương Hồng Tường lặng lẽ rời đi, di chuyển đến eo người nọ, chậm rãi ôm chặt nói: “Cậu không phải cũng thích đàn ông sao, tôi hiện tại vừa lúc độc thân, cưới cậu về làm cha thứ của con trai tôi (ý anh Tường là con Husky nhà anh), tôi lương một năm 60 vạn, một nửa coi như của cậu.”

“Đợi chút!” Chu Thần kích động, thân thể hơi run rẩy, cảm thấy nguồn nhiệt bên cổ lại gần thêm, y lập tức nghiêng sang bên cạnh, vẫn duy trì trạng thái xấu hổ nói: “Tôi cũng chưa từng nói thích nam nhân đi?”

“Tôi thấy cậu thích lão bản của cậu nha, đôi mắt kia quả thật có thể quyến rũ nhiều người, nhưng rất rõ ràng là cậu không diễn kịch.”

Chu Thần nghe xong đã muốn nắm chặt tay đánh người, không ngờ người nọ còn lợi dụng ôm chặt hơn. Con mẹ nó, cho hấn mặt mũi hấn còn lấn tới!

“Tôi còn thích mẹ tôi hơn, nói như anh thì tôi cũng thích mấy bà cô già ư!” (Logic: Chu Thần thích lão bản=>thích đàn ông, thích mẹ=>thích mấy bà cô)(logic vờ lờ -.-)

“Cậu... còn cãi chày cãi cối.”

“Mau thả ra! Hai đại nam nhân ôm ôm ấp ấp không thấy tởm sao!” Quan trọng là thân hình Trương tổng nhìn vậy mà đoán không ra, bị hấn ôm mới cảm thấy người nọ quả thực cao lớn vạm vỡ, cơ bắp trước ngực được rèn luyện không tệ, chèn vào lưng y đến đau.

Trương Hồng Tường thấy Chu Thần muốn đẩy hấn ra, tăng thêm lực trên tay ghì càng chặt hơn, rốt cục bắt được cơ hội đem đầu đặt lên vai đối phương, mặt dán vào cổ Chu Thần, tranh thủ cọ cọ xát xát chiếm tiện nghi.

“Cái ếu gì... thật không chịu nổi, tôi với anh không quen không biết! Da mặt anh làm bằng cái gì hả? Là tường thành sao? Buông tôi ra có chuyện gì từ từ nói.”

“Tôi sợ vịt nấu chín rồi còn bay mất.”

Trong lúc hai người lờ qua tiếng lại, kéo kéo đẩy đẩy đã tới gần chiếc giường đơn...

“Cái đồ nhà anh còn biết sợ? Người mới là đồ vịt chết! Người mới biết bay!”

Chu Thần vừa định vận hết sức xoay người, lại bị Trương Hồng Tường ngáng chân làm cho té ngã, hai người giữ nguyên tư thế nằm úp sấp trên giường.

“A con mẹ nó...” Chu Thần bị đè cho bẹp phổi, không tự giác liền để lộ bản tính, gian nan hít vào một hơi quát âm lên: “Bộ anh là gấu hả!? ... Đau quá — Anh định làm gì?!!”

Phía sau rõ ràng cảm giác được thứ gì đó còn cứng rắn hơn cơ ngực của tên này, Chu Thần điên tiết phát hỏa.

Nhưng hai tay lại bị đặt dưới thân, chân bị bẻ cong không thu lại được, tức giận không thể phát tác làm cho thần tình y đỏ bừng, nếu không ngại cách vách còn có đồng nghiệp đang nghỉ ngơi, y nhất định sẽ chửi ầm lên.

“Mẹ tôi nói, tôi đã thích ai nhất định không thể buông tha, cho nên người tôi thích, tôi sẽ không bỏ qua.”

“Dựa vào cái gì... Anh có nói với mẹ anh là anh thích đàn ông chưa?”

“Bà cũng chưa nói tôi phải tìm nữ nhân làm vợ.”

Có bà mẹ nào nói như vậy sao! Bà thật sự là sinh nghiệt rồi! Chu Thần oán khí đầy một bụng.

Ngay lúc đang giằng co, Chu Thần tính toán đánh người, Trương Hồng Tường tính toán tiếp tục chiếm tiện nghi, bên ngoài có tiếng đập cửa vang lên.

Đập cửa ba tiếng, tay nắm cửa bắt đầu xoay nửa vòng, cánh cửa liền mở ra.

Lúc này Trương Hồng Tường mới lười biếng, không tình nguyện mà ngồi dậy.

Cánh tay Chu Thần đã bị dè đến tê cứng, vừa động một cái liền như bị hàng ngàn hàng vạn mũi kim đâm trong thịt, đau đến mức muốn rách miệng.

Ngày thường Chu Thần ăn cơm xong sẽ ngay lập tức trở lại làm việc, hôm nay Sở Thiên Dịch đợi trên tầng thật lâu cũng không thấy y trở về, đoán rằng có thể y quay về ký túc xá tạm thời để nghỉ ngơi. Hắn nghĩ vậy vốn định tới đây nói rõ ràng chuyện buổi sáng một lần, hắn không muốn Chu Thần hiểu lầm hắn.

Kết quả vừa mở cửa liền thấy hai người trong phòng nhỏ đang dây dưa trên giường.

Tức giận đã muốn trào ra, hắn bước từng bước đến cuối giường, nắm cổ áo Trương Hồng Tường, kéo gã đập thẳng lên tường.

“Này! Anh định làm cái gì!” Chu Thần lúc quay đầu lại phát hiện Sở Thiên Dịch tới, ý nghĩ đầu tiên chính là đối phương đến trả thù, thứ hai là bắt y đi “tăng ca,” lại không ngờ rằng hắn ngay cả liếc cũng chưa liếc y một cái, nhưng lại lao đến giở trò bạo lực với Trương Hồng Tường.

Y nhìn nhìn cơn đau nhức tê dại làm cho y đỡ khóc đỡ cười mà chạy qua, hung hăng chụp tay Sở Thiên Dịch nói: “Đây là Trương tổng a, anh cư xử tử tế chút! ...Nhận lầm người hả?”

34. Chương 34

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Chỗ tay bị chụp cảm giác rất nóng, Sở Thiên Dịch thu tay, buông Trương Hồng Tường ra, cười nói: “Ai, thì ra là Trương Tổng, không biết ký túc xá tạm bộ nhỏ này của chúng tôi làm sao lại đáng giá để ngài... đại giá quang lâm?”

Trương Hồng Tường dù biến thái nhưng tính tình cũng không đến nỗi, mặt nhăn mũi chun xoa xoa cái gáy vừa rồi đập vào tường đến âm một cái: “Tôi cũng không tính vào cái ký túc xá nghèo nàn này của các cậu chơi.”

“Là vậy sao?” Sở Thiên Dịch xoay người, tầm mắt đặt lên người Chu Thần đứng ở phía sau, trừng mắt nhìn về hướng Trương Hồng Tường: “Mong anh không quấy rầy cấp dưới của tôi nghỉ ngơi.”

“Giờ là thời gian riêng tư nha.”

Trong phòng nếu không tính đến cái giường thì chỉ còn một lối nhỏ để đi ra đi vào, hiện tại có tới ba người đàn ông trưởng thành chiếm cứ, bên trong càng thấy chật hẹp.

Sở Thiên Dịch đứng chắn trước mặt Chu Thần, không nhường đường cũng không thêm nhắc lại.

Im lặng một hồi, một cánh tay chọc thủng hàng phòng thủ cao gần mét tám kia, xuyên qua bên người hắn mà nắm chặt lấy tay trái của Chu Thần. Thanh âm của người nọ vang lên từ sau lưng hắn: “Tôi với cậu đổi chỗ nói chuyện, đừng cản trở lão bản người ta đi kiểm tra phòng.”

Chu Thần thấy Sở Thiên Dịch không tỏ thái độ gì cũng không ngăn cản, trước khi đi quay ra hỏi hắn: “Có việc gì?”

Đối phương vẫn là một chữ cũng không nói.

Chu Thần nhẹ nhàng đẩy hắn ra, định bụng mang chuyện vừa rồi giải quyết cho rõ ràng; nếu không cho tên đó này bớt tướng mình hoành tráng đi một chút, chắc hắn sẽ tiện bề mà trèo lên đầu y.

Lúc y định bước đi, tay phải đột nhiên bị giữ chặt, người hơi lão đảo liền cứ thế đổ về phía Sở Thiên Dịch.

Sở Thiên Dịch lôi cả người y xoay ngược lại, nhanh tay đóng cửa, thuận tiện còn khóa trái cửa luôn.

Trương lão bản ngẩn tò te còn chưa kịp manh động gì đã bị khóa ở bên ngoài: “A...?”

Chu Thần thấy Sở Thiên Dịch chuẩn bị đẩy y vào góc tường, mẹ nó, cái tên này sao gần đây toàn xài chiêu này, lập tức phát huy thân thủ kéo mạnh một cái, khiến hai người đảo ngược vị trí. Lần này là y đem Sở Thiên Dịch ép vào cửa, nói vọng ra ngoài: “Trương tổng, mời ngài đi về cho, đừng để buổi chiều đi làm muộn!” Sau đó trừng Sở Thiên Dịch: “Nói mau, hai ngày nay làm khổ tôi, rốt cuộc là muốn làm cái mẹ gì?”

Tiếng đập cửa hỗn loạn vang lên còn có tiếng Trương Hồng Tường có chút hỗn hển, hò hét ầm ĩ: “Họ Sở kia, người định tranh với ta phỏng?! Đem người trả cho ta!!”

Sở Thiên Dịch từ khi nghe thấy âm thanh ngoài cửa, tâm tình liền phi thường không tốt; tuy rằng cùng Trương Hồng Tường có chút hợp tác, nhưng đây vốn là chuyện cá nhân hai người bọn họ, gã lấy tư cách gì mà xen vào.

Lần trước trông thấy Trương Hồng Tường cùng Chu Thần cùng tham gia yến tiệc đã cảm thấy người này càng ngày càng không vừa mắt.

Hiện tại nhìn gã một bộ phóng đảng càng cảm thấy không nên duy trì mối quan hệ này, hơn nữa còn dám tiếp cận Chu Thần!

Thật không thể chấp nhận được!

Nhưng nhìn đến Chu Thần, thấy y không có ý định cùng Trương Hồng Tường rời đi, hắn vẫn là không nhịn được khẽ cười.

Nhìn cánh tay khi nãy đẩy mình lên cửa vẫn như cũ dừng lại trước ngực mình, hắn ngẩng đầu nói: “Cũng không có việc gì, chỉ muốn xem cậu đang làm gì thôi.” Âm thanh ngoài cửa hoàn toàn bị coi như nhạc đệm.

Bên ngoài léo nhéo một hồi mới dừng lại, trong khi Chu Thần vẫn giữ nguyên tình trạng mặt than nhìn Sở Thiên Dịch.

(*mặt than: không có biểu tình gì)

Nghe được câu trả lời vừa rồi của Sở Thiên Dịch, y thật hoài nghi có phải mình bị ngẫnh ngẫng rồi không, bèn khoát tay kia lên trán hắn, thử thử độ ấm, rồi lại áp bàn tay lên trán mình, đâu có thấy nhiệt độ bất bình thường nha?

“Bây giờ xem xong chưa? Xem xong rồi thì đi đi!”

Chu Thần thu hồi cánh tay đang đè trên người Sở Thiên Dịch, giấu đằng sau lưng vung vẩy vài cái, trên tay vẫn còn lưu lại nhiệt độ từ ngực người kia truyền qua.

Sở Thiên Dịch đang muốn mở miệng, di động của Chu Thần chợt vang lên. Y ngay cả nhìn một cái cũng không cần lập tức đón máy.

Sở Thiên Dịch vừa nhìn Chu Thần vừa nghe tiếng người ngoài hành lang nói chuyện, liền hiểu ra cú điện thoại này là ai gọi.

Hắn đưa tay kéo tay Chu Thần đang cầm điện thoại ra, tay kia vòng qua cổ Chu Thần, giật chiếc điện thoại ra, đồng thời lôi kéo đối phương mà hôn xuống.

Chu Thần còn chưa kịp nói câu gì liền có chuyện, còn chưa kịp kháng nghị đã lại thấy môi dưới bị người ta ngậm vào miệng, không nặng không nhẹ cắn một cái.

Giống như có dòng điện nhỏ chạy dọc theo các dây thần kinh lan ra khắp cơ thể y, nơi nào có cảm giác đều đã tê rần rần, đến đầu óc cũng tê liệt luôn rồi.

Đến khi mở mắt ra lại thấy Sở Thiên Dịch cười với y, người nọ chậm rãi ôm y, trong giọng nói phảng phất nét ôn nhu: “Cảm ơn em vẫn ở lại với anh.”

Loại ôn nhu này Chu Thần rất quen thuộc, nhưng đối phương lại chẳng bao giờ dịu dàng như vậy với y. Y đã đợi rất lâu, nhưng luôn luôn bị một thằng nhóc khác qua điện thoại tùy tiện cướp đoạt.

“Thật may em vẫn ở đây, nếu không đợi đến khi anh suy nghĩ cẩn thận, biết đi đâu tìm em?”

Ban đầu có chút tức giận Sở Thiên Dịch rượu vào rồi sờ mó, lúc sau có chút lơ mơ, không hiểu thế nào mà lại thành ra đề tài này, nhưng dù y còn chưa rõ ràng lắm Sở Thiên Dịch muốn biểu đạt cái gì, trong lòng đã cứ thế mà ê ẩm.

Tình cảnh này thật giống như một năm kia: hai thiếu niên đầu đối đầu nằm trên sân bóng rổ, cậu trai thoát nhìn có nét già dặn hơn nói với cậu bé còn lại: “Có em bên cạnh thật tốt.”

Khi đó hắn chính là ôn nhu như vậy.

Nhưng hiện tại y đã không còn dám có ý nghĩ dư thừa, hơn ai hết, y biết như vậy có bao nhiêu viễn vông, y sợ mình lại hiểu lầm, rồi lại không cưỡng được mà sống thêm mười năm bị thương như thế nữa.

“Anh biết hiện tại mình không xứng được nói ra câu này, nhưng đây chính là nguyên nhân khiến anh và Trần Á Huy chia tay, Chu Thần, em hãy về với anh có được không? Sẽ không bao giờ có chuyện anh phớt lờ em, sẽ không bao giờ bắt em phải đợi nữa. Hãy tha thứ cho anh một lần này thôi.”

Chu Thần bị Sở Thiên Dịch làm cho cả miệng đều thấy chua xót, lan đến tận tâm can. Y chưa từng trải qua cảm giác xót xa trong lòng đến thế này, xót xa đến mức tầm mắt có chút mờ hồ.

“Anh hiện tại nói mấy lời này có ích gì.”

“Chu Thần, cho dù anh không nói em nhất định cũng hiểu được là anh...”

“Tôi hiểu năm ấy vụ tai nạn xảy đến với bố anh gây tổn thương cho anh đến thế nào, mẹ anh còn bị bệnh nặng...”

“Đúng vậy, vậy nên anh sợ mình sẽ lại mất đi những người anh yêu thương nhất, anh sợ sẽ mất đi em, người quan trọng của anh.”

Chu Thần ngơ ngẩn, bởi vì sợ mất đi nên mới không dám chấp nhận y sao... Y cho đến bây giờ cũng không thể tưởng tượng ra loại lí do như vậy. Chính y còn không sợ đau khổ đeo đuổi người này lâu như vậy, vẫn chưa lúc nào lùi bước, dựa vào cái gì đối phương có thể dùng loại lí do yếu đuối này để biện hộ với y?

Sợ rằng người quan trọng của mình sẽ giống như cha mẹ rời bỏ mình, chẳng lẽ đẩy người ta ra xa, người ta sẽ không còn quan trọng nữa?

Chu Thần hơi ngẩng đầu lên, mắt bắt đầu trướng đau, y liên tục chớp mắt, sợ dừng lại sẽ có thứ gì đó chảy ra, cái mũi cũng tắc lại khó chịu.

Sở Thiên Dịch nghe được âm thanh hít mũi của Chu Thần, càng đem người nọ ghì chặt hơn, giọng nói vốn không đổi hiện tại có chút run rẩy: “Anh biết em khổ sở, hãy đánh anh đi, đánh thế nào cũng được.”

“Anh thật sự cảm thấy trên đời này người duy nhất anh thực có lỗi là em.”

“Anh chắc chắn sẽ đền bù cho em.”

“Còn gì nữa?” Một lúc lâu sau Chu Thần mới mở miệng, “Đều là chuyện người tình ta nguyện, anh cũng đâu thể lấy dao kề cổ mà ép tôi được.”

“Nhưng còn...”

“Không cần.”

“Em vẫn còn yêu anh mà, đúng không?”

“...Yêu, nhưng cũng không ai quy định... yêu ai thì phải yêu cả đời.”

35. Chương 35

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Sở Thiên Dịch vẫn ôm y không buông tay, giống như lần này buông ra, Chu Thần sẽ thật sự biến mất.

“Ai, chờ mãi không thấy anh nói câu tiếp theo nhỉ?”

“Câu tiếp theo?”

“Nói cái gì mà mười năm trước chúng ta đã bỏ lỡ, hiện tại đều đã là quá khứ...” Lần đó khi hắn nói thích y, không phải liền sau đó hóa ra là lừa y sao. (Mời xem lại chương hai bạn đi tẩm ôn tuyến, xem xem cái tên họ Sở kia làm ra cái trò ngu ngốc gì -_-) (Ày dờ, tui chưa edit tới Q_Q hè rồi tăng tốc thôi)

Sở Thiên Dịch đẩy y ra, nhìn thật sâu vào trong mắt y. Hắn muốn biết y đang suy nghĩ điều gì nhưng lại chỉ thấy ánh mắt người nọ ánh lên nét cười, chờ hắn nói chuyện.

“Anh hiểu rồi, em vẫn còn nhớ chuyện lần đó sao? Khi ấy anh là không biết suy nghĩ, mới có thể ngu ngốc như vậy, sẽ không bao giờ có lần sau.”

Chu Thần nhìn hắn hồi lâu mới mở miệng: “Ừ... tôi cảm thấy được anh không phải loại người như thế, sẽ không tiếp tục trêu đùa tôi.”

Sở Thiên Dịch nghe được lời nói kia trong lòng buồn phiền không chịu nổi, nhắm mắt thật lâu để bình ổn tâm tình, mãi sau mới tìm lại được giọng nói: “Nếu em cảm thấy quá bất công, không muốn chấp nhận anh, cũng đừng cự tuyệt anh... có được không?” Mấy chữ cuối cùng kia đã muốn mang theo ý tứ cầu xin.

“Tôi cũng đã từng nói với anh rằng, anh hãy nghĩ cho kĩ, nếu cả đời này không còn gặp lại tôi nữa, anh có hay không nhớ đến tôi, khi đó anh đã trả lời tôi thế nào? Anh có thể từ chối tôi, dựa vào cái gì tôi không thể làm thế với anh? Hiện tại anh nhìn kĩ lần nữa xem tôi...” Chu Thần ghé sát vào hắn thêm một chút, tiếp lời: “Rốt cuộc là ảo lả ở chỗ nào?”

Cổ tay đột nhiên bị nắm chặt hơn, cảm giác như máu cũng không lưu thông nổi nữa. Chu Thần khẽ cau mày rồi gạt bỏ cái tay kia, cúi người ôm lấy tập hồ sơ ở cuối giường, không một lần ngoảnh lại mà ly khai ký túc xá.

Trương Hồng Tường đứng ngoài cửa coi như thức thối, không đi theo y.

Lúc bước chân vào gara, y còn không biết thế nào mà đến đây được. Đến khi hoàn hồn đã ngồi trong xe từ lúc nào, trong tầm mắt khói thuốc lượn lơ, y mới phát hiện mình đã hút gần hết hộp thuốc rồi.

Y trốn việc ca chiều, lái xe thẳng về nhà. Về đến nơi, thấy Khương Phàm đang ngồi trước còm-piu-tơ gõ chữ như bay.

Tên kia tỏ vẻ kinh ngạc toàn phần, nhân viên chăm chỉ như y thế nhưng lại xuất hiện ở nhà khi còn đang trong giờ làm việc.

Chu Thần bụng đồ đạc trong tay xuống, thuận miệng hỏi hần ăn cơm chưa.

Khương Phàm nói hần lười đi mua, định đợi y về nấu cơm cho hần.

Chu Thần tuyệt nhiên không bình luận gì, đi vào phòng bếp.

Khương Phàm đợi y mãi không thấy ra, liền ló đầu vào hỏi: “Làm gì thế?”

“Nấu cơm cho cậu.”

Nửa giờ sau, cơm ngon canh ngọt đã sẵn sàng trên bàn ăn, thật sự so với bữa sáng chỉ có dưa muối cầm hơi là hai đẳng cấp hoàn toàn khác biệt.

Khương Phàm như cầu theo mùi thức ăn mà di chuyển, giơ đũa lên chuẩn bị ăn còn hỏi: “Không ăn hả?”

“Tớ ăn ở căng-tin rồi.”

“Ờ.”

Chu Thần lại đi tới gần bức tường ngoài phòng bếp đổ thêm thức ăn và nước cho Harry.

Con chó to gần bằng người phe phẩy cái đuôi hưng phấn, nước miếng tràn đầy đất.

Làm xong đầu vào đó, y ngồi ngáy người trên ghế salon.

Thẳng đến khi Khương Phàm vẫy tay như điên trước mặt gọi y, y mới phát hiện bàn ăn đã được dọn sạch từ bao giờ, hiếm khi mới thấy Khương Phàm chịu khó như vậy.

“Cậu có biết cậu ngồi một đống như này bất động bao lâu rồi không?”

“Không biết, tớ đang không trong “working mode”.

“Có việc gì thế hả? Bỏ bê công việc về nấu cơm cho tớ, còn rảnh tới mức ngồi ngây ra nguyên một tiếng đồng hồ, nhìn xem, mặt trời sắp lặn rồi kia kìa.”

Chu Thần ngẩng đầu nhìn hắn, thở dài nói: “Tớ bị ốm rồi hay sao ấy, cậu đưa tớ vô bệnh viện tâm thần đi...”

Khương Phàm nghe xong vội vội vàng vàng đưa tay sờ trán y, lại đột nhiên bị Chu Thần bắt lấy.

Y chỉ cảm thấy động tác vừa rồi của đối phương cực kì quen thuộc, theo bản năng liền cứ thế chụp lấy.

Tầm mắt y bỗng dưng mờ đi, đến khi chậm rãi nhìn lại, mới phát hiện không phải người kia, lúc này mới buông tay, meo meo nói: “Tớ lại thất tình rồi.”

“Lại?” Khương Phàm buồn bực, leo lên ghế ngồi cạnh y.

“Lần này là tớ tự chuốc lấy...”

Harry ăn xong bụng căng tròn như cái trống, vui vẻ nhảy lên sofa, cuộn thành một đống bên cạnh Khương Phàm, đầu đặt lên đùi hắn mắt nhìn Chu Thần.

Chu Thần nhìn đến đôi mắt sưng nước ướt át kia, rốt cuộc nói tuốt ra, đem chuyện Sở Thiên Dịch hôm nay nói qua cho Khương Phàm một lần.

“Tớ không hiểu nổi cậu, lời hắn nói chẳng phải lời cậu muốn nghe sao? Bây giờ còn bày đặt rụt rè cái gì?”

“Ai bảo cậu tớ rụt rè? Tớ đã rụt rè bao giờ chưa?”

“Chu Thần mà tớ biết chắc chắn đã nhảy tango vui mừng mà sắp lại thẳng cha kia rồi... Tuy rằng sẽ khiến tớ có chút khinh bỉ.”

“Đúng vậy a, tớ cũng tưởng vậy.” Chu Thần cúi gằm xuống “Nhưng sự thật lại không phải vậy.”

“Tự làm vậy, không thể sống!” (*ngạn ngữ TQ, trong tiếng Việt có nghĩa tương tự “gieo gió gặt bão”)

“Ai...”

“Thế cậu tính như nào?”

“Không biết, phiền chết được!”

Chu Thần đột ngột ngắc đầu, nhớ tới lúc trước Khương Phàm có nói mặt trời sắp lặn, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, y liền nói qua lại với Khương Phàm thêm mấy câu rồi cầm áo khoác đi nhanh ra khỏi cửa.

Chuyện xảy ra trong ngày hôm nay so với một năm cộng lại còn nhiều hơn. Chu Thần cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là phong phú.

Ở nhà hàng Ngụy Tuyền Tử hẹn y, chỗ ngồi đã được đặt xong xuôi, y vào đến phòng đã thấy hai nữ nhân ngồi yên ổn ở đó từ khi nào.

Y nghĩ với tính cách thô bạo như Ngụy Tuyền Tử sẽ phải tìm cho mình một cô bạn gái xinh đẹp động lòng người, không thì cũng là kiểu chim nhỏ nép vào lòng sợ sệt. Hiện tại nhìn đến người kia không khỏi có chút thất vọng, gương mặt bình thường đến nỗi ném vào trong đám người sợ là không nhận ra nổi.

Y vừa đặt mông xuống, Ngụy Tuyền Tử liền đi thẳng vào chuyện hôn sự của hai người, hoàn toàn không thèm để ý đến Chu Thần, cũng không cho y quyền lên tiếng, giống như việc này là ván đã đóng thuyền.

Ban đầu Chu Thần vẫn chưa hoàn toàn hạ quyết tâm nhưng bị khí thế áp bách của đối phương tác động mạnh, cuối cùng đành chấp nhận. Nàng còn nói rất nhiều thứ nữa, Chu Thần nhìn thì có vẻ đang lắng nghe, nhưng thực chất cái gì cũng nghe không vào.

Y còn bận nhớ tới chuyện hồi sáng, mỗi một câu Sở Thiên Dịch nói ra, mỗi một ánh mắt của người nọ... những biểu tình hiểm hoi mà y được nhìn thấy... Chỉ nhớ đến thôi mà làm tâm tình nặng nề của y khi sắp phải ra quyết định trọng đại, hòa hoãn không ít, nét mặt cũng nhu hòa hơn trước.

Nhưng nghĩ đến phút cuối, lại có chút ảm đạm.

Y từ tận đáy lòng hiểu rõ, lí do yêu nhau thì ở bên nhau thật quá mong manh. Lí do để y chấp nhận tình cảm này chỉ có một, nhưng lí do để từ chối thì nhiều lắm, nhiều đến mức y không thể coi như không có.

Y cứ như vậy nghĩ miên man, cho đến khi đối phương gõ gõ mặt bàn, hồi ý kiến y.

Chu Thần gật gật đầu: “Những thứ khác đều không vấn đề, chọn thời điểm phù hợp theo tôi về nhà, chỉ cần ba mẹ tôi và em gái đồng ý là được.”

Y nhận thấy ánh mắt có chút khinh thường của Ngụy Tuyền Tử, chắc hẳn đối phương cho y là loại người bảo sao nghe vậy, ngay cả chuyện hôn nhân cũng không thể tự mình làm chủ... Nhưng hôn sự này chính là vì gia đình y mới có, nếu bọn họ không hài lòng thì làm có ích gì.

Cô gái còn lại từ đầu đến đuôi không nói chuyện, chỉ đến khi Ngụy Tuyền Tử kéo nàng đi ra mới tặng Chu Thần một nụ cười có thể sánh với nắng mai ban sáng.

Vốn ngũ quan khi bình thản không có gì đáng nói nhưng khi cười lên liền mang theo không ít tơ màu, cho dù nụ cười kia chính là cười khổ.

Cho đến khi hai người kia không thấy bóng dáng, Chu Thần mới tổng kết lại một lượt.

Xem ra Ngụy Tuyền Tử và Sở Thiên Dịch là cùng một loại người, đều là loại thần kinh thô.

“Tiên sinh, ngài muốn gói mang về ạ?”

“A?”

Người bán hàng nhìn Chu Thần, lặp lại lời vừa nói một lần, còn nói thêm: “Vị tiểu thư kia đã thanh toán rồi, còn nói ngài cần gói đồ ăn mang về ạ.”

“Không... không cần.” Con nhỏ chết bầm*!

(*Nguyên gốc là (38): chỉ ngày quốc tế phụ nữ 8/3. Còn có nghĩa xấu khác là chỉ những phụ nữ không đủ tam tông tứ đức, nhiều chuyện; tiếng Việt còn gọi là “bà tám”:v)

36. Chương 36

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

“Anh nhìn kĩ lại xem tôi... rốt cuộc ảo là ở chỗ nào?”

Chu Thần nói ra câu kia như là tuyên bố hai người hoàn toàn đoạn tuyệt, mỗi khi hồi tưởng lại biểu tình nén lệ của đối phương, hắn liền cảm thấy mình thật không phải người.

Sở Thiên Dịch lấy hai tay bưng mặt, cúi đầu thở dài.

Mấy năm trước, thời điểm nói ra mấy chữ kia, hắn cũng biết mình đã quá đáng. Chỉ là khi đó hắn một lòng muốn làm cho Chu Thần rời xa mình, chứ hoàn toàn không cố ý tổn thương y.

Dù lời ra khỏi miệng như vậy nhưng hắn tuyệt nhiên không có ý tứ kia, không hiểu nổi bản thân vì cái gì lại có thể hung ác nói ra từ đó.

Hắn khi ấy có lẽ chính là không muốn đối phương lại dựa vào hắn gần như vậy, không muốn Chu Thần lại phủ tay lên lưng hắn... Độ ấm trong lòng bàn tay người nợ thật sự làm hắn hoảng hốt.

Hoảng hốt mà bật ra một câu như vậy, Chu Thần liền cứ thế mà rời xa hắn.

Hắn không hiểu một Chu Thần dù bị hắn cự tuyệt vẫn quán quýt bên hắn, vì cái gì lại vì một câu nói kia không còn xuất hiện trước mặt hắn nữa.

Suốt hai năm trời khi hắn bắt đầu xây dựng sự nghiệp, lúc nào cũng nhớ đến người nợ.

Hắn vốn không có thể lực chống đỡ, thậm chí đến một người thân hỗ trợ cũng không có, chỉ có thể bằng lòng tin, quyết tâm không thể bại mà bám trụ.

Có thời điểm khó khăn đến mức hắn phải khát nợ tiền lương của công nhân, thậm chí phần đất bên cạnh mộ phần của cha, vốn để dành cho mẹ hắn, cũng phải bán đi.

Hắn đứng trước bia mộ của cha mà tự tát vào miệng mình, chỉ cảm thấy một ngày cũng không sống nổi nữa, nhưng hắn cũng nhớ rõ Chu Thần từng nói sẽ luôn ủng hộ hắn hết mình, dù hắn có là loại đàn ông vô dụng thế nào đi nữa.

Trải qua đoạn thời gian khổ ải nhất trong đời kia, hắn rốt cuộc biết được Chu Thần đã tốt nghiệp đại học.

Khiến cho đối phương đồng ý làm việc cùng, hắn cảm thấy vài năm vất vả kia chỉ có mình mới biết được có bao nhiêu gian nan, nghĩ mãi về quá khứ cũng chẳng ích gì, ít nhất hắn đã hoàn thành giấc mộng thời niên thiếu của cả hai.

Hắn nhất định đã đem toàn bộ trí thông minh có được đặt cả vào công ty, mới có thể ngu ngốc đến mức cho rằng Chu Thần, một người không có lòng dạ hiểm độc, cũng chưa từng biết thế nào là cạnh tranh tàn khốc, sẽ sẵn sàng nhảy vào chốn thương trường đầy rẫy hiểm cảnh chỉ vì tình nghĩa thuở thiếu thời.

Đã mười năm, ngay cả chính hắn cũng thấy quãng thời gian này đã quá dài, Chu Thần làm sao còn có thể như khi xưa một lòng một dạ chờ hắn quay đầu lại. Cho dù người nợ còn chờ, cũng là chờ một kết cục mà thôi.

Hắn nhớ tới lần trước ở nhà Chu Thần, người nọ ngồi ngoài ban công, gương mặt toát ra đơn côi, đối đãi với một Sở Thiên Dịch say rượu hoàn toàn bất đồng với một Sở Thiên Dịch tỉnh táo. Còn có câu nói kia của Khương Phàm làm cho hắn nghi hoặc không thôi: “Là anh không chịu buông tay nên cậu ấy mới không đi.” Hiện tại cuối cùng hắn cũng hiểu được.

Hắn đi đến ban công nhà mình, trong nháy mắt dường như cảm thấy có Chu Thần ở bên cạnh. một thứ cảm giác ấm áp khiến hắn mơ tưởng hiện tại Chu Thần ở trong lòng hắn, mười năm đã vậy, về sau cũng sẽ như vậy.

Lại một tiếng thở dài, căn phòng chìm trong im lặng.

Từ trước đến nay, ngày trước hai ngày nghỉ vốn là ngày Chu Thần thích nhất, buổi sáng có thể lười biếng một chút, buổi chiều Sở Thiên Dịch thường xuyên có hẹn mời tiệc, lão bản vừa đi y liền tự cho phép mình tan tâm. Y đoán Sở Thiên Dịch cũng biết, chính là nhắm một mắt mở một mắt mặc kệ thôi.

Nhưng hôm nay phá lệ y không muốn đi làm.

Không chỉ vì cả đêm hôm qua đều ngủ không ngon đến nỗi hiện tại mắt khô muốn nứt ra mà còn vì từ sau khi rời giường, mí mắt liên tục nháy, làm cho y cảm thấy yên ổn ở nhà mới là tốt, có thể hạnh phúc thêm một chút.

Bất quá bị cái tên chuyên gia để ngực trần “đi tiểu đêm” Khương Phàm chửi xéo một câu “Không dám đi thì đừng đi” chọc giận, thế là y vẫn nông nổi mà thật thật thà thà chui đầu vào rọ.

Tối công ty rồi mới cảm nhận được bầu không khí hôm nay thật quý dị.

Tuy hôm trước công ty mới bị phần tử bạo lực đánh phá (đá xoáy thẳng Trần Á Huy đó bà con), cũng không đến mức chậm trễ công tác như hiện tại đi? Mấy người này cứ nhìn y chăm chăm làm chi?

Vốn hôm nay tâm trạng y đã chộn rộn, bị nhiều người như vậy nhìn trong lòng y càng không yên.

Thư kí Lâm đi giày cao gót đến bên cạnh, hỏi xé chiều hôm qua y đi đâu vậy.

Chu Thần cả kinh, hay là chiều hôm qua đã phát sinh đại sự gì? Y vội đáp mình có chút mệt, về nhà nghỉ ngơi.

Thư kí Lâm đảo mắt, ha ha cười, âm trầm đến mức tai Chu Thần ù cả đi.

“Trợ lý Chu hình như tính toán chuyển công tác?”

Chết cha rồi...

“Làm gì có chuyện đó, chỉ là mệt nên nghỉ một chút thôi, sắp tới nên chuyển nghề gì tôi còn chưa nghĩ ra. Cũng không phải định giấu diếm mọi người, chỉ là cảm thấy chưa đến lúc đó, còn gần một tháng nữa, mọi người nếu ngày nào cũng nhìn tôi bằng ánh mắt tiễn đưa như thế, tôi sợ chịu không nổi.”

Tuy công ty thành lập chưa lâu, nhưng mọi người cúi đầu không thấy ngẩng đầu ắt thấy cũng đã nhiều năm, huống hồ y cùng họ chưa từng có xung đột gì về lợi ích, quan hệ đồng nghiệp coi như không tồi; hiện tại y không nói rõ cho mọi người mà lại để họ biết chuyện một cách gián tiếp như vậy, bản thân cũng hiểu được cảm giác này không thoải mái tí nào.

Hơn nữa đối với thư kí Lâm, hai người có thể nói giống như chị em vậy. Thời điểm đem công việc của mình giao lại cho nàng, nàng hỏi nguyên nhân, y cũng chưa trả lời, cho nên khi bị chất vấn không tránh được mà chột dạ.

Chu Thần ngại ngần khụ khụ hai tiếng, trốn tránh nhìn đi nơi khác; lại thoáng thấy Sở Thiên Dịch đứng trong phòng làm việc nhìn hướng ra bên này, tâm tình bỗng nhiên căng thẳng, lập tức lại chuyển tầm mắt.

Một màn này lọt cả vào hỏa nhãn của thư kí Lâm, vì thế nàng hỏi Chu Thần một vấn đề còn khó khăn gấp bội:

“Cậu với sếp rốt cuộc là quan hệ gì?”

“Cái này...” Chu Thần thật muốn một chưởng đập chết chính mình luôn, sáng nay mí mắt đã nháy loạn mà vẫn còn đi làm! “Thật ra...”

“Sếp với cậu nhỏ kia cãi nhau hẳn là vì cậu đi?”

Chu Thần triệt để nằm thẳng trên bàn, đầu cũng trực tiếp gục xuống: “Chị Lâm đừng hỏi nữa, chỉ cần biết tôi đi, chị được thăng chức là được rồi.”

Thư kí Lâm vỗ lên đầu y một cái: “Tôi thêm vào cái chức của cậu!” Tuy nhiên cuối cùng có chút vui vẻ mỉm cười.

Nhưng vẫn còn bức mình nha, nàng nghe rõ hôm qua cậu bé kia cùng lão bản cãi nhau có nhắc tới Chu Thần.

Mấy ông bác hay thích tranh thủ lúc trà dư tửu hậu buôn dưa, tưởng tượng mấy loại khả năng có thể xảy ra như sau: một là Chu Thần vác bí mật của công ty nhảy sang công ty khác làm, lão bản thì chấp nhận, nhưng em trai *or tình nhân* của lão bản sợ công ty bị ảnh hưởng, sau đó sẽ ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống về sau nên nhảy vô; hai là lão bản coi trọng Chu Thần thanh khiết đáng yêu nên định quăng bỏ em trai *or tình nhân*. Thế nhưng Chu Thần không muốn phá hủy nhân duyên nhà người ta, nên mới ngậm

ngồi quyết định từ chức rồi đi.

Chu Thần nghĩ ngày đó Sở Thiên Dịch cãi nhau với Trần Á Huy làm cho tin mẹ tin con thay nhau lan truyền, trực giác nhạy bén của nữ nhân như thư kí Lâm nhận thấy y cùng Sở Thiên Dịch có vấn đề, cho nên bị vây xem cũng không có gì lạ.

Chỉ là khi tính hướng của mình bị người khác chú ý, luôn luôn có cảm giác như sắp bị lộ trần, thật sự rất không dễ chịu.

Y lại không nhận được mà mắng thăm Sở Thiên Dịch một câu; trốn ở trong văn phòng thì sướng rồi, đỡ phải bị người tra tấn lỗ tai a!

Y nhìn chồng văn kiện ngày càng cao lên bên cạnh, rất muốn tùy tiện túm một người bắt hắn đưa vào cho Sở Thiên Dịch, nhưng lại nghĩ hành động như vậy càng khiến người ta chú ý; hướng hồ đây cũng không phải phong cách làm việc của y.

Đang lúc do dự chưa biết nên xử lý cái công việc đáng ghét này thế nào, trên mặt đất đã xuất hiện một đôi giày da màu đen đập vào mắt y. Chu Thần đột nhiên cảm thấy chính mình thật biến thái, cơ hồ cái gì là của Sở Thiên Dịch y đều nhận ra được! Đây rõ ràng là một đôi giày a, trong giày nhất định có bàn chân, trên bàn chân nhất định có cẳng chân, trên cẳng chính là thân, trên thân ắt sẽ đến cổ đầu mắt mũi...

Y làm bộ như không thấy quay đầu ra chỗ khác, ghé sang bên kia bàn, đồng thời chấp nhận từ bỏ ý định chạy lười nằm ườn của mình. (Lý tưởng của bạn Thần từ chap 22)

Cuộc đời vất vả a, ngày càng khó sống a.

37. Chương 37

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Thời gian cứ trôi và người kia vẫn đứng đó, dường như không có ý định rời đi. Chu Thần rốt cuộc kiểm chế không được, phúi mông ngồi xuống, cảm văn kiện đưa cho Sở Thiên Dịch nhưng đầu lại quay hướng khác, nhất định không nhìn hắn.

Sở Thiên Dịch đưa tay tiếp nhận, cũng đưa lại cho y thứ gì đó.

Chu Thần nhìn thoáng qua liền nhận ra, chính là di động của y... hắn là bị vớt qua Thái Bình Dương y

cũng không biết luôn.

Y nhận lấy di động, vẫn quyết tâm không nhìn Sở Thiên Dịch, tận đến khi hắn xoay người rời đi, tầm mắt của y mới chuyển từ chiếc di động lên bóng dáng người kia.

Người nọ bỗng dưng quay lại, phát hiện Chu Thần đang nhìn hắn, ánh mắt ban đầu có chút ảm đảm đã lại có thần thái. Khóe miệng hơi cong lên, gần như nở một nụ cười.

“Thứ hai, thành phố S, bảy giờ sáng anh tới Tân Hồ đón em.”

Chu Thần vẫn còn chìm đắm trong mớ cảm xúc lộn lộn, đối với câu nói thẳng đuột của người kia y phản ứng có chút trì hoãn. Thẳng đến khi tiếng đóng cửa phòng giám đốc kêu “cạch” một cái, y mới nhớ ra còn có chuyện đi công tác ở thành phố S nữa!

Chu Thần nhanh chóng ngồi xuống, nhắc điện thoại lên bấm số, thấy đầu dây bên kia nhắc máy liền nói: “Chị Lâm, cuối tuần đi công tác ở thành phố S, chuẩn bị đầy đủ đồ...”

Chưa kịp nói hết câu, đối phương đã chen vào: “Cậu quên hả tiểu Chu, sếp đi công tác không bao giờ mang theo người khác phải.”

Chu Thần cúp điện thoại, đứng dậy nhìn một vòng nhưng lại không phát hiện ra ai có thể thay thế mình. Lúc này y chỉ biết cảm thán, đảm nhiệm chức vụ quan trọng thật không phải chuyện tốt.

Suốt cả ngày y và Sở Thiên Dịch như hai người không quen biết, lướt qua nhau cũng không chào hỏi, ngay cả thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt cũng không có.

Nếu nhận thấy đối phương muốn nói gì, y sẽ lập tức rời đi.

Sau khi tan tầm mới thoát được tầm mắt cứ luôn dính trên người y của lão bản, Chu Thần hậm hực thở phì phì.

Ăn cơm tối xong, bị Khương Phàm mè nheo cả buổi, Chu Thần đành dẫn chó đi dạo với hắn. Vì thế một nhà ba người dắt dúi nhau ra phố.

Đối với chuyện của Khương Phàm mấy hôm trước, y định bụng đợi vết thương trên người đối phương khỏi hẳn rồi hỏi thăm hắn xem thế nào, nhưng hiện tại y cũng không có sức lo chuyện người khác.

Tới khu nhà dưới lầu, Khương Phàm ngồi xổm xuống, cởi bỏ dây buộc của Harry, xoa xoa vùng lông trên cổ nó cho đều, mượt trở lại.

Hai người ôm chân ngồi trên mặt cỏ.

Đêm hôm trước Chu Thần đã nói cho Khương Phàm chuyện y tìm được đối tượng kết hôn, cũng kể cho hần biết người đó là một cô nàng thú vị, quan trọng là hoàn toàn không có hứng thú với y. Cùng nàng kết hôn cho có nhất định sẽ che dấu được bên trong sóng biển cuộn trào bằng bên ngoài sóng yên bể lặng.

“Cứ như vậy quyết định? Lão Sở quay đầu cũng không thay đổi?”

Chu Thần chậm rãi lắc lắc đầu, nhìn đôi mẹ con nắm tay nhau đi phía trước đến xuất thần.

Cưới vợ, rồi sống một cuộc sống bình thường... Chính là Ngụy Tuyền Tử kia hoàn toàn coi việc kết hôn đại sự chỉ như bia đỡ đạn.

Nàng có thể cùng người yêu ngấm ngầm làm đủ chuyện trên đời, y vì cái gì không thể...

Nghĩ đến đây, y lập tức tự phủ định chính mình. Cùng cái tên như Sở Thiên Dịch, làm nổi cái gì bí mật đây.

Khương Phàm vỗ vỗ vai y hỏi: “Haizz, đang nghĩ cái gì đấy?” Còn khuyến mãi cho y một bộ cười khổ.

Chu Thần đang ngồi đột nhiên quay phắt lại nhìn chằm chằm Khương Phàm, hỏi: “Cậu nói xem hần vì cái gì đột nhiên lại nói ra mấy câu này?”

“Hần? Thiên Dịch á?”

“Ừ.”

“Vì cái gì là vì cái gì, thông minh ra rồi chứ sao! Tớ mà là hần, tớ đã ...”

“Đã cái gì?”

“Đã... nắm tay cậu từ lâu nha!” Nói xong Khương Phàm cầm tay Chu Thần, ngây ngô cười hì hì.

Chu Thần không rõ lắm Khương Phàm học hóa trang từ chỗ nào, nhưng lúc này càng thấm thía tay nghề của thằng bạn, ngày càng lên tay nha, trộm coi hần cười lên so với nữ nhân còn đẹp hơn.

Tâm tình thoáng nhẹ đi đôi chút, y cúi đầu nở nụ cười.

“Thật ra tớ còn rất sợ hấn.”

“Hả, tại sao?”

Chu Thần gối lên hai tay, nằm lên trên bãi cỏ.

“Bởi vì hấn mỗi lần bước vào một cuộc tình với ai đó, đều không dụng tâm, một chút cũng không dụng tâm...”

“Cậu không nghĩ hấn như thế là vì có cậu sao?”

“Nếu là chưa bắt đầu, tớ vẫn còn quyền oán hận hấn, ừ, chính là oán hận...” Chu Thần dường như không nghe được lời Khương Phàm nói, cứ tiếp tục trôi trong suy nghĩ của bản thân: “Nếu bắt đầu rồi, có khi lại chẳng còn lại cái gì nữa...”

Thanh âm kia dần dần thấp xuống, giống như vừa nói gì, lại giống như cái gì cũng chưa nói.

Khương Phàm nghe xong sốt ruột, hỏi tới: “Sau đó thì thế nào? Nói tiếp đi a.”

“Sau đó, tớ còn chưa nghĩ ra...” Nhưng kết cục chắc sẽ không phải loại y thích.

Ban ngày Trương Hồng Tường gọi cho Chu Thần mấy lần, y hoàn toàn không có ý định nhắc máy, sau lại thấy phiền quá, trực tiếp tháo pin luôn.

Khi hai người về đến nhà, điện thoại bàn vừa bắt đầu đổ chuông, Chu Thần đoán là hai vị phụ mẫu gọi, liền đi tới tiếp.

Vừa cầm ống nghe lên liền nghe thấy một tràng cười tự kỉ, thật có xúc động muốn lập tức đập máy.

“Làm sao anh biết số này?” Chu Thần hỏi gần như quát.

“Ai nha, đừng có tức giận vậy nha, nhận được điện thoại của tôi cậu hẳn phải vui vẻ chứ.”

Nghe được bên kia “chặc chặc” hai tiếng đùa giỡn với chó nhà hấn, Chu Thần đưa luôn ống nghe cho Khương Phàm: “Xử lí hấn cho tớ!”

Khương Phàm cũng không cần biết đầu dây bên kia là đứa nào, cầm điện thoại phát lập tức chứng tỏ mình là nhân vật có số có má, tự nhiên mà chửi mắng đối phương, mắng đến mức đất trời đảo lộn.

Đừng lại thở hổn hển một chút rồi buồn bực cúp điện thoại: “Đây còn chưa nói xong liền treo máy? Ai vậy nha?”

“Là chủ của con Husky lần trước đó.” Chu Thần thay quần áo xong mới nói cho hắn biết, lại nhìn thấy Khương Phàm mò mò cái điện thoại, “Cậu làm cái gì vậy?”

“Gọi lại cho hắn, chửi tiếp!”

“Lạy ông, ông chừa lại cho bản thân chút khẩu đức đi a.”

Lúc này chuông điện thoại lại vang lên, Khương Phàm không cần suy nghĩ lập tức nhấc máy, nước miếng văng tung tóe: “Chu Thần là của anh đây nhá! Cái loại như người lập tức cú... A, a? Là bác gái à? Ấy là... là cháu nói cháu nói Chu Thần là bạn tốt của cháu ạ... Vâng vâng, cậu ấy đây, tới liền!”

Nháy mắt với Chu Thần một cái, sau đó liền giống như quả cà tím cuộn tròn một đồng ném mình lên sôpha.

Chu Thần cùng Thái hậu lẽ ra lẽ rề người một chiều ta một chiều, cuối cùng mới nói mấy ngày nữa sẽ đưa bạn gái về ra mắt.

Bên kia nghe được Chu Thần nói ra lời như thế, trong giây lát dường như không dám tin vào tai mình. Bình thường Thái hậu om sòm là thế, chớp mắt bỗng an tĩnh hẳn.

Tiếp theo lập tức hồi sinh: “Ông nó ơi! Béo ơi!”

Chu Thần nghe trong điện thoại truyền đến “Nha đầu chết tiệt kia mau đem ổ heo của mi dọn dẹp sạch sẽ cho mẹ, ngày mai chị dâu người tới rồi”, hắn là quên luôn thằng con trai này rồi đi. Chu Thần thở dài một tiếng, yên lặng cúp điện thoại, rút luôn dây cáp.

“Cậu định kết hôn thật sao?”

“Không thấy bố mẹ tớ vui vẻ đến mức nào hả?” Đến mức đình tai nhức óc luôn a.

“Tớ buồn thay cho cha mẹ cậu.”

“Tại sao?” Chu Thần khó hiểu.

“Người nhà tin tưởng cậu như vậy mà cậu lại nói dối họ.”

Chu Thần từ chối cho ý kiến, nhún vai không nói.

Lúc sau thấy Khương Phàm có vẻ hạ nhiệt, đoán chắc đối phương đang nhớ tới cảnh ngộ bi thảm của mình trước khi tá túc tại nhà y, Chu Thần liền đề nghị hai người cùng tắm cho Harry. Người kia quả nhiên vui vẻ.

“Tớ dù không lay chuyển được cậu nhưng cũng không cam lòng đem cậu tặng cho nữ nhân xa lạ...”

Chu Thần ở trong phòng tắm chuẩn bị nước, đi ra kêu Harry vào lại dường như nghe hắn nói cái gì: “Cậu vừa nói gì hả?”

“Có nói gì đâu, Harry, cục cưng à, lại đây với anh nào~”

38. Chương 38

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

“Chu Thần, tớ muốn qua nhà cậu chơi.” Khương Phàm gác cằm lên lưng tựa của ghế sofa, nhìn Chu Thần ăn mặc chỉnh tề bước ra từ phòng tắm nói.

Chu Thần đi qua xoa xoa mớ tóc tạo hình mào gà của hắn đáp lời: “Cậu như này dọa chết mẹ tớ mất.”

Khương Phàm bày ra vẻ oán phụ khóc rờn: “Đây sống chung với đảng ấy bao lâu, đảng ấy không định mang đây ra mắt cha mẹ sao? Không biết là đây ủy khuất sao...”

Chu Thần buồn cười, vỗ vỗ hắn nói: “Trước khi tớ về làm xong cho tớ hai việc: máy hút bụi ở đảng kia, giúp tớ hút bụi, tớ có cảm giác khắp nhà toàn lông chó; nghe thấy tiếng máy giặt quần áo không? Không nghe thấy tiếng gì nữa tức là đã giặt xong, cậu lấy quần áo bên trong ra phơi cho tớ, đói bụng thì gọi số điện thoại dán trên cửa mà gọi cơm.”

“Tớ muốn đi gặp vị hôn thê của cậu cơ.”

“Về sau còn nhiều dịp mà, hôm nay là lần đầu tiên đưa người khác phái về nhà, tớ có chút khấn trương, cậu đừng gây thêm phiền a.”

Chu Thần nói xong lấy hai tờ 100 Nhân dân tệ trong ví ra đặt lên bàn trà: “Cậu cứ như bây giờ cũng không được, cứ ở mãi trong nhà không dám ra ngoài... tốt nhất là nhờ chú cậu giúp đỡ đi.” Ra ngoài mà ví tiền cũng không kịp mang, bộ bị người đuổi giết sao?

Khương Phàm vừa thấy tiền liền mặt mày hớn hởi: “Cậu đi đi thôi, tí nữa tớ gọi điện cho chú nha~”

Chu Thần có chút không hiểu, Khương Phàm so với Trương Hồng Tường còn giàu hơn, như thế nào có hai trăm đồng mà cũng phấn khích thành như vậy?

Ban đầu đã hẹn Ngụy Tuyền Tử cùng đi tới nhà y, đối phương cũng đã đồng ý xong xuôi, chỉ là đến phút cuối lại bỗng dưng bảo bận việc, tới giờ cơm trưa sẽ tự đến.

Chu Thần nhíu mày, nghĩ lại phải giúp nàng lấy cớ, không cẩn thận có khi lại khiến bố mẹ y cho rằng người này mới lần đầu tiên gặp mặt đã tự cao tự đại.

Vừa vào tới cửa, Chu Thần đứng đực ra nhìn tới nhìn lui hồi lâu mới dám khẳng định cánh cửa dán chữ Hỷ đỏ kia chính là cửa nhà mình, gân xanh trên trán đã muốn vỡ tung.

Quả nhiên, bước vào nhà chính là cảm giác vừa xuyên qua thời không nào đó, trên trần nhà gắn đầy hoa hoét tạm thời không nhắc tới, nhưng cái thảm đỏ trải nguyên một đường kia để làm cái gì vậy trời...

Chu Giai vừa thấy y liền kích động hò hét bay tới.

Chu Thần cười: “Chắc là bị hành đến bị thảm rồi đi.”

“Hừ, anh đi ra đây, có chuyện muốn nói!”

Chu Thần chưa kịp nói gì với nhị lão chuẩn bị ra ngoài đi chợ, một phát liền bị em gái lôi vào phòng.

“Người đàn bà kia là ai?!” Chu Giai chống nạnh oai oai hùng hùng chất vấn y.

“Cô ấy tên Ngụy Tuyền Tử, là người gốc ở đây.”

“Chuyện đó thì sao chẳng được! Anh sao có thể đột ngột dẫn một nữ nhân xa lạ về nhà?”

“Đối với anh thì cô ấy không còn xa lạ nữa.” Tính cả hôm nay thì coi như gặp nhau được ba lần ha. “Hơn nữa cô ấy sẽ trở thành chị dâu của em, đừng gọi đàn bà nọ đàn bà kia.” Chu Thần muốn ra ngoài uống ngụm nước, lại bị Chu Giai ngăn lại.

“Vậy còn anh Dịch biết làm thế nào bây giờ!”

Chu Thần sững sốt, quay đầu lại nhìn Chu Giai: “Thiếu chút nữa vì anh thích hần mà em định cắt đứt quan hệ với anh, anh có thể không buông tha sao? Dù sao vẫn phải quan tâm đến cảm nhận của em gái

máu mủ ruột già đi.”

“Anh đang trách em?”

“Không dám.”

“Em hiểu ý anh rồi, từ ngày anh Dịch cùng Tiểu Huy chia tay, Tiểu Huy không thềm nói chuyện với em nữa.”

“A... chuyện này đâu có liên quan gì tới em, nó không để ý đến em, em cũng đừng để ý đến nó...”

“Vậy anh có dám nói là anh hoàn toàn không có liên quan gì sao?” Chu Giai chen vào.

Chu Thần đau đầu, hẳn là Chu Thái hậu phải đạt đến trình độ thượng thừa, lúc y mười tuổi sinh cho y một đứa em gái, lúc ấy nói là cho y có người chơi cùng, hiện tại coi như là y bị nàng chơi đi.

“Chu Giai, em còn nhỏ, nói chuyện này không thích hợp.” Chu Thần nói xong liền mở cửa phòng, đi ra phòng khách.

Chu Giai đứng cạnh cửa, lớn giọng rống lên: “Em cứ nói đấy! Anh không nói với em, em sẽ nói với bố mẹ!”

“Nói gì nói gì? Ai nha, con trai bảo bối đã về rồi này, mau lại đây cho mẹ coi cái nào, sao vẫn gầy thế này...” Mẹ Chu vuốt má Chu Thần, nước mắt đã hơi trào ra, lúc sau tao nhã gạt lệ đi, quay đầu nhìn phía sau Chu Thần.

Nhìn mãi vẫn chẳng thấy ai, lập tức khôi phục thái độ bầm bở như mọi khi: “Con dâu của tôi đâu??”

“Cô ấy... đang đi trên đường thì xe gặp vấn đề, chắc tới muộn một chút.”

“Vậy sao mà còn lù lù ở đây, không đi đón nó hả?”

“Thật ra... cô ấy là đi... rửa xe, không cần con tới đón a...”

“Thằng ngốc này... thôi thì tranh thủ nói cho mẹ nghe gia đình con bé đó thế nào.” Nói xong kéo Chu Thần và Chu ba ba ngồi xuống.

Chu Thần nói sơ qua bối cảnh gia đình Ngụy Tuyên Tử, ngẩng đầu vẫn thấy Chu Giai đứng cạnh cửa như ban nãy, ánh mắt trừng y không thôi.

“Béo kia đứng một đồng ra đó làm gì, đi rửa rau!” Chu gia Từ Hy Thái hậu lên tiếng.

Chu Giai đi lướt qua trước mặt y, lạnh giọng mà nói: “Anh hai, em không có đùa đâu.”

Nàng vì anh già nhà mình mà đắc tội với bạn học, kết quả lại thành ổng đi tìm chị dâu! Thế này khác gì đánh chết nàng đâu!

Y vẫn là e sợ em gái miệng hổ gan hùm, đành lần nữa theo nàng vào phòng.

“Chu Giai,” lần này là y mở miệng trước, “Anh trở lại làm người bình thường, em phải vui vẻ mới đúng chứ? Chẳng lẽ em lại muốn nhìn anh bị phu nhân đang chờ ôm cháu ngoài kia đánh gãy chân, đuổi khỏi nhà thì em mới vui sao?”

“Tôi chỉ biết nếu thích người nào thì phải cùng người đó ở một chỗ.”

“Anh bây giờ không còn thích hấn nữa.”

“Ai thèm tin anh! Ngay từ khi bắt đầu bắt chước tôi viết nhật kí, anh đã viết luôn chuyện anh thích anh Dịch, anh nói không thích ảnh, tôi mà tin không phải là càng lớn càng ngu sao!” *chém a*

Gì gì...gì thế này, nha đầu chết tiệt này nói cái gì đó...

Chu Thần nổi trận lôi đình, “Sao em lại nói như vậy? Anh... anh là con mẹ nó quan tâm đến em, đến cái nhà này!”

“Không cần anh quan tâm, anh quan tâm quá ngày nào tôi cũng mập lên vù vù!”

Đó là do nhà người ăn lắm!

Cho tới khi Ngụy Tuyên Tử giá lâm, Chu Thần vẫn không hiểu nổi Chu Giai rốt cuộc muốn làm cái gì.

Nói y làm người thứ ba rất đáng xấu hổ chính là nàng, làm cho y một lòng không dám công khai cũng chính là nàng. Y đã đủ rối loạn, giờ lại thêm phiền.

Từ khi bước chân vào cửa, Ngụy Tuyên Tử đã bị mẹ Chu độc quyền, lôi trái kéo phải hỏi nàng đủ chuyện trên đời.

Chu Thần liền bắt chéo chân, lấy tạm một quyển “Lịch Sử Trung Quốc” bên cạnh lên xem.

Chu Giai ở trong phòng đi tới đi lui nửa này, khi thì rình coi qua khe cửa xem người “chị dâu” kia là bộ dáng gì, nhìn thấy vẻ cao ngạo của đối phương, cùng mẹ Chu nói chuyện mà mặt mũi như ướp đá, càng nhìn càng thấy Sở Thiên Dịch thuận mắt hơn nhiều.

Bất chợt có sáng kiến, nàng cầm điện thoại bấm số Sở Thiên Dịch.

“Anh Thiên Dịch...”

Nàng khi trước nói vậy với Chu Thần, chỉ là vì không nghĩ anh hai nàng thích nam nhân.

Chính là sau này nhớ lại nhiều năm trước, mỗi lần anh hai mang Sở Thiên Dịch về nhà đều cao hứng cực độ, lúc nào cũng đem hết đồ ngon trong nhà ra cho người kia, quên luôn đứa em gái này. Biểu tình vui vẻ như thế không biết đã bao lâu không thấy trên mặt anh hai nàng, nàng thật sự quyết tâm muốn giúp y.

Dù sao trong mắt y, nàng vẫn chính là đứa em gái tùy hứng đến không cứu chữa nổi, đã vậy nàng sẽ càng tùy hứng cho ổng xem!

Chuông cửa vang lên, một tiếng nối liền một tiếng, người ngoài cửa dường như muốn phá hư luôn chuông cửa nhà y.

Chu ba ba ở phòng bếp nấu cơm, Chu mù mù còn bận quấy nhiều con dâu, em gái thì chẳng biết làm gì trong phòng. Người duy nhất rảnh rỗi lúc này chính là Chu Thần.

Y đành buông sách xuống, đoán là Khương Phàm chắc lại không chịu nổi mà chạy tới góp vui; tưởng tượng Khương Phàm giúp y xử lý xong việc nhà, không khỏi mím môi cười đến vui vẻ.

Mở cửa ra lại nhìn thấy một hình dáng, hẳn là y đã tưởng niệm hẳn quá nhiều, thành thật không thể bỏ được, thế nên mới có chuyện người không có khả năng xuất hiện nhất lại hiện ra trước mặt y.

39. Chương 39

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Tươi cười nơi khóe miệng nhanh chóng biến mất không còn dấu vết, Chu Thần hỏi kẻ đứng ngoài cửa, không hề có ý định mời khách: “Anh vào nhầm nhà rồi thì phải? Nhà cách vách mới là nhà anh a, mời anh quẹo phải cho, đi thông thả không tiễn.” Nói xong định đóng cửa.

Sở Thiên Dịch trực tiếp đưa tay vào chặn cửa, mặt mày nhìn rất khó coi, dường như hấn chạy vội tới đây, ngực phập phồng lên xuống như thở dốc.

Chu Thần nhìn kĩ thấy bộ dạng cuống cuống của đối phương, lại có chút không nổi hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Có.”

“Nói đi.”

“Ai đấy Thần Thần?” Chu Thái hậu từ phía sau lộ đầu ra, thấy người tới là Sở Thiên Dịch cũng rất bất ngờ.

Chu Thần vừa thấy vẻ mặt của mẹ lập tức nhớ tới bữa cơm lần trước có mời Sở Thiên Dịch tới, lại nhìn sắc mặt không tốt lắm của người kia, chợt dạ sợ đối phương yêu sách, tim như muốn từ cổ họng vọt luôn ra ngoài.

Mẹ Chu chưa kịp mở miệng nói chuyện đã bị ai đó từ phía sau kéo sang một bên.

Chu Giai lôi mẹ ra sau, trực tiếp ôm cánh tay Sở Thiên Dịch lôi người vào cửa, nói với mẹ Chu: “Cuối tuần này con tới công ty thực tập nên vội mời anh Thiên Dịch tới hướng dẫn công việc cho con a!”

“Cái con nhỏ này! Còn chưa biết chào người lớn hả, Tiểu Sở a, toàn người trong nhà cả, ngồi ăn cơm cùng bác luôn đi con.”

Sở Thiên Dịch đáp ứng xong, ánh mắt phức tạp cứ luôn nhìn Chu Thần, cho tới khi Chu Giai kéo đi hấn mới chịu đi vào.

Chu Thần đi theo phía sau hấn, chỉ thấy hấn nhìn Ngụy Tuyền Tử một hồi, cũng không rõ phản ứng thế nào, tiếp theo liền đi theo Chu Giai vào phòng khách.

Ngụy Tuyền Tử dùng ánh mắt nhìn Sở Thiên Dịch lúc hấn cất bước để nhìn y, ánh mắt kia... thật sự làm cho y cực kì khó chịu.

Chu Giai còn biết đường nhờ người đến hướng dẫn nghiệp vụ? Có người không bình thường mới tin được a!

Cùng con dâu tán gẫu thêm vài ba câu, mẹ Chu đi vào phòng bếp giúp chồng mình nấu cơm, tiện bề tạo không gian cho con trai bồi dưỡng cảm tình.

“Sao anh không mua cho bố mẹ cái nhà riêng? (*Nhà bố mẹ Chu Thần ở trong khu tập thể cũ)

Chu Thần buông sách xuống, “Hai người họ không muốn ở nhà nhiều tầng, ngại leo cầu thang mệt.”

“Vậy lúc đón dâu cũng định để họ hàng vào đây hả? Không phải rất keo kiệt sao?”

Chu Thần nghiêng đầu nhìn nàng, rất nhanh đứng lên, lạnh lạnh cười: “Chuyện kết hôn tôi không vội, cô ngại keo kiệt hoàn toàn có thể tìm ai đó có nhà lầu mà lấy, trên đời này còn nhiều người tốt lắm. Thứ lỗi, tôi không thể phụng bồi.”

Ngụy Tuyền Tử bật cười hỏi y đang nói thật hay đùa.

Tạm thời không nhắc đến vấn đề nói đùa hay nói thật, tâm tư Chu Thần lúc này đều đang đặt cả lên người đang ngồi cạnh Chu Giai, Sở Thiên Dịch.

Người nọ cũng thường xuyên liếc nhìn y, biểu tình tuyệt không thể nói là có ý tốt. Chu Thần e sợ đối phương tới gây chuyện, cảm giác như đang ngồi trên đồng lửa. (*Nguyên gốc là anh cảm thấy như có cái đinh dài kê sát mông, hổng ngồi nổi =))))))

Băng đi một lúc, Chu Giai nhún nha nhún nhảy chán chê, liền chen vào giữa Chu Thần và Ngụy Tuyền Tử. Nàng ôm chầm lấy Ngụy Tuyền Tử mà kêu “chị dâu chị dâu” không ngừng.

Chu Thần muốn kéo nàng ra, ây da, nữ nhân này không thể sờ bậy được a...

Tay còn chưa kịp vươn ra, khuỷu tay đã bị người túm lấy, cảm giác người nọ rất dùng sức, khiến y trực tiếp dựa luôn vào ngực hẳn.

Chu Thần quay đầu lại cảm tức quá: “Anh buông ra!”

“Theo tôi ra đây.” Nói xong không giải thích thêm gì chỉ lặng lặng kéo y vào phòng Chu Giai.

Chu Giai chịu trách nhiệm che mắt Ngụy Tuyền Tử, cười giả lả đề nghị kể vài chuyện thú vị của anh hai trước kia.

Lôi lôi kéo kéo người vào cửa, Sở Thiên Dịch đưa tay ra sau lưng khóa trái cửa lại, rất nghiêm túc hỏi y: “Em phải kết hôn với người kia?”

Chu Thần đẩy hẳn ra, vịn nắm mở cửa buồn bực nói: “Không liên quan tới anh!”

“Có liên quan.” Sở Thiên Dịch vươn tay ra trước đặt lên tay y, chậm rãi gỡ tay y ra rồi nắm chặt, “Em không yêu cô ta, thậm chí còn chưa hiểu hết về cô ta.”

“...vẫn có thể kết hôn như thường.” Y cố gắng gỡ từng ngón tay nắm chặt của Sở Thiên Dịch, đối phương cũng không có ý định buông tha, dùng một tay khác chạm nắm cầm y xoay lại.

Cổ Chu Thần thật suýt gãy, cầm cũng bị nắm đến phát đau, khuôn miệng bị ép bán mở, đột nhiên có cái gì tiến vào, đau đến mức mắt đang nhắm cũng phải trợn lên.

Gương mặt người nọ giận đến tái đi, ánh mắt gắt gao chăm chăm nhìn y, đẩy y đè lên cánh cửa, đem hai tay y khóa lại phía sau, hung hăng áp đến.

Không phải chưa từng bị Sở Thiên Dịch cưỡng hôn, bắt quá vừa bắt đầu liền cắn lưỡi y như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Anh có bệnh hả!?

Chu Thần rất muốn quát vào mặt hắn câu này, đáng tiếc trí não đã hoàn toàn mất điện khi đầu lưỡi đối phương cứ quét tới quét lui trong khoang miệng cảm dỗ y.

Sở Thiên Dịch cảm giác mình sắp điên rồi.

Hắn từ trước đến nay không khi nào như vậy nhớ mong một người, rõ ràng người kia đã ngay ở trước mắt, nhưng chỉ nhìn thôi dường như không thể đủ. Hắn khát khao được nghe giọng nói của người kia, được chạm vào thân thể nọ...

Khi nhận ra mình vậy mà lại có loại ý nghĩ điên cuồng đến vậy, hắn khốn khổ tìm cách kìm nén, đơn giản là không muốn cảm xúc vốn chôn sâu trong lòng đột nhiên phun trào sẽ dọa đến Chu Thần của hắn. Hơn nữa Chu Thần rõ ràng tỏ vẻ không tin hắn, nếu hắn làm quá, sợ là càng khiến hai người cách xa.

Vốn tưởng rằng mấy ngày sắp tới cùng nhau đi công tác có thể yên lành ở bên cạnh Chu Thần, làm dịu đi mối quan hệ đôi chút. Thật không tưởng tượng lại nhận được tin xấu, cứ như vậy mà tới đây.

Lúc nhận được điện thoại của Chu Giai, hắn còn nghĩ nha đầu kia đùa giỡn hắn.

Hắn tưởng rằng Chu Thần còn chưa chịu tha thứ cho lời nói ác ý kia của hắn, không chịu nhận lời hắn cũng chỉ là tạm thời.

Nhưng hắn không thể ngờ rằng Chu Thần sẽ kết hôn.

Chu Thần chưa bao giờ là kiểu người bạc đãi chính mình, tất nhiên không nói đến cách y trước đây đối xử với hắn. Cho nên mặc dù hắn có cảm tức tên Trương Hồng Tường xum xoe bên cạnh y, hắn nhìn ra được thái độ của Chu Thần vẫn là rõ ràng cự tuyệt, vì vậy trừ bỏ khó chịu hắn vẫn không lo lắng.

Chính là, bỗng dưng ở đâu chui ra một vị hôn thê là thế nào? Hơn nữa thế nhưng hắn còn không biết chuyện bắt đầu từ khi nào mà đã tiến đến mức đàm luận hôn nhân?

Hắn nghe điện thoại xong lái xe như bay mà chạy lại đây, thậm nghĩ sẽ vẫn nhìn thấy hình ảnh Chu Thần khuôn phép mà xa cách đối đãi với đối tượng xem mắt như trước kia, lại càng không ngờ người kia khi bước ra mở cửa, trên gương mặt lại lộ ra một mặt tươi cười đến sáng lạn.

Hắn hôn Chu Thần càng sâu, trong đầu toàn là suy nghĩ như vậy càng khiến cho hắn không ổn định nổi tâm tình.

Tận đến khi người bị hắn đè lên cửa bắt đầu kháng cự mà đẩy hắn ra, Sở Thiên Dịch mới từng chút một kiềm chế lực đạo của đối phương, thừa dịp Chu Thần thả lỏng thân thể, hắn kéo Chu Thần lại ôm vào trong ngực, thanh âm có chút khàn khàn: “Đừng kết hôn.”

“Ông nội người...” Nói xong ba chữ, Chu Thần cũng hiểu được thanh âm của mình đã quá vô lực, hoàn toàn không có khí thế mắng người.

Khi mở miệng nói chuyện, hơi lạnh lùa vào quanh đầu lưỡi, cảm giác đau đớn chỗ bị cắn xuất hiện.

Chu Thần âm thầm hỏi thăm ba đời nhà Sở Thiên Dịch, mẹ nó, chưa thấy ai hôn môi còn cắn đầu lưỡi người ta!

Còn chưa buông ra? Định ép y đánh cho một trận mới chừa?

Chu Thần nhìn thấy cần cổ của kẻ kia lồ lộ trước mắt, liền không kiêng nể gì cắn xuống. Cứ nghĩ đối phương vì đau sẽ buông y ra, không nghĩ tới hắn đau bao nhiêu liền siết chặt trên lưng y đau bấy nhiêu.

Trên lưng bị người càng ôm càng chặt, y chỉ cảm thấy tức giận và tức giận.

“Thắt lưng...” Rốt cục y phải há miệng ra để nói.

“Đừng kết hôn.”

Chu Thần thở dài: “Sếp Sở, tôi thật không biết nói thế nào với anh, anh hình như có chút...ti tiện? Lúc tôi đeo sát móng anh anh trốn tôi, tôi mỗi ngày lo lắng chăm sóc anh anh đối với tôi lạnh lẽo, tôi hiện tại...”

“Phải, anh ti tiện.”

Chu Thần nhất thời không biết nói sao.

Người này còn dám nhận mình ti tiện... Y còn có thể mắng hấn cái gì đây?

“Tôi không cần biết anh cư xử thế này là do cái gì, tôi sẽ không từ bỏ hôn sự này. Về sau tôi với anh, không quen không biết.”

40. Chương 40

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

“Em nói cái gì?!” Sở Thiên Dịch mắt phượng nheo lại, hơi thở bỗng bình ấm muội giữa hai người bị câu gầm nhẹ cửa hấn đánh tan không còn dấu vết.

“Tôi vừa nói cái gì anh còn không nghe rõ?!” Chu Thần cũng cao giọng rống, không chịu thua kém tăng đề-xi-ben.

Xa xa ngoài cửa truyền đến tiếng mẹ Chu “Có chuyện gì từ từ nói, dám cãi nhau thì khỏi ăn cơm!” Đẳng cấp đề-xi-ben cảnh cáo của thái hậu vẫn là thượng thừa.

Sở Thiên Dịch cường ngạnh lôi kéo Chu Thần đi sâu vào trong phòng, trong bóng tối hiện ra chiếc giường trải ga Kitty màu hồng nhạt.

Lời nói kia của Chu Thần là ý tứ sau này gặp mặt chính là người đứng? Sở Thiên Dịch nhất thời cảm thấy được mình bị một câu “không quen không biết” của đối phương làm cho nổi trận lôi đình.

Chu Thần cố kìm chân lại phía sau, thân thể lại bị lôi về phía trước.

Sở Thiên Dịch kéo mạnh Chu Thần đến ngã trên giường, rồi nằm đè lên y, thanh âm trầm thấp nồng đậm mùi uy hiếp: “Bỏ cô ta đi!”

“Không bao giờ có chuyện đó!” Tuy rằng bị người ta đè xuống dưới, khí thế cũng không thể thua.

Sở Thiên Dịch đưa tay vuốt nhẹ trên cổ y, chậm rãi trượt xuống xương quai xanh, dọc theo khung xương nổi lên chạm đến cúc áo thứ hai trên sơ mi của Chu Thần.

“Vậy anh sẽ khiến em thành người của anh.”

Ngón tay lạnh lạnh dán lên da thịt ấp áp, người nọ còn cố tình nói chậm lại, hơi thở vẫn vít bên tai, Chu Thần không kìm được mà giật nảy người, đầu ông một tiếng, giống như bị ai cầm búa đập thật mạnh.

Thì...thì ra... Sở Thiên Dịch tán tỉnh người ta như thế này sao???

“Tôi...tôi xem anh dám!?”

Sở Thiên Dịch cúi đầu, môi đặt lên nơi ngón tay hắn vừa chạm tới, vài giây sau mới có chút thất bại thở nhẹ một hơi: “Nếu anh làm thật, hai bác sẽ biết chuyện, như vậy thì không dễ giải quyết rồi.”

Hắn vẫn giữ nguyên tư thế như vậy mà nói với y, hơi thở nóng rực mơn trớn trên làn da, vừa mới ướm át hôn môi lúc này còn nhẹ nhàng cọ xát. Chu Thần cả người phát nhiệt, đến khi nghe được câu nói kia của Sở Thiên Dịch, y điên tiết tự xé áo, hai ba cái liền cởi sạch áo sơ mi, đẩy tên kia ra tiếp tục cởi quần, vừa cởi vừa mắng: “Cái đồ của nợ này, con mẹ anh dám uy hiếp tôi, có giỏi thì cởi sạch ra, làm thì làm, tôi sợ anh chắc!”

Sở Thiên Dịch đơ người đến hai giây, tận đến khi Chu Thần cởi xong dây lưng, một góc underwear màu trắng đã lộ ra ngoài, hắn mới luống cuống tay chân đem áo sơ mi khoác tạm lên người Chu Thần, sau đó vội vã cầm lấy tay y, ôm chặt y vào lòng: “Đừng hiểu lầm anh... anh không có ý uy hiếp em.”

Hắn nói như vậy, vốn là sợ cha mẹ Chu Thần phát hiện ra điều gì, cho nên sẽ tuyệt đối không manh động, lại không lường trước được Chu Thần nghe xong lại hiểu lầm hắn.

“Chu Thần, chúng ta có thể từ từ nói chuyện được không?”

Hắn thừa nhận, từ khi Chu Thần từ chức, bắt đầu dần dần rời xa hắn, mọi sự liên rối loạn.

Hắn cũng không thể không nhận ra hắn càng ngày càng không giống hắn trước đây, dù là phong cách làm việc hay nói chuyện.

Chu Thần không chịu tin hắn cũng là việc tất nhiên, nhưng ngoài cách này, hắn cũng không rõ mình nên làm cái gì bây giờ.

Chẳng lẽ lại giống như trước đây tỏ ra lãnh đạm với y, xa lánh y? Dù có muốn hắn cũng không làm nổi chuyện như vậy nữa...

“Em tin cũng được, không tin cũng không sao, anh thật sự yêu em. Anh biết em đã chờ anh lâu lắm, không thể trong chốc lát có thể tin anh, cho nên anh chỉ xin em một cơ hội, nhưng thế nào em lại không cho anh, mà lại tìm người kết hôn như vậy...”

Chu Thần lúc trước chăm chăm cầu véo chỗ thịt bên hông Sở Thiên Dịch, tuyệt đối không lưu tình, lại

thấy người kia càng ôm chặt y, có chút không đành lòng mà khẽ tựa vào vai hắn.

“Anh từ nhỏ đến lớn cho tới bây giờ chưa từng ở một chỗ lâu dài, cũng chưa từng có bạn bè thân thiết. Cho đến khi chuyển đến bên cạnh nhà em, cuối cùng mới có một người chịu làm bạn với anh. Anh vẫn luôn ép em trở thành thằng bạn tốt nhất, cho dù em không muốn vậy, anh cũng không muốn mất đi em. Anh không nghĩ tới khi anh nhất thời xúc động nói rằng anh không thích đàn ông, em vẫn có thể ở lại bên cạnh anh, anh cứ nghĩ đã nói đủ rõ ràng rằng anh không muốn quan hệ với em theo kiểu đó. Nhưng sau đó em lại cư xử như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ở bên anh, thế là anh mới chậm rãi yên lòng; cũng bởi vậy, anh không thể ngờ mình chỉ thuận miệng nói em ảo tưởng, em liền rời đi.”

Sở Thiên Dịch nói thật nhiều, không giấu diếm thở dài rồi lại tiếp tục nói: “Anh không thể đoán trước nếu thành thật với em sẽ dẫn đến kết quả gì, cho nên thà anh không nói, nhưng rốt cuộc lại khiến cho em cảm thấy anh lạnh nhạt với em. Hiện tại anh không muốn tự lừa mình dối người nữa, em lại nhất định không tin anh, anh cảm thấy mình càng cố gắng thì càng đi sai đường, thật sự không biết phải làm sao...”

Nghe được trong giọng nói của hắn có chút oán trách, Chu Thần đột nhiên muốn cười.

Đến chính y cũng không hiểu nổi bản thân mình, bị người ta lạnh lùng cự tuyệt cũng chưa chết tâm mà còn mặt dày tiếp tục quấy người ta, đến khi bị hắn mắng thêm một câu kia, lại bị dọa chạy đến không còn bóng dáng.

Lúc Sở Thiên Dịch nói không thích y, y nhất nhất khẳng định rằng hắn là không phát hiện ra tình cảm thật của mình thôi, đến khi người kia thừa nhận thích y, đúng như mong ước bấy lâu, y lại nhanh chân trốn mất.

Đây không phải là có bệnh thì là cái gì?

Nếu, nếu như Sở Thiên Dịch thật sự thích y thì sao? Nếu mỗi một câu của Sở Thiên Dịch đều không lừa y thì sao?

Y cũng không cần cố chấp cho rằng đối phương đùa giỡn y à!

Sở Thiên Dịch cho rằng cũng như lúc trước, Chu Thần đang giả bộ nghe hắn nói, rồi trong lúc hắn yên tâm liền thụi cho một quả.

Hắn không nghĩ ra được còn có thể dùng cách nào để thuyết phục Chu Thần, hướng hồ hai người lúc này ở một nơi không thích hợp cho hắn giải thích bất cứ điều gì.

Đang lúc uể oải không muốn cử động, trên lưng bỗng cảm thấy cánh tay của ai đó khẽ siết lại, một cánh tay khác cũng đặt ở trên lưng hắn.

Sở Thiên Dịch bất chợt nhận ra thời khắc này là thời khắc làm hắn cảm động nhất trên đời; đôi tay kia dù

là chỉ khoác hờ bên hông hần, lại khiến cho hần cảm thấy cái ôm này so với bất cứ điều gì đều trân quý.

Nếu hần không ngu dốt đến vậy, hạnh phúc thế này có lẽ đã sớm đến với hần từ lâu...

“Được chưa?” Chu Thần hỏi.

Sở Thiên Dịch ôm chặt y thêm chút nữa mới chịu buông tay, thấy áo của y vẫn còn để mở, liền giúp y cài cúc lại, chính là lần mò nửa ngày cũng không thấy cúc áo đâu, Chu Thần bứt dứt hết cả rồi, có chút buồn cười ngàng đầu hỏi y: “Làm sao bây giờ?”

Tuy rằng hai người cái gì cũng chưa làm, quần áo lại te tua như vậy, giải thích thế nào đây.

Chu Thần không nói, xoay mặt sang một bên.

Sở Thiên Dịch bây giờ mới phát hiện, cả khuôn mặt Chu Thần hồng đến lợi hại.

“Anh cười cái quái gì!”

Sở Thiên Dịch cố nén cười, cởi áo khoác xuống đem sơ mi của chính mình đưa cho y: “Áo của em để anh mặc vậy, tốt xấu gì vẫn còn cái cúc đầu tiên, anh mặc bên trong áo vest chắc cũng không đến nổi lộ liễu.”

Hai người đổi quần áo xong, nhìn đối phương một cái đều cảm thấy quỷ dị.

Chu Thần mặc áo của Sở Thiên Dịch rõ ràng to hơn một cỡ, cả người nhìn đều nhỏ đi một chút, nhưng nhìn không kỹ chắc đoán không ra.

Chu Thần nghĩ tới hai ông bà già nhà mình, từ khi y vào cửa cũng không đến mức để ý y lắm, chắc là sẽ không nhìn ra y vừa đổi áo đi...

Sở Thiên Dịch nhìn mình mặc đồ của Chu Thần có chút dở khóc dở cười, hai vai chật căng hơi khó cử động, vẫn còn may cúc áo chưa cài còn có áo khoác che đây.

Hần thấy y đi ra ngoài, lập tức giữ chặt lại hỏi: “Em đồng ý rồi phải không?”

“Cái gì?”

“Cho anh một cơ hội.” Hần nói thật nghiêm túc, làm cho Chu Thần muốn châm chọc hay cười có lẽ cho qua đều không được.

“Đờ mờ, anh còn dám làm tôi sờ hết cả gai ốc lần nữa hả?!”

Sở Thiên Dịch bước lại gần y, nhẹ nhàng nắm lấy cằm y đung đưa đung đưa: “Em không hợp mắt chữ người, cai thuốc đi, cai cả mấy cái từ bấy bọ đó nữa.”

“Con mẹ nó tôi cai luôn cả anh bây giờ!”

ây gu, Thần Thần dễ thương quá

41. Chương 41

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Từ trong phòng Chu Giai đi ra, Chu Thần liếc mắt một cái liền chú ý tới cái tay kia của Chu Giai bị Ngụy Tuyền Tử nắm lấy, tuy rằng y luôn tâm niệm nữ giới bao giờ cũng yếu đuối hơn phái mạnh ít nhiều, nhưng quý cô ở đây bên trong không khác gì một thằng đàn ông a.

Y lập tức bước nhanh tới, gạt tay Ngụy Tuyền Tử ra, còn liếc xéo nàng một cái.

Ngụy Tuyền Tử cười hì hì, nửa người dựa trên tay vịn sofa, giả vờ nịnh nọt: “Em gái anh đáng yêu ghê.”

“Chuyện đương nhiên.” Nghe nữ nhân này nói chuyện không có hảo ý, y nổi nguyên một tảng da gà.

“Tôi cũng nên giữ quan hệ tốt với em nó nhỉ.”

“Không cần, ăn ở với tôi cho tử tế là được rồi.”

Hai người người một câu ta một câu đều là ý tại ngôn ngoại (câu nói có hàm ý khác), Chu Giai ngồi bên cạnh nghe mà không hiểu gì, nhưng trong mắt Sở Thiên Dịch cuộc đối thoại không rõ đầu đuôi này lại khiến hắn chướng mắt.

Hắn cho là Chu Thần ghen tị với Chu Giai vì cô nàng kia tỏ ra thân thiết với cô, nên mới có hành động ngăn cách hai người, còn nói cái gì mà “ăn ở tử tế với tôi là đủ rồi.” Lời như thế, làm hắn thực lưu tâm.

Dù không muốn cũng phải thừa nhận, hắn đã bắt đầu coi Chu Thần như vật sở hữu của riêng mình.

“Không giới thiệu vị này cho em sao... là bạn anh hả?” Ngụy Tuyền Tử cố ý kéo Chu Thần lại gần, phát hiện ra nam nhân đứng sau Chu Thần kia quả nhiên đen mặt. Chỉ cần động não một chút là có thể đoán ra đến tám chín phần.

Chu Thần suy nghĩ hai giây, đáp lời: “Đây là cấp trên của anh.”

Sở Thiên Dịch nhú mày: “Cấp trên?”

“Lúc anh giới thiệu tôi với người khác không phải nói tôi là trợ lý của anh sao?” Y cũng không phải là não cá vàng.

Sở Thiên Dịch bị Chu Thần chặn họng, á khẩu không biết nói gì; đối phương chính là ám chỉ lúc hắn giới thiệu y với Trần Á Huy...

Tuy rằng bị giới thiệu thành một vị cấp trên nghe đến xa cách, cảm giác rất khó chịu, nhưng nghĩ đến Chu Thần để ý đến việc xưng hô như vậy, còn là chuyện từ lâu nhưng vẫn nhớ rõ ràng, ngược lại có chút buồn cười.

Chu Thần hận không thể kéo rách cái miệng kia xem có thể co dãn đến đâu, làm thế ếu nào mà giới thiệu hắn là cấp trên hắn vẫn cười được?! Làm y mất công trả thù mà một chút cảm giác thành tựu cũng không có! Không thấy cô gái này dựa sát sần sật vào người y sao? Nói yêu y, mà đến dầm chua cũng không thêm ăn?

Mẹ Chu bưng đồ ăn vào trong nhà, nhìn thấy gian phòng có bốn đứa nhỏ, đột nhiên cười đến hạnh phúc. Ấy gu, rõ ràng là hai cặp tình nhân nha, xem ra bà già này không cần lo lắng nữa rồi...

Trên bàn cơm, Ngụy Tuyền Tử toát ra vẻ nền nã rất tự nhiên, vừa nhìn qua liền biết ngay là tiểu thư khuê các, mẹ Chu nhìn nàng mà vui như mở cờ trong bụng. Chính là trông con mình vội vội vàng vàng gấp cho nàng một miếng, gấp cho Chu Giai một miếng, nàng lại cứ thoải mái mà ăn chẳng để ý gì đến chồng sắp cưới, mẹ Chu ít nhiều vẫn cảm thấy bất mãn.

Chu Thần cũng là bất đắc dĩ phải làm trò, gấp thức ăn cho người khác vốn là chuyện y chẳng mấy khi làm... Nhưng đã quyết tâm đánh bạc cùng nữ nhân này, nếu y cứ giữ vẻ bất chấp như trước, thật sự cũng không có lợi gì.

Bên cạnh còn có một người cũng đang không dễ chịu gì, chính là Sở Thiên Dịch.

Ngoài những lúc Chu Giai thường xuyên hỏi hắn cái này cái kia, lôi kéo hắn vào câu chuyện chung, còn lại hắn cảm thấy mình giống như người ngoài cuộc.

Hơn nữa nhìn Chu Thần còn tủm tỉm cười hằm hằm nữ nhân kia, dưới đáy lòng một ngọn lửa vô danh cứ thế mà nhen nhúm.

Đang lúc mắt dán chặt vào đôi đũa của Chu Thần di chuyển từ trái sang phải, lại vô ý gặp phải ánh nhìn của mẹ Chu, trong lòng hắn đột nhiên giật nảy.

Mẹ Chu dừng lại nhìn hắn đôi chút rồi liếc sang con gái Chu Giai, ý vị thâm trường nở nụ cười, sau đó nhắc hắn dùng bữa.

Sở Thiên Dịch chỉ biết chắc chắn có chuyện gì đó gây hiểu lầm, mới có thể làm bác gái dùng loại ánh mắt này mà nhìn hắn.

Chính là hiện tại toàn bộ tâm tư hắn đều đặt cả lên người Chu Thần, không thừa hơi tìm hiểu nguyên nhân.

Ăn cơm xong, Chu Thái Hậu đã kịp thể hiện rằng gặp Ngụy Tuyền Tử thôi còn chưa vừa lòng bà, tranh thủ hỏi gia cảnh nhà nàng, tiện bề gián tiếp yêu cầu “khi nào thì gặp ông bà thông gia”.

Chu Giai bị hất sang một bên, vừa loay hoay tránh bị chèn cứng trên ghế sofa vừa nói: “Mẹ thương, chị ấy vừa mới đến nhà mình, mẹ đã bắt đầu đào bới cả mộ phần tổ tiên nhà người ta, không cần thận chị ấy sợ quá chạy luôn giờ.”

Vừa dứt lời, nàng liền bị một quyển tạp chí dày ụ phang trực tiếp lên đầu: “Con nhỏ này ai cần mày bày cái miệng quạ đen ra đây hả!” Đáp xong, Chu mẹ lập tức chuyển chủ đề, đem Chu Giai trói gô lại cho Sở Thiên Dịch: “Tiểu Sở này, nha đầu kia nhà chúng ta coi như nhờ cháu dạy dỗ dùm cho, nó cái gì cũng mù tịt, cháu không cần phải nghi ngờ về độ ngốc của nó, nó chính là ngốc, thôi thì nhờ cả vào cháu vậy.”

“Nói cái gì vậy trời! Con không thèm nghe mấy người nói chuyện linh tinh nha!”

Chu Thái hậu quơ lấy cái đập ruồi, đập bẹp một cái vào mặt Chu Giai: “Lợn khản trương, đứa nào vừa mới nói muốn đi theo anh Sở học tập, nhanh biến đi cách xa mẹ mày một chút, phải chịu đựng con nhỏ béo mày làm mẹ sắp nóng chết rồi!”

“Con đây là giả vờ mập thôi nhá!”

“Mập giả vờ thì không phải là béo hử, biến mau, đừng có để thầy giáo Sở chờ!”

Chu Giai bị thái hậu một chân đạp thẳng vào thư phòng nhỏ giọng lầm bầm “học cái quái gì mà ép con học”, theo sau còn có Sở Thiên Dịch không biết làm sao.

Chu Giai vào trong thư phòng liền lập tức xoay người trừng mắt nhìn Sở Thiên Dịch, thấy cửa phòng còn mở nên đành phải thấp giọng nói: “Anh rốt cuộc có thích anh tôi không hả? Đừng tưởng giúp tôi có chỗ thực tập tôi liền giúp anh vô điều kiện, anh thấy chưa, tôi thể dếch nào đã có chị dâu rồi!”

Sở Thiên Dịch không lập tức trả lời câu hỏi của Chu Giai mà chỉ cúi đầu suy nghĩ, chốc lát sau liền hỏi lại nàng: “Em đã biết đến sự tồn tại của người kia từ khi nào?”

“Ai? Cô ta á?”

Sở Thiên Dịch gật đầu.

“Vừa hai hôm trước chứ đâu, anh em đột nhiên gọi điện thoại nói sẽ mang bạn gái về nhà ra mắt.”

Sở Thiên Dịch sau khi nghe được, quay đầu lại nhìn ra phía bốn người ngoài cửa.

Mẹ Chu đang cầm lấy tay Chu Thần đặt lên tay Ngụy Tuyền Tử, trên khuôn mặt tươi cười là mấy chữ “sắp được ôm cháu đích tôn rồi”.

Sở Thiên Dịch gắt gao nhìn không rời bàn tay của Chu Thần bao lấy tay kia của Ngụy Tuyền Tử, hít sâu một hơi, rồi ngồi xuống ghế.

“Giai Giai, qua đây, anh nói sơ qua cho em về cách thức vận hành của công ty bọn anh.”

Chu Thần cảm thấy nụ cười trên mặt mình đã sắp đông cứng đến nơi, mẹ y vẫn không có dấu hiệu dừng nói.

Lần cuối tiếp xúc gần gũi với nữ nhân thế này đã là chuyện từ rất nhiều năm trước, cô gái kia chính là bà chị khóa trên trong câu lạc bộ Aerobics.

Tuy nhiên, có thể cùng người kia bồi dưỡng tình cảm hoàn toàn là bởi vì y thực sự tán thưởng tính cách của nàng.

Nhưng với tính tình Ngụy Tuyền Tử đây, y thật sự không dám khen tặng.

Cô gái này so với y, tựa hồ còn ít nhẫn nại hơn. Y có thể cảm thấy mu bàn tay người kia trong lòng bàn tay mình đã bứt rứt lắm rồi.

Mẹ Chu cũng nhận thấy biểu tình có chút không kiên nhẫn của Ngụy Tuyền Tử, chậm rãi thu hồi đề tài, dẫn hai đứa vào phòng khách xem TV, thỉnh thoảng nói chuyện vài câu.

Chu Thần âm thầm than khóc cho số phận bi đát của mình, chẳng lẽ về sau y phải hy sinh tuổi xuân để đổi lấy một chữ “Hiếu”? Cùng một nữ nhân y hoàn toàn không có cảm tình diễn trò cả đời, đây nhất định là đại bi kịch thứ hai kế tiếp sau chặng đường theo đuổi Sở Thiên Dịch bất thành.

Nghĩ tới đây, y lặng lẽ quay đầu, thấy người kia ngồi trên ghế trong phòng làm việc của bố; đối phương đang cẩn thận tỉ mỉ giảng cho Chu Giai những kiến thức ảo diệu mà con nhóc kia tuyệt đối nghe không hiểu.

Có điều, nói đi nói lại, y vẫn thật lòng hi vọng, bàn tay y đang cầm lúc này, là của hắn.

Rút lại bàn tay vừa nắm tay Ngụy Tuyền Tử, chậm rãi chạm đến tay áo sơ mi, cảm giác có chút lạnh lạnh, giống như ngón tay người kia, cũng mang theo hơi lạnh như thế.

42. Chương 42

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Xem TV một hồi, mẹ Chu đưa điều khiển cho Ngụy Tuyền Tử, để cho nàng chọn kênh mình muốn xem. Nàng cũng không ngại ngần, nhận lấy điều khiển, bắt đầu chuyển kênh.

Chuyển đến một kênh có bộ phim tư liệu về chiến tranh, ba Chu khụ một tiếng, nói cái này xem cũng hay.

Ngụy Tuyền Tử đáp lời: “Toàn là chuyện từ thời quá khứ, xem có ích gì.” Sau đó chuyển kênh.

Chuyển tới kênh thể giới động vật, mẹ Chu cũng khụ một tiếng, nói kênh này xem cũng không tệ.

Ngụy Tuyền Tử đáp lại: “Động vật cùng chuyện cưới xin đâu có liên quan gì, xem để làm chi.” Tiếp tục chuyển kênh.

Chuyển tới chuyển lui đến một kênh thuyết minh tiếng nước ngoài, nàng say sưa xem.

Chu Thần bóp trán, vì bản thân lại phát hiện ra thêm một khuyết điểm của quý cô này mà bị ai gấp bội, cầm lấy hộp thuốc lá đi ra cửa.

Ngồi xuống một băng ghế dài gần đường giao lộ, y chậm rãi nhả ra một chuỗi vòng khói. Chợt nghe phía sau truyền đến tiếng mở rồi đóng cửa, liếc mắt liền nhận ra Sở Thiên Dịch bước tới chỗ y.

Chu Thần mới nhìn qua, điều thuốc vừa hút một hơi đã bị giật mất, ấn vào gốc cây bên cạnh để dập tắt, rồi vút vào thùng rác.

“Làm gì vậy?!” Chu Thần trừng hấn.

“Nói anh nghe, sao hai người lại quen nhau.” Nhìn trái nhìn phải rồi hỏi y.

“Vậy anh nói xem anh với Trần Á Huy sao lại quen nhau.”

“Không phải anh đã nói anh với cậu ta kết thúc rồi sao?”

“Ái da, hình như nhắc đến chuyện cũ làm anh thương tâm rồi?” Chu Thần hừ một tiếng, cười nhạt, lại lấy ra thêm một điều thuốc.

Sở Thiên Dịch bất đắc dĩ: “Cậu ta có nhiều điểm giống em thời trung học, anh gần đây mới nhận ra,” Hấn dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Cho nên mới chia tay.”

Nhìn Chu Thần nghe hấn nói xong vẫn lưu loát mở bật lửa đốt thuốc, hấn chợt nghĩ người này không thể nói là ham mê hút thuốc, nhưng chuỗi động tác kia phi thường tao nhã, một nửa gương mặt bị khói thuốc bao phủ, làm cho hấn cảm nhận một loại mê hoặc không nói nên lời...

“Chu Thần,” Sở Thiên Dịch ngồi xuống cạnh y, giúp y vuốt lại những sợi tóc bị gió thổi, “Khi đó anh nói em ảo lả không phải như em nghĩ, khi đó, anh còn không biết từ “gợi cảm” còn có thể dùng trên người nam nhân...”

Tay Chu Thần khẽ run lên, tàn thuốc rơi lên mu bàn tay y.

Sở Thiên Dịch duỗi thẳng cánh tay đặt lên chỗ tựa của ghế, thân thể cũng sát vào gần hơn, “Nếu sớm biết cách dùng của từ này thì tốt rồi.” Sẽ không có chuyện khiến Chu Thần biến mất lâu như vậy, hai người biết đâu còn có thể kề vai sát cánh, hấn cũng sẽ không cần tình tứ với một cơ sở người chẳng mấy liên quan.

“Anh muốn tôi nói như thế nào thì mới vừa lòng?” Chu Thần thổi tàn thuốc trên mu bàn tay, phun ra thêm một vòng khói rồi nói tiếp: “Tôi bây giờ đang tức điên người mà không có chỗ trút.”

“Làm sao vậy?” Sở Thiên Dịch khó hiểu nhìn y.

Chu Thần nghiêng người nhìn hấn nói: “Một câu “ảo lả” của anh ảnh hưởng đến toàn bộ những năm đại học của tôi, tiếp xúc với nữ nhân thì sợ bị biến thành giống họ, tiếp xúc với nam nhân thì lại sợ người ta phát hiện ra mình không giống họ. Kể khác có bốn năm thanh xuân phơi phới, còn tôi, bốn năm đó chỉ biết lao đầu vào học, đến khi ra trường lại như chuyện đương nhiên mà liều mạng vì anh.”

Đưa tay đem điều thuốc rời môi, y tiếp lời: “Đến giờ anh lại bảo lúc đó là anh dùng từ sai?! Anh thì lợi hại rồi, dùng sai một từ mà có thể làm người ta chết đi sống lại.”

“Chu Thần...” Sở Thiên Dịch muốn nắm lấy tay y nhưng rốt cuộc chỉ nắm vào khoảng không, trong lòng cũng theo đó mà trống trải.

“Đừng cù cưa với tôi, hàng xóm ở khắp nơi, anh không biết xấu hổ nhưng tôi biết.”

Điều thuốc trong tay y rất nhanh hút hết, mà hai người cũng chẳng nói thêm được mấy câu.

Sở Thiên Dịch hiểu được trong lòng Chu Thần khó có thể nguôi ngoai ngay, oán hận đối với hắn đã tích lại bao nhiêu năm như vậy, cũng không phải ngày một ngày hai mà biến mất. Nhưng đến khi tự mình mở miệng giải thích mới nhận ra mọi sự đến nông nổi này đều tại hắn quá ngu ngốc; vốn hai người có thể hạnh phúc bên nhau, vì sự dốt nát của hắn mà mười năm trời chỉ biết giương mắt nhìn nhau. Chuyện như vậy, người tốt đến đâu cũng muốn phát hỏa, huống chi Chu Thần tính tình cũng không được tốt đến thế.

Trái tim Chu Thần lúc này đang muốn đập bể cả lồng ngực, y cả đời không thể ngờ cái tên họ Sở kia lại có thể ngu ngốc đến mức độ này, ngay cả dùng từ miêu tả cũng không chính xác, thầy giáo Ngữ văn mà biết nhất định học máu mà chết. Nếu sớm biết thế này, lúc ấy y đã bạo lực lột sạch tên này mà áp xuống!

Coi tàn thuốc như đầu tên Sở Thiên Dịch, y hung hăng dập thuốc vào thân cây bên cạnh, tận đến khi mẫu thuốc dập dẹp méo mó mới chịu ném xuống.

Sở Thiên Dịch tịnh tiến về nơi Chu Thần đứng, kéo gần khoảng cách giữa hai người, ở phía sau nắm chặt tay y: “Em bảo nên làm sao bây giờ?” Đối với mấy chuyện như này, chỉ số thông minh không phải muốn cao là cao được.

Bị người ta chụp lấy không kịp trở tay, Chu Thần cũng lười nhúc nhích, nhàn nhạt mở miệng: “Hết cách, về nhà thôi, chắc mẹ tôi đang ngóng rồi.”

“Nhất định phải cưới cô ta?” Sở Thiên Dịch hỏi.

Chu Thần gật đầu.

“...Em yêu cô ta?” Sở Thiên Dịch khó khăn lắm mới nói ra được, nói xong cảm thấy hô hấp như đình trệ.

“Thực —— con —— mẹ —— nó...” Chu Thần ngửa mặt nhìn trời, hoàn toàn bó chiếu với cái tên ngu độn này, mình ăn phải cái gì mà chạy theo hắn những mười năm a!

Y thật muốn gào cho nứt cái sọ bằng đầu hủ kia ra: Nếu tôi mà yêu người khác, con mẹ nó còn nói chuyện bò bê con dê với anh làm cái chó gì a! Bị Sở Thiên Dịch quấy nhiễu, y ngay cả tâm tình chửi người cũng không có.

Đứng dậy, y phủi phủi quần áo, trở về nhà.

Sở Thiên Dịch không có được đáp án mong muốn, có chút ngẩn ngơ đứng lại ngã tư đường đang dần đông người ăn trưa xong đi tản bộ.

Hắn vẫn muốn một câu trả lời chắc chắn từ miệng Chu Thần, dù có là lời từ chối; thế nhưng rốt cuộc, câu hỏi hắn đặt ra vẫn lơ lửng ở đó không có đáp án. *anh ngu bá đạo quá anh ợ, em đọc đam mấy năm mà chưa thấy thằng nào ngu như anh*

“Haizz...”

Mấy ngày cuối tuần trôi qua rất nhanh, từ lúc trở về nhà cho đến buổi tối trước ngày đi công tác đều không có chuyện gì xảy ra.

Giữa trưa Chu Thần lôi Khương Phàm qua nhà hàng xóm giới thiệu, sau khi chào hỏi Lam Đông Đông và thầy giáo Loan, bốn người mới tụ tập làm quen, cùng nhau ăn bữa cơm.

Buổi tối, tất cả ngồi một bàn chơi mạt chược.

Khương Phàm thắng chung cuộc, mặc dù cũng không vớt vát được bao nhiêu, nhưng miệng cười đã sắp đến mang tai. Chu Thần nửa đêm còn nghe tiếng hắn ư ử hát hò.

Sáng sớm hôm sau, Sở Thiên Dịch đã tới đây đón y, rồi cùng đi tới thành phố S. Sắp xếp chỗ nghỉ ngơi xong xuôi, cả hai liền đi bàn công việc.

Rất nhanh đến buổi tối, bạn hàng mời bọn họ dùng cơm.

Hai người vất vả một ngày, thật lòng không muốn đi, nhưng cũng khó mở lời từ chối thịnh tình của người ta, rốt cuộc là vẫn phải đi. Đến khi ngồi xuống mới phát hiện trên bàn rượu của thành phố S và thành phố D có sự khác biệt rất lớn.

Ở thành phố D, Chu Thần còn có thể kiếm cớ từ chối; thế nhưng người ở đây thực sự rất cố chấp.

Chu Thần uống đến chai thứ bảy, thứ tám, đã biết hôm nay không thể nguyên vẹn trở về. Sở Thiên Dịch ngồi bên cạnh cũng không khá hơn bao nhiêu, tuy rằng đã nói rõ không uống được rượu, nhưng mấy người kia nhất định không tha.

Cho đến khi đầy một bụng toàn rượu là rượu, Chu Thần cắn răng chửi thề: Sắp từ chức đến nơi còn phải tìm cách hại tôi một lần, tên họ Sở chết bầm kia, anh cứ chờ xem tôi đòi nợ anh thế nào!

Đến khi về được tới khách sạn, đêm đã khuya.

Trong trạng thái lơ mơ, ai móc thẻ ra quẹt, làm thế nào mở được cửa, hai người hoàn toàn không nhớ rõ, đương nhiên cũng không có chuyện lọ mọ đi bật đèn, càng không nghĩ đến chuyện có đến hai gian phòng chứ không phải một.

Đông tây không phân biệt được, hai người cơ hồ là dựa vào bản năng mà mò được vị trí chiếc giường, rồi cứ thế lăn lên.

43. Chương 43

Sau nửa đêm, vài cơn gió lạnh lùa qua ô cửa sổ mở toang, Chu Thần sắp bị đông cứng giật mình tỉnh dậy, trợn mắt nhìn Sở Thiên Dịch đang tay dang chân nằm hình chữ đại đề lên người y. Thầm mắng một câu, thảo nào y lại mơ thấy mình bị chôn sống. *móa ơi, chả lãng mạn tí nào*

Lấy tay đẩy người bên trên, lại làm cho hấn cau mày, ngủ thật không an ổn. Sở Thiên Dịch bị Chu Thần đẩy ra, đem tay chân thu lại, kéo Chu Thần trở về, ôm chặt trong ngực.

Trong tim bỗng thấy ấm áp khó tả, Chu Thần mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi.

Lần sau tỉnh dậy là vì cảm giác khó chịu trong dạ dày, y vội bò xuống giường chạy vội vào toa-lét, vào đến nơi lập tức ói ra trên bồn rửa mặt.

Ban đầu còn tỉnh táo đôi chút, nôn xong lại cảm thấy mệt muốn ngất luôn được. Y ngồi xổm xuống, mở vòi sen xối nước lên đầu, uống vào mấy ngụm nước, rồi bất tỉnh nhân sự.

Không biết bao lâu sau, y dường như cảm thấy dòng nước chảy xuống đầu đã ngừng lại, có ai đó kéo y dậy, còn bế y lên.

Khi bước tới cửa, trên mặt đất rất trơn, người nọ không dám bế y nữa, thả y xuống mà dìu trở lại phòng ngủ.

“Đứng nổi không? Anh đi lấy khăn mặt nhé?” Sở Thiên Dịch lo lắng nhìn đối phương, muốn đi lấy cái ghế lại đây cho y ngồi xuống, lại lo y ngã trên mặt đất.

Chu Thần tựa vào tường, vung tay lên chạm phải móc treo quần áo phía trên đầu, liền nắm chặt lấy, thoát nhìn có chút giống tư thế khi bị điều giáo.

Sở Thiên Dịch chậm rãi buông tay, thấy người kia có thể tự lo trong giây lát, hấn vội đi ra kéo đến một cái ghế rồi để y ngồi lên, trong thời gian vốn vịn vài giây đi lấy ghế, cũng vì hơi còn vẩn còn khiến tiểu não tê liệt mà lão đảo suýt ngã mấy lần.

Hắn muốn kéo Chu Thần ngồi xuống cái ghế, nhưng người nọ dường như cảm thấy treo như vậy thật thoải mái, lắc lắc cái đầu.

Sở Thiên Dịch đi qua đóng cửa sổ, đem điều hòa chỉnh sang nhiệt độ cao, lúc quay về lại nhìn thấy tư thế kia của Chu Thần, bị ánh sáng vàng của ngọn đèn trong phòng tắm bao phủ, xuyên thấu lớp quần áo đã bị nước làm ướt cả, cứ dính chặt vào người. Hắn nhất thời cảm thấy mình như bị cơn cuồng dục chiếm hữu, trên người bắt đầu nóng lên, ngay cả máu cũng dồn thật mạnh về nơi nào đó.

Hắn đi tới, cầm khăn giúp Chu Thần lau khô nước trên mặt, nhưng tóc y vẫn còn ướt nên vẫn có những giọt nước từ trên chảy xuống, lăn trên trán, qua chóp mũi rồi chậm rãi tích lại bên khóe môi.

Vốn tưởng rằng đêm đầu thu sẽ lạnh nên mới mở điều hòa, hiện tại lại cảm thấy nhiệt độ lúc này so với mùa hè còn nóng hơn. Chắc tại tối nay uống quá nhiều rượu rồi.

Ban đêm yên tĩnh chỉ nghe tiếng hai người hít thở, hắn không kìm được mà nuốt nước bọt, người kia trên dưới đều ướt sũng, vẻ mặt thoát nhìn còn như đang ám chỉ điều gì.

Hắn cảm thấy hương rượu đã lui nay lại nổi lên, liền vội vàng lau tóc cho Chu Thần.

Tóc Chu Thần rất mỏng, cũng thực mềm, qua lớp khăn dày vẫn cảm thấy được những sợi tóc mềm mại, ngoài mùi rượu trên người, dường như còn mang theo một chút hương thân nhiên từ cơ thể người nọ tràn vào khoang mũi.

Sở Thiên Dịch càng muốn tỉnh táo lại, càng cảm thấy trong đầu một mảng mơ hồ, chóp mũi quẩn quanh mùi hương nhẹ, còn có đôi mây hơi nhàn lại khó chịu của người kia, rồi làn da vì dị ứng cồn mà hây hây đỏ, tất cả giống như cùng hợp lực mà thách thức ý chí của hắn.

Đến khi bàn tay hắn dừng lại trên cúc áo của y, định giúp y cởi bỏ chiếc áo ướt, Chu Thần rốt cuộc có phản ứng. Y thu cánh tay đang bám trên móc treo về, một tay khoác lên vai Sở Thiên Dịch, ôm cổ hắn, tay kia đẩy bàn tay đang đặt trên nẹp áo y, tự mình cởi cúc, lầm bầm nói: “Giúp tôi cởi tay áo.”

Chu Thần không đứng yên mà hơi lay động người đụng tới nơi mẫn cảm gần bụng dưới của Sở Thiên Dịch. Tận đến khi Chu Thần tựa đầu vào vai hắn nhẹ nhàng giục: “Nhanh lên”, Sở Thiên Dịch mới tận lực áp chế thân thể đang có biến đổi vượt khả năng kiểm soát thông thường, định giúp Chu Thần thay quần áo rồi đưa y lên giường, thôi thì chấp nhận nhìn một đêm còn hơn lợi dụng người ta lúc khó khăn.

Nhưng không ngờ được chính là, Chu Thần cởi xong áo của mình, tay lại nhắm cạp quần của Sở Thiên Dịch mà tiến.

Sở Thiên Dịch ráng ngăn bàn tay kia lại, khê gọi, “Chu Thần...” Giọng nói vang lại bên tai hắn đã khàn khàn đến mức khó tin.

Chu Thần bắt lấy tay hắn, đặt ở phía dưới của chính mình: “Nơi này bị anh giày vò, khó chịu chết mất.”
Dứt lời liền duỗi tay cởi quần Sở Thiên Dịch.

Động tác của Chu Thần dường như mang theo ma thuật hấp dẫn hắn thật sâu, bộ mặt cố dựng lên vẻ chính nhân quân tử chớp mắt đã biến mất không còn dấu vết. Bàn tay theo bản năng dẫn đường, dò xét đi vào, chậm rãi nắm chặt, cầm bộ vị đã đứng lên kia nhẹ nhàng xoa nắn.

” Hô... Thật thoải mái, nhất định là đang nằm mơ...” Thanh âm rất thấp thì thầm thật êm, giống như âm thanh làm nũng của thú cưng khi được chủ nhân vuốt ve.

“Không phải đâu.” Sở Thiên Dịch thuận theo Chu Thần cởi bỏ quần của chính mình, quần lót kéo xuống để lộ ra phần bên trong đã sớm nhẵn nhụi đến khó chịu, “Không phải.”

Đem y đẩy sát vào tường, hơi thở của hai người ngày càng nặng nề, hắn nhin không nổi cúi đầu ngậm lấy đôi môi của người nọ.

Tay phải đem tính khí cứng rắn của hai người sáp lại, nhẹ nhàng lên xuống.

Chu Thần bị hôn sâu đến không thở nổi, hơi nghiêng đầu ra hóp một ngụm khí, hí mắt thể nghiệm cảm giác lần đầu bị người khác đụng chạm.

“Của anh... Nóng quá.” So với y còn muốn nóng hơn, thân thể như muốn tan chảy ra dưới sức nóng khó cưỡng, “Anh là Sở...Ha...” Cảm giác bị người nắm càng chặt hơn, Chu Thần quên luôn mình định nói gì, ngẩng đầu thúc giục: “Dùng sức chút... Nhanh lên, a... a...”

Chu Thần biểu hiện như vậy làm cho Sở Thiên Dịch có cảm giác mình sắp biến thành loài cầm thú, chỉ muốn đem người trước mặt ăn sạch không còn một mảnh, đem đối phương dung nhập vào cơ thể mình.

Thanh âm của Chu Thần mang theo chút ướt át sau khi uống rượu, mỗi lần phát ra, giống như từng bước mời gọi hắn tiến sâu hơn.

Chỉ còn một tia lí trí cuối cùng, Sở Thiên Dịch hung hăng hôn y, đem thanh âm y nuốt cả vào trong họng.

Miệng người nọ còn nồng đậm mùi rượu, nhưng không phải loại hương vị hắn không nuốt trôi trên bàn rượu, mà thật thanh, thật ngọt. Tiếng rên nhẹ từ yết hầu của y dần dần dày đặc, trực tiếp gõ vào dây thần kinh đã lâu lắm mới có dịp căng như dây đàn.

Chỉ dùng mũi để hô hấp, Chu Thần chậm rãi có loại cảm giác mình sắp không thở nổi, nghĩ muốn tách hai thân thể ra xa một chút, y đưa tay hơi đẩy người Sở Thiên Dịch.

Hắn lại như bị cái đẩy này kích động, một tay bắt lấy hai tay Chu Thần kéo ngược lại trên đầu, tay kia

tăng tốc ma sát lên xuống.

“A...” Ý thức dần dần bay xa, toàn bộ thân thể tựa hồ chỉ duy nhất một nơi có cảm giác, hơn nữa là cảm giác mãnh liệt đến rõ rệt.

Y muốn mở miệng giục hấn mạnh hơn chút nữa, nhanh hơn chút nữa. Nơi yếu ớt kia dường như ngày càng khát cầu, chỉ có điều mỗi lần định nói đều bị người kia hôn sâu đến điên đảo, hai tay muốn giãy ra cũng bị mạnh mẽ áp xuống, cuối cùng chỉ có thể tùy ý hấn muốn làm gì thì làm.

Sở Thiên Dịch thấy y không hề chống trả, thân thể mềm mại hoàn toàn thả lỏng trong tay hấn, liền đem y ôm lên trên giường.

Mặc dù hạ thân đã trưởng đau đến lợi hại, nhưng Chu Thần cứ nắm tay hấn không buông, Sở Thiên Dịch đành cố nhẫn nhịn, quyết định chịu cố y trước.

Hấn quỳ một gối giữa hai chân Chu Thần, trên tay vẫn không ngừng thỏa mãn đối phương, đồng thời cúi xuống chậm rãi liếm hôn thân thể người nọ, khẽ mút nhẹ hai viên nho nhỏ nổi lên, lại cảm thấy được hai tay Chu Thần nắm chặt tóc hấn, thanh âm hô hấp càng thêm nặng.

Dùng lưỡi đùa nghịch chỗ kia thêm chút nữa, tốc độ càng bị nắm chặt hơn, trên tay tăng thêm một chút lực, tốc độ lên xuống cũng nhanh hơn.

Thân thể đối phương đang căng cứng bất chợt cong lại một đường cung hoàn mỹ, hấn vươn người cẩn nhẹ điểm nổi lên kia một chút, liền nghe được thanh âm rên rỉ ngân dài của đối phương. Y thở một hơi dài, trong lòng bàn tay hấn liền xuất hiện một dòng chất lỏng ấm nóng, bàn tay nắm tóc hấn cũng thả lỏng, buông xuống giường.

Sở Thiên Dịch nhìn y từ đầu đến chân một bộ dáng thỏa mãn, hơi nghiêng đầu liền ngủ. Hấn cúi đầu nhìn địa phương vẫn còn cương cứng đến khó chịu của mình, không biết phải nói gì cho phải.

“Chu Thần, của anh phải làm thế nào bây giờ...” Sở Thiên Dịch giữ nguyên tư thế quỳ một chân, vỗ vỗ lên mặt y.

Chu Thần phát phát tay, ra vẻ ta đây buồn ngủ muốn chết, người tự đi mà giải quyết.

“Haizz”.

Sở Thiên Dịch đứng lên ngồi vào mép giường, đem chất lỏng Chu Thần vừa bắn quét lên nơi đó của mình, gập người xuống hôn y, nghe được tiếng y kháng nghị liền hôn càng mãnh liệt, động tác tay phải cũng theo đó mà gấp lên.

Chu Thần bị hôn đến mức thở hổn hển bắt đầu vung tay đánh người. Hắn liền chớp lấy thời cơ kéo tay y đặt lên chỗ kia của mình, dùng tay đối phương lên xuống thật mạnh vài lần, cuối cùng mới thở ra một hơi.

“Vẫn phải kết hôn thôi, bao lâu nay đã có lỗi với chính mình, giờ không thể có lỗi với cha mẹ được.”

“Nhưng em đã đợi được hắn quay đầu lại, đợi được hắn nói yêu em...”

“Hắn nói yêu thì lập tức yêu lại hắn? Còn mười năm kia hắn nói không yêu thì sao?”

“Cái đó...”

Chu Thần tỉnh lại chỉ thấy đầu nặng như chì, ngay cả khí lực mở mắt cũng không có, gian nan nhú mày muốn xoa bóp đầu một chút.

Không nghĩ tới chỉ mới đang muốn vậy đã có một đôi tay đặt lên hai bên thái dương y, dụng lực rất vừa, không nhẹ không nặng ấn vào thật thoải mái.

Nhưng tay của y...còn chưa kịp nhắc lên mà?

Chu Thần giật mình mở mắt, chợt thấy người vừa rồi còn đang cùng y quấn lấy nhau ở trong mộng, thế nhưng nửa người phía trên còn không có mặc đồ đang nhìn y mỉm cười?

44. Chương 44

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

“Anh sao lại ở phòng tôi?”

“Em nhầm rồi, đây là phòng anh mà.”

Chu Thần trừng mắt nhìn người kia, cười khẩy: “Bộ cái phòng này có khắc tên anh sao?”

“Không có.” Sở Thiên Dịch cũng cười theo.

“Vậy là rõ rồi, tôi đang đau đầu muốn ngủ, mời anh qua phòng bên cạnh nghỉ ngơi.”

Sở Thiên Dịch nheo mắt: “Em đuổi anh hả?”

“Đâu có đuổi, là mời nha.” Chu Thần trở mình, vừa vặn tránh đi đôi tay đang đặt trên huyệt thái dương y.

Sở Thiên Dịch đột nhiên nhận ra có điều gì không thích hợp, đem Chu Thần quay lại đối diện với hắn: “Đêm hôm qua...”

“Hôm qua uống nhiều đến mức chết chìm luôn, anh đừng nói với tôi là vì biết mấy người ở đây mời rượu kinh khủng vậy nên mới lôi tôi đi đấy chứ?!”

“Em hôm qua...”

“Tôi hôm qua say khướt, anh dìu tôi về hả? Ái chà, giỏi ghê nhỉ.” Chu Thần vốn định vỗ vai hấn lại chợt nhận ra người kia còn chưa có mặc đồ, ánh mắt nhanh chóng rời đi nói cứng: “Hình như chiều nay cũng không có việc gì, bây giờ tôi muốn nghỉ ngơi, được không sếp?”

“Em không nhớ hôm qua đã xảy ra chuyện gì sao?”

Chu Thần gạt tay hấn ra, gối lên tay mình, ngáp một cái: “Chuyện gì?”

Sở Thiên Dịch vài lần mở miệng như muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng chỉ bảo: “VẬY em nghỉ ngơi đi.”

Chu Thần cũng không nhìn xem hấn đi ra ngoài thế nào, cho đến khi nghe thấy tiếng cửa phòng mở, y mới từ trong chăn thò đầu ra, lấy tay vỗ vỗ hai bên má đã nóng đến mức chùng được trứng.

“Mất trí nhớ... chiều này xài cũng không tồi...” Than thở một câu, y tự xoa xoa đầu mình một cái, chậm rãi thiếp đi.

Lần thứ hai tỉnh dậy, ánh mặt trời đã chói chang hơn nhiều so với ban sáng. Chu Thần xem đồng hồ đeo tay mới giật mình phát hiện, bây giờ đã là chiều rồi. Con buồn ngủ cũng vì vậy mà chạy mất tăm.

Y bấm số của Sở Thiên Dịch, đợi đến khi chuyển máy xong liền hỏi hấn:

“Anh ở đâu rồi?”

“Bên ngoài, em cứ tiếp tục nghỉ đi, công việc anh có thể tự mình giải quyết.”

“Ok, nếu bên kia mời ở lại ăn cơm, nhớ nói là phải quay về xem cấp dưới thế nào.”

“Ừ, khách sạn không phục vụ cơm trưa, điểm tâm anh có lấy phần cho em đó.”

“Thấy rồi.”

“Ừ, vậy nhé.”

Chu Thần cúp điện thoại, ngồi dậy, cảm thấy tỉnh táo hơn nhiều. Nhưng gì diễn ra trong đêm hôm trước đã có thể nhớ lại từng đoạn rời rạc.

Không tự giác mà bật cười, nếu buổi sáng thức dậy không nhìn thấy Sở Thiên Dịch ôn nhu tươi cười bên cạnh, trên người vẫn còn trần như nhộng, y chắc vẫn còn tưởng mọi chuyện chỉ là giấc mơ. Vả lại, mơ kiểu đó cũng chẳng phải lần đầu, chỉ là không dám tin lại có ngày giấc mơ trở thành sự thật.

Quần áo sạch của y đã có người chuẩn bị cẩn thận, đặt ở đầu giường. Chu Thần nhìn bộ âu phục được gấp chẵn chu trước mặt, trong lòng cảm động đến không thốt nên lời, tuy nhiên ngoài mặt, y vẫn cố tỏ ra như không có gì đáng nói.

Bản thân vì Sở Thiên Dịch làm bao nhiêu việc, chút chuyện nhỏ này có đáng gì. Nhưng đối phương khi đó đều là thần thiên hưởng thụ, không hề hay biết những thoải mái hấn có được đều là nhờ y âm thầm trả giá.

Hiện tại hấn bắt đầu hiểu được, bắt đầu dành cho y một chỗ trong tim hấn, y đột nhiên nổi lên ý định muốn dẫn dắt hấn thêm một chút, có lẽ là do tâm lý trả thù đi?

Y đem bữa sáng Sở Thiên Dịch để phần hâm nóng lại một chút, rồi mở kênh địa phương trên TV ngồi xem tin tức.

Một mình yên lặng vừa ăn vừa xem TV, lần cuối y trải qua loại cảm giác này thật đã lâu lắm. Khoảnh khắc này thật giống khoảng thời gian từ trước khi y quen biết Sở Thiên Dịch, cuộc sống đơn giản khoái hoạt, chỉ có một vấn đề nho nhỏ, là khi ấy, y chưa hề có định hướng gì cho tương lai.

Chương trình tin tức nhắc đến một công trường nào đó phát sinh sự cố, trong lòng Chu Thần đột nhiên căng thẳng, y nhớ rõ hôm nay Sở Thiên Dịch phải đi theo dõi tác khảo sát công trường.

Tuy nhiên ngay sau đó y cũng phát hiện mình lo lắng thật dư thừa, thì ra nơi đó thậm chí còn không nằm trong thành phố S.

Chu Thần thở dài, cũng chỉ có một kẻ trên đời có thể làm cho y đang yên đang lành còn có thể đau tim một trận, vừa xa một chút liền không tìm được mà nhớ nhung, xem TV cũng không được an ổn! Điềm tâm đang ăn dở giờ không còn tâm tình tiếp tục, y tiện tay đổ hết vào thùng rác.

Lúc Sở Thiên Dịch đẩy cửa tiến vào chính là khi Chu Thần đang ngồi khoanh chân ở trên giường xem phim dài tập.

“Lại vào nhầm cửa rồi, mời anh đi ra ngoài rồi rẽ phải nha.”

Nhìn thái độ hờ hững của Chu Thần, Sở Thiên Dịch trong lòng bất mãn, liền thầm nghĩ cách khiến y phải chú ý đến mình. Hắn đem túi tài liệu ném lên giường, nới lỏng cà vạt rồi cũng leo lên giường ngồi. Sắp gần vào Chu Thần hỏi: “Xem gì đấy?”

Chu Thần né ra một bên, ấn điều khiển chuyển kênh, chuyển tới chuyển lui một lúc rồi dừng lại, chỉ vào TV nói: “Cừu vui vẻ và sói xám.”

Âm thanh non nớt trong veo từ TV truyền ra, bầu không khí nháy mắt trở nên im ắng đến kì cục.

Khéo ở chỗ, hai người cùng lúc đều nghĩ tới chuyện đêm hôm trước, lại càng không biết nói gì với nhau.

“Bữa tối ra ngoài ăn nhé?” Sở Thiên Dịch nhin không được tiến lại gần y thêm một chút, vươn cánh tay ý đồ ôm lấy người kia. Tuy nhiên trời không chiều lòng người *chính xác là em không chiều lòng anh*, Chu Thần bất chợt đứng lên, bàn tay giơ lên kia quơ vào không khí, thu lại không được mà để yên cũng không xong.

“Đâu dám phiền sếp, anh còn bận bịu nhiều chuyện mà.” Cảm thấy nhiệt độ trong phòng hạ xuống đột ngột, Chu Thần lại bổ thêm một câu: “Hồi trước đi công tác làm gì có thời gian tản bộ nhỉ?”

“Bây giờ có.”

“Ra thế, vậy chúc anh đi vui vẻ, tôi bận rồi.”

Sở Thiên Dịch giữ chặt tay y, “Em bận chuyện gì?”

“Bận xem cừu con dùng cách nào xử đẹp con sói kia chứ còn gì nữa!” Chu Thần giẫy tay hất ra, lườm hất một cái, hừ, một chút nhân lực cũng không có, thái độ của mình rõ ràng như vậy mà còn lải nhải mãi không thôi!

Tuy bị người ta cự tuyệt nhưng Sở Thiên Dịch vẫn không chịu để yên, nghiêm mặt lôi kéo y: “Em đi công tác cùng anh, anh tất nhiên phải săn sóc em.” Còn nói thêm hôm trước uống quá nhiều rượu, không đi lại một chút sẽ không tốt cho sức khỏe.

Chu Thần buồn bực, trên đời lại có chuyện uống nhiều rượu thì phải tản bộ rèn luyện sức khỏe sao?

Hai người đi vòng quanh tòa nhà gần khách sạn một vòng rồi quay trở lại, lúc đi tới giao lộ thì Sở Thiên Dịch có điện thoại.

Chu Thần nhìn thoáng qua, chỉ thấy đối phương cầm điện thoại nhú mào, do dự một hồi mới nhận điện.

Người nọ hạ thấp thanh âm làm y nghe không rõ hắn đang nói cái gì, y cũng không muốn nghe.

Đang đi giữa đường, Sở Thiên Dịch bị y bỏ lại phía sau đã đuổi kịp y, chạy lại đưa cho y một cái bánh mì. Chu Thần nhìn hắn đi còn không thèm xem trước ngó sau, cứ một mạch chạy qua đường hướng về phía y, làm y phải vội vàng kéo hắn qua ngã rẽ.

Đã tới bên kia đường, y lập tức bỏ hắn ra, có chút hỗn hển nhỏ giọng mắng: “Có muốn chết cũng đừng chết trước mặt tôi!”

Sở Thiên Dịch đột nhiên nở nụ cười, giống như mọi tâm sự đè ép trong cả một ngày chỉ vì câu nói này của y mà được giải tỏa.

Nhìn hắn cười, Chu Thần lại khó nhin mà mắng thầm một câu, quay đầu bước đi.

Sở Thiên Dịch đuổi theo nắm lấy tay y rồi trở lại: “Em vẫn còn quan tâm anh mà, đúng không?”

“Quan tâm cái rắm, vừa nãy lẽ ra tôi nên bỏ lại anh giữa đường, cho xe tông thành đồng thịt nhồi mới đúng!”

Chu Thần vùng ra, phát hiện đối phương nắm quá chặt, y liền trừng mắt không nói lời nào.

“Nếu em còn yêu anh, vì sao lại không chịu thừa nhận?” Đang nói chuyện, chuông di động lại vang lên. Sở Thiên Dịch đến nhìn cũng không thèm nhìn, chỉ chăm chăm hướng đến Chu Thần, sợ người ta lại giả bộ né tránh hắn.

“Còn yêu anh?!” Chu Thần xoay người nhìn thẳng vào hắn: “Tởm muốn ói! Thế quái nào mà tôi còn yêu anh được? Vừa nghĩ đã buồn nôn! Cho dù mười năm ăn su hào tôi cũng chưa thấy tởm đến vậy!”

“Em nói cái gì?”

“Thế nào? Muốn đánh tôi hả?”

Sở Thiên Dịch có chút không thở nổi, không thể hiểu được tại sao y lại đột nhiên tức giận như vậy, “Em làm sao thế? Không phải vừa rồi vẫn còn tốt sao?”

“Tốt cái đầu anh! Bỏ ra!” Chu Thần hung tợn gạt tay hắn ra, bước nhanh về phía khách sạn, chạy vào phòng đóng chặt cửa.

Sở Thiên Dịch đi phía sau chút nữa ăn trọn tám cửa gỗ đập vào mặt. Hắn bắt đấm dĩ đứng ngoài gõ cửa: “Chu Thần? Có chuyện gì cùng anh nói chuyện có được không?”

“Ngày mai còn nhiều việc, anh đi nghỉ sớm đi.” Tiếng y từ bên trong truyền ra, tiếp theo chợt nghe có tiếng nước chảy nhẹ nhẹ truyền đến.

Sở Thiên Dịch không biết làm sao, đi lại không biết bao nhiêu vòng trước cửa phòng Chu Thần, nhìn cửa gỗ như muốn đục lỗ trên đó, vẫn chưa thấy người nọ mở cửa.

Chu Thần vặn vòi, húng nước rửa mặt. Trong tấm gương hiện lên một khuôn mặt dữ tợn, lửa giận vẫn còn hiện rõ trên mọi đường nét.

Hắn chỉ là nghe một cuộc điện thoại của Trần Á Huy mà thôi... có cần tức tối đến thế này không?

Nhìn dãy số hiện lên không còn trong danh bạ nữa cũng đủ biết, Sở Thiên Dịch đã chia tay thật sự rồi, ai khiến mình nhớ kỹ số điện thoại của thằng nhóc kia đâu!

Dù là vô lý, nhưng vẫn khó chịu, cực kỳ khó chịu.

“Không chấp nhận được, đã nói thích tôi mà vẫn còn liên lạc với thằng nhóc chết tiệt kia... Anh nghĩ tôi ăn su hào thật hả*?!”

Thanh Thanh: Ồm, câu cuối của bạn Thần thật sự mình không hiểu lắm (=w=)... Bản chữ Hán là “?”, mình cũng chỉ dịch được nguyên văn như trên thôi. Theo phỏng đoán của mình, (ăn su hào) là chỉ việc “mười năm ăn su hào mà cũng không thấy tởm bằng” mà bạn Thần nói với Thiên Dịch trên kia kìa. Cho nên nghĩa của câu cuối cùng có lẽ là: bạn Thần bảo điều bạn ấy nói lúc trước không đúng đâu, anh đừng nghĩ bạn í nói thật, bạn í chỉ là lên cơn tặc mao mà chữ bậy thui (~=v=)

~Tiểu Viên: Càng về cuối càng gay cấn ha, mỗi tội lại đứt cáp biển, up có một chương mà lâu thấy mồ -_-

Chú thích:

*Cừu vui vẻ và Sói xám (): Một bộ phim hoạt hình dài tập của Trung Quốc được sản xuất bởi công ty Creative Power Entertaining. Bộ phim nói đến một nhóm cừu sống ở Thảo nguyên Xanh () và câu chuyện xung quanh con sói vùng về muốn ăn thịt chúng. Bộ phim được chiếu tại hơn 40 đài ở Hong Kong gồm TVB, kênh truyền hình Bắc Kinh và CCTV.

45. Chương 45

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Sở Thiên Dịch hoàn toàn mù tịt không hiểu sao bỗng dưng Chu Thần trở mặt. Hắn nghĩ đi nghĩ lại về lúc hai người đi trên đường, cũng không thể nhớ ra mình đã nói điều gì quá phận.

Chuông điện thoại lại vang lên, Sở Thiên Dịch nhìn qua, nhận ra vẫn là Trần Á Huy gọi tới.

Đang muốn dập máy, bên kia đã nhanh tay hơn cúp trước, sau đó liền gửi tới một tin nhắn.

Hắn nghĩ nghĩ thế nào vẫn là mở ra xem, nội dung tin nhắn làm cho hắn triệt để câm lặng. Lại còn có thể nhờ chị họ liên lạc với hắn, nói cái gì mà Trần Á Huy đột nhiên sinh bệnh, lúc mê man luôn gọi tên hắn.

Bỏ tay, hắn đành ấn số gọi lại, lần này là một giọng nữ bắt máy.

Cô gái không hề đề cập đến chuyện của hai người bọn hắn, chỉ nói Trần Á Huy sốt rất cao, luôn miệng nói phải tìm một người tên Sở Thiên Dịch. Nàng cũng biểu lộ một chút bất đắc dĩ nói thêm, Trần Á Huy vốn là con út trong nhà, được mọi người chiều chuộng sinh hư, xin hắn thông cảm cho thằng bé một chút.

Sở Thiên Dịch im lặng nghe đối phương nói xong mới đáp: “Thật xin lỗi, chuyện của cậu ấy... đã không còn liên quan đến tôi nữa.”

Đầu dây bên kia bỗng trầm mặc hẳn, hắn nghĩ đối phương có lẽ đã hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, liền cúp điện thoại.

Mặc dù chia tay Trần Á Huy trong tình cảnh như vậy là chuyện ngoài ý muốn, nhưng quyết định lúc bấy giờ của hắn xảy ra chỉ là sớm hay muộn.

Trong lòng hắn cũng rất hi vọng có thể chấm dứt trong hòa bình, chỉ là không thể ngờ Trần Á Huy lại làm ra những chuyện như vậy, mặc dù hắn đã quen với kiểu tùy hứng của cậu ta.

Nhưng mà, dường như Chu Thần nổi giận với hắn, hắn lại càng thích...

Ban đêm, trong phòng ngủ không bật đèn, bóng tối làm hắn nhận không được hồi tưởng về một đêm hôm trước.

Xúc cảm trên tay lúc ấy chân thật đến mức khó tin, làn da mềm mại của y, thân thể mảnh dẻ của y, còn

có âm thanh thở dốc cố nén quần quanh bên tai hắn.

Chỉ mới nhớ lại như vậy, cả người hắn đã bắt đầu nhộn nhạo, mạch máu như căng ra, từng tế bào trong cơ thể như tỉnh lại, năng lượng bị ức chế dường như trực tiếp biểu hiện trên cái địa phương kia.

Cấp dưới thường xuyên rỉ tai nhau rằng hắn là tên cuồng công việc.

Bản thân hắn cũng cho rằng mình là người lãnh đạm, chỉ là hắn không tin được nơi đó còn chưa chạm tới đã có chút không khống chế được.

Giống như hắn đã bắt đầu nghiện, nghiện được ở gần người kia. Dù là đang trong lúc bàn công việc cũng sẽ nhớ đến y, nhìn thấy y rồi sẽ muốn chạm vào y, chính là một loại khao khát điên cuồng hắn không thể áp chế.

Sở Thiên Dịch bắt giác ôm đầu, hành động này lại làm hắn nhớ tới lúc trước Chu Thần khi sắp phát tiết, túm chặt tóc hắn. Trong nháy mắt đó, bộ dáng y đẹp đến mức nhập sâu vào trong tim hắn.

Hai tay đan nhau đặt trên trán, hắn ngồi dậy bên giường, đột nhiên chớp lấy điện thoại bấm số Chu Thần.

Chỉ là rất muốn nghe được giọng nói của người kia.

“Sếp à, có việc gì vậy?” Nháy mắt người nọ đã nhắc máy trả lời hắn.

Sắp thành ông lão đến nơi, vậy mà tâm tình lên xuống cứ như bọn trẻ mới lớn. Vừa nghe được thanh âm của đối phương, trái tim hắn không hiểu sao đã cảm thấy thư thái gấp trăm lần, tâm trí hắn cũng hoàn toàn quên mất vì cái gì mà vừa nãy còn buồn.

“Ừ, bản kế hoạch tôi đang cầm dường như có vài chỗ bị sai.”

Bên kia truyền đến tiếng chần ì sột soạt, “Sai chỗ nào?”

Hắn tận lực áp chế khóe miệng ngày càng cong lên, cố gắng giữ sao cho giọng mình không quá hớn hờ: “Thời gian thẩm định giá công trình là bao lâu?”

“Cái này anh cũng không biết?”

Sở Thiên Dịch hơi hé miệng, “Ừ thì...”

“Công trình đó giá thầu bao nhiêu?”

“300 vạn.”

“Anh đợi một chút, để tôi xem lại.”

Thật ra hần tất nhiên đã nắm rõ, chỉ là muốn tìm lí do gọi điện cho Chu Thần, nếu người kia nhấc máy rồi mà hần trả lời là không có việc gì, nhất định sẽ không thèm nói chuyện với hần nữa. Hần đương nhiên không muốn vậy, nên dù chẳng có tích sự gì, chỉ cần là Chu Thần nói, hần nhất định sẽ nghe.

Sở Thiên Dịch chăm chú nghe điện thoại, quyết tâm không bỏ sót dù là một chút động tĩnh nho nhỏ.

Nghe như tiếng người nọ ngồi dậy, rồi đến tiếng mở vali, chắc là y đang tìm bản ghi chép nhỉ?

Lại nghe được từ ống nghe truyền đến tiếng thở của người nọ, hần vội hỏi: “Đang ngủ à? Anh đánh thức em hả?”

“Ngủ nguyên một ngày rồi, không sao. A, để xem nào... 300 vạn, 300 vạn... Là 20 ngày, ừ, đúng rồi! Anh nghe tôi nói không?”

“Ừ, có nghe.” Sở Thiên Dịch hoàn hồn, tự cười chính mình chỉ nghe tiếng người ta thôi cũng chết mê chết mệt.

“Được rồi, còn chỗ nào không rõ không?”

“Còn...” Sở Thiên Dịch nhìn đồng hồ, “Nhưng thôi, để mai nói sau.”

“Ô kê.”

Sở Thiên Dịch vẫn cầm điện thoại, bên kia thế nhưng còn chưa cúp máy, có chút vui sướng lạ, chợt nghe Chu Thần nói: “Ngơ ngác cái gì vậy, cúp máy đi.”

“Anh đợi em cúp trước mà.”

“Đừng lè mè.”

“Được rồi, vậy anh ngắt máy nhé.” Sở Thiên Dịch bật cười, không hiểu vì cái gì nhất định hần phải cúp máy trước mới được.

Chu Thần nghe thấy tiếng tút tút cúp máy, mới tắt điện thoại, cất bản ghi chép vào vali.

Lúc hần gọi, y đang mơ mơ màng màng sắp ngủ, tự dưng bị chuông điện thoại đánh thức, lúc này coi như hoàn toàn không còn nhu cầu ngủ ghê gì nữa.

Y nhìn nhìn di động của mình, tự nhủ sau chuyến này nên đổi máy khác luôn đi. Chuông gì mà âm lượng như còi ô tô, nửa đêm nổi lên nghe đến khiếp đảm.

Mở TV lên chuyển tới chuyển lui kênh nào cũng chiếu phim truyền hình, ở trong phòng nhàm chán, y đứng dậy đi đi lại lại vòng quanh, cuối cùng di chuyển tới cửa sổ, mang thuốc ra hút. Cùng lúc đó, Sở Thiên Dịch cũng vừa bước ra cạnh cửa sổ thưởng thức cảnh đêm thành thị.

Người thấy mùi thuốc lá trong không khí, hần thò đầu ra ngoài dò xét nhưng cũng không thấy được gì, liền hỏi thử một câu: “Chu Thần hả?”

Đáp lại hần chỉ có mùi thuốc thảo nhiên truyền đến và tiếng xe cộ đến và đi, một lát sau hần tưởng là mình nhầm, chuẩn bị rời khỏi cửa sổ tránh đi mùi khói, mới chợt nghe bên cạnh một tiếng “ừ” thật nhẹ.

Sở Thiên Dịch đột nhiên cảm thấy chỉ cần thế này thôi, được ở thật gần người kia, đã hạnh phúc lắm rồi. Cảm xúc trong lòng như nhen nhóm thấp lên những dự vọng vụn vặt chưa phát tiết.

“Thật khó tin nhỉ, đã biết lâu như vậy, lại không thể nói ra tình cảm của mình đối với em, dù nói ra sợ rằng cũng không rõ ràng được.”

“Anh cứ mãi lo sợ nói ra sẽ làm hỏng mối quan hệ bấy lâu của bọn mình, rồi sau đó không hiểu thế nào lại tự tay hủy nó đi...”

“Dù cách làm của anh thật ngu ngốc, nhưng cũng chỉ vì không muốn em rời xa anh, em đừng đi có được không?”

“Kỳ thật anh từ rất lâu đã yê...”

Đột nhiên có người gõ cửa, Sở Thiên Dịch lấy làm khó hiểu, không biết giờ này còn có thể là ai. Hần liền đi tới mở cửa, thì ra là nhân viên phục vụ của khách sạn, rất đúng mực mở lời xin lỗi đã làm phiền, còn nói thêm: “Có vị khách khiếu nại ngài quá rầy người khác nghỉ ngơi, mong ngài đừng ngăn cản họ nghỉ ngơi ạ, nếu có làm ngài khó chịu xin ngài lượng thứ cho.”

Sở Thiên Dịch đóng cửa, cắn răng quay trở lại bên cửa sổ, mùi thuốc lá đã sớm tan đi từ lúc nào.

Hần tựa vào bên cửa sổ, trong lòng bắt đầu hờn dỗi, nhưng ngay sau đó lại không nhịn được nở nụ cười.

Trò đùa dai có chút ngây thơ non nớt của Chu Thần đột nhiên làm hần buồn cười... Sao con người này làm gì cũng thật đáng yêu.

Hôm sau hai người đều thức dậy rất sớm, có thời gian thưởng thức bữa sáng vẫn còn nóng hổi.

Đang ăn, Chu Thần nhận ra sự im lặng của Sở Thiên Dịch, lão bản của y một từ cũng không nói làm cho y nhớ đến tối hôm qua. Ấy gu, hẳn là mất mặt muốn chết đi, y nghĩ nghĩ, lại thấy sảng khoái trong dạ nhưng vì không có ai nói chuyện, có chút buồn chán, nên cũng ít nhiều áy náy.

Bàn bạc công việc tương đối thuận lợi, nhưng Sở Thiên Dịch kí xong hợp đồng cũng không thấy vui vẻ hiện trên mặt, y bất chợt cảm thán không biết là hẳn ngày càng thành thực hay là đang có tâm sự gì?

Y nhớ rõ lúc trước mỗi khi kí kết được những vụ làm ăn lớn, Sở Thiên Dịch còn không nhịn được cười cười. Những lúc công ty có việc gì vui, y mới có thể thấy hẳn cười, mỗi lần nhìn thấy đều cảm thấy xa xỉ.

Sở Thiên Dịch phát hiện ra Chu Thần nhìn mình, cũng nhìn lại y như ý hỏi có chuyện gì, lại thấy Chu Thần làm bộ như không để ý tới, hẳn lại có chút buồn cười.

Đàm phán xong xuôi, hai người kịp lên chuyến bay cuối cùng trở về thành phố D.

Trên đường lái xe về nhà, Sở Thiên Dịch nhắc y ngày mai qua phòng hẳn nói chuyện, hai người sẽ bàn cụ thể về chuyến công tác lần này.

Vừa dứt lời, Sở Thiên Dịch đột nhiên không đầu không cuối nói thêm một câu: “Thôi, ngày mai em cứ ở nhà cho anh, nghỉ ngơi một ngày cho khỏe.”

Chu Thần tuy rằng chẳng hiểu sao tên địa chủ quen bóc lột nhân công tự dưng giác ngộ lí tưởng cách mạng, nhưng giả bộ không cần thì khác chi đứa ngốc, liền gật đầu cái rụp.

Mang theo hành lý về đến nhà, liền nhìn thấy Khương Phàm đang ôm Harry ngủ say sưa trên ghế sa lon.

Vừa đóng cửa, đã thấy hai cái đầu nhô dậy. Harry đã lâu không gặp chủ nhân đã quên bém mắt Chu Thần bấy lâu không chăm sóc nó, phe phẩy cái đuôi quanh móng liền vọt ra, xông tới chỗ Chu Thần đang đứng đối giấy mà liếm láp.

Chu Thần hắt xì hơi liền mấy phát *ảnh bị dị ứng lông động vật*, Khương Phàm mới kịp ôm Harry đang trong trạng thái cực kì kích động rồi sang chỗ khác.

Khương Phàm ôm Harry trong lòng bắt đầu soi Chu Thần, nhìn tới nhìn lui một hồi mới hắc hắc cười: “Chà chà, có vấn đề nha!”

46. Chương 46

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

“Có vấn đề gì?” Chu Thần cũng chẳng tin tên thần kinh thô Khương Phàm này có thể nhìn ra cái gì.

“Sắc mặt so với lúc đi tốt hơn nhiều, còn cười ngoác cả miệng nha.”

Chu Thần nghe xong liền thấy buồn cười: “Tớ phục nhất là mấy người có thể nhìn mặt đoán tâm,” nói xong vút cặp táp ra đây, vừa cởi quần áo vừa xem xét địa bàn nhà mình bị con heo Khương Phàm quấy phá thành cái dạng gì, “Được rồi, tớ thậm chí còn chưa được ngủ trong phòng mình... Tớ cảm giác như không phải mình mới rời nhà 3 hôm, mà đi 3 tháng rồi cơ ấy.”

Khương Phàm theo đuôi y cười giả lả: “Đừng đánh trống lảng nha chú em, mau báo cáo tình hình cho anh nào.”

“Có cậu đánh trống lảng ấy! Đi dọn giường khăn trải giường! Cậu là cái quái gì thế hả, phòng đã chuẩn bị sẵn thì không dùng, lại ngủ trên giường của tớ!”

“Nhưng mà chỉ mỗi giường này có mùi của cậu a~”

“Tới địa ngục đi!”

Khương Phàm rốt cuộc cũng bị Chu Thần đánh lạc hướng thành công, ôm một bụng oán giận đã tích tụ vì y đi công tác nhiều ngày, đến điện thoại cũng không biết đường mà gọi cho hắn.

Chu Thần lôi cổ Khương Phàm đi dọn dẹp phòng, đến nửa đêm mới có chút ra dáng cái phòng ngủ trước khi đi công tác. Xong việc thì đã mệt muốn chết, y đặt lưng một cái liền ngủ luôn.

Cứ tưởng sẽ dậy muộn, không ngờ lúc này mới đến sáu giờ, y ngồi dậy đi làm chút điểm tâm đơn giản, ăn xong thì không có việc gì làm, liền cùng Khương Phàm dắt chó đi dạo.

Dù là sáng sớm nhưng trong tiểu khu đã xuất hiện không ít người qua lại, đằng xa trên sân rộng có một nhóm người cao tuổi đang luyện Thái Cực Quyền.

Khương Phàm lấy khuỷu tay huých huých y, cười đến vô lại nói: “Kể cho tớ nghe lần này đi công tác có thu hoạch gì đi~”

“Có chuyện gì đâu?”

“Nhất định có! Chắc chắn có!”

“Hầy, được rồi, thật ra... lần này hẳn đối xử với tớ tương đối tốt.”

“Thế thôi sao?”

Chu Thần liếc sang chỗ khác, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

“Mềm lòng rồi nha!” Khương Phàm đột nhiên hưng phấn nhảy cẫng lên, “Tớ biết ngay mà!”

“Phản ứng kiểu gì vậy! Tớ có nói cái gì đâu?” Chu Thần chán nản, “Đừng có coi tớ như thằng ngốc, chỉ cần hẳn tỏ vẻ đáng thương liền lao đầu vào như thiêu thân!”

“Cậu chính là như vậy còn nói gì!”

Chu Thần triệt để ghen hòng.

“Có vẻ cậu thật sự hi vọng tớ với hẳn cùng nhau?” Mất một lúc mới trở lại bình thường, Chu Thần hỏi lại thẳng bạn.

“Tất nhiên!” Khương Phàm thấy Harry bị vòng cổ siết lại liền buông nó ra, “Dù sao cậu không phải của hẳn thì chính là của tớ.”

“Thúi lắm.”

“Cậu xem tớ chúc phúc cho hai người các cậu nhiều năm như vậy, lẽ đương nhiên là muốn một cái kết quả tử tế a!”

“Xì, trong lòng vui thấy mồ còn giả vờ.” Khương Phàm quay đầu lại tìm chó, phát hiện Harry đang chạy vòng quay một bạn Husky, nhìn kỹ thêm chút đột nhiên cảm thấy con chó kia đến là quen mắt, “Gặp qua ở đâu rồi thì phải...?”

“Hử?” Chu Thần cũng nhìn theo Khương Phàm, nhìn thấy bạn chó lập tức lôi kéo hẳn: “Lùi lại.”

“Ai da, thật khéo nhỉ.” Trương Hồng Tường nhàn nhã bước mấy bước dài đi tới, tiện tay dẫn Harry trở về.

“Nói trước cho anh biết, tôi không phải muốn gặp anh mới đi bộ ra đây nhé, nếu tôi biết anh ở đây, nhất định sẽ tránh cái giờ này ra.” Chu Thần quyết định không né tránh, bất đắc dĩ đành phải xoắn toẹt, miễn cho đối phương nói mấy câu làm y thổ huyết.

Sau sự kiện ký túc xá lần trước, y có ý trốn tránh Trương Hồng Tường, người này thật sự không đáng tin. Tuy rằng trở thành đối tượng động dục của một tên gay cũng không phải vấn đề gì lớn lao, nhưng cái loại tình huống này dù sao cũng rất xấu hổ; y hận không thể làm cho cái gã này biến mất, cơ mà hắn cứ không chịu biến đi? Thôi thì chính mình bốc hơi đi vậy...

Trương Hồng Tường vẫn như trước cười cười nói chuyện: “Vội cái gì nào, cứ như vậy dùng một cái vứt bỏ quan hệ của chúng mình, tôi sẽ tưởng là cậu còn thẹn thùng đấy ~”

Cái ếu gì! Chu Thần toàn thân nổi da gà.

Trương Hồng Tường nhìn thấy Chu Thần sáng sớm một thân lưu nhàn dật dờ đi dạo, nhịn không được nổi hứng trêu đùa y một chút. Quần áo trên người đối phương thật hợp, thoát nhìn không khác gì trai trẻ, làm cho hắn có cảm giác “cô vợ mới cưới đang không nhẽo.” Đối diện một Chu Thần nhìn thế nào cũng thấy vừa lòng, ánh mắt hắn liền dừng trên cái tay của y đang lôi kéo một nam nhân khác.

Hắn rất tự nhiên dật dờ đi tới, nhân lúc Chu Thần còn chưa kịp chứng tỏ sự trong sạch liền hôn lên mu bàn tay y: “Tôi vẫn luôn chờ một câu trả lời thuyết phục.”

Trả lời thuyết phục cái gì? Sao dạo này nghe được nhiều người nói câu này thế... (Anh Sở cũng nói =))

Khương Phàm thấy có thằng chán sống dám sờ tay Chu Thần của hắn, nhất thời nổi giận, lập tức đẩy Trương Hồng Tường ra, đoạt lấy tay Chu Thần chà chà xát xát, không kiêng nể ai quát ầm lên: “Tiên sư, bay bị nghiện sờ hả, về nhà mà sờ mẹ bay! Còn dám động chạm tới cậu ấy tao thề tao gọt chết mày!” (* : nạo, gọt. Chắc là đe dọa đến cái *bộ phận đàn ông* của Trương mặt dày:v) Hắn vừa nhớ ra cái tên cực kì ngứa mắt này là ai, không phải lần trước hắn và Chu Thần vừa xuống xe bus liền bị cái tên tự kỷ này quấy rầy sao!

Trương Hồng Tường có lẽ chưa bao giờ bị ai chửi kinh khủng như vậy, mặt nhất thời tái xanh.

Chu Thần mặc dù không ưa gì hắn, nhưng cũng hiểu được Khương Phàm phản ứng quá mức, đành kéo thẳng bạn một phen.

Không ngờ Trương Hồng Tường đang nhìn hai người chằm chằm, đột nhiên nở nụ cười, sắc mặt vẫn như trước xanh mét, tạo nên tổng thể có chút ghê rợn.

Chu Thần và Khương Phàm bị hắn cười đến lông tóc dựng đứng.

“Cậu chính là người lần đó mặc bộ đồ Minnie?” Trương Hồng Tường hỏi, “Mấy hôm trước mắng tôi qua

điện thoại cũng là cậu?”

“Đúng tao thì sao! Khương Phàm tao đây không sợ trời không sợ đất nhá!”

“Đã bảo sao lại quen mắt thế, lão bản của Đông Chi Vận...” Hấn như bừng tỉnh đại ngộ, nói tiếp, “A... dĩ nhiên là cậu...”

Nghe mấy lời này của Trương Hồng Tường, hai người Chu Thần nhất thời ngây ngẩn.

Chỉ thấy Trương Hồng Tường lấy điện thoại ra, ấn ấn mấy cái rồi nhấn nút gọi, nhìn như thật tùy ý.

“Tiểu Phan hả, anh hôm nay vừa vặn gặp cái cậu tên Khương Phàm đó... Ủ, đúng rồi, có trang điểm, khẩu khí cũng không nhỏ...”

Khương Phàm vừa rồi còn giương nanh múa vuốt vừa nghe đến hai chữ “Tiểu Phan”, nháy mắt mặt đã trắng xanh. (chết anh rồi, nó mách lẻo chồng anh =))))))

Trương Hồng Tường khinh khỉnh cười liếc Khương Phàm: “Anh đương nhiên biết cậu ta ở đâu, nhưng nói cho chú biết thì anh được lợi gì?”

Chu Thần đương nhiên không bỏ qua phản ứng của Khương Phàm, thức thời khẽ gọi nam nhân đang nghe điện thoại: “Trương tổng.”

Trương Hồng Tường thấy thế, quyết đoán dập máy.

“Con mẹ nó! Anh sao lại biết cái tên cầm thú kia!” Khương Phàm có vẻ không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Trương Hồng Tường chỉ vào điện thoại nói: “Phan Lạc là em họ của cháu trai bên ngoại nhà tôi.”

(*Nguyên văn là : Phan Lạc là em họ (bên nội) của con trai nhà cậu ba (em trai thứ hai của mẹ, cậu ba bên ngoại) của Trương Hồng Tường. Vì câu gốc vốn đã dài nên mình chỉ điều chỉnh 1 chút cho dễ hiểu còn vẫn giữ sự dài dòng như trước, có liên quan đến chap 47 a)

“Muốn nói người ta cầm thú...” Trương Hồng Tường nhìn từ đầu xuống chân Khương Phàm tỏ vẻ đánh giá: “Tôi thấy cậu còn giống hơn, miệng lưỡi Phan Lạc so với cậu còn sạch sẽ chán.”

Cái tên đó không nói gì liền cho người ta ăn đấm rồi, hấn không cầm thú thì ai cầm thú!

Khương Phàm cực khổ nghĩ thầm, đang yên đang lành bỗng dưng bại lộ, ánh mắt bắn ra hung quang nhìn

chằm chằm Trương Hồng Tường nói: “Anh nếu dám nói cho hần biết tôi ở đây...”

“Tôi là người không thích bị uy hiếp đâu, cậu trẻ ạ.”

Khương Phàm nháy mắt quay đầu, vẻ mặt đã biến sang trạng thái lấy lòng từ lúc nào: “Thần Thần, mời anh về nhà ăn bữa cơm nha?”

Đáng tiếc lời mời thất bại, Trương Hồng Tường nói hần đến giờ đi làm rồi.

Về đến nhà, Chu Thần phát hiện Khương Phàm như bị cháy mông, chạy tới chạy lui theo đuôi Harry gào khóc, hỏi hần rốt cuộc làm sao thì lại không chịu nói. Chu Thần cũng phát phiền lây, sau lại nhớ tới mấy tập tiểu thuyết Chu Giai đánh máy, liền đưa cho hần xem qua, vỗ về hần đôi chút cho bình tĩnh lại rồi ra ngoài.

Sáng sớm giăng co một hồi thế nhưng còn chưa đến chín giờ, hôm qua Sở Thiên Dịch đã cho y nghỉ một ngày nhưng vẫn nên đến công ty xem thế nào, sớm làm xong sớm thoát tội.

Đến nơi, y phát hiện phòng Sở Thiên Dịch mở cửa, bình thường nếu lão bản ở trong thì cửa sẽ đóng, mở cửa tức là hần không có ở đó.

Tò mò không biết hần đi đâu, y mang cái cốc đi lấy nước uống, lúc đi ngang qua cầu thang thoát hiểm liền nghe thấy tiếng người nói chuyện bên trong.

“A Dịch, em biết em sai rồi, em sẽ không bao giờ... không bao giờ đi tìm người khác nữa... không bao giờ để kẻ khác chạm vào em, em chỉ cần anh thôi...”

Thanh âm kia Chu Thần rất quen thuộc, bước chân đang đi bỗng ngừng lại. Y quay mặt hướng về phía cửa cầu thang thoát hiểm.

“Em sẽ không bao giờ... tùy hứng nữa, sẽ sửa tính xấu, không chọc anh giận nữa...”

Thanh âm non mềm còn mang theo giọng mũi, câu nào câu nấy đều làm cho người ta cảm thấy mỏng manh đáng thương.

“Anh muốn giữ Chu Thần lại bên người, em tuyệt đối không ngăn cản anh, em sẽ giúp anh giữ anh ta lại mà...”

Chu Thần cười khẩy, chỉ bằng cậu sao? Y rũ mắt xuống tự hỏi, vì cái gì Trần Á Huy còn xuất hiện ở nơi này, còn ra vẻ ta đây hiểu chuyện.

“Anh sợ anh ta rồi công ty sẽ mang theo khách hàng, gây tổn hại lợi ích công ty, nên mới chia tay em có phải không, em hiểu mà.”

Chu Thần nắm chặt chiếc cốc, cảm giác trong lòng bàn tay lạnh lạnh, hồi lâu cũng chưa nghe thấy Sở Thiên Dịch phản bác lại, như là đồng ý với Trần Á Huy. Tâm y bất chợt nguội lạnh.

“Không gạt anh, tôi đủ sức làm ăn riêng.”

“Phần lớn bạn hàng tôi đều có thể mang đi, nếu là khách hàng bên xây dựng, tôi có thể mang đi đến quá nửa.”

Nhớ tới lúc trước đã từng cường ngạnh nói ra mấy câu này, hiện tại chỉ muốn tát vào mặt mình, cảm giác bỏng rát từ đâu bốc lên đầu.

Nghiêng thân mình một góc nhất định, từ khe hở hẹp y nhìn thấy Sở Thiên Dịch ngồi ở bậc thềm cầu thang, Trần Á Huy chôn sâu vào trong ngực hắn.

Một bộ nồng tình mật ý đáng yêu làm sao!

Thì ra chia tay rồi đủ thứ chuyện đều là giả dối, chỉ vì muốn níu chân y, làm cho y từ bỏ ý định từ chức, không còn gây hại cho công ty. Xong xuôi sẽ quay lại cùng Trần Á Huy ám độ trần thương. *thông dâm =)))*

Trách không được còn bảo y hôm nay đừng tới...

Thật không hổ là gian thương, làm sao có chuyện chấp nhận lỗ vốn. Trong ngực đã có cỗ non phơi phới, tuổi trẻ tràn đầy, có lý nào hắn lại quay lại với loại cỏ dại mọc ven đường, sớm bị người ta phỉ nhổ như y!

Nói cái gì thích, cái gì yêu, đều là gạt người mà thôi... Buồn cười chính là y thế nhưng còn có thể tin là thật...

47. Chương 47

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Chu Thần cầm cốc trở về đến nơi thì phát hiện mọi người đều vội vàng chuẩn bị tham dự hội nghị thường

kỳ gì đó, không ai chú ý tới sự xuất hiện của y.

Lúc bước ra khỏi công ty, trong lòng y tràn đầy một thứ cảm giác gọi là thê lương. Không biết mười năm nay y cần cù làm việc rốt cuộc là vì cái gì, đến một người nhìn y cũng không có...

Y tới đây làm cái gì nhỉ, cái nơi này chẳng có gì giữ chân y, thôi thì cứ để lại cho tên Sở Thiên Dịch hỗn đản nào đó chôn cùng đi.

Chu Thần bẻ gãy thẻ nhân viên, ném vào thùng rác.

Này thì con mẹ nó ước với chả hẹn!

Đợi cho Trần Á Huy khóc hết nước mắt, Sở Thiên Dịch mới đẩy cậu ra, nhìn đối phương chỉ khoác tạm chiếc áo đơn bạc bên ngoài bộ quần áo bệnh nhân, có chút bất đắc dĩ mở miệng: “Trở về đi, đừng làm cho người nhà lo lắng.”

“Anh không cần em nữa sao?” Trần Á Huy nâng đôi mắt sưng đỏ lên, cắn môi hỏi hẩn.

Sở Thiên Dịch không trực tiếp trả lời, chỉ giúp cậu khoác lại áo, cài khuy cẩn thận rồi lôi người đứng lên: “Anh không biết em nghe ở đâu chuyện Chu Thần sẽ cướp khách hàng, làm tổn hại lợi ích công ty này nọ, anh cũng không muốn biết... Nhưng có thể khẳng định với em một chuyện, tâm tư của em dành cho anh, coi như uống phí.” Sở Thiên Dịch nhìn thẳng vào Trần Á Huy, “Em đã từng nói, không có ai chịu chờ đợi anh, hiện tại anh có thể nói cho em hay, Chu Thần chính là người này.”

Cho dù Chu Thần có đôi khi xấu tính, nhưng nếu không có y, công ty của hẩn cũng không thể kinh doanh ổn định đến mức này. Quả thật có không ít cơ mật của công ty đều nằm trong tay người kia, nhưng bản thân hẩn cho tới bây giờ vẫn chưa một lần hoài nghi.

Nhiều năm như vậy trôi qua, hẩn dù chưa cho Chu Thần yêu thương mà y muốn, nhưng toàn bộ tín nhiệm của hẩn đều đặt cả trên người đối phương.

Hiện tại ngẫm lại, đáng lẽ ra hẩn đã nên sớm trân trọng phần tín nhiệm tuyệt đối ấy hơn nữa; nếu thế thì hẩn cũng sẽ không đợi đến bây giờ mới hiểu được không có tình cảm nào đáng quý hơn sự tin tưởng đó.

Trần Á Huy cúi đầu không nói lời nào, Sở Thiên Dịch hạ giọng thật thấp đáp lại sự yên lặng của cậu: “Thực xin lỗi.”

Trần Á Huy đẩy Sở Thiên Dịch ra, hét lên: “Tôi không thèm xin lỗi của anh! Tôi còn lâu mới tin kẻ đó yêu anh nhiều hơn tôi!” Quát thét xong liền chạy xuống cầu thang, cũng không cần biết hiện tại mình ở tầng bao nhiêu.

Sở Thiên Dịch xuất thần hồi lâu, mới xoay người lại.

Đi cầu thang lên lầu, hắn nhìn đến một cánh cửa để hé, không hiểu sao khe hở này khiến cho hắn thật để ý, không đầu không đuôi mà nhìn nó hồi lâu.

Chu Thần trên đường lái xe trở về tâm tình ngày càng trầm trọng; mười năm quá khứ tưởng rằng sắp buông ra được, không ngờ lại bị Sở Thiên Dịch đâm cho một nhát. Trong lòng y lúc này không thể chỉ đơn giản dùng hai chữ “thất tình” là có thể biểu đạt.

Y nhiều năm như vậy yêu hắn, rốt cuộc bị đục khoét đến không còn gì.

Dừng xe trước gara, y không muốn vào nhà, nhớ đến khuôn mặt Khương Phàm lúc bị Trương tổng châm biếm, y thật chẳng có ý định khiến cho thằng bạn phải lo lắng thêm.

Thế nên liền gục xuống vô lăng mà nghĩ ngợi, mãi cho đến khi trời tối mới thở dài một hơi mà đi lên lầu.

Vốn đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đợi Khương Phàm cười nhạo, đến lúc y mở cửa ra lại giật mình hoảng sợ. Bên trong là một mảnh hỗn độn, y như hiện trường mấy vụ án vẫn chiếu trên TV.

Lúc y hồi hồn lại, việc đầu tiên nghĩ đến là gọi cảnh sát. Thời điểm tìm được điện thoại, y chợt phát hiện trên bàn trà bày ra một tờ giấy viết mấy chữ to tướng rồng bay phượng múa: “Biến thái bắt tởm đi rồi!”

Cái này là biến thái mang Khương Phàm đi... hay biến thái chính là Khương Phàm?

Vị đại hiệp nào dừng cảm vậy a? Định vì dân trừ hại hay là cưỡng đoạt dân lành a?

Lọt vào trong tầm mắt y còn có bộ trà cụ vỡ tan nát thành từng mảnh nhỏ, đến cả ruột gối đầu của y cũng bay ra tận đây. Ai da, chiến đấu dẫm máu a.

Vẫn còn may Harry không bị hù dọa, hình như còn có chút khoái căn phòng như bãi chiến trường, lăn tới lăn lui trên chiếc chăn xơ xác dưới đất, quay quay đuổi theo cái đuôi.

Chu Thần quyết định gọi điện cho Trương Hồng Tường, bên kia vừa nghe giọng y là bắt đầu tròng cười tự kỷ như mọi khi, tâm tình rõ ràng không tệ: “Tôi biết là cậu không cự tuyệt được tôi đâu mà.”

“Đừng có sửa nhảm, anh đem Khương Phàm đi đâu rồi?!”

“Hử? Cậu ta á? Làm sao tôi biết?”

“Đừng có giả vờ, cái đứa em họ vân vân mây mây của anh bắt Khương Phàm đi rồi phải không?”

“A?” Trương Hồng Tường nghĩ nghĩ, “Tiểu Phan nhanh tay ghê nhỉ... Bất quá tôi không có bán đứng bằng hữu của cậu, chẳng qua Tiểu Phan biết tôi sống ở đâu, nó chỉ cần gọi vài cuộc điện thoại là có thể tìm được người trong tiểu khu bên cạnh.”

“Anh giúp tôi hỏi hần xem hần mang Khương Phàm đi đâu được chứ? Đồ dùng trong nhà tôi cũng phải tìm hần đòi tiền.”

“Khụ, cái này hơi khó a, thằng nhóc Tiểu Phan kia tính tình rất khùng khiếp, cậu đừng mong ông chủ Đông Chi Vận kia kiểm chế được nó, hần so với Tiểu Phan vẫn là không cùng đẳng cấp a.”

Bên kia nghe Chu Thần thở dài một cái đầy ý vị, vội vàng nói thêm: “Cậu yên tâm, Tiểu Phan dù có tàn nhẫn chút, nhưng chưa bao giờ giết người a.”

Con mẹ nó, thế này mà là an ủi sao?!

Chu Thần cúp điện thoại, nhớ tới lần trước Khương Phàm suốt đêm trốn đi, nhưng vẫn là từ nhà mình trốn tới, không biết liệu có bị người ta ép buộc quay về chỗ đó hay không.

Lái xe khoảng 120 dặm mới đến được nhà Khương Phàm, y thở hổn hển mấy hơi rồi bắt đầu đập cửa.

Một nam nhân ra mở cửa, nửa người trên trần trụi nhẵn bóng, phía dưới quấn một chiếc khăn tắm, mặt lạnh tanh nhìn Chu Thần.

“Đây không phải... nhà Khương Phàm sao?” Chu Thần không biết phải nhìn đi đâu, người này thoạt nhìn tuổi không lớn, nhưng khí thế ổn trọng có thể so với đàn ông ở tuổi bốn mươi, nhất là trên người còn... rất nhiều vết cào? Và... dấu răng...?

“Đúng là nhà hần, anh chắc là Chu Thần? Yên tâm, hần không chết được.” Giống như vừa hứa hẹn với y điều gì trọng đại, người kia còn đeo nguyên một bộ mặt ngày tận thế, dứt lời đóng sầm cửa lại.

Lực đóng cửa không nhẹ, làm Chu Thần một trận ù tai.

Khương Phàm lần này có lẽ đã chọc phải người không nên chọc rồi, Chu Thần tự cảm khái năng lực y kém cỏi, biết được Khương Phàm còn sống cũng không thể không coi như xong chuyện.

Lúc đầu y phóng đến với tốc độ chóng mặt, có lúc lên đến 20 dặm một giờ, làm tài xế taxi phía sau không nhìn được lên tiếng chửi bậy, hiện tại lái xe về chậm hơn rất nhiều.

Khi đồng hồ chỉ tốc độ lên đến 3 dặm một giờ, Chu Thần bỗng thấy lòng thất lại.

Ban đầu vốn bị kích thích ít nhiều, liều một hơi muốn đem Khương Phàm lôi về, để còn có người nói chuyện, hiện tại chỉ có một mình y, cần một thằng bạn nghe mình lải nhải cũng không có, trơ trọi ở nơi này, thật sự mệt muốn chết...

Xoay vô lăng theo hướng ngược trở lại, y dứt khoát lái xe đến quán bar của Khương Phàm.

Phục vụ của quán nhận ra y, giới thiệu với y vài loại rượu hần mới pha chế được. Chu Thần từ lượng không tồi, nhất định phải thử một ly.

Ngồi bên cạnh quầy bar, thân người mảnh khảnh lấy tư thế liêu nhân mà hút thuốc, uống đủ các loại rượu nặng trên quầy, dáng vẻ như thể rất tự nhiên mà chọc người chú mục.

Một ngày chưa có hạt cơm nào vào bụng lại uống đến hỗn loạn, sau mấy chén đương nhiên là đổ gục, dạ dày sôi lên sùng sục, đầu óc không còn mấy tỉnh táo nữa.

Nếu không nhờ cậu phục vụ giúp từ chối vài người, y hiện tại không chừng còn chẳng biết mình trôi đến chỗ nào.

Thấy Chu Thần có vẻ quyết tâm uống đến say mềm, cậu phục vụ ngăn được kẻ nào thì ngăn, ngăn không được cũng đành tùy ý họ.

Uống đến mức tình cảm trong lòng muốn trào ra, trong đầu toàn suy nghĩ chuyện không đâu. Y nhớ tới Lam Đông Đông dính vào miệng thầy giáo Loan vẻ mặt hạnh phúc, lại nhớ tới tên Khương Phàm không khi nào khiến người khác hết lo cũng có người trong nhà cường bạo, nhớ đến Harry còn có con cưng của Trương Hồng Tường bồi, lại nhớ Sở Thiên Dịch cùng Trần Á Huy bên kia cánh cửa ân ân ái ái... Thật khó chịu muốn chết.

Y gục mặt xuống bàn, cảm thấy trên cổ tay áo có chút ẩm ướt từ lúc nào.

“Ai u? Còn nói không để ý đến thời gian biểu của tôi hử, làm sao mà tin được cậu đây?”

Chu Thần nghe thấy một âm thanh thật quen thuộc, tuy rằng theo bản năng lập tức nổi lên cảm giác chán ghét, nhưng thế quái nào mà hần luôn xuất hiện đúng lúc như vậy?

Chu Thần mở mắt, nhìn đến khuôn mặt gợn đôn của Trương Hồng Tường kia ở rất gần; người nọ đang cúi người nhìn y.

Y chậm rãi hạ thấp chiếc ghế nhỏ, đưa tay ôm lấy Trương Hồng Tường, đầu tựa trên vai đối phương, nhẹ nhàng nói: “Quên đi, chúng ta sống chung vậy.”

48. Chương 48

Edit: Thanh Thanh

Beta: Tiểu Viên

“Cậu nghĩ thông suốt rồi?” Trương Hồng Tường cười ngoác miệng, tay vẫn còn đặt trên lưng Chu Thần, nâng người lên ôm chặt vào ngực. Hắn nghiêng đầu, ngoắc tay với người đang đi tới bên cạnh, “Đem xe của tôi đỗ trước cửa quán.”

Đứng lên rồi, Chu Thần mới phát hiện rượu đã bắt đầu xộc lên đầu; y đẩy Trương Hồng Tường ra rồi chạy thẳng vào toa lét, đóng cửa lại bắt đầu nôn.

Bao nhiêu rượu uống vào sau một trận nôn đã thành lãng phí; hiện tại ngoại trừ đầu đau như búa bổ, y chỉ cảm thấy nhức mỗi khắp người.

Cố sức vịn vào bồn rửa tay, đến cả hình dáng chính mình trong gương cũng trở nên mơ hồ, nhưng y vẫn nhận ra điều mình vừa nói lúc này hoàn toàn không ổn; tự dừng trong lúc xúc động thế nào lại hồ đồ sửa nhảm như vậy, trong nhà chẳng phải đã có nữ nhân so với sư tử còn hơn ba phần kia sao, giờ rước về thêm một ông giới này y làm sao hầu hạ nổi...

Lúc lên xe y ngửa đầu tựa lưng vào ghế, hoàn toàn tỉnh táo nhưng một câu cũng không ra khỏi miệng.

Trương Hồng Tường hỏi y giờ về nhà ai. Chu Thần miễn cưỡng nhếch miệng, tạo khẩu hình “tôi.”

Phỏng chừng là đối phương đã hiểu ý, thân thể y ép sát vào lưng ghế theo quán tính, Chu Thần trong choáng váng cảm giác được ô tô đang chuyển bánh.

Trên đường, mong muốn duy nhất của Chu Thần chính là Trương Hồng Tường làm ơn có nhân tính một chút, lái xe đừng có đánh văng nữa, tiện thể hạ thấp ghế ngồi của y xuống, có thể cho y mượn cái áo khoác cho đỡ lạnh thì càng tốt.

Thế nhưng tác dụng của rượu thực sự quá mạnh, y mê man đến mức cả người cũng không muốn động đậy, ngay cả nói cũng không muốn nói.

Xe chậm rãi giảm tốc độ rồi ngừng lại. Người nọ dìu y xuống xe, đi được mấy bậc thang thì đột nhiên dừng bước.

Chu Thần tựa trên người Trương Hồng Tường, cực kỳ không tình nguyện hé mắt ra, rồi nhắm tịt ngay lại.

Chỉ liếc qua cái bóng liền biết là-ai-đấy rồi; cũng không hiểu sao sắp lớn lại rảnh rỗi quá vậy, ban ngày đã đàn diu với thằng nhóc con, buổi tối còn có thời gian mò đến nhà mình?

Điện thoại di động của Chu Thần vẫn tắt máy, Sở Thiên Dịch không tìm được người, không thấy được người nọ làm hắn có một cảm giác lo lắng khó giải thích. Không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn, ngay sau khi tan sở hắn liền chạy đến dưới nhà Chu Thần trồng cây si.

Không ngờ rằng đứng chờ đến nửa đêm lại nhìn thấy cảnh tượng như hiện tại.

Hắn đi đến gần, phát hiện sắc mặt Chu Thần phiem hồng, lại còn nồng nặc mùi rượu, chân mày vô thức nhíu lại, hỏi: “Sao lại say thành thế này?” Nói xong bất giác muốn đem người ôm lấy.

Trương Hồng Tường nghiêng người, đúng lúc ngăn trở tay Sở Thiên Dịch, nói: “Tôi đã nhận lời cậu ấy rồi.”

Sở Thiên Dịch không hiểu gì, nhìn nhìn chiếc chìa khóa xe dò xét: “Anh nói thế nghĩa là sao?”

“Nghĩa trên mặt chữ,” Trương Hồng Tường cố ý xoay người ôm Chu Thần vào trong ngực, còn bỏ thêm một câu: “Chính miệng cậu ấy nói, muốn sống chung với tôi.”

Trương Hồng Tường to gan dám nhân cơ hội chiếm tiện nghi, Chu Thần nghĩ thầm, ta mà có thể động đây thì nhà người đã cút sang châu Úc chơi với kangaroo rồi.

Bốn phía chìm trong im lặng, một lúc lâu sau y mới nghe thấy Sở Thiên Dịch nói: “Anh nghĩ tôi sẽ tin anh sao?”

Chu Thần đột nhiên muốn cười, từ lúc nào Sở Thiên Dịch lại có niềm tin mãnh liệt đối với y như vậy?

Vốn định trả đũa tên họ Sở này một chút cho hả giận, nhưng đầu óc choáng váng làm y cũng lười mở miệng, đành giật giật áo Trương Hồng Tường ý bảo hắn mau đỡ mình vào nhà.

Sở Thiên Dịch cũng nhận ra Chu Thần khó chịu, liền đi theo sau lên lầu.

Khi Chu Thần mở cửa ra, Trương Hồng Tường vốn cũng muốn vào theo nhưng lại bị Sở Thiên Dịch lôi ra ngoài.

Hai người đứng ngoài cửa bắt đầu tranh cãi.

Dạ dày cuộn cuộn lên, Chu Thần cố bỏ ngoài tai tiếng ầm ĩ của họ, đá văng cửa chạy ào vào trong phòng tắm.

Nôn ra vài lần, đến khi y thấy đỡ hơn một chút, bên ngoài đã trở nên im ắng.

Khi y đang nằm trên giường tự kiểm điểm, sau này không được nói năng bậy bạ còn rước họa vào thân, bỗng dưng truyền đến tiếng đập cửa.

“Chu Thần, em sao rồi, mở cửa ra cho anh xem.”

Đó là giọng của Sở Thiên Dịch, còn có vẻ hơi sốt ruột.

Chu Thần cong cong khóe miệng, không biết Sở Thiên Dịch làm thế nào đuổi tên phiên toái Trương Hồng Tường đi mất, chẳng qua nghĩ đến việc gã họ Sở bị nhốt ngoài cửa cả đêm, tâm tình y liền tốt lên trông thấy, vài giây sau đã ngủ ngon lành.

Sở Thiên Dịch gõ cửa đến rã cả tay cũng không thấy người đến, càng thêm sốt ruột. Hắn rất sợ Chu Thần mê man rồi ngã đập đầu vào đầu đó thì nguy to.

Lòng vòng ở ngoài một hồi lâu cũng không nghe thấy thanh âm gì từ bên trong, biết lo lắng sưng cũng vô dụng, hắn bèn cầm rễ ngay trước cửa.

Chu Thần ngủ say như chết, một đêm vô mộng.

Y từ trên giường đứng dậy, theo thói quen gọi Khương Phàm mấy lần, thẳng đến khi nhận thấy cảnh tượng lộn xộn trong phòng liền nhớ ra, Khương Phàm bị người ta bắt đi rồi.

Chu Thần ngồi xổm xuống, vừa xoa xoa Harry vừa lẩm bẩm: “Sau khi chủ nhân chân chính của mày trở về, đêm mày đi thì tao biết làm sao giờ?” Nói xong liền hắt xì một cái, “Thôi đi thì đi, hắt xì — tao không chăm lo tốt cho mày được...”

Sở Thiên Dịch nghe thấy âm thanh từ trong nhà truyền ra, gần như lập tức tỉnh táo lại. Cánh tay nửa ghé vào sát cửa đã tê cứng, hắn vừa gõ cửa vừa xoa bóp tay chân.

“Nhân viên giao sữa đến à?” Chu Thần gãi gãi đầu, mở cửa.

Nhìn thấy Sở Thiên Dịch, ký ức đêm hôm trước tua lại trong đầu rõ ràng như chiếu phim trên màn ảnh, y biến chuyển thân sắc trên mặt mấy lần, cuối cùng quyết định đuổi người đi, nhưng không ngờ hắn lại tự mình xông vào.

Phóng tầm mắt đến mớ hỗn độn trong phòng, Sở Thiên Dịch lập tức cầm lấy tay y hỏi dồn: “Em có sao không, đụng đầu vào đâu thế?”

Chu Thần chữi thăm một tiếng, người này đóng kịch thật giỏi a, giả vờ lo lắng mà y như thật.

“Không có gì, bãi chiến trường này là Khương Phàm phá, không phải tôi.”

Sở Thiên Dịch bây giờ mới yên tâm, lúc mở cửa vào thấy một màn hỗn loạn trong phòng, tim hần thiếu chút nữa nhảy bổ khỏi lồng ngực. Khương Phàm thực sự là một nhân vật nguy hiểm, phá phách thế nào mà không khác gì hiện trường án mạng như thế này?

“Hôm qua em đã đi đâu? Anh tìm em suốt cả ngày.” Sở Thiên Dịch thấy Chu Thần khom lưng dọn dẹp nhà cửa, cũng leo đẹo theo sau phụ giúp.

“Không phải anh đã thấy hết rồi đó sao?”

“Em đi gặp Trương Hồng Tường?”

“Đúng.” Chu Thần thấy tờ giấy Phan Lạc lưu lại trên bàn trà, đưa tay cầm lên định đem vứt. Tay còn chưa kịp thu về liền bị người nắm lấy.

“Chu Thần, nói rõ ràng cho anh, hôm qua đã có chuyện gì xảy ra?” Vì sao Trương Hồng Tường lại nói như vậy, quan trọng hơn là... Chu Thần không hề phủ nhận.

“Anh còn chưa nhìn ra sao?” Chu Thần rút tay về, ngả bài, “Tôi có người yêu mới rồi.”

“Em đùa kiểu này không vui chút nào đâu.”

“Dĩ nhiên, tôi không đùa.” Chu Thần ngẩng đầu nhìn thẳng vào Sở Thiên Dịch; y muốn cho đối phương thấy sự kiên quyết trong mắt mình, nhưng trước đó lại thấy biểu tình vô cùng kinh ngạc của hắn. Y nhìn không được nở nụ cười: “Mẹ nó, nếu nói là tôi không thích anh thì đúng là trò đùa, đến tôi cũng thấy buồn cười. Tôi đổi cách nói vậy,” Chu Thần chỉ vào chiếc xô pha vừa được thu dọn sạch sẽ, ý bảo đối phương ngồi xuống, rồi tiếp lời: “Vợ tương lai của tôi đã sốt ruột lắm rồi, chúng tôi sẽ kết hôn sớm thôi.”

Y thấy Sở Thiên Dịch muốn nói gì đó, lập tức xua tay ngăn cản đối phương rồi nói tiếp: “Lần này là thật, là thực tế. Anh không cần miễn cưỡng bản thân phải thích tôi nữa.”

“Em nói thế nghĩa là sao?” Sở Thiên Dịch kéo Chu Thần qua, ôm đối phương trong vòng tay của mình, sắc mặt dần dần âm trầm: “Anh có bao giờ miễn cưỡng chính mình đâu? Hay là em căn bản vẫn còn chưa tin anh?”

Chu Thần giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, ngược lên trần nhà nói: “Đương nhiên là tôi tin anh.” Chỉ là ngữ khí nghe thế nào cũng có chút khinh thường.

Sở Thiên Dịch nắm lấy tay Chu Thần nỉ non: “Em đừng bỏ rơi anh như vậy được không...”

“Tha thứ cho anh, anh nhất định sẽ bồi thường cho em, hãy cho anh một cơ hội.”

“Giữa ban ngày ban mặt đừng có sến sẩm như thế, tôi nổi hết cả da gà rồi.”

Sở Thiên Dịch kéo y sâu vào trong lòng, hai cánh tay siết chặt, thì thào: “Đây là làm sao vậy...” Hắn phát hiện hắn càng gắng sức nỗ lực, Chu Thần lại cách hắn ngày càng xa.

Rõ ràng cảm giác được quan hệ đã có chút chuyển biến tốt đẹp, nhưng một khắc sau liền phát hiện là hắn hiểu lầm. Cái tính cách lúc nắng lúc mưa này của Chu Thần, đôi khi trông có vẻ hài lòng nhưng trên thực tế là bị chọc tức, đôi khi lại khó chịu chính bởi vì quá mức vui vẻ.

Hắn không muốn phải chờ đợi hàng tiếng đồng hồ trong đêm thu lạnh lẽo, sau lại thấy Chu Thần thân thiết với nam nhân khác, thế nhưng hắn biết mình không có tư cách xen vào.

Hắn cũng không hy vọng y đối xử với mình như Trương Hồng Tường bị nhốt ngoài cửa, thế nhưng hắn không muốn lưu tâm việc này.

Giả vờ không lưu tâm nhưng kết quả lại càng thêm để ý.

Nghe thấy Chu Thần nói tình huống hiện tại là y muốn kết hôn, là y có người yêu mới, hắn có cảm giác như tim mình bị móc ra rồi bị người hung hăng giẫm đạp.

Hắn cảm thấy Chu Thần bên cạnh đang nói gì đó, nhưng hắn không nghe nổi nữa, hồn vía như bay mất hút. Có lẽ do ngày hôm qua muốn gặp Chu Thần quá, chưa kịp ăn cơm đã vội đứng chờ dưới lầu từ chiều, có chút đói bụng.

“A, sao người anh nóng quá vậy! Ê này!” Chu Thần sờ sờ trán Sở Thiên Dịch, phát hiện nhiệt độ cao bất thường, lại nhớ tới đối phương ở ngoài cửa ngày người cả đêm.

“Mẹ nó... Anh muốn hành tôi đến chết phải không!”

Chu Thần dìu hắn vào phòng ngủ, nhét người vào ổ chăn, tỉ mỉ đắp cho kín. Y xoay người đi lấy thuốc hạ sốt, rót nước giúp Sở Thiên Dịch uống vào, rồi vỗ vỗ mặt đối phương.

“Bao lâu rồi chưa sinh bệnh mà bây giờ lại lăn đùng ra là thế éo nào...” Chu Thần gần như phát điên, cào cào tường: “Ông trời ơi, ông thực sự chẳng thương xót con tí nào sao, rõ ràng con mới là kẻ thất tình số phận cực kỳ hẩm hiu a!”

Sở Thiên Dịch bị ôm cũng giống như lúc say rượu, đều làm Chu Thần triệt để bó tay.

Lúc đang ôm thì đeo bám người ta như con sam, hết bệnh rồi lại giả vờ chơi trò mất trí nhớ.

Bị ôm lại không đi bệnh viện cứ muốn cố gắng gượng, nói dễ nghe thì là con người kiên cường, nói khó nghe thì chính là nhất gan sợ bị chích đau.

Hắn đã từng nói, thấy kim tiêm nhỏ xíu chọc vào da mình như vậy, không bằng bảo bác sỹ lấy dao đâm hắn một phát còn thoải mái hơn.

Chu Thần gọi điện thoại đến công ty, giúp Sở Thiên Dịch nói rõ lý do với thư ký Lâm, sau đó ngồi ở bên giường nhìn người kia mồ hôi thấm đầm hai bên thái dương, chờ ra.

Kỳ thực ngày hôm qua y điên cuồng chạy đi tìm Khương Phàm như vậy, chỉ là vì Khương Phàm nhất định sẽ nói với y rằng: Cái tên gốc Sở Thiên Dịch kia cậu còn chưa hiểu rõ sao! Hắn có thể thay đổi người yêu một lần lại một lần, nhưng tuyệt đối sẽ không cùng một lúc bắt cả hai tay! Hắn có thể biểu lộ cự tuyệt ngay trước mặt cậu, nhưng tuyệt đối sẽ không ngấm ngấm lừa dối cậu...

Y muốn tìm Sở Thiên Dịch ba mặt một lời cho ra nhẽ, nhưng rốt cuộc không biết dựa vào cái gì để chất vấn hắn.

Trong thâm tâm y thực mong muốn mình có thể không tin tưởng gã gốc này, nhưng kết quả vẫn làm người thất vọng.

“Tôi thực sự là so với bố mẹ anh còn quan tâm anh nhiều hơn...” Dùng khăn mặt nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên mặt đối phương, y đi tới bên cửa sổ kéo rèm, tựa trên chần song nhìn hình dáng cao lớn trên giường, thở dài một hơi thật sâu.

Y còn muốn giận đối Sở Thiên Dịch thêm một chút, nói y vừa muốn cùng nữ nhân kia kết hôn, lại vừa đi ngoại tình với Trương Hồng Tường, nếu Sở Thiên Dịch không thấy xấu hổ có thể cho hắn làm người thứ tư. Kế hoạch âm hiểm như thế còn chưa được thực thi đã bị tiêu diệt từ trong trứng nước... Đây là thế nào a.

“Chu Thần... Chu Thần.”

“Tới đây, muốn uống nước à?”

“Muốn em.”

“Hả?” Đã hơn mười năm rồi, cuối cùng hắn cũng gỡ thủ đoạn mới sao?

49. Chương 49

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Chu Thần đứng ở đầu giường, có chút buồn cười cúi đầu nhìn hấn: “Gì cơ? Anh nhắc lại xem nào?”

Ánh mắt Sở Thiên Dịch mơ hồ, giống như kiệt lực in bóng dáng y vào đáy mắt, cuối cùng có vẻ không chịu nổi nữa, mệt mỏi nhắm mắt lại: “Anh muốn em.”

“Ha, tôi không nghe lắm chứ,” Chu Thần cầm khăn mặt tối hung hăng chà chà khắp mặt hấn, “Người nhỏ nhỏ vậy mà lá gan to ghê nha.”

Sở Thiên Dịch bị chà xát đến đau, hai hàng lông mày nhíu lại thành một đường, giữ chặt bàn tay đang tha hồ chà đạp mặt hấn kia, vừa không chế lực liền cảm thấy trên người nặng trĩu.

Chu Thần một tay đặt trên người hấn, một tay chống ở mép giường, vẫn duy trì tư thế mệt mỏi chết đó, nhìn xem Sở Thiên Dịch rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Sở Thiên Dịch đột nhiên mở to mắt, tựa hồ nở nụ cười, vươn hai tay đẩy vào hai bên nách y.

Chu Thần chống đỡ không được, trực tiếp nằm úp sấp trên người hấn, cách một lớp chăn đè lên người nọ.

Chiều này học ai vậy?

“Tốt thôi, không phải tôi muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà lần tới đâu nha, là anh ép tôi đấy...” Chu Thần dịch người, mặt hướng xuống phía hông Sở Thiên Dịch, vươn một bàn tay đặt lên mặt hấn, dọc theo đường cong khung xương chậm rãi trượt xuống, “Nhưng mà, ai muốn ai còn chưa biết đâu...” Ngắt véo sờ soạng cảm Sở Thiên Dịch, y bày ra nguyên một bộ ngả ngớn.

Chu Thần xoay người đè lên Sở Thiên Dịch, cúi đầu xuống chạm mạnh vào môi đối phương, cảm giác người nọ nóng đến dị thường, không nhịn được mà quyết tâm làm tới.

Hơi thở khô ráo lướt qua trên mặt, y gần như có cảm giác đây là lần đầu tiên hai người hôn nhau.

Nhưng y vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên hôn trộm Sở Thiên Dịch, lúc ấy y còn chưa cao như bây giờ, hồi hộp quá nên chỉ hôn tới cái cằm của người ta.

Mắt hơi nhắm lại, lần đầu tiên thử vươn đầu lưỡi, giúp đôi phương làm trơn môi dưới, thấy vẫn sóng yên bể lặng y cũng chẳng nề hà gì nữa.

Có lẽ hôn môi thật sự chuyên chú, y không hề hay biết tay Sở Thiên Dịch đã quấn lên người y từ lúc nào, một đường không gặp trở ngại gì mà tự tung tự tác.

Đến khi Chu Thần vỡ lẽ, đôi tay kia đã xử lí xong quần áo mà vuốt ve lưng y.

Đợi chột dạ xong, y đương nhiên đã bị người đè ở dưới.

Sở Thiên Dịch mặt hơi ửng hồng, mím môi nhịn cười nói: “Em không nên không cần phân biệt lớn nhỏ như thế.”

Chu Thần sững sốt, lên gối trụng bụng Sở Thiên Dịch, người nọ bị đau, nằm úp sấp trên giường, còn chính mình lăn xuống, nhanh chóng thoát khỏi trận địa: “Lớn nhỏ cái c** ấy, đồ điên nhà anh nằm yên đó bệnh đi!”

Tức chết mất, lại bị đùa giỡn!

Y cảm thấy được mặt y bây giờ chiên trứng cũng không phải vấn đề, đỉnh đầu y còn phun ra hơi nước kìa.

Quay đầu lại nhìn một cái, Sở Thiên Dịch đã yên yên ổn ổn nằm sấp trên giường, hô hấp vững vàng.

Hừ, giả chết thật mau!

Chu Thần đi ra ngoài rót nước, tiếng chuông điện tử kiểu cũ ở đâu vang lên. Y nhận ra đó là chuông điện thoại của Sở Thiên Dịch, nhìn đối phương đã muốn ngủ đến bất tỉnh nhân sự, đành phải thò tay vào túi áo khoác người nọ lấy di động ra.

Vừa nhìn vào dòng tên hiện trên màn hình, y đã vội tiếp máy.

“Bác sĩ Hạ phải không ạ, chào anh, vâng, tôi Chu Thần đây. Anh ta... Anh ấy bị ốm, hiện đang nghỉ ngơi, có chuyện gì anh cứ nói cho tôi, tôi sẽ chuyển lời ngay khi anh ấy tỉnh lại.” Nghe được đầu dây bên kia nói chuyện, Chu Thần nhăn mày, bàn tay cầm điện thoại đổ mồ hôi, “Cái gì?! Được rồi, tôi lập tức tới ngay, bệnh viện 05 phải không?”

Cúp điện thoại, Chu Thần quay đầu nhìn Sở Thiên Dịch, phát hiện người nọ vẫn ngủ say sưa, khóe miệng còn hơi cong lên. Nhìn đối phương mang dáng vẻ thỏa mãn như vậy mà say ngủ, y thật không nỡ đánh thức hắn dậy, trong lòng lại ần ần đau.

Để lại mảnh giấy dán trên cốc nước, nói cho hấn hay y có việc phải ra ngoài chốc lát, dặn hấn khi tỉnh dậy thì ở nhà chờ y.

Y cầm tạm áo khoác liền chạy ra cửa.

Lúc lái xe trên đường y mới phát hiện tiết trời đã cuối thu từ bao giờ, lá vàng rơi rụng dọc hai bên đường.

Trời cao mây trắng, nhiệt độ không quá cao, gió từ ngoài cửa ô tô không đóng lùa vào hơi se lạnh.

Cuộc điện thoại vừa rồi là từ viện dưỡng lão gọi tới, mẹ của Sở Thiên Dịch trước giờ vẫn sống tại đó, được bác sĩ Hạ tận tình chăm sóc.

Bác gái từ ngày tận mắt nhìn thấy chồng mình bị nghiền nát dưới bánh xe liền mắc bệnh trầm cảm.

Sở Thiên Dịch không có cách nào để mất đến bà 24/24 nên đành đưa mẹ vào viện dưỡng lão, mời bác sĩ cùng y tá tốt nhất đến trông nom, bản thân hấn cũng thường xuyên đến thăm bà.

Đã nhiều năm trôi qua, bệnh tình của bà dường như không thể có chuyển biến gì tốt đẹp.

Vừa rồi bác sĩ Hạ gọi điện thông báo cho y hay, bà bẻ gãy chiếc thìa, dùng đoạn gãy sắc bén tự cắt cổ tay mình, may mắn phát hiện ra kịp thời, đã đưa bà đi chạy chữa.

Khi đến được dưới lầu bệnh viện, đầu óc y đã rối như tơ vò. Muốn gọi cho Sở Thiên Dịch, nhưng lại nghĩ người nọ ngủ yên ổn như vậy, thôi thì lúc gặp lại hấn rồi nói cũng không muộn.

Y đứng chờ bên ngoài phòng mổ thì gặp cô y tá vẫn chăm sóc dì Sở, cô bé kia đưa cho y một tập giấy, giải thích cho y hay đây là thành quả của công việc người bệnh gần đây rất thích làm.

Chu Thần hỏi cô, bệnh tình của dì Sở từ khi nào mà nghiêm trọng như thế, cô y tá trả lời bà vẫn thường xuyên làm ra mấy hành động tự hại mình thế này.

Bình thường con ruột bà vẫn tự mình chăm sóc mẹ.

Chu Thần trầm mặc, y thế nhưng không biết Sở Thiên Dịch bao lâu nay vẫn luôn chịu đựng đau đớn nhường này.

Cô y tá thấy y không nói gì nữa liền đi tìm bác sĩ của bệnh viện.

Chu Thần tiếp nhận tập giấy kia, chú mục hồi lâu rồi mở ra xem.

Y lật mở từng tờ giấy, càng mở bàn tay càng nặng, tâm cũng theo đó mà nặng trĩu.

Bên trên mỗi tờ giấy đều là tranh vẽ, những đường nét đơn giản trừu tượng giống như mấy bé mầm non hay nguệch ngoạc.

Mỗi một tờ đều có một căn nhà mái ngói đỏ, cỏ xanh, trời xanh, còn có một gia đình hạnh phúc đứng bên nhau. Trên miệng ai cũng tươi cười.

Không chỉ có bác trai, bác gái và Sở Thiên Dịch, còn có một cô gái tóc dài nắm tay hắn, bế trên tay một đứa bé con.

Trong lòng hơi nhói lên, y chợt nghĩ đây hẳn là tâm nguyện lớn nhất của người mẹ đau ốm này.

Ngẩng đầu nhìn vào mông lung, y tựa người lên bức tường lạnh như băng, đột nhiên phát hiện bệnh viện chính là nơi đáng sợ nhất trên đời.

Dì Sở được đẩy ra khỏi phòng hậu phẫu, nhìn thấy Chu Thần liền hơi mỉm cười, làm cho y nhớ đến hồi dì còn trẻ, dáng người nhỏ xinh tươi tắn, nhưng hiện tại dì ngồi lọt thỏm trong xe lăn, nhỏ bé đến mức sự tồn tại của dì mong manh như sương khói, chỉ có tay trái quấn băng trắng xóa là đặc biệt rõ rệt.

Chu Thần bước tới, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt dì, nắm một tay dì, muốn nói vài lời khách sáo nhưng cổ họng lại nghẹn ngào không cách nào nói thành câu.

Người phụ nữ trong mắt ánh lên tia cười ảm đạm, đưa tay phải lên chậm rãi vuốt tóc y, thanh âm thật nhỏ, có chút khàn khàn, “Dì không sao, giờ đỡ nhiều rồi.”

Chu Thần nghe được càng khó chịu, áp lực đến mức nào mà dì cứ luôn tự mình dày vò mình, một lần hai lần đều có người may mắn phát hiện, nhưng nhờ có một ngày nào đó...

“Dì, dì đi với con nha, con sẽ chăm sóc dì thật tốt.”

“Không phiền con được, dì ở viện dưỡng lão này đã rất tốt rồi.” Bà nói xong liền ngẩng đầu nhìn ra phía cuối hành lang bệnh viện, ánh nắng chiếu xiên qua cửa sổ tạo thành từng vệt, ánh mắt bà nhìn thẳng, không còn đặt lên khuôn mặt y nữa. “Hơn nữa con còn bận con nữa mà... Chẳng phải con ngày nào cũng bận rộn giúp Thiên Dịch điều hành công ty sao.”

“Dạ.” Chu Thần không nói thêm nữa, chậm rãi đẩy xe lăn vào thang máy.

Dọc đường về phòng bệnh, mẹ Sở cũng chưa nói gì nữa, đến trước khi vào cửa, dì mới mở miệng nói rằng không thể tự mình chăm sóc con trai, đành phiền Chu Thần làm thay việc của dì.

Dì hỏi thăm Sở Thiên Dịch, Chu Thần trả lời lấy lệ rằng công ty dạo này bề bộn, hần xong việc lập tức sẽ chạy tới.

Chu Thần cùng bà hàn huyền hồi lâu, y mới phát hiện phải nhắc tới Sở Thiên Dịch bà mới có thể cười một cái, những lúc khác bà đều lặng yên nghe y nói.

“Thiên Dịch có nói chuyện bạn gái không con?” Bà hỏi.

Chu Thần đang gọt vỏ táo đột nhiên giật mình, lực đạo trên dao bị lệch một chút, vỏ táo thành đoạn dài chưa đứt liền trực tiếp rơi xuống trên mặt đất.

Bà chậm rãi quay đầu, tầm mắt dừng trên người Chu Thần, hiếm hoi lộ rõ biểu tình chờ mong làm khuôn mặt bà có chút sinh khí.

“Anh ấy...” Chu Thần cảm thấy cổ họng khô lại, khó khăn nuốt nước bọt nói, “Có...”

“Thật vậy sao?” Bà vui vẻ hẳn lên, mỉm cười hỏi, “Có đẹp không?”

“Dạ, rất xinh đẹp đó dì.” Y cũng cười theo, “Tóc dài như vậy nè, rất mượt, rất đen, cười rộ lên xinh đẹp y như dì vậy.” Chu Thần khoa tay múa chân.

“Thật ra bên ngoài cũng không quan trọng, quan trọng là Thiên Dịch có thích không?”

“Tất nhiên là thích chứ ạ...” Thích hay không thích cũng không khác gì.

Bước chân không phát ra tiếng động, Chu Thần không rõ làm thế nào mình ra khỏi phòng bệnh được. Sở Thiên Dịch gọi đến, y đem tình huống của dì nói qua một lần, nghe được đối phương nói sẽ tới ngay liền cúp điện thoại.

Sở Thiên Dịch tới thật mau, cơ hồ là một đường chạy tới. Thấy Chu Thần đứng ở cửa, hẳn ôm y một cái bày tỏ cảm kích rồi vọt vào phòng bệnh.

Chu Thần đứng ngoài nhìn qua cửa sổ hẹp thấy Sở Thiên Dịch trước mặt mẹ giả bộ lấu lỉnh làm nũng, có chút buồn cười, lại có điểm muốn khóc.

Y thật sự thương xót con người này, mà y chẳng qua cũng chỉ là một thằng đàn ông...

Sở Thiên Dịch ồn ào một lúc mới dỗ được mẹ ngủ, khi ra đến ngoài đã không thấy người vừa ngoài cửa đâu.

Gọi điện thoại cũng không bắt máy.

Chu Thần về đến nhà, đem tập tranh vẽ đường nét giản đơn kia kẹp vào trong từ điển để giữ phẳng, rồi tự tay dọn dẹp phòng ngủ.

Xong xuôi, y gọi cho Ngụy Tuyền Tử, bàn luận qua loa để hẹn ngày cha mẹ đôi bên gặp mặt rồi cúp máy.

Tiếng đập cửa bên ngoài đột ngột vang lên, dọa y giật mình.

Nhìn qua mắt thần trên cửa mới biết, thì ra hàng xóm mất tích đã lâu của y đã trở lại. Quay đầu lại ngắm nghía Harry một chút, Chu Thần mở cửa.

Quý Tử Mặc đứng trước cửa nhìn y một lúc lâu, câu đầu tiên nói với y là: “Sắc mặt không tốt.”

“Không sao không sao, là nghỉ ngơi chưa đủ thôi, anh đến đón Harry hả?”

Quý Tử Mặc gật gật đầu, chỉ vào căn hộ cách vách nói: “Tôi về rồi, cậu muốn gặp nó có thể qua nhà tôi chơi. Con chó này dạn người lắm.”

“Đúng vậy, hắt xì!” Harry chạy tới cọ chân Quý Tử Mặc, lông trên thân rơi lả tả, làm bệnh dị ứng của Chu Thần lại phát tác.

Thang máy phía trước vừa mở cửa, y nhận ra thầy giáo Loan lôi kéo Lam Đông Đông ôm bóng rổ đi tới, Chu Thần tiện thể giới thiệu mọi người với nhau.

Hưng phấn đến múa may quay cuồng phải kể đến Lam Đông Đông, ôm Harry ngửa đầu lên trời hú hét thật lâu, thì ra thầy giáo vừa đồng ý dạy cậu nhóc chơi mạt chược.

Thầy giáo Loan rất hiếu khách, vừa gặp hàng xóm mới liền xuống bếp chuẩn bị đồ ăn, mời y và Quý Tử Mặc ở lại nhà anh tụ tập một phen.

Khi Chu Thần về nhà mở cửa chợt nghe thấy điện thoại đổ chuông không ngừng, y đổi giày xong tiếng chuông vẫn kêu liên tục.

Nhấc điện thoại lên, nghe được bên kia nhẹ nhàng thở ra một tiếng, y không khỏi mỉm cười: “Dì thế nào rồi?”

“Ồn rồi, miệng vết thương không sâu, vài hôm nữa có thể xuất viện rồi.”

“Ừ, chăm sóc dì cho tốt, anh cũng đừng để mình mệt quá.”

“...Cám ơn em.”

“Được rồi, tôi ngủ trước, hơi mệt.”

“Ừ, mai gặp nhau ở công ty nhé.” Qua điện thoại y cũng có thể tưởng tượng được người kia tâm tình không tệ, có lẽ khóe miệng còn hơi cong lên.

Chu Thần dừng một chút, “Có gì mai nói.”

50. Chương 50

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Sống mười năm trời theo quy củ chặt chẽ, đồng hồ sinh học đã sớm hoạt động đến trơn tru, đúng sáu giờ sẽ tự động mở mắt, có muốn ngủ lại cũng sẽ nhận ra một chút buồn ngủ cũng không còn.

Chỉ là hôm nay không còn giống như dĩ vãng cứ mãi hồ đồ, tỉnh dậy liền nhớ ra y chỉ có một mình, đến cả thú cưng bầu bạn cũng không thấy chứ đừng nói đến thứ gì khác.

Chu Thần dựa người vào đầu giường lấy thuốc ra hút, chẳng được bao lâu đã lại cảm thấy chán muốn chết, liền mò xuống lầu, chọn một băng ghế ngồi xem các ông bà già tập Thái Cực Quyền. Y đột nhiên phát giác cuộc sống bình thần của họ so với của một kẻ thanh xuân có thừa như mình, có khi lại hạnh phúc hơn.

Gần đó không biết là hiệu cắt tóc của nhà ai đang muốn cho học trò cơ hội luyện tay nghề, treo biển cắt tóc miễn phí.

Chu Thần sắp chết ôi chết thiêu quyết định đi làm người tốt, dùng cảm động vai chuột bạch cho người ta thí nghiệm chơi.

Y mở miệng dặn dò không cần cắt ngắn, chỉ cần sửa lại cho gọn gàng là được, chẳng rõ làm sao lại khiến cho bạn trẻ học nghề kia run lên một cái, xoẹt một nhát tóc mái của y đi luôn một mảng.

Chu Thần nhìn gương dờ khóc dờ cười, lão bản xin lỗi luôn miệng, không bằng giúp y chỉnh lại cho tử tế đi?

Bình thường đi làm hay gì đó thì không sao, nhưng hôm nay y còn phải diện kiến nhạc phụ nhạc mẫu, vác cái tạo hình so với nhỏ rằng còn kinh khủng hơn này đến nơi hẹn quả thật... có chút không thích hợp.

Thôi thì cắn răng mang nguyên một quả đầu ngắn củn nham nhở đi về.

Chọn xong cà-vạt xuyết-tông với tây trang, nhìn đồng hồ cũng sắp đến giờ, y cầm túi quà đi ra cửa.

Chuẩn bị đóng cửa thì chuông di động lại vang lên.

Ngụy Tuyền Tử gọi đến, yêu cầu y đến gặp cô trước, thống nhất vài vấn đề xong mới cùng qua nhà mình.

Hai vị phụ huynh của Ngụy Tuyền Tử thoát nhìn đều còn khỏe mạnh, nhưng tâm trạng có vẻ không tốt lắm, vẫn đang dùng ánh mắt như đang coi tảng thịt heo mà nhìn y, khiến cho y nổi nguyên một tầng da gà.

Biểu hiện của Ngụy Tuyền Tử lúc này thật không giống với mọi khi, cứ sáp vào Chu Thần, sát đến không thể sát hơn.

Nói đến chuyện đặt chỗ ở nhà hàng, Chu Thần thừa dịp hai người không chú ý quay sang hỏi Ngụy Tuyền Tử: “Không phải tổ chức ở nhà sao?”

“Anh thích ăn ở nhà thì kệ anh, còn muốn mẹ tôi xuống bếp nấu cơm?”

Chu Thần cúi đầu nhìn xuống cánh tay đang khoác vào tay mình kia, thấy một hình xăm rực rỡ kéo dài đến ngón tay, cảm thấy dị thường khủng bố.

“Dừng khoác tay tôi nữa được không?”

“Anh tưởng tôi muốn khoác lắm hả, tối nay chắc cả người lên mẩn ấy chứ, ráng mà chịu đi.”

Bộ cô nghĩ tôi không dị ứng cô sao, Chu Thần rửa thầm trong bụng.

Kế hoạch của hai người là trưa nay đi ra mắt nhà gái, nếu không có vấn đề gì thì để cha mẹ hai bên gặp mặt bàn chuyện kết hôn.

Chu Thần nâng tay lau mồ hôi, dường như vô hình trung y đang trải nghiệm cảm giác cưới hỏi chớp nhoáng thì phải.

Có lẽ ấn tượng y để lại cho hai vị lão nhân không quá tốt, nhưng chắc chắn là tốt hơn những gì Ngụy Tuyền Tử thể hiện khi ở nhà y. Hai người kia cầm tay Chu Thần nói vài lời thăm thía, rằng khuê nữ nhà mình

tính cách có khó chịu thật, nhưng thực ra là người rất tốt, lại biết hiếu thuận với cha mẹ.

Chu Thần nghĩ thầm, hai bác không cần phải tìm chỗ nói tốt cho bà, mặt hư hỏng của bà cháu đã được tận mắt chứng kiến rồi.

Buổi tối cha mẹ hai bên gặp mặt, Chu Thần nhìn cái mặt lờn nhúm của Chu Giai, lại thêm mấy cái lườm chấy mắt của cô em gái quý hóa. Y sờ sờ mũi tự hỏi, gần đây có chọc vào con quỷ đánh đá này lần nào đâu nhỉ?

Sắp ngồi xuống bàn ăn, Chu Giai len lỏi ngồi cạnh anh hai bằng được, “Anh không có chung thủy a.”

Chu Thần đang uống nước chút nữa phun ra, “Con nhỏ mập này, nói linh tinh cái gì đó!” Nói xong tay nhéo má Chu Giai.

Chu Giai lập tức gạt tay ông anh ra, đầy lòng căm phẫn phun phì phì nói: “Anh sao dám bỏ rơi anh Thiên Dịch của tôi hở?”

Chu Thần vội bịt miệng Chu Giai, nhìn trái nhìn phải một hồi, thấy không ai chú ý mới buông ra, “Anh bỏ rơi hẳn là sao, là hẳn cứ bám anh không buông đấy chứ! Trẻ con không biết gì thì đừng nói lung tung! Dù sao anh mày mới là máu mủ ruột già a.”

Chu Giai bĩu môi, nhăn nhó cầu nhàu, “Đàn ông mấy người thay lòng đổi dạ thật là nhanh.”

Chu Thần đang muốn đáp trả, Ngụy Tuyền Tử ngồi đối diện bỗng ôm chầm lấy Chu Giai, “Em gái nói chỉ có chuẩn nha, đàn ông thì có gì tốt, em gái muốn ăn gì chị dâu gấp cho nào.”

Chu Thần kéo Chu Giai ra, chặn ở phía trước nói: “Không dám phiền đại tiểu thư lo lắng, em gái tôi ăn uống vốn tốt quá mức rồi, gấp thêm cho nó chính là hại nó.” Vừa dứt lời chỗ nào đó sau lưng nhói lên một cái như bị kim châm.

Ngụy Tuyền Tử nhếch mép cười, tựa vào người Chu Thần cố ý ngân nga thật kêu “ông xã à” làm tâm hồn y muốn thăng luôn một lỗ.

Trên bàn cơm, Chu Thần gắng hết khả năng chăm sóc Ngụy Tuyền Tử, một phần vì muốn cha mẹ người ta có ấn tượng tốt, phần khác, cũng bởi đối với phái yếu trước nay y vẫn hành xử như vậy.

Cơm nước xong xuôi, y đưa cha mẹ mình về nhà. Dọc đường đi y cảm thấy được tâm trạng họ có gì không đúng lắm, hoàn toàn không giống biểu tình vui vẻ khi con trai có tin mừng.

Đây là còn chưa nhắc đến Chu Giai, con nhóc kia mặt sưng mày xía không biết lại ghi nợ cái gì.

Nhưng y có chút không rõ vì sao hai vị nhà mình mặt mày lại đăm chiêu như vậy.

Chu Thần túm lấy Chu Giai, nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay về muộn quá mẹ không đi chợ được hả?”

Chu Giai uống ngụm nước, liếc mắt sang ông anh: “Mấy hôm trước ở chung cư mới có cửa hàng khai trương, bà già nhà anh đã kịp đi vợ hàng khuyến mãi rồi, chắc không phải đâu.” Cho tới khi Chu Thần đưa ba người họ về đến nhà, ngồi xem xong một tập phim cùng bố mẹ, đang định đứng lên về căn hộ của mình, mẹ Chu mới mở miệng.

“Con trai à...” Biểu tình muốn nói lại thôi của mẹ làm Chu Thần cực kì khó chịu, y còn không biết mẹ y có kiểu nói chuyện như vậy từ khi nào, “Con có thật sự thích Ngụy Tuyền Tử không?”

Chu Thần gật đầu, “Con thích cô ấy mà, đã đến mức kết hôn còn có thể không thích sao?”

“Ày dà...”

Ba Chu dường như hiểu mẹ Chu đang nghĩ gì, đưa tay vỗ vỗ vai bà.

“Làm sao vậy? Cha mẹ không thích cô ấy?”

Ba Chu kéo Chu Thần ra cửa, đáp qua loa rằng mẹ y vì đứa con sắp kết hôn, nên đa sầu đa cảm một chút chứ không có việc gì, rồi nhanh chóng giục Chu Thần đi khỏi.

Chu Thần lái xe khắp nơi vô mục đích, muốn đi thăm Khương Phàm lại nhớ ra thằng bạn chí cốt đang bị người ta quần thúc, hơn nữa “người ta” cũng không nhả nhận gì cho cam, y hẳn là không nên mò tới quấy rầy...

Tính tới tính lui, y rút cuộc dừng chân ở quán bar của Khương Phàm, cùng cậu phục vụ tán gẫu đủ chuyện trên trời dưới biển, phát hiện dịch vụ call boy Khương Phàm bấy lâu chăm chút hoạt động không tệ chút nào. Hiện tại phụ nữ cô đơn nhiều lắm, có đôi khi vùng tiền so với nam nhân còn hào phóng hơn; nếu chỉ tính bồi rượu, một đêm thu nhập khoảng một ngàn tệ cũng tương đối dễ dàng.

Y cũng biết mặt người phụ trách dịch vụ này, nói giỡn vài câu bảo cho y thử với, người nọ thể nhưng gật đầu cái rụp.

Chẳng bao lâu sau đã xuất hiện nữ nhân muốn chọn người bồi rượu, Chu Thần nén cười đi theo đội ngũ trai trẻ ra ngoài.

Cảnh tượng quả thật có chút khó thích ứng, một người phụ nữ nghiêng người tựa vào ghế salon, trước mặt nàng là một đoàn trai đẹp đứng dàn hàng ngang, tùy ý chọn lựa.

Chu Thần ôm bụng dạ tới xem người gặp họa, đứng ở cuối hàng thỉnh thoảng liếc nhìn người phụ nữ kia, nhưng y không ngờ được là đối phương cũng đang nhìn y.

Cuối cùng nàng chọn hai người, Chu Thần thực vinh hạnh là một trong số đó.

Cậu trai còn lại vốn đã quen bồi rượu, nói chuyện rất có duyên, qua lại vài câu đã làm cho vị kia cười đến vui vẻ, Chu Thần đã tranh thủ học mời rượu, học cả vài chiêu phạt rượu.

Mặc dù là người mới vào nghề, nhưng vận số y hôm nay lại không giống bình thường, mời rượu mà một ngụm cũng chưa đựng tới. Y hướng dẫn cho quý bà kia vài tư thế hút thuốc tào nhả, phù hợp với phái nữ; ba người nói chuyện rôm rả, không khí vui vẻ thật sự tận hưởng, ít nhất đối với Chu Thần là vậy.

Người phụ nữ ra về, y quay lại gian phòng nhỏ, tâm huyết dâng trào gọi điện thoại cho Trương Hồng Tường.

Đầu dây bên kia vừa nghe tiếng bùm chát bên này liền đoán ra y đang ở đâu, vừa mở miệng đã nói: “Hôm nay lại để cậu buồn rồi, tôi không qua bên đó, muốn gặp tôi lắm phải không, hay là tôi qua đón nhé?”

Chu Thần ha hả cười: “Được, anh qua đây cho tôi.”

Người kia tựa hồ rất bất ngờ, dường như không tin vào tai mình còn cẩn thận hỏi lại một câu, nhận được đáp án như ý mới vội bảo tôi tới liền.

Bước ra ngoài quán bar, Chu Thần tựa vào cửa, đốt điếu thuốc.

Trương Hồng Tường tới nơi, nhìn thấy Chu Thần thế nhưng đứng ở cửa đợi hẩn, tươi cười nơi đáy mắt cũng biến mất.

“Nhớ tôi đến vậy cơ à!” Đỗ xe dưới đường, hẩn bước xuống đi tới.

Chu Thần hút một hơi thuốc, nhả ra vài vòng khói, nhìn chằm chằm ngọn đèn đường đối diện, nói: “Trương tổng này, tháng sau tôi kết hôn.”

“Thật sao?” Người nọ nghe được thông tin, không tỏ ra kinh ngạc lắm, “Chúc mừng cậu nha.”

Chu Thần cũng không trông đợi hẩn có phản ứng quá khích gì, nhưng y cuối cùng hiểu được cái gọi là “cùng nhau sống chung” của Trương Hồng Tường bất quá chỉ đến mức này.

“Không vấn đề gì, nhiều người rồi cũng phải kết hôn” Trương Hồng Tường bước tới, nắm lấy tay y, thấy y không né tránh, được một tắc lại muốn một thước ôm ghì lấy thắt lưng Chu Thần, “Chúng ta vẫn có thể qua lại mà, vợ cậu không phải cũng có tình nhân sao?”

Chu Thần kinh ngạc: “Anh điều tra tôi?”

“Hắc hắc.” Trương Hồng Tường chỉ cười không đáp.

Chu Thần đẩy hẳn ra, “Tôi không thích người khác chõ mũi vào chuyện cá nhân của tôi.”

“Chuyện riêng của cậu, chẳng phải cũng có phần của tôi sao?” Trương Hồng Tường không ngại đấu lý.

“Ai da? Nói như vậy anh cảm thấy tôi mặt ngoài kết hôn, còn bên trong qua lại với anh là việc hoàn toàn bình thường?”

“Đương nhiên.”

“Anh cũng sẽ kết hôn?”

“Có lẽ.”

Chu Thần thở ra một hơi, rốt cuộc như vậy có gì sai?

“Đồng ý rồi?”

“Ừ...”

Chu Thần ngồi trong xe ngơ ngẩn, vẫn còn cảm giác khó tin, lần này y uống không được bao nhiêu, rượu còn chưa thấm, vậy mà đã làm ra cái quyết định “cưới vợ rồi lên lút ăn mảnh”... thật sự có chút chột dạ.

“Này, anh đi đâu vậy?”

“Qua nhà tôi.”

“Làm chi?!”

“Tranh thủ lợi ích.”

“Tiên sư ông, đưa tôi về ngay.”

Ừ thì ừ thôi, y chỉ muốn tìm đồng bạn, đâu có tính bán thân.

Còn vấn đề nhu cầu sinh lí, thôi thì nước đến chân mới nhảy.

Về đến khu chung cư, Chu Thần không kiềm chế được đưa mắt quét một vòng, không tìm thấy Sở Thiên Dịch, không thể nói rõ trong lòng đang cảm thấy thất vọng hay may mắn.

Trương Hồng Tường vẫn đang trong trạng thái phấn khích như điên, nhất định muốn đưa y lên lầu, trong thang máy nhịn không được lộ ra bản tính.

Vuốt sói đuổi ra đề lên Chu Thần đòi hôn.

Cảm giác được đầu lưỡi thô dày của đối phương vói vào miệng mình, Chu Thần đột nhiên cảm thấy ghê tởm.

Y vốn nghĩ rằng hôn môi sẽ luôn khiến người ta mê muội, thật không ngờ còn có thể làm cho mình có cảm giác như bị tọng vào mồm một tảng thịt heo.

Thang máy tới tầng gác, đình một tiếng mở cửa.

Y liếc mắt một cái liền nhận ra có người đang đứng tựa cửa nhà y, người nọ nhìn thấy cảnh tượng trong thang máy trên gương mặt lộ ra vài tia bất ngờ, thoáng cái liền quay đầu đi, nhưng ngay sau đó dường như nhớ ra điều gì liền quay lại trừng mắt nhìn.

Chu Thần nhìn điệu bộ đó có chút buồn cười, anh chắc không ngờ được, hai người bọn tôi thế mà lại thành...

Y đẩy Trương Hồng Tường ra, người kia hơi lui về phía sau, cười cợt liếm khóe môi, trông rất đáng khinh.

Sở Thiên Dịch vẫn sững sờ ở cửa, cho tới khi Chu Thần kéo theo Trương Hồng Tường đi tới, biểu tình đông cứng mới chuyển thành phần nộ.

Hắn xông tới túm cổ Trương Hồng Tường, cơ hồ là gầm lên: “Tao đã cảnh cáo mày!”

“Tôi không có ép cậu ấy nha, nhìn xem, cậu ta hoàn toàn tỉnh táo, anh thử hỏi mà xem.”

Sở Thiên Dịch cực lực bình phục hô hấp, biểu tình vắn vẹo ban nãy chậm rãi biến thành mỉm cười, “Chu Thần, hôm nay em sao vậy, anh gọi điện hoài không thấy em nhắc máy.” Hắn nói thật chậm, mỗi lời nói ra lại hít thật sâu một lần.

“Tôi không muốn nghe điện thoại của anh.”

“Tại sao?” Mặt nạ điềm tĩnh dường như muốn nứt vỡ.

“Bởi vì tôi muốn quyết định dứt điểm một lần cho xong.” Chu Thần nói xong kéo tay Trương Hồng Tường để hắn đứng sát cạnh mình, “Tôi sẽ kết hôn, còn người này sẽ là tình nhân bí mật của tôi.”

“Anh...”

“Anh thì không được.” Chu Thần cướp lời hắn.

“Là vậy sao?” Sở Thiên Dịch không còn cười gượng nữa, “Vậy khoảng thời gian này, chuyện gì đã xảy ra? Nói thích tôi này nọ, đều là vì muốn đùa giỡn với tôi? Hay là trả thù?”

“Cũng không phải.” Chu Thần có chút khó xử tránh né tầm mắt đối phương, “Tôi chợt nhận ra, tôi để ý đến anh bao lâu nay, cũng chỉ vì thấy anh đáng thương.”

51. Chương 51

Edit: Tiểu Viên

Beta: Thanh Thanh

Nói dứt lời, bốn con mắt ngó lom lom làm Chu Thần mất tự nhiên khụ một tiếng, trừng mắt nhìn tên mũi dài Trương Hồng Tường vẫn còn đứng bên cạnh chờ xem náo nhiệt: “Muộn rồi, Trương tổng nên về thì hơn.”

“Tôi bây giờ hẳn là có quyền giám hộ đối với đảng ấy rồi nha.” Trương Hồng Tường được thể lần tới, sáp vào gần Chu Thần.

“Biến khẩn trương, anh định để con anh chết đói hả.” *ý là con chó Husky nhà ông đó - __*

“Đó là con chúng mình mà.”

Chu Thần liếc xéo khinh bỉ, “Rồi, anh nói sao cũng được, làm ơn đi dùm cho cái.”

Trương Hồng Tường thấy Chu Thần bắt đầu mất kiên nhẫn, không dám mặt dày thêm, hậm hực vài câu nữa rồi rút êm.

“A,” Sở Thiên Dịch lắc lắc đầu, “Anh trước kia chưa từng thấy em nói dối, hôm nay mới được dịp chứng kiến, hóa ra kỹ xảo lừa người cũng không tệ chút nào.”

“Vậy sao?” Chu Thần không rõ ý tứ Sở Thiên Dịch, hai người cứ như vậy đứng đối diện nhau trên hành lang. Một khoảng thời gian qua đi, đèn cảm ứng gắn trên tường tự động tắt, chỉ có ánh sáng ngoài đường từ cửa sổ nhỏ hắt vào, “Nhưng tôi không có nói dối a...”

“Chu Thần, anh không hiểu tại sao em phải làm như vậy, tối hôm qua một kiểu, hôm nay đã thành kiểu khác, thật khiến anh chẳng biết ra sao... làm thế nào mà anh lại thành đáng thương mất rồi?” Sở Thiên Dịch vừa nói vừa tiến lại gần, vịn vào vai Chu Thần, nhìn thẳng vào mắt y hỏi lại một lần nữa, “Em nói xem?”

“Tôi nói rồi.” Chu Thần gạt tay Sở Thiên Dịch, lùi ra sau một bước, thản nhiên trả lời.

“Tôi phát hiện ra tôi thích anh, chính là lúc ba anh xảy ra tai nạn, vết thương lòng của anh cũng khiến tôi đau đớn theo, anh sa sút tinh thần tôi liền tìm mọi cách làm anh vui vẻ, dù thế nào cũng muốn anh bớt đi thống khổ.”

“Sau khi mẹ anh bệnh, không ai bên cạnh anh có thể cho anh mượn một bờ vai, đoạn thời gian đó, anh đặc biệt ỷ lại vào tôi, cho nên tôi cũng dần dần ỷ lại vào anh, không muốn rời anh ra.”

“Anh cự tuyệt tôi, người bạn bao lâu nay luôn nắm tay anh cũng không còn nữa, tôi nhìn anh lủi thủi một mình thật muốn mặc kệ anh, nhưng rồi cũng chẳng nỡ, nên mới lại lấy thân phận bạn bè mà đến bên anh.”

“Tối công ty của anh làm việc, thấy anh thay bạn gái như thay áo, nhiều cô như vậy cũng không thấy anh đưa về gặp mẹ anh lần nào, tôi biết anh không hề yêu họ, họ đối với anh mà nói chỉ là người ngoài cuộc, tôi nhận ra anh lại đang tự cô lập chính mình... nên lại muốn đến gần anh, ít nhất so với người khác cũng gần hơn được chút ít.”

“Hôm qua lại vô tình biết được bệnh của dì đã nghiêm trọng đến vậy, tôi lại cảm thấy khổ sở thay anh, tự hỏi vì cái gì người khác có thể có một gia đình ấm áp, anh lại không thể.”

“Tôi mong anh có thể giống như tôi, về đến nhà có cơm canh nóng hổi, sáng đi làm có quần áo thơm tho, hoặc ít nhất cũng có người vợ yêu thương mình... nhưng mà, người kia có lẽ không phải là tôi.”

“Nói nhiều như vậy, thật ra cũng chỉ là vì không đành lòng nhìn anh cứ một mình cô đơn, nếu như anh cũng giống những người khác sống một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc... tôi sẽ không đem lòng yêu anh.”

Lời nói tuôn ra khỏi miệng như bát nước hắt đi, Chu Thần không dám nhìn hắn, chỉ một mực hướng ra ngoài cửa sổ, y còn không ngờ mình có thể bình tĩnh nói ra những lời này. Nói xong chính y còn cảm thấy lý lẽ sao mà thuyết phục, có khi lại là như vậy thật, có khi chính là vì y quá thương hại Sở Thiên Dịch nên mới mua dây buộc mình, nhầm lẫn đến mười năm.

Biết đâu lại nhờ vào lúc này, có thể hoàn toàn chấm dứt cái quá khứ oan nghiệt kia, có thể để cho hấn tự do lấy vợ sinh con, mà chính y cũng sẽ có được gia đình riêng của mình.

Lúc bị ôm chặt từ phía sau, Chu Thần mới phát giác gió thổi qua cửa sổ thật lạnh.

“Tối hôm qua tôi mới phát hiện tình cảm bấy lâu nay dành cho anh thì ra không có gì ngoài sự thương hại, nên mới có chút không khống chế được mình, buổi sáng nhìn thấy anh như vậy lại cảm thấy không phải lúc nói chuyện, cho đến khi tôi gặp di Sở ở bệnh viện...”

“Đừng nói nữa,” Sở Thiên Dịch gục đầu trên vai Chu Thần, thanh âm như ẩm ứ tích tụ lại, “Em rất cuộc nghĩ cái gì anh thật không đoán nổi, em cũng biết anh vốn ngu ngốc chẳng bao giờ hiểu hết được em, nhưng anh vẫn tin những gì anh cảm nhận được là đúng.”

“Vậy anh cứ tin tưởng cảm nhận của anh, tôi dù sao cũng nói xong những điều cần nói rồi.” Chu Thần đẩy hấn ra, đi đến cửa nhà lấy chìa khóa ra, mở cửa rồi bước vào. Y đưa lưng về phía hấn nói: “Đêm nay đừng có ở trước cửa nhà tôi ăn vạ, mai cảm lạnh, tôi lại phải chăm sóc anh... đừng khiến tôi thấy anh ngày càng đáng thương hơn.”

Đóng cửa lại, phía sau thật im lặng, giống như không hề có một Sở Thiên Dịch đứng đó.

“Vậy là cắt đứt rồi đấy nhỉ...” Y bỗng thấy mệt quá, đến cởi giày cũng không có khí lực, lảo đảo vài lần mò trong đêm tối vào được đến phòng ngủ, lúc ngã xuống giường mới cảm thấy hốc mắt nóng lên.

Sở Thiên Dịch vẫn ngây người đứng trước cánh cửa đóng kín, trong lòng bộn bề trăm mối tơ vò rối rắm cùng hoang mang.

Hấn nghĩ đây hấn là báo ứng hấn phải nhận khi đã bỏ lỡ người kia đến mười năm.

Nhưng biết làm cái gì bây giờ? Trở về công ty không có Chu Thần hay quay lại ngôi nhà cho đến giờ hấn vẫn cảm thấy xa lạ?

Tin lời Chu Thần nói thương hại hấn? Hay là không thêm quan tâm mấy câu kia rốt cuộc là chuyện gì?

Hấn cứ như vậy đứng yên không nhúc nhích thật lâu.

Thương hại cũng được, anh em cũng được, tình yêu cũng tốt, sự thật thế nào đợi mặt trời mọc rồi tính tiếp đi...

Chu Thần không cho phép hấn ở lại nơi này, nhưng là hấn nhớ tới câu nói lúc trước của y,

Đứng ở chỗ này, ít nhất khoảng cách giữa hần và y cũng gần lại một chút.

Chu Thần một đêm không ngủ, mắt mở thao láo nhìn trần nhà hàng tiếng đồng hồ. Tờ mờ sáng bắt đầu mệt mỏi, y vừa muốn ngủ bỗng chợt nghe ngoài cửa có động tĩnh.

Y hiện tại cực kì mẫn cảm với mọi âm thanh phát ra từ bên kia cánh cửa, cơ hồ vừa nghe thấy là lập tức nhanh nhẹn trở lại.

Nghe ngóng một hồi mới nhận ra đó là âm vực khùng khiếp của đồng chí Lam Đông Đông nhà cách vách, lạch cạch một hồi lúc sau tiếng đập cửa vang lên.

Chu Thần chống tay ngồi dậy, phát hiện toàn thân không còn một chút sinh khí, đành ép uổng bản thân lếch thếch lết ra đến cửa, không ngờ lại gặp được Sở Thiên Dịch.

Hốc mắt người nọ phiếm đen, dưới cằm còn lún phún những râu, mái tóc ngày thường chải chuốt tỉ mỉ hiện giờ ít nhiều rối tung.

Y cũng không rõ đã bao lâu chưa thấy Sở Thiên Dịch chật vật đến vậy, trái tim đang dần bình ổn lại bị đâm một dao bén nhọn.

Sở Thiên Dịch nhìn thấy Chu Thần lại gần, gương mặt khó nhìn ra cảm xúc cũng lộ ra chút sắc thái vui mừng.

Chu Thần còn chưa kịp hỏi hần như thế nào đã có mặt ở đây, cái đầu bạn nhỏ Lam Đông Đông đã vội ló ra.

“Chú già, chú làm gì mà để người ta chờ ngoài cửa cả đêm a, thật mất lịch sự quá nha.”

“Tôi...”

“Không phải, là anh quên gõ cửa,” Chu Thần vừa mới mở miệng, Sở Thiên Dịch đã cướp lời, chẳng qua nói không kịp nghĩ, nên nói xong, ba người đều không tránh được một màn xấu hổ không ai nhìn ai.

Lam Đông Đông quét mắt từ đầu đến chân Sở Thiên Dịch một lượt, quay người vỗ vỗ trái bóng, “Vậy chú cũng nên cảm ơn người tốt bụng giúp chú gõ cửa chứ nhỉ?”

“Đúng vậy, cảm ơn em.”

Chu Thần đỡ trán, bộ anh là thằng ngu hử đời?

“Ai cần mấy lời nói xuông, biết chơi bóng rổ không?”

Không đợi Sở Thiên Dịch trả lời, phòng cách vách lại có người đi ra, Lam Đông Đông vừa trông thấy người kia liền lập tức như trái banh lăn tới, còn mọc ở đâu thêm cái đuôi phe phẩy, “Thầy ơi, em vừa làm chuyện tốt nha, thưởng em cái gì đi.”

Thầy giáo Loan giúp cậu nhỏ bẻ lại cổ áo bị gấp vào trong, vỗ vỗ lưng cậu nói: “Em làm chuyện xấu thầy cũng đâu có phạt em.”

“Xì,” Lam Đông Đông khinh thường xì một cái, chạy qua túm lấy Sở Thiên Dịch: “Không cần ngại nha, tôi dạy chú chơi.”

“Ai, anh ta...” Chu Thần thấy Sở Thiên Dịch gần bốn chục tuổi đầu thế nhưng còn ngơ ngác để cho một thằng nhóc dắt đi, nhớ ra hẳn vừa đứng trước cửa nhà y chịu lạnh một đêm, sao mà còn hơi sức đập bóng cơ chứ. Y nghĩ đến đó vội vàng chạy theo định ngăn lại. Bỗng nhiên Sở Thiên Dịch quay đầu lại, ánh mắt u ám thoáng thấy y dường như có chút sáng lên, chỉ là lời nói ra vẫn không mang theo bao nhiêu phần cảm xúc, nhìn sang thầy giáo Loan nói: “Ăn sáng thì sao, trẻ con mà không ăn sáng sẽ rất hại dạ dày.”

“Yên tâm đi chú! Chưa ăn sáng còn lâu thầy mới cho ra khỏi cửa! Đi mau!” Lam Đông Đông điệu bộ như là vừa bắt được trứng dính (mấy chú khỏe mạnh trai tráng:3), nhất định không buông tay, không mảy may để ý biểu tình không tình nguyện của Sở Thiên Dịch, cứ thế lôi tuột người ta ra thang máy.

Thầy giáo Loan cũng chỉ biết lắc đầu nói bước theo sau.

Chu Thần nằm úp sấp trên cửa sổ nhìn ra sân bóng rổ phía xa, quả nhiên thấy ba người đang tranh nhau trái bóng, Sở Thiên Dịch cũng không có gì bất thường, luôn lách bóng vẫn rất có nhiệt.

Uể oải muốn đánh một giấc, lại phát hiện mặt trời đã sáng chói đến mức y có muốn cũng chẳng có cách nào ngủ được.

Vừa lúc đó chuông điện thoại vang lên, y đứng dậy bắt máy, là Ngụy Tuyền Tử hẹn y đi xem áo cưới.

Vừa ra đến cửa, Chu Thần lại đánh mắt nhìn sang sân bóng rổ.

Tới nơi Ngụy Tuyền Tử thử áo cưới, không ngờ lại gặp được cả người thương của vợ tương lai.

Cô gái kia vẫn như lúc trước không nói năng gì nhiều, nhưng sắc mặt vàng vọt tựa hồ không tốt lắm.

Ngụy Tuyền Tử thấy y đến nơi, đi tới nói cho y hay, bảo y tới chẳng qua là để che mắt thiên hạ, xem áo cưới là ngấm cho cô gái kia.

Chu Thần dở khóc dở cười, bất quá không cần xuất trận y cũng mừng, nếu còn bị người ta đề ra tô tô vẽ vẽ, thử lên thử xuống, chắc sẽ mệt chết y luôn.

Hai cô gái chụp mấy tấm hình xong, Chu Thần bỗng nhận được một cuộc điện thoại, là Thái hậu gọi tới hỏi y đang làm cái gì.

Y thành thành thật thật đáp đang đi xem áo cưới, nói xong liền phát giác đại sự không ổn.

Mẹ Chu vừa nghe thấy con đi xem áo cưới, cả người như vừa uống thuốc kích thích, ép hỏi cho ra chính xác y đang ở chỗ nào để bà còn phóng “máy bay trực thăng” hai bánh aka xe đạp của chồng ra, rất nhanh sẽ đến nơi.

Chu Thần hận không thể vặn rút luôn cái đầu mình, rơi vào đường cùng đành cắn răng trình bày với Ngụy Tuyền Tử, còn được tặng cho một cái nhìn khinh thường vô vàn ý tứ.

Cô gái kia ngược lại rất phối hợp, nói rằng bọn họ đã chụp ảnh đủ rồi, cô có việc đi trước, hai người cứ tiếp tục.

Chu Thần dù hơi ngượng nhưng cũng nhanh chóng hóa trang thay quần áo, cố gắng không để ý đến ánh nhìn quỷ dị của mấy cha chụp ảnh.

Mẹ Chu tới nơi hai người cũng vừa chụp xong vài kiểu ảnh, Ngụy Tuyền Tử kêu khát nước, còn nói rõ tên loại nước nàng muốn uống.

Chu Thần nhường lại ghế cho hai phu nhân ngồi, ánh chùng phải đi tìm nước cho vợ uống.

Khi trở về đã cảm thấy không khí có vấn đề, y quay sang hỏi Ngụy Tuyền Tử, nàng cũng không nói rõ, chỉ trợn mắt với y: “Đi mà hỏi mẹ anh ấy!”

Tiếng nói không lớn không nhỏ nhưng cũng đủ cho mẹ Chu nghe được, mặt bà vốn đã dài ra vì tức, giờ lại nhăn nhúm lại mấy phần, “Được lắm! Vợ của mày thì mày liệu mà trông nom! Trên đời làm gì có loại con dâu chưa xuất giá đã khiến mẹ chồng tức chết! Cho dù đã bước vào nhà thì cũng phải tôn trọng bề trên chứ!”

“Mẹ, làm sao vậy?”

Thái hậu không thêm giả bộ hiền từ nữa, biết con trai nhà mình ghét nhất là người nhà bị bắt nạt, liền lấy tay chấm chấm lên khóe mắt, làm như tức tuổi ẩm ức lắm bắt đầu kể lể; vào nhà họ Chu, nam sẽ quán xuyến việc bên ngoài, nữ sẽ lo lắng việc gia đình nhà cửa, ở bên ngoài, chuyện gì cũng phải do con trai định đoạt, làm gì có ai như Tiểu Ngụy đây dám sai sử chồng tương lai chạy tới chạy lui chỉ vì một bình nước. Bên ngoài lạnh như thế, Thần Thần của bà mặc có vài lớp áo mỏng mà chạy qua mấy con phố, nước gì chả là nước, sao dám bắt bẻ con trai bà như thế, thật không ra làm sao, làm gì có đứa con dâu nào không nhẽo

đến vậy.

Nguy Tuyền Tử ngồi bên cạnh, giọng lạnh tanh đáp lại, không chịu nhún một phân, lấy chồng về để hầu hạ thì nàng không lấy cho xong, đã là thời đại nào rồi còn có chuyện xuất giá tòng phu, muốn nàng chỉ đứng đằng sau người đàn ông giống mấy phu nhân Nhật Bản là chuyện không có khả năng!

Chu Thần bị kẹp giữa hai nữ nhân như hổ báo, đang phân vân không biết có nên nói đỡ cho cô vợ hờ vài câu hay không.

Cuối cùng chưa kịp mở miệng, Chu Thái hậu đã ra đòn quyết định: Ngay từ đầu tôi đã thấy cô không vừa mắt, là Đại tiểu thư con nhà danh giá khó chiều chuộng, con tôi từ nhỏ đến lớn được cả nhà cưng như ông giời, tôi đường đường là mẹ nó, vì sao phải để ông giời cung phụng cô!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tiem-thuy-loan>